

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

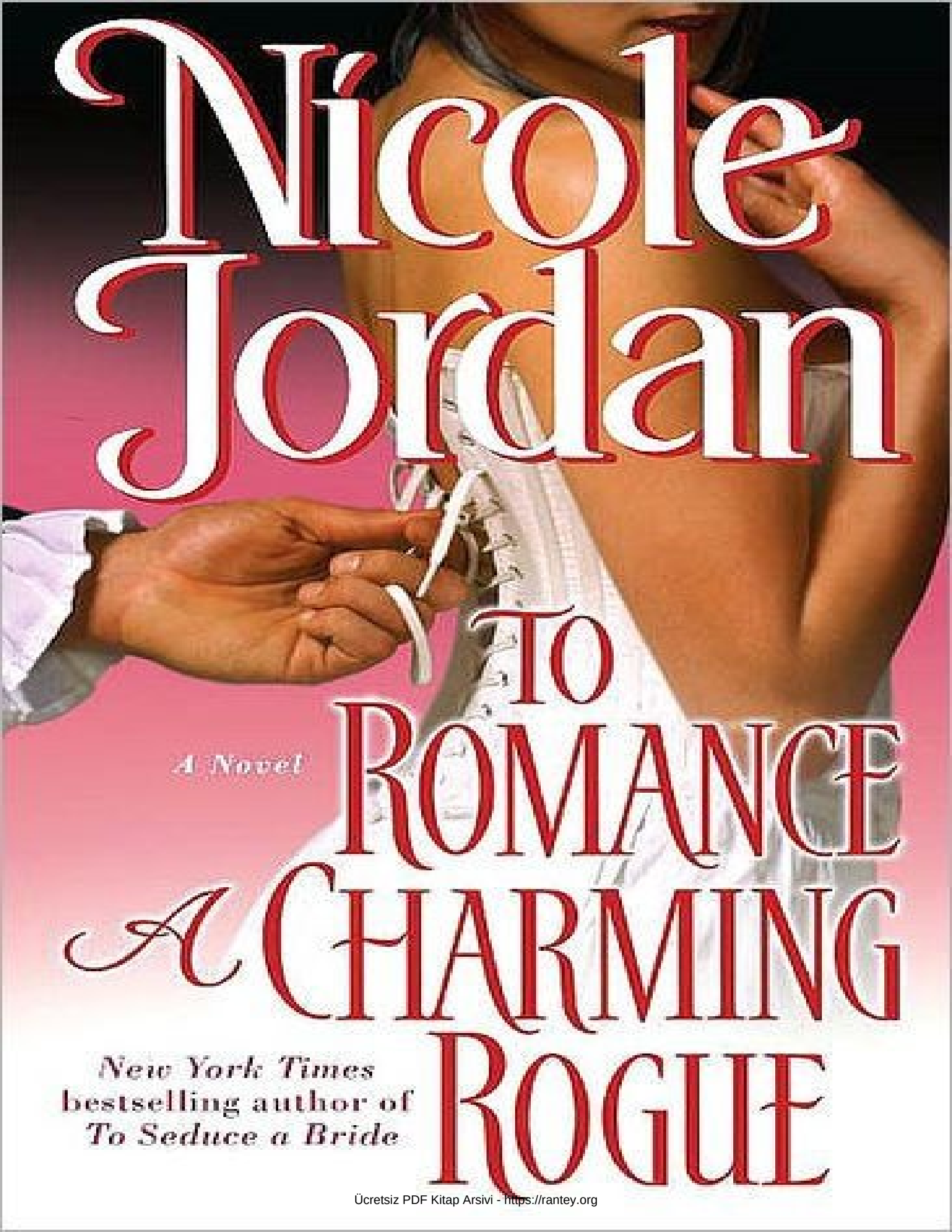
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nicole Jordan

A Novel

TO ROMANCE A CHARMING ROGUE

New York Times
bestselling author of
To Seduce a Bride

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Eleanor başını kaldırıp açık yatak odasının penceresinde Damon'ın yüzünü gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Çenesi düşmüş bir halde, adamın geniş omuzlarını pencereden içeri ve kendini içeri çekişini, ardından ayaklarını halıya indirişini şaşkınlıkla izledi.

Eleanor dikkati dağılmış bir şekilde, adamın hâlâ resmi gece kıyafetleri giydiğini fark etti ama onun nutkunu tutan şey bu değildi. Gece yarısından sonra bir hanımefendinin yatak odasına iki kat tırmanmış olmasıydı.

"Damon!" diye haykırdı, sesi yüksek, soluksuz bir törpü gibiydi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sanırım konuşmamızı yarım bıraktık," dedi soğukkanlılıkla, odayı geçip yatağına doğru ilerlerken.

"Büyüleyici Bir Serseriyle Aşk Yaşamak Nicole Jordan'ın en iyi işi! Seksi, şehvetli ve zekâyla ısıldayan bu kitap tam bir büyüleyici!"

-KAREN HAWKINS, *To Catch a Highlander*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

Nicole Jordan tarafından

Kur Savaşları Bir
Bayanı
Zevklendirmek Bir
Güzeli Yatağa
Atmak Bir Gelini
Baştan Çıkarmak
Büyüleyici Bir Haydutla Aşk Yaşamak

Cennet Serisi Baştan
Çıkarma Ustası
Baştan Çıkarma
Efendisi Kötü Fantezi
Ateşli Düşler

Notorious Serisi
Baştan Çıkarma
Tutku
Arzu
Ekstazisi
Zevk Prensi

Diğer
Romanlar
Aşık Savaşçı
Ateşle Dokun Bana

TO
A Novel ROMANCE
A CHARMING
ROGUE

Nic^rle
J^rdan

BALLANTINE BOOKS - NEW YORK

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Sonsöz

Telif Hakkı

Bir yazarın sahip olabileceği en iyi ilham
kaynağı olan okuyucularıma yürekten
teşekkürlerimle.
Bu senin için.

Chapter One

Asla bir beyefendinin büyüüne kapılmış gibi görünmeyin, özellikle bu doğruysa. Ona karşı zayıflığınızı açığa vurmak ona üstünlük sağlayacaktır ve bir kadının zafer kazanması için toplayabileceği tüm güce ihtiyacı vardır.

-İsimsiz Bir Bayan,
Genç Bayanlara Koca Bulma Konusunda Tavsiyeler

London, September 1817

"Eleanor, canım, en kötüsü oldu! Wrexham *burada*."

Teyzesinin verdiği endişe verici haber karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi olan Leydi Eleanor Pierce, kalabalık salonun bir köşesinde donup kaldı. "Burada mı? Bu gece mi? Carlton House'da mı?"

"Gerçekten de öyle. Gelişi az önce duyuruldu." Eleanor'un halası ve refakatçisi Leydi Beldon yüzünü ekşitti. "Bu ne cüret! Sizin hassasiyetlerinize saygı gösterme nezaketini göstermeli."

Eleanor, Wrexham Vikontu Damon Stafford'un çok cesur olduğu konusunda hemfikirdi. Doğrusu, Damon tanıdığı en cesur adamdı. Ama Eleanor onu tekrar görmenin yaratacağı etkilere karşı kendini hazırlamıştı ya da şu ana kadar öyle olduğuna inanıyordu.

Eleanor soğukkanlıymış gibi davranmaya ve çok hızlı atan kalbini yavaşlatmaya çalışarak gülümsedi. "Lord Wrexham'ın Prinny'nin şenliğine katılmaya hakkı olduğunu söyleyebilirim, Beatrix Teyze. Hiç şüphesiz o da bizim gibi davetliydi."

Galler Prensi ve şu anda İngiltere Naibi olan George, Londra'daki gösterişli konutu Carlton House'da düzenli olarak ağırlanıyordu. Leydi Beldon da bazen konuk listesine dahil edilirdi, çünkü

Merhum kocası, zevk düşkünü Naip'in yakın arkadaşlarından biriydi.

Bu gece, aşırı sıcak malikâne zarif soylular ve aristokratlardan oluşan bir kalabalıkla doluydu. Yine de kalabalık salona gizlice göz atan Eleanor, bir zamanlar kalbini kazanan ve sonra onu ayaklar altına alan çekici çapkının görünürde olmadığını fark etti.

Eleanor rahatladığını gizleyerek, "Meseleyi çok büyütüyorsun," diye mırıldandı. "Wrexham toplum içinde istediği gibi hareket etmekte tamamen özgürdür."

Beatrix teyzesi ona delici bir bakış attı. "Onu savunmak istemediğine emin misin? Sana o kadar iğrenç davrandıktan sonra?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Ama onunla tekrar görüşmeye hazırım. Bu eninde sonunda olacak. Bir haftadır Londra'da ve benzer çevrelerde hareket ediyoruz."

Leydi Beldon tiksintiyle başını salladı, sonra yeğenini daha yakından inceledi. "Belki de artık gitmeliyiz Eleanor. Prinny'ye mazeretlerimizi iletceğim-"

"Lord Wrexham'dan kaçmak gibi bir niyetim yok, sevgili teyzeciğim."

"O halde kendini hazırlamalısın. Her an ortaya çıkabilir."

Eleanor dalgın dalgın başını sallayarak derin bir nefes aldı. Nişanlısı olan hınzırca çekici asilzadeyle karşılaşmaya hiç olmadığı kadar hazırdı.

Damon'ın iki yıllık bir aradan sonra Londra'ya döndüğünü birkaç gün önceden haber almıştı, çünkü Leydi Beldon'ın arkadaşları onu sosyete dedikodularından haberdar etmeye hevesliydi. Eleanor ona ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını dikkatle planlamıştı. Nazik, soğukkanlı ve tamamen kayıtsız olacak, ona sıradan bir nezaket gösterecek ama daha fazlasını yapmayacaktı.

"Onunla soğukkanlılıkla yüzleşebilecek durumdayım," dedi, sakın iddiası midesinde uçuşan kelebekleri yalanlıyordu.

Ancak Beatrix Teyze ne ikna olmuştu ne de Lord Hazretlerinin geçmişteki günahlarını affetmeye istekliydi. "O alçakla yüzleşmek zorunda kalmamalısınız. Gerçek bir centilmen olsaydı, uzak duracak kadar terbiyeli olurdu."

Eleanor ses tonuna kuru bir ton katarak, "Uzak durdu," dedi. "İki yıl boyunca."

"Öyle olsa bile, yokluğu yeterince uzun sürmedi! Aslında, kibar toplumdan tamamen men edilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Eleanor, ne yazık ki Damon'ın ona karşı işlediği suçun bu kadar ağır bir cezayı hak etmediğini düşündü. "Sanırım sürgün biraz fazla sert olabilir, sevgili teyzeciğim."

"Hiç de değil. Ve seni o kötü kalpli haydutla tanıştırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Suçlanacak kişi siz değilsiniz. Hatırlayacak olursanız, aslında bizi siz tanıştırmadınız."

Yaşlı kadın elini zarif bir şekilde salladı. "Wrexham sizinle yıllık ev partimde tanıştı, bu da tanışma ile aynı anlama geliyor."

Onu evimize kabul etmemiş olsaydım, kalp kırıklığına ve alaylara asla maruz kalmayacaktın. Ama o Marcus'un bir arkadaşıydı. Böyle bir çapkına dönüşeceğini nereden bilebilirdik?"

Nasıl yani? Eleanor sessizce merak etti.

Sevgili ağabeyi Marcus, nişanının olaylı bir şekilde bozulmasına kadar Damon hakkında çok iyi şeyler düşünmüştü, *kendisi* de öyle. Heyecan verici yakışıklılığı ve umursamaz, şeytana pabucunu ters giydiren cazibesıyla Damon, her genç kızın yasadışı fantezisi ve her başhemşirenin endişesiydi.

Beldon Vikontesi Beatrix Attree'nin annelik içgüdüleri çok azdı. Yine de Eleanor henüz on yaşındayken ailesinin ölümünden sonra onu yanına almış ve o zamandan beri ona refakat etmişti. Ve Beatrix Eleanor'u herhangi birini sevebileceği kadar çok seviyordu.

Hanımefendileri özünde bir aristokrattı ve soylular için neyin uygun olduğuna dair katı fikirleri vardı. Başlangıçta Lord Wrexham'ın oldukça vahşi bir şöhreti olmasına rağmen ona müsamaha göstermişti, çünkü birkaç yüz yıl öncesine şanlı bir unvana ve Eleanor'unkinden bile daha büyük bir servete sahipti.

Eleanor kendi adına Damon'ın unvanını ya da servetini pek önemsememişti. Onun tutkusuna ilham veren asilzadenin kendisiydi. Tanıştıkları ilk anda Damon'a karşı şimşek gibi bir çekim hissetmiş ve başka hiçbir erkekle yaşamadığı bir bağ kurmuştu.

Ona aşık olmak gülünç derecede kolay olmuştu.

Elbette, onun karşı konulmaz cazibesine kapılmaktaki aptallığı, o zamanki görece gençliğiyle mazur görülebilirdi. O zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı ve genç kız kalbinde çılgınca romantik bir aşkın özlemine çekmişti. Tıpkı Damon'ın yaptığı gibi, içini yakan, onu ateşli ve arzulu hissettiren bir talip.

Kasırgalı flörtlerinin ve nişanlılıklarının o birkaç kısa haftası boyunca büyülenmişti, ideal eşleştiklerine, Damon'ın hayallerinin erkeği olduğuna inanıyordu. Beklediği

-Onunla karısı olarak sonsuza dek mutlu yaşamayı umuyordu. Ta ki iki yıl önceki o meşum sabahta onu güzel metresiyle Hyde Park'ta araba *kullanırken* görene kadar.

Kendini çok incinmiş ve ihanete uğramış hisseden Eleanor, nişanlarını derhal feshetmiş ve Damon'la bir daha hiçbir şey yapmamaya yemin etmişti. Damon Eleanor'un kalbini kırmış, onu ciddi şekilde utandırmış ve gururunu zedelemişti. Şu anda bile, içinde süregelen kızgınlığı bastıramıyordu. Yine de onunla yüzleşme düşüncesi karşısında sinmeyi reddetti-

"Leydi Beldon yeğeninin düşüncelerini bölerek, "Bu gece kalmakta ısrar ediyorsanız, Wrexham'ın size yaklaşma cüretini göstermesi ihtimaline karşı Prens Lazzara'yı yanınızda tutmanız iyi olur," dedi.

"Yapacağım, teyze. Majesteleri sadece bize içecek bir şeyler getirmek için uzaklaştı."

Bir İtalyan asilzadesi olan Prens Antonio Lazzara di Terrasini, İngiliz sarayında diplomat olan uzaktan kuzeni Sinyor Umberto Vecchi ile birlikte İngiltere'ye gelmişti. Söylendiğine göre Prens bir gelin arayışındaydı ve bu iş için Leydi Eleanor'u düşünüyordu.

Eleanor, başlıca cazibesinin karakteri ya da zekâsıyla pek ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu. Annesinin ona bıraktığı büyük servet sayesinde kendi başına hatırı sayılır bir mirasçıydı. Aynı zamanda bir baronun kızıydı ve şimdi de bir kontun kız kardeşıydı, çünkü ağabeyi Marcus Danvers kontluğunu kısa bir süre önce kendi uzak akrabasından miras almıştı.

Ancak Prens Lazzara'nın müstakbel prensesi olarak düşünölmeyi ne kadar ciddiye aldığına henüz karar vermemişti. Kuşkusuz ondan etkilenmişti. Şehvetli sesi ve eriyen koyu renk gözleri romantizmin özüydü. Aynı zamanda yakışıklı, ilgi çekici, çekici ve esprili biriydi ve tüm raporlara göre Damon'ın şimdiye kadar olduğu kadar çapkındı.

Damon'la yaşadığı felaketle sonuçlanan nişanlılık döneminin ardından, kısa bir süre sonra başka bir asilzadeyle daha da kısa süren ikinci bir nişanlılık dönemi geçiren Eleanor, bir dahaki sefere nişanlandığında bunun sonsuza dek sürmesi konusunda kararlıydı. Daha da önemlisi, *sadece* sevdiği ve karşılığında kendisini seven bir adamla evlenecekti.

Tam o sırada salonun bir ucuna bir sessizlik çöktü. Eleanor, Prinny'nin maiyetiyle birlikte içeri girdiğinden şüphelendi. Ama teyzesi kaskatı kesilip nefesinin altından "Şeytana bak!" diye mırıldandığında Eleanor dikkati çekenin sadece Majesteleri olmadığını anladı.

Wrexham Vikontu Damon Stafford, Naip'in yanında durmuş, onunki de dahil olmak üzere tüm gözleri üzerine çekmişti.

Lord Wrexham seçkinler topluluğunu kayıtsızca incelerken, topluluk da bu iyiliğe karşılık vererek Prinny'ye yaltaklanmaya başladı.

Eleanor zihninin belli belirsiz bir köşesinde, yeni gelen soyluya dikkat çeken kadınsı seslerin heyecanlı mırıltısının farkındaydı ama aslında tek fark edebildiği Damon'dı... onun boyu, kaslı canlılığı, karizması. Varlığıyla salonu dolduruyor gibiydi.

Güçlü kaşları, elmacık kemikleri ve çene hattıyla öne çıkan yüz hatları hatırladığı kadar erkeksi ve çarpıcıydı, ancak teni Avrupa'da yaptığı seyahatler nedeniyle artık daha güneşten bronzlaşmıştı. Saçları samur rengindeydi ama kendi abanozunun mavi-siyah tonu yoktu. Kalın kaşları ve kalın saçaklı kirpikleriyle belirginleşen gözleri hâlâ gece yarısı kadar koyu ve bir o kadar da cesurdu.

Eleanor'un aklı, o delici gözler kalabalığının içinde onu bulduğunda aniden dağıldı.

Tüm uyarılarına rağmen, Damon onunla bakışlarını kilitlediğinde donup kaldı. İnsanın aynı anda hem sıcak hem de soğuk ürpermeler yaşayabilmesi çok tuhaftı. İnsanın ciğerlerindeki hava nasıl bu kadar hızlı çekilebiliyor ve bu da nefes almayı kült haline getiriyordu.

Onu tekrar görmenin etkisi bir şimşek tarafından çarpılmak gibiydi; iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce Damon'ı ilk gördüğünde yaşadığı o cızırtılı sarsıntının aynısı.

Göğsünde acı içinde taklalar atan kalbini sakinleştirmek için nafile bir çabayla elini göğüs kemiğine götürdü. Tek kurban kalbi de değildi. Avuçları ve dizleri saçma bir şekilde güçsüz hissediyordu.

Ama elbette başka bir tepki beklemekle aptallık ediyordu. Daha önce hiçbir erkek onun kanını ateşlememiş ya da en derin duygularına Damon gibi dokunmamıştı....

Eleanor aniden kendini azarlayarak omurgasını dikleştirdi. *Olay çıkarmayacağım*, diye sessizce yemin etti. Ton'un bu kadar çok sakini izlerken olmaz.

Kalabalığın bakışları ona kayarken, salon şu anda spekülasyonlarla çalkalanıyordu. Tüm toplum onun Vikont'u terk ettiğini biliyordu.

Wrexham'ın hovarda tavırları yüzünden ve belli ki orada bulunan konuklar şimdi onunla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

"Gördüğünüz gibi size şampanya getirdim, Donna Eleanora."

Derin, kadifemsi, İtalyan aksanlı ses kaotik düşüncelerinin arasına girdiğinde Eleanor hayatında hiç kadar dikkatinin dağılmasına sevinmemişti.

Bakışlarını Damon'dan ayırarak ona sırtını döndü ve Prens Lazzara'ya parlak bir gülümseme fırlattı. Eski nişanlısının gelişinin geceyi mahvetmesine izin vermeyi reddetti.

En azından bu gece için, talihsiz aşkının acı tatlı anılarını ve bunlara neden olan kötü kalpli çapkını görmezden gelmeye şiddetle kararlıydı.

Eleanor'un kararlılığı, Prens Lazzara onu bahçede bir tur atmaya davet edene kadar iki saatten fazla sürdü. Carlton House'un sıcaklığından ve kibar gürültüsünden bir an olsun uzaklaşmaktan memnun olan Eleanor, teyzesini seçkin Sinyor Vecchi'nin büyüleyici arkadaşlığında bıraktı ve çakıl yollarda gezinmek için genç İtalyan'ın kraliyet koluna girdi.

Prinny'nin dekor zevki üst tabakanın çoğu tarafından en iyi ihtimalle sorgulanabilir olarak görülüyordu ama aralıklarla asılı duran Çin fenerleri bahçelere masalsı bir hava katıyordu. Titreyen altın rengi ışıklar çeşitli fiskiyeler ve havuzlarda yansıyarak Eleanor'un aklına ışıltılı bir akşamı ve Damon'la kısa süreli nişanlanmalarında eşsiz bir rol oynamış olan başka bir ışıltılı fiskiyeyi getirdi.

Eleanor ancak Prens dikkatini dağınıklığına çektiğinde arkadaşını hatırladı. "Neden o çeşmeye bakıp duruyorsunuz *sinyorina hanım*?"

Gerçekten neden? Eleanor merak etti, yanakları kızarıırken bile sessizce kendini azarladı. Damon'ın çalınan öpücüğünü ya da sonrasında onu küstahlığı yüzünden yakındaki çeşmeye ittiğini hatırlamasına hiç gerek yoktu.

"Manzara çok güzel, sizce de değil mi?" diye ikircikli konuştu.

Prens Lazzara başını salladı. "Evimdeki sarayda çok güzel çeşmeler var. Belki bir gün onları görme fırsatınız olur."

Alaycı gülümsemesi, ziyaret sebebinin ne olabileceğini ima ediyordu -Ama Eleanor onun bu imalı sözlerine fazla itibar etmedi, çünkü prens güzel kadınları pohpohlama ve baştan çıkarma konusundaki becerisiyle tanınıyordu.

"Bana evinizden bahseder misiniz, majesteleri? İtalya'ya hiç gitmedim ama çok güzel yerler olduğunu duydum."

Onu rahatlatmak için Don Antonio, kısa bir süre önce Avrupa'nın egemen güçleri tarafından İki Sicilya Krallığı olarak adlandırılan ülkesinin güney yarısı ve Akdeniz yakınlarında yönettiği prenslik hakkında sıcak bir anlatıma başladı.

Eleanor yarım kulakla da olsa kibarca dinledi. Ne kadar üzülse de, Damon'la ilgili geçmiş anılarını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Onunla teyzesinin yıllık ev partisinde tanıştıktan sadece birkaç gün sonra, bir beyefendiden hayal bile kadar cüretkâr davranmış, bir öpücük çalmış ve kendini sıırıslam etmişti. Açıklanamaz bir şekilde, baştan çıkarılmasına verdiği alışılmadık tepki onu daha da meraklandırmıştı.

İki hafta sonra evlenmek üzere nişanlandılar.

Eleanor kalbini ona kaptırmıştı, zengin, unvan sahibi ve günahkâr derecede yakışıklı olduğu için değil. Damon'ın cazibesi, zekâsı ya da onu dünyanın en çekici kadını olduğuna inandırma konusundaki zahmetsiz yeteneği de değildi. Çünkü ona meydan okuyor ve yaşadığını hissettiriyordu. Çünkü onun yalnızlığını, çocukluğundan beri hissettiği yalnızlık duygusunu hafifletmişti.

Aralarındaki çekim fiziksel olmanın ötesine geçmiş, neredeyse anında bir zihin buluşması gerçekleşmişti. Onunla özlemleri, hayalleri hakkında konuşabiliyordu. Ona en içten düşüncelerini ve sırlarını anlatabilirdi.

Ancak Damon duygularını paylaşma konusunda çok daha suskundu. Sanki bir parçasını dünyadan saklıyor gibiydi ve

özellikle ondan.

Damon'ın ördüğü duvarları eninde sonunda yıkabileceğinden o kadar emindi ki. Ruh, zekâ ve tutku bakımından birbirlerine çok uygun göründükleri için, Damon'ın kalp kıran biri olarak tanınmasına rağmen eninde sonunda onu seveceğinden emindi.

Sonra onun kendisini inandırdığı gibi uzun süreli metresinden vazgeçmediğini keşfetti. Onun güvenini geri dönülmez bir şekilde kırmıştı. Gururunu ayaklar altına almış, savunmasız genç kalbini ezmişti.

Acı zamanla azalmıştı. Eleanor artık sadece acı tatlı bir sızı hissediyordu ya da en azından bu gece Damon'la yüz yüze görüşmek zorunda kalacağını fark edene kadar hissetmişti.

Londra'ya dönüp dönmemesi onun için son derece önemsiz bir mesele olmalıydı. Ona karşı hâlâ bir kızgınlık ve öfke beslediği doğrudu ama intikam, şiddet ya da ciddi bir kötü niyet beslemiyordu. Aslında, kendisini onu soğukkanlılıkla karşılamaya hazırlamıştı.

Yine de Eleanor, Prens Lazzara'yla birlikte bahçe yollarında dolaşırken, bu akşam istenmeyen görüntüsüyle soğukkanlılığını alt üst eden İngiliz asilzadesine dikkat kesilmişti.

Belki de bu yüzden, başka bir patikadaki gölgelerin arasından bir figür belirdiğinde irkildi.

Eleanor bunun Carlton House'un canlı giysili uşaklarından biri olduğunu görünce rahatladı. Hizmetçi Prens Lazzara'yı aramak için gönderilmişti, çünkü hemşerisi Sinyor Vecchi onu bazı önemli şahsiyetlerle tanıştırmak istiyordu.

Don Antonio Eleanor'a büyük salona kadar eşlik etmesi için kolunu uzattığında Eleanor gülümseyerek reddetti. Damon'la karşılaşabileceği eve dönmek gibi bir arzusu yoktu. "Sanırım bir süre daha burada, bahçelerde kalacağım majesteleri. Şurada birkaç arkadaşımı görüyorum. Onlara katılacağım."

Yalnız olmayacaktı, çünkü aralarında tanıdığı birkaç hanımın bulunduğu, güzel akşamın tadını çıkaran küçük gezinti grupları vardı. Eleanor, teyzesinin onun nerede olduğunu bildiğini düşündü.

Neyse ki prens onu sıkıştırmaya çalışmadı ya da bahçede refakatsiz kaldığı için onu görevlendirmede, sadece kibarca eğildi ve kısa süre içinde döneceğine söz verdi. Eleanor onun patikada kayboluşunu izledikten sonra ters yöne, arkadaşlarına doğru döndü.

Ancak gölgelerin arasından uzun boylu bir başka figür çıktığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O geniş omuzları bir anda tanıdı; ondaki o güç, canlılık ve tehlike hissini.

O cesur koyu gözleri ve konuştuğunda sinir uçlarını kadife gibi okşayan alçak sesi tanıyordu, tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Damon basitçe, "Elle," dedi.

Eleanor onun bu rahat hitap şekli karşısında acı dolu bir ok gibi fırladı.

Fransızca'da "" anlamına gelen bu sözcük onun için bir evcil hayvan ismiydi.

Nefes almaya çalıştı ama o anda bunu başaramadı. Konuşamıyordu da. Boğazı kurumuştı ve kendini biraz baygın hissediyordu. Damon onu felç etmiş ve dilini tutmuştu -kelimelerin kifayetsiz kaldığı hiç görülmemişti. *Şeytan alsın onu!*

Eleanor ona karşı duyduğu zayıflıktan utanarak omuzlarını dikleştirdi ve sesini buldu. "Lord Wrexham," diye mırıldandı başını sallayarak.

Buna karşılık Damon başını eğerek onu inceledi. "Yani bana mesafeli bir resmiyetle mi davranmak istiyorsun? Rahatladığımı itiraf etmeliyim."

"Rahatlama mı? Benden ne bekliyordunuz lordum? Kulaklarınızı tıkayacağımı mı?"

Ağzı bir parça mizahla kıvrıldı. "Hatırladığım kadarıyla son karşılaşmamızda da öyle yapmıştın."

Eleanor kızardı. Son seferinde aşağılanmış bir kadın olmuştu ve nişanlılıklarını sona erdirdiğinde öfkesini Damon'ın yakışıklı yüzünden

"İtiraf ediyorum," dedi, sanki hatırlıyormuş gibi sol yanağını hafifçe ovuşturarak, "o zaman küçümsemeni hak etmiştim."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Eleanor, sadece biraz yatıştırılmış olarak. "Ama bu gece yakışksız bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Şimdi lütfen izin verirsiniz..."

Onu geçmek için hamle yaptı ama Damon uzanıp koluna dokundu. "Dua et, bir dakika bekle. Seni yalnız yakalamak için biraz zahmete girdim, böylece herkesin önünde buluşmadan önce özel olarak konuşabiliriz."

Ona bakarken gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Beni burada, bahçede yalnız yakalamayı mı planladın? Prens Lazzara'nın uşak tarafından çağrılmasını mı sağladın?" Sesinin uygunsuz bir şekilde yükseldiğini fark eden Eleanor, sesini ekşi bir fısıltıya indirdi. "Ne Makyavelist bir küstahlık!"

Damon'ın belli belirsiz gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Manipölasyon yapmaktan suçluyum, doğru, ama havayı temizlemeye çalışmamız gerektiğini düşündüm ve kalabalıkta sana yaklaşırsam ne yapabileceğine güvenmedim. Umarım şu anda beni bir çeşmeye ya da daha kötüsüne itmezsin."

Eleanor şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı? Yakınlarda birkaç çeşme var."

Örtülü tehdidi karşısında adamın kara gözlerinde mizah kıvılcımları gördüğünü sandı. "En azından beni dinleyene kadar intikam dürtünü bastır."

Bu dürtüyü bastırmak düşündüğünden daha zor olacaktı. Yine de Eleanor, Damon daha yavaş devam ederken dilini tuttu. "İki yıl önce olanlar için beni kolayca affedeceğinden şüpheliyim."

"*Bu* izlenime nereden kapıldınız?" diye tatlı bir şekilde araya girdi. "Sırf beni tüm tonun önünde alay konusu ve acınacak bir figüre dönüştürdüğün için, yüce gönüllülüğümün yetersiz mi düşünüyorsun?"

"Kimse senin acınacak biri olduğunu düşünmez, Elle."

Bu kez onun taktığı lakap karşısında sertleşti. "Bana bu aptalca isimle hitap etmemeni tercih ederim. Artık uygun hitap şekli 'Leydi Eleanor'."

"Ah, evet. Marcus'un Kraliyet'e sizin önceliğinizi bir baronun kız kardeşinden bir kontunkine yükseltmesi için dilekçe verdiğini duymuştum. Pekala, o zaman Leydi Eleanor... bana kısa bir görüşme izni verir misiniz?"

Damon'ın samimiyeti sinirlerini yıpratmaya başlamıştı. "Bana ne söylemek istiyorsunuz Lord Wrexham? Uzun zaman önceki aşağılık davranışınız için özür dilemenize gerek yok. Her şey olup bitti ve artık bunu neredeyse hiç düşünmüyorum."

Kızın yalanı karşısında, bakışları kızın yüzünü ararken bile yüz ifadesi esrarengizliğini korudu. "Seni incittiğim için pişmanım Eleanor, ama bu gece seni özür dilemek için aramadım."

"O zaman neden böyle entrikalara başvurdunuz?"

"Bir ateşkes ilan edebileceğimizi umuyordum. Benden çok senin iyiliğin için."

"Benim hatırım mı? Nasıl yani?"

"Benim geçmişteki günahlarım yüzünden senin itibarının zedelenmesini istemiyorum, bu yüzden ilk kez toplum içinde birlikte görüldüğümüzde herhangi bir gariplikten kaçınabileceğimizi umuyorum. Beni sadece kesecek olsanız bile, bu dil uzatanlar için daha fazla yem sağlayacaktır."

"Katılıyorum. Resmi olarak bir araya geldiğimizde birbirimize karşı medeni bir şekilde davranabiliriz."

"Bu gece bir adım daha ileri gidebileceğimizi düşündüm. Belki bir set için senden yardım isteyebilirim. Basit bir country dansı, başka bir şey değil," diye ekledi Damon, kızın gözleri kısılnca.

"Neden seninle dans etmek isteyeyim ki?"

"Dedikodulara son vermek için."

"Tam tersine, seninle dans etmem dedikoduları alevlendirmekten başka bir işe yaramaz ve sanki yeniden yakınlaşıyormuşuz gibi bir izlenim yaratır. Hayır, böyle bir samimiyete gerek yok Damon. Ama seni her gördüğümde öldürmeyeceğim. Şimdi, hepsi bu kadarsa...?"

"Henüz gitme."

Alçak söylediği sözler ne bir emir ne de bir yalvarıştı, ama Eleanor'un duraklamasına neden oldu. Damon ile kalmanın cazibesi

Her ne kadar ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmasa da, özellikle de geceleri tek başına. "Seninle yalnız görünmek istemiyorum," diye söze başladı.

"Buna bir çare bulabiliriz."

Damon onu şaşırtarak dirseğinden tuttu ve çakıllı patikadan birkaç metre uzağa, bir porsuk ağacının arkasına ve gölgelerin derinliklerine çekti.

Eleanor itiraz etmesi gerektiğini bildiği halde itiraz etmedi. Belki de ilk görüşmelerini özel olarak yapmak daha iyiydi, böylece toplum içinde karşılaştıklarında garip anlar yaşanmayacaktı. Ama anlaşılır bir şekilde, cömert bir ruh hali içinde değildi.

"Neyi başarmayı umduğunuzu anlayamıyorum" dedi kızgın bir ifadeyle. "Birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz olabilir."

"Geçtiğimiz iki yılı telafi edebiliriz."

Ama arayı kapatmak istemiyordu, diye düşündü Eleanor. Damon'ın uzakta olduğu süre boyunca neler yaptığını, hangi kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek ya da o gittiğinde kendisini ne kadar yalnız ve terk edilmiş hissettiğini hatırlamak istemiyordu. Yine de kibar bir yanıt vermeyi başardı.

"Anladığım kadarıyla Kıta'da seyahat ediyorsunuz?"

"Yokluğumun büyük bir kısmında, evet. Özellikle de İtalya'da."

"Ve kalmak için İngiltere'ye döndünüz?"

"En azından bir süreliğine. Seyahatlerimden keyif aldım ama kendimi evimi özlerken buldum."

Eleanor her zaman seyahat etmek istediği için kıskançlık duyuyordu. Ancak bekâr bir genç kızın dünyanın dört bir yanını dolaşması, özellikle de teyzesi tarafından son derece uygunsuz bulunuyordu. Üstelik üç yıl önce Napolyon'un ordularının yenilgisine kadar Avrupa son derece güvensizdi. Ama bir gün kendi ülkesinden çok dünyayı görme hayalini umuyordu.

Sonra Damon uzanıp alnındaki kıvrık bir saç teline dokunarak onu tekrar şaşırttı. Bir an için Damon'un, giydiği dar ipek bandanayı düzeltmek istediğini düşündü.

mavi devedekuşu tüyleriyle süslenmiş, soluk mavi lustring ve gümüş ağdan etekleri olan imparatorluk belli elbisesini giydi.

"Muhteşem saçların... Neden ki?"

Bu soru Eleanor'u şaşkına çevirdi. Kuzguni saçlarını artık kısa bukleler halinde kullanıyordu. Bu tarz oldukça modaydı ama aslında iki yıl önce, Damon uzun saçlarına değer verdiğini söylediği için, bir meydan okuma eylemi olarak saçlarını ciddi bir şekilde kestirmişti.

"Size ne bundan lordum?" diye küstahça karşılık verdi. "Saçımı nasıl yaptığımla ilgilenmeye hakkınız yok."

"Doğru."

Geniş omuzlarını rahatça silkerek beklenmedik bir şekilde konuyu tekrar değiştirdi. "Marcus nasıl gidiyor?"

Eleanor daha rahat nefes aldı. Damon sadece kardeşi gibi sıradan konulardan bahsetse bir nebze olsun rahatlayabilirdi. "Göründüğü kadarıyla durumu çok iyi."

"Anladığım kadarıyla geçtiğimiz yaz evlenmiş."

"Evet... Marcus, Chiswick'ten Bayan Arabella Loring ile evlendi. Şu anda Fransa'dalar, Arabella'nın Brittany'deki annesini ziyaret ediyorlar, iki küçük kız kardeşiyle birlikte, onlar da yakın zamanda evlendiler. Sanırım kız kardeşlerinin kocalarını tanıyorsunuz, Arden Dükü ve Claybourne Markisi?"

"Onları iyi tanıyorum." Damon durakladı. "Üçünün de bu kadar ani bir şekilde evliliğe boyun eğmesi beni şaşırttı. Onların bekâr olduklarını sanıyordum."

"Eğer bu sizi endişelendiriyorsa, evlilik yakalayıcı değildir."

Alaycı esprisi Damon'da hızlı bir gülümseme yarattı. "İnan bana, evlenme isteğimden kurtuldum."

Eleanor, onun bir anlık deliliğini iyileştirenin *kendisi* olduğunu ima etmesi karşısında dudağını ısırıldı.

Damon dikkatsizce söylediği sözlerden pişman olmuş gibi yüzünü buruşturunca uzun bir duraklama oldu. Ve ses tonu daha , "Ben

Ben İngiltere'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra nişanlandığınızı ama bunun uzun sürmediğini duydum"

Eleanor bir kez daha savunmaya geçmiş gibi hissederek çenesini kaldırdı. "Hayır, öyle olmadı." İkinci nişanını çabucak bozmuştu, meydan okuyarak ve acı çekerek yaptığı ve neredeyse anında pişman olduğu bir nişan. "Her şeye rağmen bir mantık evliliğine razı olmayacağıma karar verdim. Ne ben ona aşkıttım ne de o bana."

Seni hâlâ seviyordum Damon, diye düşündü hüzünlü bir acıyla.

Damon'ın sesi bir kademe daha alçaldı. "Nişanımızı bozmuş olman çok iyi oldu. Sana kalbimi veremezdin."

"Yapamaz mıydınız, yoksa mıydınız?"

Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Ben pek bir fark göremiyorum. Ve kocanız için daha iyisini hak ediyordunuz."

"Evet, yaptım."

"Ve şimdi de Prens Lazzara sana kur yapıyor," diye gözlemledi Damon, ses tonu kışkırtıcıydı.

Eleanor tereddüt etti. "Tam olarak bana *kur* yaptığını söyleyemem. Prens İngiltere'ye görmek için geldi." "Ve bir gelin aramak için?"

"Söylentiler öyle diyor."

"Güzel bir mirasçıya belirgin bir ilgi göstermesine şaşırmadım."

Damon'ın gözlemi anlaşılmaz bir şekilde canını yaktı. "Sence bende gördüğü tek şey servetim mi?"

"Kesinlikle hayır." Ağzının köşesi kıvrıldı. "Ama birçok çekici özelliğinizi sıralayarak sizi pohpohlamama ihtiyacınız yok. Sanırım Lazzara'nın da yok. Servetinizin yanı sıra sizden de etkilenmemesi için adamın aptal olması gerekir."

Ama artık böyle bir çekim hissetmiyorsun? Eleanor ağrısının arttığını hissederek merak etti. Yüksek sesle, "Bana kur yapmayı düşünmesinin senin için hiçbir önemi olamaz," dedi.

"Yine de endişeliyim. Seni karısı olarak kabul ederse çok şanslı olur Eleanor, ama sen bir koca olarak daha iyisini bulabilirsin. O senin için yeterince iyi değil."

Damon'a kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" "Çünkü seni tanıyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Eleanor onun bu sözleri karşısında ne düşüneceğini gerçekten bilemedi ve sonunda omuz silkti. "Taliplerimi yargılamaya kalkışmanız son derece küstahça Lord Wrexham."

"Ama sonra ne kadar küstah biliyorsun."

Gerçekten de öyle, diye düşündü Damon beklenmedik bir şekilde yaklaşırken.

Bir adım ötede durdu ve uzun bir süre ona baktı. Damon'ın karanlık bakışları Eleanor'u sabitleyince, Eleanor'un kalbi aniden çılgınca taklalar atmaya başladı. Yüce Tanrım, Damon onu öpmeye niyetli miydi? Onun öpücüklerinin heyecanını asla unutamayacaktı, yavaşça onunkine doğru ilerleyen o sert, şehvetli ağzın tadını asla unutamayacaktı...

Damon uzanıp elmacık kemiğinin üzerinde bir parmak ucunu gezdirdiğinde Eleanor'un nefesi tamamen kesildi. Onun yakınlığından, sıcaklığından ve kokusundan bunaldığını hissetti. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, bir elini Eleanor'un ensesinin arkasına götürdü ve başını eğerek sıcak dudaklarının Eleanor'unkileri örtmesine izin verdi.

Bunun lezzetli şoku onu tamamen hareketsiz bıraktı; her türlü mücadele düşüncesi öpücüğünün yumuşaklığı karşısında eridi gitti. Dudakları süzüldü, oyalandı, onunkilerle birleşti ve kadının ürpermesine neden oldu.

Kızın istemsiz tepkisi üzerine Damon başını eğdi ve daha derine bastırdı, sanki kızın tadına yeniden alışıyor, dokusunu yeniden öğreniyor, dili kızın iç girintilerini araştırıyor, keşfediyordu.

Birdenbire onun öpücüğüne doğru yuvarlanıyor, düşüyordu. Eleanor'un ağzının büyüyle içinden sayısız his akarken, vücudunun derinliklerinde bir duygu seli çiçek açtı. Kaçmak gibi bir düşüncesi yoktu. Damon onu tamamen ele geçirmişti. Ve

Tatlılık, şefkat, sıcaklık, hepsi birleşerek içinde titreyen bir sızıyı uyandırdı.

Yumuşak bir inilti boğazında düğümlenince Damon onu daha da yaklaştırdı, göğüslerini göğsüne, kalçalarını kaslı bacaklarına dayadı. Vücudu çaresizce tepki verdi; omurgası kavislendi ve uzuvları zayıfladı. Damon'ın dili büyüleyici bir ritimle Eleanor'unkini okşamaya, karıştırmaya, çiftleştirmeye devam ederken Eleanor aç bir özlemle ona doğru gerindi.

Adamın eli göğsünü avuçlamak için yükseldiğinde, içinde ateşli bir his kıvılcımı çaktı; bu, adamın onun özlemini ne kadar kolay uyandırabileceğini hatırlatıyordu.

Ona verebileceği acının daha da keskin bir hatırlatıcısı.

Birden içinde bulundukları koşulları hatırlayan Eleanor, içine dolan yakıcı arzuyla savaştı. Daha önce bir kez Damon'ın şehvetli okşamalarıyla kendisini baştan çıkarmasına izin vermiş ve Damon kalbini kırmıştı.

Bu farkındalık ona kontrol mücadelesini yenilemek için güç verdi. İrade göstermeye çalışarak ellerini aralarına götürdü ve bastırarak onun baştan çıkarıcı kucağından kurtulmaya çalıştı.

Damon onu hemen bırakmayınca Eleanor göğsünü iterek onu porsuk çitinin içine itmeyi düşündü. Görünüşe göre Damon tam da buna hazırды, çünkü Eleanor Eleanor'un kollarını hafifçe kavrarken kendini Eleanor'un gücüne karşı korumuştı.

Dudaklarına yapışmaya devam edince Eleanor terlikli ayağını geri çekti ve Damon'ın kaval kemiğine sert bir tekme atarak resmi saten diz pantolonunun altındaki beyaz ipek çoraba vurdu.

Neyse ki uyguladığı şiddet adamın ellerini gevşetmesine neden oldu ve hatta adamdan mırıltılı bir acı sesi çıkmasına yol açtı.

Eleanor kendi acı iniltisini bastırarak kendini tamamen serbest bıraktı ve geri çekildi.

Zorlukla nefes alıyor, nabızı hızlı hızlı atıyor, Damon'a bakarken sersemlemiş hislerini yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Yüz hatları yine esrarengiz bir hal almıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesinde zafer yoktu. Onun yerine, gözlerini karartan gölgelerde pişmanlığı gördü.

"Affet beni, kendimi ," dedi, sesi boğuk bir törpü gibiydi.

Eleanor'un istemeyerek de olsa kabul ettiği gibi, o da çok üzülmüştü. Damon'a onu büyüleyerek öpücüklerine karşılık vermesini sağladığı için öfkeliydi ama öpüşmeler sona erdiği için kendini tuhaf bir şekilde yoksun hissediyordu.

"Donna Eleanora?" diye seslendi derin ve erkeksi bir ses .

Prens Lazzara'nın kendisini aramaya geldiğini fark edince kaskatı kesildi.

Eleanor dudaklarının çok ıslak ve şişmemiş olmasını umarak çitin arkasından dışarı fırladı. "Evet, majesteleri?"

Don Antonio onu gördüğünde çekici bir şekilde gülümsedi, ancak Damon onun arkasından çıkınca gülümsemesi sekteye uğradı.

Yanakları kızaran Eleanor aceleyle açıklama yapmaya başladı. "Eski bir tanıdığım ile karşılaştım. Aslında ben de tam Lord Wrexham'a kardeşimin yeni evliliğinden bahsediyordum."

"Lord Wrexham?" Prens Lazzara bakışlarını Damon'a çevirirken yavaşça tekrarladı.

Ancak Damon kolay bir cevap verdi. "Bizi tanıştıracak mısınız, Leydi Eleanor?"

Eleanor gönülsüzce razı olunca, Prens Damon'ı tepeden tırnağa süzdü, belli ki gördüklerinden hoşlanmamıştı. Ardından sertçe eğilerek Damon'ı kovdu ve kolunu Eleanor'a uzattı. "Bahçedeki gezintimize devam edelim *mi, cara mia?*"

Prensin koluna minnetle girdi ve arkasını dönerken Damon'a kibarca "İyi akşamlar lordum" diye mırıldandı.

Kuşkusuz Eleanor, Prens Lazzara'nın onu götürmesine izin verirken büyük bir rahatlama hissetti. Nabzının vahşi gümbürtüsü biraz sakinleşmişti, yine de Damon'ın öpücüklerini özlediği için kendine öfkeliydi, özellikle çünkü o hala içinde daha fazla barındırıyordu küçük bir

İki yıl önceki ihanetinden kalan öfke ve acı. Ayak parmaklarının çektiği acıya rağmen onun bacağına tekme atmak iyi hissettirmişti.

En azından ilk karşılaşmalarında hayatta *kalmıştı*. kendini kötü akladı.

Tam o sırada prensin refakatçisi dikkati dağılmış düşüncelerini böldü. "Lord Wrexham bir zamanlar nişanlınız olan beyefendi, değil mi?"

Ses tonu meraktan daha fazlasını içeriyordu; soruya erkeksi bir kıskançlık notası karışmıştı.

"Çok kısa bir süre için." Prense parlak bir gülümseme sundu. "Sizi temin ederim ki Wrexham'a karşı hislerim kısa sürede yatıştı. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve onu tamamen unuttum. O sadece kardeşimin bir arkadaşı, daha fazlası değil."

Yine de Eleanor onun bu açıklamasındaki inancın kendi kulaklarına zayıf geldiğini fark etmekten kendini alamadı. Biraz önce Damon'a verdiği tepki de bunun bir göstergesiydi.

Elbette her kadın onun şehvetli saldırısından etkilenirdi. Damon'ın öpücükleri büyü, tutkulu ve bayıltıcıydı... Daha da kötüsü, aralarındaki kıvılcımlar hâlâ tüm gücüyle alevleniyordu.

Lanet olsun ve patlat onu.

Ona daha sert tekme atmalıydım, mırıldandı Eleanor sessizce kendi kendine. Acı, Damon'ın onun için hâlâ ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlamasını sağlayacaktı.

Şimdi tek yapabileceği onunla bir daha yakınlaşmamayı ummaktı. Eğer onu tekrar öpmeye kalkışrsa aynı ahlaksız tavrı sergilemeyeceğine dair kendine güvenmiyordu.

Ya yaparsa? Damon'ın kötü cazibesine tekrar yenik düşeceğinden korkuyordu ve bunun olmasına kesinlikle izin vermeyecekti!

Chapter Two

Zaman zaman zor durumdaki genç kızı oynayın. Görünürdeki çaresizliğiniz onun kendini üstün hissetmesini sağlayacaktır - ve beyler kendilerini üstün hissetmekten büyük keyif alırlar.

-İsimsiz Bir Bayan,
Genç Bayanlara Koca Bulma Konusunda Tavsiyeler

Carlton House'dan çıkıp şehir arabasına binerken Damon'ın alnında dalgın bir kaş gölgesi vardı. Eleanor'u bu akşam tekrar görmeyi umuyordu. Hatta onunla özel olarak konuşmayı bile planlamıştı ve bunu ayarlamak için büyük çaba sarf etmişti. Ama onu öpmek gibi bir niyeti olmadığından emindi.

Tam tersine, Eleanor'un ona karşı beslediği kırgınlıkları hafifletmeye çalışmış, böylece geçmişte yaşadıkları tatsızlıkları geride bırakmalarını sağlamıştı. Bir de Prens Lazzara'ya karşı hislerinin ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek.

Peki neden onun dudaklarını tekrar tatmak için duyduğun şiddetli dürtüye yenik düştün? Damon kuru bir sesle merak etti. Canlı kömürlerle oynamaktan daha iyisini bilmelisin.

Yine de yanma riskine rağmen onu öptüğüne pişman olamadı. Ağzı hatırladığı her şey ve daha fazlasıydı. Hatırladığı her şeydi: canlı, gür, onu hâlâ büyüleme gücüne sahip sıcak bir ısıltıyla canlıydı.

Eleanor Pierce onun kanını şimdiye kadar hiçbir kadının ateşlemediği kadar ateşlemişti ve muhtemelen bundan sonra da ateşleyecekti. Bu gece onu sarhoş etmişti, tıpkı iki yıl önce olduğu gibi-

Damon, iri yarı arkadaşı Bay Otto Geary yanındaki deri koltuklara ağır ağır yerleşirken arabanın sallandığını hissetti.

Araba Carlton House'dan uzaklaşırken Otto rahatlamış bir i çekişle, "Tanrılara şükürler olsun ki bu gösterişli gösteri sona erdi ve bitti," dedi. "Yalvarırım beni bir daha böyle sıkıcı, ukala işlere sürüklemeyin."

Düşüncelerini zorla Eleanor'dan uzaklaştıran Damon, arkadaşının şikâyeti karşısında alaycı bir tavırla ağzını eğdi. "Seni bu gece buraya neden 'sürüklediğimi' çok iyi biliyorsun. Seni hastaneden birkaç dakikalığına da olsa uzaklaştırmak için. Aksi takdirde hastalarıyla birlikte kendini oraya gömecektin. Uzakta olduğum iki yıl boyunca böyle yaptığına hiç şüphe yok."

Otto resmi kravatını çekiştirirken parlak kıvıll saçlarından bir gözlerine düştü. "Kendimi hastalarıma gömmekten son derece memnunum. Öte yandan ton... Buna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum Damon. Prinny'ye biraz düşkün olduğunu sanmıştım."

"Doğru söylüyorsunuz ama Majesteleri size benim sağlayamadığım avantajları sağlayabilir. Ve birçok zevkini finanse etmede benim desteğıme imrendiğı için, bana bir iyilik olarak çabalarınıza himayesini ödünç vermeye isteklidir."

Otto yine içini çekti. "Bir hastaneyi işletmek için lanet olası bir servet gerekiyor."

Damon özel bir hastane işletmenin ne kadar pahalı olabileceğini gayet iyi biliyordu, zira servetinin önemli bir kısmını önce Otto'nun tıp eğitimini finanse etmek, ardından da yaklaşık yarım düzine yıl önce Londra'nın kuzeyindeki Marlebone Hastanesini kurmasına yardımcı olmak için kullanmıştı.

Otto Geary sıkı çalışması, özverisi ve parlak zekâsıyla İngiltere'nin en saygın hekimlerinden biri haline gelmişti. Ancak Naip'in himayesi ona daha da fazla saygı ve daha da önemlisi zengin İngiliz toplumundan destek ve hayırsever katkılar sağlayabilirdi.

"Ancak bu gece buraya gelmeniz tek nedeninin Naip'in himayesini sağlamak olduğundan şüpheliyim," dedi Otto kibarca.

Damon arabanın lambasının ışığında arkadaşının kendisini incelediğini gördü. "Başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?" diye sordu.

"Belirli bir kibar genç bayana aşık olduğunuz için olabilir mi?"

"Ben ne zaman genç bir bayana oldum ki?"

"Aslında iki yıl önce." Damon ona delici bir bakış fırlattığında Otto eğlenerek devam etti. "Son dört gündür alışılmadık derecede huzursuz ve sinirlisin, iyi adamım. Aksini iddia etsen bile bunu görebiliyorum. Eğer bir teşhis gerekseydi, belirtilerinizin Leydi Eleanor'u tekrar görme beklentisinden kaynaklandığını söyledim."

Damon'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Nasıl tahmin ettin?"

Otto güldü. "Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun, eski ."

Damon bu ifadeyi inkâr edemezdi. Uzun zaman önce, Otto Damon'ın on altı yaşındaki ikiz kardeşi Joshua'nın ölüm döşegindeki bakımını üstlendiğinde, korkunç koşullar altında tanışmışlardı.

"Leydi Eleanor'un olağanüstü güzel olduğunu söylemeliyim," diye Otto. "Bu gece onunla konuşabildiniz mi?"

"Evet."

"Ve? Bana söylemek istediğin tek şey bu mu?"

"Anlatacak başka bir şey yok." Damon'ın Eleanor'a olan hislerini açıklamaya hiç niyeti yoktu, özellikle de şu anda ona karşı tam olarak *ne* hissettiğinden emin değilken.

Otto, "Prens Lazzara'nın ona kur yapmasından mutlu olamazsınız," dedi.

Bu kesinlikle doğrudu. Eleanor'a İtalyan prensinin kur yaptığını duyan Damon, planladığından bir hafta önce İngiltere'ye dönmüştü. Haklı olarak Eleanor'u Lazzara'nın çapkınlık eğilimlerinden korumak istemişti... Gerçi Eleanor'u bu gece yakışıklı asilzadeyle birlikte görünce hissettiği vahşi kıskançlık duygusunu haklı çıkarmakta zorlanıyordu, çünkü artık Eleanor üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

"Hayır, bu konuda mutlu değilim," diye onayladı alçak sesle. Otto kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. "Kendine dikkat etmelisin Damon.

O bayandan tamamen uzak dursanız iyi edersiniz. Sen Ona çok fazla ilgi göstererek niyetiniz hakkında ona veya başka birine yanlış bir izlenim vermek istemezsiniz."

Damon o anı hafife alarak, "Üstün bilgeliğin önünde saygıyla eğiliyorum," diye karşılık verdi. Yine de arkadaşının tavsiyesine tamamen katılıyordu.

Eleanor zorlayıcı, tehlikeli ve bağımlılık yapıcıydı. Eleanor onda derin bir iz bırakmıştı, o kadar derin ki son iki yıldır onu aklından çıkaramıyordu. Gerçekten de, kısa flörtlerinin o birkaç heyecanlı haftası sona erdiğinden beri, seyahatlerinin heyecanına ve uzun süredir tuttuğu birkaç emeline ulaşmanın verdiği memnuniyete rağmen, hayatı beyaz puding kadar tatsız görünüyordu.

Damon başını çevirip vagonun penceresinden Londra'nın karanlık sokaklarına bakarken kaşları yeniden çatıldı. Bu geceye kadar, Elle'e karşı hissettiği ateşli duyguları yendiğine kendini ikna etmişti. Belki de onu öpmesinin nedeni kısmen buydu, çünkü onu aştığını kendine kanıtlamak gibi belirsiz bir düşüncesi vardı. Yine de yaptığı tedbirsiz deney bunun tam tersini doğrulamıştı.

Aralarındaki kıvılcımlar hâlâ her zamanki gibi sıcaktı ve bu da onu kendisinden uzak durma kararlılığı için son derece tehlikeli kılıyordu.

Eleanor'un kendisine davranış biçimi yüzünden ona hâlâ öfkeli olması büyük bir şanstı. Nişanlılıkları sırasında işlediği suçlar için onu affetmesi pek olası değildi.

Onu incittiği için derinden pişmanlık duyuyor ve tüm bu acı verici ilişkinin suçlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Ayrıca, ona istediğini veremediği için en başta ona asla evlenme teklif etmemesi gerektiğini de biliyordu.

Kuşkusuz, kıvrak zekâsı ve sıcak kahkahasıyla kuzguni saçlı, yüksek ruhlu güzelliğe hayran kalmıştı. Eleanor ilk tanıştıklarında onu tamamen kendine hayran bırakmıştı. Ailesinin ölümünden bu yana ilk kez kendisini gerçekten canlı hissetmesini sağlamıştı.

Daha da açıklanamaz olan şey, onunla hissettiği esrarengiz bağı; neredeyse ikiziyle paylaştığı kadar güçlü bir yakınlık.

Damon'ın da kabul ettiği gibi, ona düşüncesizce evlenme teklif etmesinin başlıca nedeni buydu. Bu ve onu o kadar çok istemişti ki, tutkusunu evlilikle meşrulaştırmazsa arzusunu sadece bir öpücüğün ötesine taşıyıp onun onurunu zedeleyebileceğinden korkmuştu.

Ancak ertesi hafta Eleanor'un utangaç ve tatlı aşk ilanı onu şaşkına çevirmişti. Eleanor'un ona karşı hislerinin ne kadar ateşli olduğunu fark eder etmez -ve kendi çekiminin de ne kadar tehlikeli bir şekilde yoğunlaştığını anladığında- ilişkilerini bitirmek için adımlar atmıştı. Onun kendisine daha derinden aşık olmasına izin vererek acısını daha da arttırmak istememiş, ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar çabuk iyileşeceğini düşünmüştü.

Geçmişin seni uyarmasına izin vermelisin, öğüt verdi kafasının içindeki ısrarcı ses. Otto haklıydı, Damon biliyordu; Eleanor'dan uzak durmalıydı. Ve pratik olarak konuşmak gerekirse, artık onu tekrar gördüğüne göre, hayatına devam edebilmeliydi.

Onu, muhtemelen bir servet avcısı ve kesinlikle bir çapkın olan çekici bir Lothario olan Prens Lazzara için bir hedef olarak bırakmaktan huzursuz hissetmesi dışında. Lazzara İtalya'da sadece kırık kalpler bırakmakla kalmamış, iyi bir aileden gelen bir kadını mahvetmiş ve sorumluluk almayı reddetmişti.

Damon, ailesi ve sosyal bağlantıları çok güçlü olduğu için Lazzara'nın Eleanor'u gerçekten lekeleyeceğini düşünmüyordu. Ancak prensin Eleanor'a tıpkı kendisinin yaptığı gibi zarar verebileceğinden, Eleanor'un Lazzara'ya aşık olup evleneceğinden ve sonra da onun sadakatsizlikleri yüzünden yıkılacağından endişe *ediyordu*.

Damon'ın ağzının kenarı kıvrıldı. Eleanor'u korumanın yanı sıra, kendi vicdanını da rahatlatmak, suçunu bir nebze olsun affettirmek istediğinden şüpheleniyordu.

Aklını ondan uzaklaştırmak isteyen Damon, Otto'nun konuyu değiştirerek en sevdiği konudan, değerli hastanesinden bahsetmesine çok sevindi. Damon, araba yola çıktığında kendi başına bırakıldığı için de pişman değildi.

önde gelen doktoru Marleboneda hastane yakınındaki lojmanında ziyaret etti ve ardından Londra'nın en gözde semti olan ve aristokrasiden pek çok kişinin yaşadığı Mayfair'deki Cavendish Meydanı'nda bulunan Wrexham malikanesine gitti.

Ev birkaç kuşaktır Damon'ın ailesine aitti ama içeri girdiğinde onu karşılayan boş sessizlik çocukluk anılarıyla pek benzerlik göstermiyordu. O ve Joshua çocukken koridorlar kahkahalarla çınılardı.

Şimdi bu koridorlar acı verici bir şekilde boş görünüyordu ve sadece on altı yaşında çok sevdiği ikiz kardeşini tedavisi olmayan yıkıcı bir akciğer hastalığı olan veremden kaybettiğinde hissettiği kederi yankılıyordu.

İkizinin ölümü Damon'a güçlü bir darbe indirmişti, çünkü ikisi birbirine gölge kadar yakındı. Kısa bir süre sonra anne ve babasını denizde şiddetli bir fırtınada kaybetmesi Damon'ı yakın ailesinden yoksun ve kasıtlı olarak duygudan yoksun bırakmıştı. O andan itibaren duygularını öylesine derine gömmüştü ki, hiç kimsenin kendisini önemseyecek kadar yakın olmasına izin vermiyordu. Bunun yerine, insanları kendinden uzaklaştırdı.

Kaybedecek daha fazla bir şeyi olmadığından emin olarak pervasızlaştı. Sonraki on yıl boyunca her fırsatta kadere meydan okudu ve kendine kötü bir ün kazandı.

Bu ün, hayat dolu, güzel varis Eleanor Pierce ile tanışana kadar onu hiç ilgilendirmemişti; Eleanor Pierce ilk sezonunda, yüksek tabakadan teyzesi Leydi Beldon'un himayesinde sosyeteye giriş yapmıştı.

Kendisini içeri alan uşaktan bir lamba alan Damon, geniş merdivenlerden çıktı ve sağdaki koridordan aşağıya, efendinin odasına doğru ilerledi. Yatak odasına girince doğruca pencerelere giderek onları ardına kadar açtı.

Ev iki yıldır kapalı ve kepenkliydi, mobilyalar Hollanda örtüleriyle örtülmüştü. İyice havalandırıldıktan sonra bile odalara sinen küf kokusu ölüm ve hastalıktan kaynaklanmıyordu - normalde hastaneleri saran pislik

ve hasta odalarından geliyordu ama kullanılmadıkları için. Damon yine de kokuya dayanamıyordu.

Dönerek brokar gece ceketini çıkardı, kravatını gevşetti ve kendine sert bir konyak doldurdu. Küçük bir ateşin neşeyle yandığı ocağın önündeki berjer koltuğa çöktüğünde aklı hâlâ çok uzaklardaydı.

Ancak kapıya saygılı bir şekilde vurulması, sonunda onu hayal aleminden çıkardı.

Damon içeri buyur , yaşlı uşağı yatak odasına girdi. "Yardımcı olabilir miyim lordum?"

Damon uzun süredir hizmetinde olan adamına kaşlarını çatarak baktı. "Geç oldu, Cornby. Sanırım sana beni beklememeni söylemiştim."

"Öyle yaptınız efendim."

"Ama emirlerimi nadiren , değil mi?"

"Bu durumda değil lordum. Canım her istediğinde görevimden kaçarsam nasıl düzgün bir hizmetkâr olabilirim ki?"

Damon, gri saçlı Cornby'nin görevinden kaytarması gibi imkânsız bir düşünce karşısında gülümsemesini gizleyemedi. Yaşlı adam, Joshua hastalanmadan çok önce, uzun yıllar Stafford ailesinin yanında çalışmış ve ölmek üzere olan çocuğa özenle bakmıştı. Damon, bu sadık hizmetine minnettarlık duyarak, emekli olması gereken zamandan çok sonra da uşağını yanında tutmuştu.

Yine de Cornby sadakaya benzer herhangi bir şeyi kabul etmeyi reddetti ve bu yüzden Damon'ın uşağı ve genel vekili olarak hareket etti. İlerlemiş yaşına rağmen Vikont Wrexham'a yabancı topraklara yaptığı seyahatlerde eşlik etmişti. Kuşkusuz, Damon'ın Cornby'nin tanıdık varlığından memnun olduğu pek çok an vardı. İkisi, bir asilzade ve uşağı için normalden çok daha az resmiyetle, uzun süredir tanışanların kolay dostluğunu paylaşıyordu.

"Bu akşamki kıyafetiniz sizi memnun etti mi lordum, sorabilir miyim?" Cornby sordu.

"Evet, oldukça tatmin ediciydi."

Tam o sırada Cornby, Damon'ın paltosunun bir sandalyenin üzerine örtüldüğünü gördü ve küçük bir dehşet iniltisi çıkardı. "Lordum, bu kadar dikkatsiz olmamalısınız! O palto bir peni'den daha pahalı."

Weston tarafından mükemmel bir şekilde dikilmiş yeni gece ceketi olan giysiyi yavaşça kaldırarak zengin brokar kumaşını dikkatle düzeltti. "Gerçekten Lord Hazretleri, hayretler içindeyim. Ama belki de amacına hizmet etmiştir. Naip'in şenliğine katılmak özel bir durumdu, değil mi? Bu akşam cheval glass'ın önünde sizi hiç görmediğim kadar uzun süre süslendiniz."

Damon yaşlı adama bir bakış fırlattı. Eleanor'u göreceği için bu akşam çok dikkatli giyinmişti ama çabalarının bu kadar belli olmasını beklemiyordu. "Aynı fikirde değilim. Ben 'süslenmedim'."

"Siz öyle diyorsanız, efendim."

Damon gülmemek için kendini zor tutarak uşağına sert bir bakış fırlattı. "Cornby, sana davranışlarımı gözlemlemen için para ödemediğimin farkındasın değil mi?"

"Evet, lordum."

"Önümüzdeki bir ya da iki on yıl içinde işvereninize bir nebze olsun saygı göstermeyi öğrenebileceğinizi ummaktan başka bir şey gelmiyor elimizden."

"Sanırım bu pek olası değil lordum. Ne derler bilirsiniz; yaşlı bir köpeğin yeni numaralar öğrenmesi için kült olması gerekir."

Damon üzüntüyle başını salladı. "İşini yeniden gözden geçirmem gerekecek. Sabah görevine son vermemi bana hatırlat, Cornby."

"Beni iki hafta önce, İtalya'dan ayrılmadan önce kovmuştunuz efendim. Unuttunuz mu?"

"O zaman neden hala buradasın?"

"Çünkü bana ihtiyacınız var. Sizin refahınızla ilgilenecek çok az personeliniz var."

"Artık durum böyle değil," diye cevap verdi Damon. "Londra'ya döndüğümüzde uygun bir personel işe aldık."

"Ama hiçbirisi sizin nelerden hoşlandığınızı bilmiyor lordum."

Damon sessizce bunun kesinlikle doğru olduğunu kabul etti.

"Lordum, bana biraz izin verirsiniz," diye ekledi Cornby, "ceketinizi düzgün bir şekilde asarken... ?"

"Evet, tabii ki."

Cornby paltosunu süitin soyunma odasına asmak için ayrılırken konyagından uzun bir yudum aldı.

Yatak odasına dönen uşak, Damon'ın elindeki konyak sürahisine dikkatle baktı. "Bu yıl erken mi başlıyoruz lordum?"

"Hayır, erken başlamıyoruz. Sadece bir gece içkisi içmeye karar verdim."

"İstedığınız gibi size bir fıçı birinci kalite konyak sipariş ettim."

"Güzel."

Damon nadiren içkiye düşküncü ama yılda bir kez, kardeşinin ölüm yıldönümünde, hâlâ hissettiği üzüntüyü bastırmak için nafîle bir çabayla iyice sarhoş olurdu. İki haftadan kısa bir süre sonra o meşum tarih gelip çatacağı ama o henüz yıllık keder ritüelini yerine getirmeye başlamamıştı. Öyle bile olsa, sadık bir hizmetkâr tarafından bile hatırlatılmayı umursamıyordu.

"Cornby?" Damon bardağının yaşlı adama bakarak, "Cornby," dedi.

"Evet, lordum?"

"Beni rahat bırakırsan maaşını önemli ölçüde artıracam."

"Şu anda bana fazlasıyla iyi ödeme yapıyorsunuz lordum. Eğer sizin için de aynı şey geçerliyse, arada sırada sizi iğneleme zevki için daha fazla para ödemekten ."

"Sadece ara sıra olsa, daha soğukkanlılıkla katlanabilirdim," diye mırıldandı Damon öfkeyle, her ikisi de şaka yaptığını bilse de. Çoğu hizmetçinin aristokrat efendilerine gösterdiği yaltaklanmadan hoşlanmazdı.

Cornby kibar bir kayıtsızlıkla Vikont'un emirlerini bekledi ve hiçbir emir gelmeyince yumuşak bir sesle, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey olmadığına emin misiniz lordum?" diye sordu.

"Aslında bir şey var. Sabah yediye kadar binicilik kıyafetlerimi hazırlayabilirsin."

Damon, Eleanor'un yarın erkenden Hyde Park'ta olacağından şüpheleniyordu. Mükemmel bir at binicisi olan Elle, sabahları dörtnala koşmaktan zevk alırdı. Ve eğer o İtalyan kraliyet ailesiyle ata biniyorsa... Doğru ya da yanlış, Damon kendini boyundan büyük bir işe kalkışmadığından emin olmak zorunda hissediyordu.

"Pekala, efendim. Başka bir özel durum olacak mı?"

Damon, uşağın Leydi Eleanor hakkında daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, "Lütfen yatağına git, Cornby," dedi. "Yere yığılacak kadar yorgun görünüyorsun ve senin ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

"Emredersiniz lordum. Nasıl isterseniz." Yaşlı adam kapıya doğru gitti, sonra durakladı. "Söylemeliyim ki, evde olmak ve iyi bir İngiliz yatağında uyuma ayrıcalığına sahip olmak çok güzel. Yatak diye yutturulan o yabancı zımbırtılar hayvanların yatması için pek uygun değil. İyi uykular lordum."

Damon hizmetçinin vedasını başını hafifçe sallayarak onayladı. Bu kadar uzun süre yabancı topraklarda yaşadktan sonra kendi yatağında olmak gerçekten de güzeldi. Yine de bu gece Elle'i öptükten sonra uyumanın çok zor olacağını biliyordu. Hem iyi hem de kötü pek çok anı canlanmıştı.

Eleanor'a kadar hiçbir kadınla duygusal bir ilişki kurmasına izin vermemişti. Yaşadığı onca kederden sonra, sevdiği birini kaybetmenin acısını bir daha asla yaşamak istemediği için kimseyle ilgilenmeyi reddetmişti.

Ama kızın yaşama sevinci onu öylesine büyülemişti ki, kızın kadersel aşk itirafına kadar aralarındaki yakınlaşmanın uyarı işaretlerini görmezden gelmişti.

Uzak kuzeni Tess Blanchard'ı kaybettiğinde, onun arz ettiği tehlikenin altı bir başka ölümle daha çizilmişti.

Waterloo Savaşı'nda nişanlısını kaybetti. Tess'in yaşadığı şoku ve yıkımı görmek Damon'a Eleanor'la evlendiği takdirde yaşayacağı acıyı hatırlattı.

Onu bu yüzden uzaklaştırmıştı. Kardeşinin trajik ölümü ve anne babasının zamansız ölümü karşısında hissettiği ıstırap ve boşluğun, aralarındaki yeni başlayan bağ güçlenip derinleştikten sonra Eleanor'u kaybederse daha da büyük olacağını biliyordu.

Ancak Damon, bir beyefendi bir hanımefendiyi onurlu bir şekilde aldatamayacağı için, nişanlarını iptal ettirmeye karar vermişti. Ve böylece onu eski metresiyle birlikte emin olduğu halka açık bir sahne ayarlamıştı.

Aslında Eleanor'a sadakatsizlik etmemişti; sadece Eleanor'un öyle olduğuna inanmasına izin vermiş ve bu yüzden de kendisini doğadaki en aşağılık adam olarak görmesine neden olmuştu.

Damon, onu daha fazla acı çekmekten ve aşağılanmaktan kurtarmak için ertesi hafta İngiltere'den ayrılmıştı.

Neyse ki, Kıta'daki seyahatleri sırasında bastırılmış tutkusu ve hayal kırıklığı için bir görevi, kendisi için daha büyük bir amacı vardı. Belki de ailesinin anlamsız ölümleri onu kaderi kontrol etmeye yönelik şiddetli bir ihtiyaçla baş başa bıraktığı içindi ama Otto'nun rehberliği ve bağlantılarıyla Damon son birkaç yılını, kardeşini alan yıkıcı illete yakalanan talihsiz masumlardan bazılarını kurtarmaya çalışarak geçirmişti.

Çabalarının başarısı gurur olmasa kesinlikle bir tatmin kaynağıydı. Yapmak için yola çıktığı şeyi başarmıştı, hatta en büyük umutlarının da ötesinde.

Yine de Damon'ın son zamanlarda İngiltere'ye özlem duyması şaşırtıcı değildi. Birkaç hafta önce, yeterince uzun süre dolaştığına, eve dönüp eski hayatına devam etme zamanının geldiğine karar vermişti. Lazzara'nın Eleanor'a kur yaptığına dair söylentiler gidişini hızlandırmıştı.

Bu da onu bu akşama ve Elle hakkında ne yapacağı sorusuna getirdi.

Ona çok yakınlaşarak ve sonra uzaklaştığında onu tekrar inciterek tarihi tekrarlamayacaktı. Yine de onu şimdi terk edemezdi. Onu acınası bir koca yapacak ve sadece acı çekmesine neden olacak bir apkın tarafından takip edilirken olmazdı. O çok daha iyisini hak ediyordu.

Eleanor'un mutlu olmasını, evlilik, aşk ve ocuk hayallerini gerçekleştirebilmesini istiyordu. Ona kasten ve alenen ihanet ettiğinde kaçındığı geleceğin ta kendisiydi bu. Eğer bir gün unvanını devam ettirmek için evlenirse, bu onun için sadece bir çıkar birliği olacaktı.

Yine de Prens Lazzara'nın Eleanor'un hayallerindeki erkek *olmadığından* emindi. Bu yüzden, diye düşündü Damon son brendisini de içerken, yarın sabah Eleanor'la kraliyet talibiyle karşılaşma ihtimaline karşı parkta olmayı planlıyordu.

Özellikle de onu, bir zamanlar kendi karısı yapmayı düşündüğü güzel, hayat dolu kadına kur yapan apkın zamparadan koruyabilmek için.

* * *

Portman Place'deki evlerine döndüklerinde Eleanor teyzesine st katta eşlik etti ve iyi geceler dilemek için Leydi Beldon'ın yatak odasının önünde durdu.

Eleanor içtenlikle, "Akşamdan keyif almana sevindim, teyze," dedi. "Sinyor Vecchi oldukça hoş biri, değil mi?"

Beatrix, Prens Lazzara'nın büyük akrabasından söz edilince hafifçe kızarak, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Sinyor çekiciliğin timsali. Sanırım ekicilik, yaşı ne olursa olsun İtalyan beyefendilerinin doğasında olan bir özellik olmalı."

"Haklı olabilirsin."

Soylu teyzesi ile seçkin İtalyan diplomat arasında filizlenmekte olan bir aşka tanık olabileceğini düşünmek Eleanor'un içini ısıttı. Beatrix yarım düzine yıl önce dul kaldığından beri hiçbir beyefendiye ilgi göstermemişti. Fakat

Belli ki Şimdi dikkatini aynı Şekilde dul Sinyor Vecchi ekiyordu. Dahası, karşılığında ondan etkilenmiş görünüyordu.

Ancak Beatrix Teyze'nin kızarması Eleanor'u dikkatle incelerken soldu. "Akşamın tadını çıkardın mı, canım? Wrexham'ın dönüŐü seni fazla zmedi, değil mi?"

Eleanor, "Kesinlikle hayır," diye geçiŐtirdi. "Bana kalırsa Şeytana bile gidebilir."

Beatrix alaycı bir tavırla, "oktan Şeytana uymuŐtur, Şüphesiz," diye cevap verdi, "ama hanımların 'Şeytan' gibi kaba bir dil kullanmadıklarını çok iyi bilirsin. "

"Evet teyze," diye mırıldandı gülümsemesini gizleyerek. Soylu akrabası düzgün davranışlar konusunda titizdi ama Eleanor mümkün olduğunca teyzesini memnun etmek, onu uzun zaman önce yanına aldığı için gösterdiği nezaketin karŐılığın vermek istiyordu.

"Wrexham'ın dönüŐünün Prens Lazzara'nın size kur yapmasını engellemeyeceğini umuyorum," diye ekledi leydim.

"Bunun nedenini anlayamıyorum. Artık ne Wrexham'ın bana ne de benim ona karşı bir ilgim var." Ne olursa olsun, Damon'ın daha dört saat önce onu bahçede öptüğünü ya da büyülü bir an için onun muhteşem öpücüğüne utanç verici bir hevesle karşılık verdiğini aıklayamayacaktı.

"Sabah Don Antonio ile birlikte mi yola çıkacaksın Eleanor?"

"Evet, saat 10'da."

Beatrix bir kaşını kaldırdı. "Sizin için olduğa geç, değil mi?"

"yle, ama prens geç kalktığını iddia ediyor."

"Her halükarda, görünüŐün iyiliği için yanınıza bizim damatlarımızdan birini aldığınızdan emin olun."

Eleanor hiç itiraz etmeden, "Edeceğim," diye cevap verdi. "O zaman iyi uykular canım."

"Ve sen, teyze," diye karşılık verdi, bu gece uykunun ona kolay gelmeyeceğinden emin olmasına rağmen. Damon'la ilk karşılaşmasının sona ermiş olmasından son derece memnundu ama Damon içinde sadece acı verici, dokunaklı pişmanlık ve arzu duyguları uyandırmıştı.

Leydi Beldon bu tür sevgi gösterilerini terbiyesizlik olarak gördüğü için, yaşlı kadının yanağını öpmedi ya da arkasını dönmeden önce elini bile sıkmadı.

Belki de Eleanor evin bitişik kanadındaki kendi yatak odasına doğru ilerlerken, teyzesinin katı çekingenliğinin, Damon ona kur yapmaya ilk başladığında onun sıcaklığına bu kadar kolay karşılık vermesinin nedeni olduğunu düşündü.

Oldukça yalnız yetişmiş, sert ve çok düzgün mürebbiyelerin gözetiminde büyümüştü. Anne ve babası Baron ve Barones Pierce'in soğuk bir evlilikleri vardı ve birbirlerine ya da çocuklarına karşı çok az sevgi besliyorlardı. Eleanor'un sevgili erkek kardeşi Marcus kendisinden neredeyse bir düzine yaş büyük olduğu için, çocukluğunun büyük bölümünde yatılı okulda ve üniversitede okumuştur.

Anne ve babasının ölümcül bir araba kazasında ölmesi üzerine Marcus onun yasal vasisi oldu, ancak Eleanor annelerinin kız kardeşi Vikontes Beldon ile yaşamaya başladı, çünkü onun hanımefendiliği on yaşındaki bir kız için çok daha uygun bir refakatçiydi.

Beatrix Teyze onun soyunun ve öneminin son derece farkında olduğundan, Eleanor'un yakın arkadaşlar edinebileceği yatılı bir okula gitmesine izin vermemişti. Ve şu anda bile, tonlar arasındaki popülerliğine rağmen, Arden Dükü Drew Moncrief ve Claybourne Markisi Heath Gri n dışında, her ikisi de onun için ağabey gibi olan, gerçekten sevdiği çok az arkadaşı vardı.

Eleanor alaycı bir ifadeyle, on sekiz yaşındayken çok sayıda talibi olduğunu hatırladı. Evlilik çağına geldiğinde, serveti ve soyu onu çok aranan biri haline getirmişti.

Marcus onun bir servet avcısının kurbanı olabileceğinden endişelenirken, Beatrix Teyze onun çoğu mirasçıdan beklenen parlak evliliği -kan bağı ve servet birlikteliği- yapmasını istemişti.

Karşılıklı sevgi için bir şans olmasa bile. Ancak Eleanor'un geleceği için çok net bir vizyonu vardı. Bir aşk evliliği için direnmeyi planlıyordu.

Sonra, ilk çıkışından ancak altı ay sonra, hınzırca çekici haydut Lord Wrexham ile tanıştı.

Başlangıçta Damon'a sırf prensipleri yüzünden direnmişti. Her kadın onu istiyordu, o yüzden bunu yapmamaya kararlıydı. Ama o bile kısa sürede Damon'ın büyüüne kapılmıştı. Damon daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu, ve canlıydı, heyecan verici bir yoğunluğu ve tehlike hissi vardı.

Aralarındaki o ilk beklenmedik öpücüğü asla unutamayacaktı. Brighton yakınlarındaki Beldon malikânesinin bahçesinde, teyzesinin yıllık ev partisinin başlangıcında geziniyorlardı ve o sırada adam onunla, zekâsına meydan okuyan ve tüm savunmalarını zayıflatan kolay bir flört kurmuştu.

Eleanor sonunda gülerek, "Kendi iyiliğin için fazla baştan ," dedi. "Bu başını belaya sokabilir."

Yarım gülümsemesi büyüleyiciydi. "Zaten zaman zaman oluyor. Ama potansiyel ödüller risk almaya değer."

O anda Damon ona doğru eğildi ve dudaklarını cesurca yakalayarak ona sıcaklığın, uyarılmanın ve saf esaretin çarpıcı tadını verdi.

Ancak Eleanor uzun ve sersemlemiş bir anın ardından, tamamen prensip gereği tepki verdi ve ona hafife alınmayacağını göstermeye kararlıydı. Adamın göğsünü iterek onu tamamen gafil avladı ve yakındaki fiskiye'nin çıkıntısına takılıp düşmesine neden oldu.

Damon bir sıçramayla havuza sertçe oturdu ve orada yayıldı, resmi gece kıyafeti sırlıklam olmuş bir halde ona bakıyordu.

Eleanor nefessiz kaldığını gizlemeye çalışarak, tatlı bir sesle, "Bunun şevkinizi yatıştırdığına inanıyorum, lordum," dedi.

Şaşkın bir anın ardından gülmeye başladı. "Eğer böyle düşünüyorsanız, Bayan Pierce, beni çok iyi tanıyorsunuz demektir."

Kadının alışılmadık tepkisi Damon'ın şevkini zerre kadar azaltmamıştı. Sadece güçlerini daha ustaca kullanmasını sağlamıştı.

baştan çıkarma.

Damon tutkularının birkaç yasak okşayıştan öteye geçmesine asla izin vermemiş olsa da, o baştan çıkarıcı, büyüleyici öpücük kur yapmaları sırasındaki pek çok öpücükten ilkiydi. Şimdi hatırlayan Eleanor parmaklarını kaldırarak hafifçe dudaklarına dokundu.

Damon'ın şehvetli cazibesine kapılıp ona kalbini sunmanın büyük bir hata olduğunu öğrenmişti. Damon'ın onu severek yalnızlığına son vereceğini ummak ise daha da büyük bir hataydı. Yaşadıkları kısa aşk, ilk sadakat testinde alevlenip sönen havai fişekler barındırıyordu.

Nişanlılıklarını sona erdirdiği için pişmanlık duyduysa bile, bunlar kısa süreli oluyor ve genellikle gecenin küçük, yalnız saatlerinde aklına geliyordu. Damon'ın ona yaşattığı o birkaç muhteşem neşe ve sevinç haftasının ardından aylar süren acılar geldiğini hatırladığında ve Damon'ın sadakatsizliğe olan eğilimini onunla evlendikten *sonra* keşfetseydi bu acının ne kadar büyük olacağını düşündüğünde pişmanlıklarını bastırmak daha kolay oluyordu.

Hayır, diye düşündü Eleanor yatak odasının kapısına ulaştığında, bir gün evlenecekti ama bu kendi şartlarında olacaktı, kocasının ona gerçek, ölümsüz, karşılıklı bir aşk beslediğinden emin olabileceği bir zamanda.

Abigail onu bekliyordu ve soyunmasına ve yatağa hazırlanmasına yardım etti. Neşeli kızı gönderdikten sonra Eleanor yatağa girdi ama lambanın alevini hemen söndürmedi. Bunun yerine yatağının başucundaki deri kaplı küçük kitabı eline aldı.

Kısa bir süre önce yayınlanan *Genç Hanımlara Koca Bulma Tavsiyeleri* "İsimsiz Bir Hanımefendi" tarafından kaleme alınmıştı. Ancak Eleanor, yazarın aslında Loring kardeşlerin kızlıklarından beri yakın arkadaşı olan ve on altı yaşında Londra'nın en ünlü Kıbrıslılarından biri olmak için evden ayrılan Fanny Irwin olduğunu ilk elden biliyordu.

Fanny kitabında sadece bir koca bulmak için değil, evliliğe kilitlendikten sonra onu baştan çıkarmak için de sırlarını paylaştı.

Kısacası, bir erkeği delicesine aşık etmek.

Eleanor birkaç arkadaşına kitaptan bahsetmişti, özellikle de evlilik yoluyla yeni kız kardeşi olan Arabella'ya bir iyilik olsun diye. Yine de haber hızla yayılmıştı ve şimdi tonun tüm kadın yarısı büyük bir heyecanla *Advice* hakkında konuşuyordu.

Eleanor'un yaşlılarının çoğu -ilk sezonunda onunla birlikte gelen genç hanımlar- çoktan evlenmiş olsalar da, Anonim Leydi'nin bilgeliğini kocaları üzerinde denemeye hevesliydi. Ve tabii ki, yeni sosyeteye giren kızlar ve onların çöpçatan anneleri, gözde bir koca kapmak bunu kullanmaya daha da hevesliydi. Onlar için *Tavsiye*, kediler için kedi nanesi gibiydi.

Eleanor'un bu tür sosyal entrikalara tahammülü yoktu; bir adamı kendi kaderine sürüklemek sahtekârlık gibi görünüyordu. Yine de aşık olmaya ve karşılığında kendisini derinden seven bir adamla evlenmeye son derece kararlıydı. Sonunda yalnız ve kısır bir hayat süren bir kız kurusu *olmayacaktı*. Sonu, aşkın zevklerini hiç tatmamış bir dul olan Beatrix teyzesi gibi de olmayacaktı.

Bu nedenle Eleanor, kendi kaderine hükmetmek istiyorsa, Prens Lazzara'dan başlayarak romantik geleceğini kendi ellerine alması gerektiği sonucuna varmıştı.

Yakışıklı, tutkulu, İtalyan asilzadede etkilendiği inkâr edilemezdi, ancak onun kendisini sevmek istediği gibi sevebileceğine ya da evlilikte kendisine sadık kalacağına ikna olmamıştı.

Bu yüzden, Fanny'nin kitabındaki sırları kullanarak prensin aşkını kazanmaya çalışırken, prensin ona kur yapmasına izin vermeye karar vermişti.

Ancak, tam da Prens Lazzara ile ilerleme kaydetmeye başladığı sırada Damon'ın yeniden hayatına gireceğini kesinlikle hesaba katmamıştı!

Damon neden birkaç ay daha uzak kalamamıştı? Eleanor biraz da kızgınlıkla merak etti. Onun kasabadaki istenmeyen varlığını görmezden gelmeyi başarsa bile, zihninin onunla diğer talipler arasında karşılaştırmalar yapmakta ısrar edeceğini biliyordu ve muhtemelen çok azı onunla boy ölçüşebilirdi.

Damon'da değer verdiği o kadar çok şey vardı ki. Mesela keskin zekâsına. Ona meydan okuması, hatta onu kendi kadını olması için cesaretlendirmesi. Diğer birçok sevgilisinin yaptığı gibi asla patronluk taslamamış ya da kırılgan bir çiçekmiş gibi davranmamıştı.

Ona servetine göz diktiği bir varis gibi de davranmıyordu. Bunun yerine onunla dalga geçiyor ve alay ediyordu -bazen öfkesini uyandıracak kadar- tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi, tıpkı Marcus'un iki yakın arkadaşı Heath ve Drew'un yaptığı gibi.

Aklının Damon'a kaydığını fark eden Eleanor kitabı kapadı, lambayı söndürdü, yorganı çekti ve gözlerini kapadı.

Damon bu gece onun aklını başından almıştı. Ama bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecekti.

O büyüleyici şeytanı da düşünmeyecekti. Sadece düşünmezdi!

Yine de onu hayal ediyordu. Onu arzu ve özlemle boğan canlı, büyüleyici bir fantezi. Damon'ın kucaklaması talepkâr ve tutkuluydu ama yine de ruhunu bedeninden çekip çıkaracak kadar şefkatliydi... ve onu ağlatacak kadar heyecanlıydı.

Eleanor gece yüzünde gözyaşları ve kalbinde vahşi bir acıyla uyandı.

Bir an için karanlıkta öylece yattı ve Damon'ı reddettiğinde kaybettiklerinin özlemini çekti. Kaybettiği sadece ilk aşkın tatlı vaadi değil, aynı zamanda filizlenmekte olan dostluklarıydı. İdeal kocasının yanı sıra bir arkadaşını da kaybetmişti.

Damon'ın onu hiç düşünüp düşünmediğini, hâlâ onu düşündüğü gibi onu hayal edip etmediğini merak ediyordu. Onun ruh eşi olduğunu hissetmişti-

Ama Eleanor, *onun kendisi için* aynı şeyleri hissetmediği çok açık, diye düşündü kendinden iğrenerek. Yatağında dönüp yastığını yumruklayarak onu tamamen unutacağına dair yeminini yeniledi.

Ancak şu anda dikkatini dağıtacak ve meşgul edecek bir amacı olduğu için çok memnundu. Prens Lazzara'yı kendisine delicesine aşık etmek için Fanny'nin kitabında belirtilen teknikleri uygulamak

Kayıp hayalleri ve onları paramparça eden kalpsiz haydut üzerinde çok fazla durma konusundaki acınası eğilimine bir panzehir sunmalıdır.

Eleanor sabahın erken saatlerinde tekrar uyandığında, giyinip kahvaltı ederken ve prensle yapacağı yolculuk için hazırlanırken aklındaki planı tekrarladı.

Kendini biraz huzursuz ve keyifsiz de, Majesteleri saat onda onu çağırdığında gülümsemeyi başardı. Genç Beldon'un kaplan postuna bindiği zarif faytona yerleştikten sonra, Hyde Park'a doğru kalabalık caddelerde ilerlerken, Leanor neşeli bir sohbet sürdürdü.

Yine de bir gözü prensin sürüşünde ve yüksek gerilimli gri Thoroughbred çiftindeydi.

"Çiftiniz çok enerjik," gözlemledi Eleanor, atlarının ağızlarına vururken yüzünü buruşturarak.

"Evet, kesinlikle. Ruh, atlarımda aranan en önemli özelliktir. Bunları Tattersall'dan satın aldım."

Marcus, Lazzara'ya eli ağır ya da daha kötüsü diyebilirdi. Kurdeleleri prensten çok daha iyi idare edebileceğinden şüphelenen Eleanor, dizginleri eline almayı diledi. Ama Fanny'nin özel tavsiyesini hatırlayınca dilini tuttu ve sürmeyi teklif etmedi. Hiçbir beyefendi bir kadının herhangi bir görevde daha başarılı olduğunu düşünerek gurur duymazdı ve o da prensin hayranlığını kazanmak istiyordu, gururunu kırmak değil.

Parkın girişine Rotten Row'un ağaçlarla kaplı geniş caddesine döndüklerinde Eleanor minnettardı, çünkü huzursuz griler burada daha az huzursuz görünüyordu.

Ancak prensin faytonuna yaklaşan bir gördüğünde ve Damon'ı tanıdığı anda kalbi hızla çarpmaya başladı.

Eleanor, *bütün bu şanssızlıklara rağmen*, diye düşündü kızgınlıkla.

Damon bineğini yavaşlatıp kibarlık olsun diye uzun kunduz şapkasını selamlamak için kaldırdığında, Lazzara aracını durdurmak zorunda kaldı

ve yayı geri ver.

Eleanor da zarıfçe başını salladı ama kadınsı duyguları Damon'ın geniş omuzlarının zarıf bordo ceketini nasıl doldurduğuna ve muhteşem siyah atının üzerindeki oturuşuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Damon her zaman muhteşem bir biniciydi, bu da ortak noktalarından biriydi. Nişanlılıklarının ilk günlerinde kırlarda yaptıkları görkemli gezintileri hatırladığında yüreğini bir pişmanlık acısı daha kapladı.

Damon'ın ilk söylediği şey, "Leydi Eleanor, ne hoş bir sürpriz," oldu. "Şu anda burada sizinle karşılaşmak hiç beklenmedik bir şey."

Eleanor'un gözleri hafıfçe kısıldı. Damon onun yağmur demeden her sabah parka gelmekten hoşlandığını çok iyi biliyordu. "Beklenmedik mi lordum? Nasıl yani?"

"Araba kullanmaktansa ata binmeyi tercih ettiğinizi biliyorum ve ayrıca gezileriniz genellikle bundan iki saat önce başlar."

Damon'ın onun alışkanlıklarını yakından hatırlatmasını duymazdan gelerek ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Ama araba kullanmaktan oldukça keyif alıyorum lordum. Özellikle de Prens Lazzara gibi hoş bir refakatçiyle," diye ekledi, prensin gururunu okşamaktan Damon'a yanında oturan beyefendiyi hatırlatmak için.

"Şüphesiz," diye karşılık verdi Damon, "Prens Lazzara sizin gibi çekici bir arkadaştan memnun."

Prens sonunda sohbeta katılarak, "Gerçekten de," dedi.

Damon'ın bakışları ona kaydı. "Ekselansları," dedi sevimli bir baş hareketiyle. "Yakın zamanda ülkenizde çok güzel aylar geçirdim."

"Ah?" diye cevap verdi İtalyan kibarca. "Muhteşem şehirlerimizi ziyaret ettiniz mi? Roma'yı? Floransa'yı? Napoli?"

"Evet, ama esas olarak güneydeydim..."

Eleanor iki asilzade konuşurken sessizce oturuyor, bir yandan da Damon'ın hayatına devam etmesini diliyordu. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğini anlayamıyor muydu?

Prens Lazzara sonunda ülkesiyle ilgili konuşmayı bitirip tekrar eğildikten sonra dizginleri şaklatıp grilerini hızlı adımlarla koşturmaya başladığında o da tam bir uyum içindeydi.

Eleanor, Damon'ın gidişlerini izleyip izlemediğini görmek için arkasına bakma dürtüsüne direndi, ancak hızlandıklarında bakışlarının onu takip ettiğini hissetti.

Griler dörtlüye koşmaya başladığında yan korkuluklara tutundu - ama sonra aniden fayton bir yalpalama yaptı ve ardından şiddetli bir sarsıntı geldi.

Prese doğru yana savrulan Eleanor soluk soluğa kalırken, arkasındaki kaplan da tündüğü yerden fırladığı için bir çığlık attı. Faytonun arka tekerleğinin yerinden çıktığını fark etmesi için bir şok anı daha geçmesi gerekti.

Korkuya kapılan atlar dörtlüye koşmaya başladılar ve yollarının üzerindeki arabalara ve binicilere aldırmandan sıranın aşağısına doğru kaymaya başladılar. Prens Lazzara sadece çiftinin kontrolünü tamamen kaybetmekle kalmamış, dizginleri de bırakmış ve iki eliyle parmaklıklara tutunmuştu.

Umutsuzca dengesini sağlamaya çalışan Eleanor dizginlere asıldı ve soldakileri tutmayı başardı, bu da ekibin caddeden çimlere doğru savrulmasına ve doğrudan yönelmesine neden oldu. Kalbi küt küt atarken, tüm gücüyle dizginleri çekmeye çalışsa da, feci bir kazayı önlemek için çılgın atları zamanında durdurmayı başaramayacağından korkuyordu.

Yanı başındaki nal seslerinin ve Damon'ın faytonun yanından geçerken çıkardığı siyah parıltının hayal meyal farkındaydı. En yakındaki grinin yanına geldiğinde, dizginleri yakalamak için çabaladı. Kadının hayret ve dehşet içinde kalmasına rağmen, korkmuş çifti felaket rotalarından birkaç derece saptırmayı başardı.

Sonunda birlikte arabayı yavaşlattılar ve titreyerek durmasını sağladılar. Damon bir an olduğu yerde kaldı ve titreyen grileri alçak, yatıştırıcı bir ses tonuyla sakinleştirdi. Ama koyu renk gözleri Eleanor'un mavi gözlerini delici bir güçle buldu.

"Tanrım, Elle, iyi misin?" diye sordu, endişesi sesini keskinleştirmişti.

Kalbi hızla çarparken başını salladı. "Evet," dedi nefes nefese dik otururken - deri koltuğun doğal olmayan bir açıyla eğik olduğu düşünüldüğünde garip bir görev. "Bizi kurtardığınız için teşekkürler."

Uzun bir süre daha ona baktı. Sonra Damon'ın kaşları havaya kalktı ve ağzının köşesi kıvrıldı. "Oh, minnettarlık ifadelerinin erken olduğundan şüpheleniyorum. Hızlı reflekslerinle her şeyi kendi başına halledebilirdin."

Onun övgüsü karşısında yüreğinin ısınması ve yanaklarının kızarması içler acısıydı.

"Evet," diye araya kararsız bir İtalyan sesi girdi. "Bu çok cesurcaydı, Donna Eleanora."

Eleanor arkadaşını gerçekten unuttuğunu fark etti ve bakışlarını Damon'ın kilerden ayırırken düşüncesizliğine kızdı.

Don Antonio kendini toparlarken oldukça sarsılmış görünüyordu. "Size borçluyum Lord Wrexham," diye ekledi, bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Bir tekerleğinizi kaybettiniz, majesteleri-"

"Gereksiz bir gözlem, lordum," diye mırıldandı prens oldukça sinirli bir şekilde.

O sırada Beldon seyis koşarak geldi ve atların başına gitti, bir yandan da bol bol özür diliyor ve atıldığı için hanımından af diliyordu.

Eleanor önce delikanlıyı rahatlatmak, sonra da prensin yaralı gururunu yatıştırmak için acele etti, Fanny'nin bunu hemen yapmasını tavsiye edeceğinden emindi. "Dizginler elinizden alınmamış olsaydı bizi kolayca kurtarırdınız, majesteleri."

Antonio, Eleanor'un ona verdiği cesaretlendirici gülümseme karşısında soğukkanlılığında ölçülebilir bir azalmayla, "Gerçekten de öyle yapardım," diye cevap verdi.

Atının üzerindeki pozisyonundan izleyen Damon çenesinin sıkıştığını hissetti. Elle'in böylesine tatlı, çekici bir gülümsemeyle tırmığı tercih ettiğini görmek

dişlerini kenara koydu. Özellikle de kızın muhtemelen ölüme sürüklendiğini gördüğü için kalbi hâlâ boğazında düğümlemişken.

Bineğini ona doğru yaklaştırarak elini uzattı. "Sizi evinize götürmeme izin , Leydi Eleanor."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Gerçekten de seninle ikili sürüş yapacak kadar uygunsuz olacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

Damon'ın dilinin ucuna, bunu daha önce de yaptığını söylemek geldi ama Eleanor'un eski samimiyetlerini arkadaşına duyurmak isteyeceğinden şüpheliydi. Bunun yerine, "Prens Lazzara'nın faytonunu tamir edecek bir tekerlek ustasının bulunması biraz zaman alabilir," diye mırıldandı.

"Belki de," diye cevap verdi. "Ama yardımımıza koşacak arabalı birini bulmakta hiç zorlanmayız. İşte Dowager Kontes Haviland at arabasında." Eleanor İtalyan asilzadeye döndü. "Leydi Haviland halamın yakın arkadaşıdır, majesteleri. Sabah parktaki gezintisini tamamladıktan sonra bizi arabasıyla eve götürmeyi teklif edeceğinden hiç şüphem yok."

Eldivenli elini dudaklarına götürürken büyüleyici bir ses tonuyla, "Bu çok iyi olur, hanımefendi," dedi. "Sizi böyle bir zahmete soktuğum için üzgünüm."

Eleanor, "Gerçekten, hiç sorun değil," dedi ve elinin prensin avuçlarında Damon'a göre olması gerekenden çok daha uzun süre kalmasına izin verdi.

"Ama bu aksilik senin hayatını tehlikeye attı. Hizmetkârlarım bu rezaleti duyacak, emin olabilirsiniz."

"Hizmetçilerinizin bir suçu olmayabilir, majesteleri, ama kesinlikle sizin de yok. Bir arabanın tekerleğinin çıkması alışılmadık bir şey değil. Ayrıca, biraz heyecan günü renklendirebilir."

Prens kuşkulu görünüyordu ama yine de gülümsedi. "Çok cömertsiniz, Donna Eleanor."

"Hayır, hiç de değil. İsterseniz," diye ekledi Eleanor, "seyisim grilerinizin koşumlarını çözüp onları ahırlarına geri götürebilir. Çok uzak değil. Sonra da atlarınızın sağlığından endişe etmeden arabanızın tamiri için gerekli düzenlemeleri yapabilirsiniz."

Damon, ne kadar mükemmel yetiştirilirlerse yetiştirilsinler, kraliyet ailesinin hayvanlarıyla fazla ilgileneceğinden şüpheliydi. Ama prens Eleanor'un planını onaylarcasına başını salladı ve delikanlıya izin bir el salladı; Damon, Eleanor'un ne hizmetkârını ne de hayvanlarını bu kadar zor durumda bırakmayacağını bildiği için akıllıca bir hareketi bu.

Eleanor oturduğu tehlikeli yerden inmenin en iyi yolunu arıyormuş gibi etrafına bakınırken Damon atından indi ve ona yardım gitti.

Ancak Eleanor onun yardımını reddetti. "Teşekkür ederim Lord Wrexham, ama çaresiz değilim," diye açıkladı kendi başına aşağı inerken.

"Tabii ki değilsin," diye mırıldanmaktan kendini alamadı Damon, onun bu küçümsemesi karşısında eğlenmişti. "Tanıdığım en çaresiz kadın sensin."

Onu böyle bir tehlike içinde görünce hayatından bir yıl kaybetmişti ama Eleanor'un kendini ve süt çocuğu prensini kurtarmak için ona güvenebileceğini bilmeliydi. Damon şimdi Eleanor'un cesareti karşısında gurur ve hayranlık duyuyordu, çünkü belki de binde bir kadın kaçan çifti durdurmaya çalışacak kadar cesur olabilirdi.

Yine de Eleanor, prensin aşağı inmesini dikkatle beklerken ona attığı kara bakışa bakılırsa, iltifatından memnun görünmüyordu. Belli ki kahramanlığı için övülmek umurunda değildi, çünkü arkadaşını göstermek istemiyordu.

Asilzade de bu istenmeyen müdahaleden dolayı daha mutlu görünmüyordu. Eleanor prensin koluna girdiğinde Damon'a kendini beğenmiş bir bakış fırlattı, tam bir erkek zaferi bakışıydı bu. Tehlike karşısında çaresiz kalarak leydinin gözünde zayıf görünme zilletine maruz kalmış olabilirdi. Ama sonunda ödülü almıştı: onun sıcak gülümsemesini.

Damon onların Leydi Haviland'a ait olduğu söylenen arabaya doğru ilerleyişini kısık gözlerle izledi. Eleanor haklıydı, diye düşündü sinirli bir şekilde. Bir at arabası için alışılmadık bir şey değildi.

tekerleğin çıkması. Sadece son derece kötü şans -ya da prensin durumunda, Eleanor'u eve götürebildiği için son derece *iyi* şans.

Damon atına yeniden binerken bir yemin mırıldandı. Elle'in İtalyan talibine karşı hislerinin ne kadar ciddi olduğunu anlamak için yaptığı planın hiçbir yere varmadığını kabul etti.

Gerçi şimdi içgüdülerinin doğru olduğuna daha da ikna olmuştu: Lazzara onun için felaket bir koca olacaktı.

Damon, Prensın çapkınlığı konusunda onu açıkça uyarmanın istenen etkiyi yaratmayacağından şüpheleniyordu. Bunu ondan duyunca, kızın buna pek olası değildi, çünkü endişesi ekşi üzüm ve erkek rekabeti kokacaktı.

Yine de, diye düşündü Damon düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, Eleanor'u soylu saray mensubundan ayırmaya çalışmalıydı. Elbette Eleanor bu istenmeyen müdahalesi için ona teşekkür etmeyecekti ama onu incinmekten korumak için öfkesini uyandırmak küçük bir bedeldi.

Chapter Three

Bir beyefendinin uygun bir teşvik olmadan aşık olması pek olası değildir. Çoğu zaman bir hanımefendi kendi kaderini -ve onunkini de- kendi ellerine almalıdır.

*-İsimsiz Bir Bayan,
Genç Bayanlara Koca Bulma Konusunda Tavsiyeler*

Fanny Irwin'in Crawford Place'deki şık konutunun önünde gösterişli faytonunu durduran Eleanor, dizginleri damadına teslim etti ve yardım almadan aşağı indi.

"Bir saatten fazla sürmez, Billy, eğer atları yürütüp beni almaya gelersen, o zaman dönerim."

"Evet, leydim," diye cevap verdi, bu sabahki araba kazasından sonra özellikle memnun etmeye hevesli görünüyordu.

Hyde Park'ın sadece kısa bir mesafe kuzeyinde yer alan bu kibar mahalle, rafine ve zevkli bir şekilde pahalı görünen bir düzine sıra eve sahipti. On Bir Numara Fanny'nin özel eviydi, işlerini yürüttüğü ve seçkin erkek müşterilerini ağırladığı Londra'daki olağan ikametgâhı değildi. Yine de Eleanor, faytonunu ön tarafta bırakarak Londra'nın önde gelen Kıbrıslılarından birini ziyaret ettiği gerçeğinin reklamını yapmak istemedi.

Teyzesinin çatısı altında yaşadığından ve Leydi Beldon'ın emirlerine uymak zorunda hissettiğinden, kötü şöhretli bir fahişeye açıkça arkadaşlık etme lüksüne sahip değildi. Ama daha geçen ay Lily Loring'in düğününde tanıştığı Fanny ile filizlenmekte olan dostluğuna değer veriyordu.

Eleanor, Loring kardeşlerin sosyal sonuçları ne olursa olsun neden çocukluk arkadaşlarından uzak durmayı reddettiklerini anlayabiliyordu. Güzel Fanny, zarif omuzlarının üzerinde kurnaz bir kafaya sahip olmasının yanı sıra, keyifli, çekici ve hayat doluydu. Eleanor

Kadınların yakınlığına imreniyor ve bir gün onların çevresinin samimi bir üyesi olmayı umuyordu.

Billy'nin sırlarını saklayacağını bilen Eleanor, genç seyisi atlarıyla ilgilenmesi için bıraktı ve eve giden kısa merdivenleri tırmandı. Çok düzgün görünümlü yaşlı bir uşak onu içeri aldı ve Fanny'nin yazı masasında harıl harıl çalıştığı zarif salona götürdü.

Fanny omzunun üzerinden ziyaretçisine sıcak bir gülümsemeyle, "Ah, hoş geldiniz Leydi Eleanor," diye haykırdı. "Söz veriyorum sadece bir dakika sürecek. Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Sonra Thomas bize çay getirecek, böylece rahat bir yemek yiyebileceğiz."

Uşak selam vererek dışarı çıkarken Eleanor da ona uyararak gül rengi kadife bir kanepeye yerleşti.

Sonunda Fanny tüy kalemini bıraktı, ıslak mürekkebi kurutmak için sayfaya hafifçe üfledi, sonra kalkıp Eleanor'un yanına gitti.

"Bağışlayın beni," dedi, karşısındaki berjer koltuğa çökerek. "On yedinci bölümdeki bir sahneyi tamamlıyordum. Sanırım sonunda olay örgüm için doğru rotayı buldum ve zihnimde hâlâ tazeyken bunu yazmam gerekiyordu."

"Planın mı?" Eleanor merakla sordu. "Başka bir kitap mı yazıyorsun?"

Fanny sanki bir sır saklıyormuş gibi gülümsedi. "Evet, ama bunu yapıp yapamayacağımdan emin olana kadar kimseye söylemek istemiyorum. Gotik bir roman yazmaya çalışıyorum."

Eleanor tüm samimiyetiyle, "Ne kadar ilgi çekici," dedi. "Kurmaca yazmanın yayıncılıktaki ilk girişiminizden çok farklı olacağını düşünmeliydim."

"Gerçekten de öyle ve erkek cinsiyle nasıl başa çıkılacağına dair tavsiyeler paylaşmaktan çok daha fazla di kült. Ancak yayıncım, kadın yazarların Gotik romanlarının şu anda büyük talep gördüğünü ve oldukça kazançlı olduğunu söylüyor. Ann Radcliffe geçtiğimiz yıllarda geniş bir okuyucu kitlesi oluşturdu ve Elizabeth Helme ile Regina Roche da Radcliff'in izinden gitti."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Eleanor. "Her üç hanımefendinin de eserlerini okudum."

Fanny'nin ifadesi yoğunlaşarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "Peki hoşuna gitti mi?"

"Şey..." Eleanor dudaklarını büzdü. "Hikayeler kesinlikle ilgimi çekti, ancak bazı eylemleri inançsızlık noktasına kadar abartılı buldum. Bu tür melodramların gerçek hayatta sık sık yaşandığından şüpheliyim. -" Gülümseyerek sözünü kesti. "Ama sanırım romanların 'kurgu' olarak nitelendirilmesinin nedeni de bu. "

Uşak tam o sırada yüklü bir çay tepsisiyle döndü ve hanımının önündeki masaya bıraktı. Hizmetçiyi kovduktan ve konuğuna dumanı tüten bir fincan doldurduktan sonra Fanny devam etti. "Görünüşe göre sizin zevklerin de Tess'inkilere benziyor."

"Bayan Blanchard'ın mı?"

"Evet. Arabella, Roslyn ve Lily Fransa'da olduklarından beri Tess taslağını okuyor ve bana eleştirilerini sunuyor."

Eleanor, Bayan Tess Blanchard'ın aynı zamanda Loring kardeşlerin iyi bir arkadaşı ve Genç Bayanlar Akademisi'nde öğretmen arkadaşları olduğunu biliyordu. Ayrıca Eleanor'un hatırladığına göre, Damon'ın anne tarafından üçüncü ya da dördüncü dereceden kuzeniydi.

Fanny çayını yudumlamak için durakladı, sonra devam etti. "Başka bir fikre daha ihtiyacım var, Leydi Eleanor. Bitirdiğimde taslağını okumayı düşünür müsünüz?"

"Tabii ki. Onur duyarım."

"Ama bana ne düşündüğünüzü dürüstçe, duygularımı söylemelisiniz."

Eleanor gülümsedi. "tanındığımı artık biliyordur, Fanny."

"Doğru, ama aynı zamanda oldukça nazıksınız ve eleştirilerinizi yumuşatmak zorunda hissedebilirsiniz. Bu kariyere devam edeceksem, çalışmalarımın iyi satmasını istiyorum. Dürüst olmak gerekirse... umarım sonunda yazdıklarımın yeterince kazanabilirim ve böylece istediğim yerde evlenebilirim."

Fanny'nin demimonde'u terk etmeye niyetli olduğunu öğrenmek Eleanor'u şaşırtmıştı. Ama o geleceğe bakıyordu, çünkü bir Cyprian'ın hayatı belirsizdi ve güzellik ve gençlik geçiciydi. Ve son zamanlarda, Fanny ile uzun zamandır arkadaşı ve eski Hampshire komşusu olan Basil Eddowes arasında hiç beklenmedik bir aşk gelişmişti; hayatını hukuk katipliği yaparak kazanan ciddi, bilgili bir beyefendi.

"Bay Eddowes'un size karşı büyük bir düşkünlüğü olduğunu duymuştum," dedi Eleanor, "ama bunun evlenmeyi düşünecek kadar ciddileştiğini fark etmemiştim."

Fanny'nin mükemmel fildişi rengi teni kızarılarak ısındı. "Mesele şu ki... henüz evlenme teklif etmedi ve hiçbir zaman da etmeyebilir. Ama sonunda onu ikna etmeyi umuyorum. Yine de pratik nedenler evlenmemize engel oluyor. Doğal olarak Basil mesleğime devam etmemi istemiyor, ben de istemiyorum. Ayrıca mali konularda da mantıklı olmalıyız. Lord Claybourne'un cömertliği sayesinde Basil bir asilzadenin sekreteri olarak görev aldı ve bu ona önemli ölçüde daha fazla gelir sağlayacak, ama ben de bizi desteklemek için üzerime düşeni yapmalıyım. *Tavsiye* kitabımı tanıtma konusunda son derece cömert davrandınız, Leydi Eleanor."

"Gerçekten benim için bir zevkti. Okuyucularınızın birçoğu tekniklerinizi kullanarak kayda değer bir başarı elde ettikleri için size minnettarlar. Arkadaşlarımdan bazıları kocalarının kendilerine hiç bu kadar ilgi göstermediğini söylüyor."

"Onların davasına yardım ettiğim için memnunum," dedi Fanny. "Kadınların erkeklere karşı çok az gücü var, özellikle de evlilikte. Kadınların biraz daha mutlu olmalarına yardımcı olabileceğimi düşünmek kalbime iyi geliyor."

"Evli olmayan tanıdıklarım," diye ekledi Eleanor, "bir beyefendinin ilgisini çekmek için yalnızca güzelliğe ya da servete bel bağlamamaları gerektiği yönündeki tavsiyenizden duydukları rahatlamayı dile getirdiler."

Fanny bilgece başını salladı. "Güzellik ve servet başlangıçta bir erkeği cezbedebilir, ama huy ve tavır onu cezbetmeye *devam eder*. Peki," dedi konuyu değiştirerek, "Prens Lazzara ile aşkınız nasıl gidiyor, sorabilir miyim?"

Bu soru Eleanor için sürpriz değildi, çünkü buraya son gelişinde prensle ilgili olarak Fanny'den akıl almıştı. Ama çabaları pek de planladığı gibi gitmemişti, diye hatırladı Eleanor, alaycı bir mizahla burnunu kırıştırarak. "Doğrusu, bu sabaha kadar her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordum..."

Fanny'ye kısaca sabahki feci araba kazasını, Lord Wrexham'ın onları kurtardığını ve prensin kırılan gururunu yatıştırmak için elinden geleni yaptığını anlattı.

Fanny zorluğu hemen anladı ve gözleri eğlenceyle dans etti. "Kimsenin yaralanmamış olması büyük şans, ama eski nişanlınızın bu kadar kahramanca davranarak prense bu kadar kötü bir avantaj sağlaması büyük *talihsizlik*. Onun öfkesini en aza indirmekle iyi yaptığınızı söyleyebilirim. Ancak umarım tüm dikkatinizi başka bir beyefendiye vermeniz gerekirken Lord Wrexham'la bir daha karşılaşmazsınız."

Eleanor duygulanarak, "Ben de öyle," dedi.

Fanny tereddüt etti. "Ayrıca Wrexham'ın İngiltere'ye dönerek size gereksiz yere acı vermemesini umuyorum."

Eleanor rahat bir tavırla elini salladı. "Hiç de değil. Wrexham'ın şu anda yeniden ortaya çıkması zamansız oldu, başka bir şey değil."

Eleanor kaşlarını çatmak için çay fincanını dudaklarına götürürken, Fanny'nin nişanının bozulma hikâyesini duyduğuna şüphe yok, diye düşündü. Aklına Fanny'nin Damon'ın eski metresi, sosyete dedikodu sütunlarında zaman zaman adı geçen güzel dul Bayan Lydia Newling'i tanıyor olabileceği geldi. Fanny'nin mesleği gereği, iki kadının yolları kolaylıkla kesişebilirdi.

Ama Eleanor bu kadar uygunsuz bir konuyu açma isteğini bastırdı. Ayrıca, Damon'ın o zaman ya da şimdi bir düzine metres tutması onun için zerre kadar önemli değildi.

Artık için hiçbir şey umurunda değildi, bu yüzden hoşlandığı her ne olursa olsun onu ilgilendirmiyordu.

Ve eğer ona karşı hâlâ herhangi bir çekim, şefkat ya da aşk duygusu besliyorsa... Eleanor kendi kendine şiddetle yemin etti, onları derhal, ilk ve kez fethetmeye niyetliydi!

Sorun şu ki, Damon'ı unutmak, söylemekten çok daha kolaydı. Eleanor, Prens Lazzara'yı ikna etmek için izleyeceği stratejiyi daha ayrıntılı bir şekilde tartıştıktan sonra Fanny'nin evinden moralli bir şekilde ayrıldı. Ancak o akşam teyzesiyle birlikte bir müzik konserine katıldığında prensten hiçbir iz göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

Ve üst üste ikinci gece Damon'la ilgili fanteziler uykusunu böldüğünde son derece . Daha da kötüsü, nişanlanmalarından kısa bir süre sonra Damon'ı özel yerini -ağabeyinin ona verdiği gül bahçesini-görmeye götürdüğü ve ona aptalca aşkını itiraf ettiği zamanı rüyasında görmüştü...

Hatırladıkça aşağılanan Eleanor ertesi sabah erkenden uyandı, aklını ve kalbini daha iyi kontrol edemediği için kendine öfkeliydi. Damon artık hayallerinin erkeği değildi - öyleyse neden şimdi onları terk etmemişt?

Yine de, yalnız başına kahvaltısını bitirip Fanny'nin öğüt kitabından bir bölümü yeniden okumak için sabah salonuna geçtikten hemen sonra, Beldon'un uşağı tarafından üzüntüsünün nedeni açıklandığında gerçekten ürkümüştü.

Damon odaya, nişanlılıkları sırasında olduğu gibi, onunla birlikte olma hakkına sahip olduğu zamanki gibi rahat adımlarla girdi.

Bakışları ona kayan Eleanor neredeyse elindeki kitabı düşürüyordu. Bu sabah ata binmek için giyinmişti ve atletik formunu mükemmel bir şekilde şekillendiren mavi paltosu ve devetüyü pantolonuyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

Eleanor onun beklenmedik görüntüsü karşısında yüreğinin nasıl hopladığını düşünerek oturduğu koltuktan kalkmaya başladı ama Damon onu engellemek için elini kaldırdı.

"Lütfen benim için kendinizi üzmeyin, Leydi Eleanor. Uzun sürmez."

"Lordum..." diye kekeledi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sabah yolculuğuna çıkmadan önce seni evde yakalamayı düşündüm."

Bu sabah ata binmeyeceğini açıklamak niyetinde değildi - yalnız olmadıklarını hatırladığında Leanor bu düşünceyi aniden kesti.

"Hepsi bu kadar, teşekkürler Peters," dedi Leydi Beldon'un salonun girişinde korumacı bir tavırla bekleyen kâhyasına.

Peters'ın yüz ifadesinde en ufak bir onaylamama belirtisi vardı ama Eleanor'un kovması üzerine eğildi ve odadan çıktı.

Kitabını bir kenara bırakarak soylu ziyaretçisine kaşlarını çatı. "Burada olmamalısınız lordum."

Damon onun önünde durmak için yaklaşırken bir kaşını kaldırdı. "Sana sabah ziyareti yapmak suç mu?"

"Belki bir suç değil ama kesinlikle toplumsal bir ihlal. Burada işiniz yok."

"Dünkü araba kazasından sonra zarar görmediğinizden emin olmak istedim."

Eleanor'un kaşları belirsiz bir şekilde birbirine yaklaştı. "Gördüğünüz gibi oldukça iyiyim. Bu olayın hassasiyetlerimi alt üst etmesini mi bekliyordunuz?"

"Pek sayılmaz. Seni çok iyi tanıyorum."

Damon ona eğlenen bir gülümseme fırlattığında Eleanor istemsiz fiziksel tepkisini gizlemek için elinden geleni yaptı. Yine de Damon ona bu şekilde gülümsediğinde hissettiği baş döndürücü zevki bastıramadı ya da Damon'un bakışları sabahlık muslin elbisesinin üzerinde gezindiğinde vücudunu saran sıcaklığı kontrol edemedi.

"Çok sağlıklı görünüyorsun," diye gözlemledi Damon.

Hazır bir cevap bulamayan Eleanor oturduğu yerde kıpırdandı ve sessizliğini korudu.

"Anladığım kadarıyla Ejderha bu sabah henüz kalkmamış," dedi ve Leydi Beldon'un hâlâ yattığı ikinci katın tavanına bir göz attı.

Eleanor bu sevimsiz lakap karşısında kaskatı kesildi. Beatrix teyzesi ona kendi annesinden daha çok annelik yapmıştı, bu yüzden Eleanor onu savunmak zorunda hissetti. "Onu sadece iki yıl önce nişanlılığımız sona erdiğinde beni savunduğu için bir ejderha olarak görüyorsun."

Damon sahte bir yüz buruşturması yaptı. "Bana attığı fırçadan dolayı kulaklarım hâlâ çınıyor."

"Bunu hak ettiğini çok iyi biliyorsun."

"Doğru. Ama Leydi Beldon başından beri beni hiç onaylamadı."

"Kötü şöhretin yüzünden. Teyzem çapkınları ya da asileri umursamaz."

Damon Eleanor'un yanındaki kanepeye yerleşirken usulca güldü. "Ya da onun uygun davranış anlayışına boyun eğmeyen veya toplumun diktatörleri önünde uygun bir şekilde sürünmeyen herkes. Nişanlılığımıza tahammül etmesi bile beni şaşırtıyor."

Eleanor kuru bir sesle, "Unvanınız ve servetiniz lehinize olan önemli noktalardı," dedi.

"Ama şimdi benim hatalarımı telafi edemezler."

"Hayır, yapamazlar. Seninle bir daha hiçbir şey yapmamamı istiyor. Teyzem bir hanımefendinin itibarı konusunda asla çok dikkatli olamayacağına inanır."

"Sen de iyi bir yeğen olacak ve onun dediklerini yapacaksın."

"Kesinlikle."

Damon üzüntüyle başını salladı. "Devrimci ruhun hakkında daha iyisini düşünmüştüm, Elle. Ancak doğru olandan bahsettiğimiz sürece... sanırım Leydi Beldon'a saygılarımı sunmalıyım."

Eleanor, "Aramızda olanlardan sonra bunu hoş karşılamayacaktır," diye belirtti.

"Sanırım beni asla affetmeyecek?"

"Bundan şüpheliyim."

"Ya sen, Elle?" Koyu renk gözleri kızın yüzünü tararken sesi bir kademe düştü. "Beni affedecek misin?"

Eleanor boğazındaki ani ağrıya karşı yutkundu. "Sanırım bahsetmiştim Lord Wrexham, o tatsız olayı aklımdan çıkardım. Nişanımızı ya da bu konuda sizi neredeyse hiç düşünmüyorum."

"sık sık seni düşündüm," dedi alçak bir sesle.

Tam ona sitem edecekti ki, gözü Fanny'nin yanında duran kitabına takıldı. Kadın onu durdurmayı düşünemedi Damon kitaba uzandı.

Başlığı yüksek sesle okurken kaşları havaya kalktı. "*Genç Hanımlara Koca Bulma Tavsiyeleri*. Bunu gerçekten okuyor musun?"

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı Eleanor, yanaklarının kızardığını hissederek.

Kitabı ondan almaya çalıştı ama Damon o vazgeçene kadar kitabı aldı.

Sayfaları karıştırırken kaşları havada kaldı. Bir pasaja geldiğinde yakışıklı ağzı küçük bir sırıtışla kıvrıldı. " 'Ona ince iltifatlar sunun,' " Damon alıntılardı, " 'en azından bir parça doğruluk payı olan. Hoş özelliklerini abartın, gerisini görmezden gelin. " Bakışlarını Eleanor'a doğru kaldırdı. "Sanırım bu akıllıca bir tavsiye, ama senin bu kadar alçalmanı asla beklemezdim."

Onun alaycılığı karşısında kızarması derinleşti. "Bir yazarın pratik rehberliğini takip ederek pek de *alçalmış* sayılmam."

"Dürüst ve açık sözlüsünüz, nazlı ve aldatıcı değilsiniz. Bir kocayı tuzağa düşürmek için bir kullanım kılavuzu kullanmak senin doğana aykırı."

"Bu konuda aldatıcı hiçbir şey yok! Bu sadece erkek mizacına dair bir anlayış uygulamaktır."

"Tek başına bir adamı yakalamayı başaramaz mısınız?" Damon gözleri dans ederek sordu.

"*Elbette* yapabilirim," diye karşılık verdi Eleanor. "Ama ben herhangi bir koca istemiyorum. Beni seven birini istiyorum ve bu kitap onun sevgisini kazanmama yardımcı olabilir."

Damon'ın neşesi aniden kayboldu. "O zaman Lazzara'ya mı diktin?"

"Ya varsa? Aramızdaki bir birliktelik istisnasız olacaktır."

"Takdire şayan bir prenses olurdun, bunu kabul ediyorum. Bu rol için doğmuşsun."

Onun kuşkulu ses tonunu duyan Eleanor bakışlarını daralttı. "Ama prensi yetiştiremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki sana çekilecek. Canlı, sıcak ve tutkulusun. Herkes sana bayılıyor. Ve kesinlikle güzelliğinizi ve zekanızı takdir edecektir."

"Beni pohpohlamaya çalışmana gerek yok," diye karşılık verdi sinirli bir şekilde. "Karşı konulmaz cazibeniz artık üzerimde işe yaramayacak."

"Yazık," diye mırıldandı Damon. "Ancak majestelerinin servetinizden etkileneceğini söylemek dalkavukluk olmaz."

"Servet avcısı sayılmaz. Üç sarayı, hatta kendi krallığı var."

"Servetini Lazzara'nın yaptığı gibi harcayan biri, yüksek yaşam tutkusunu finanse etmesine yardımcı olacak bir varis gelini memnuniyetle karşılar." Eleanor itiraz etmeye başlayınca Damon elini kaldırdı. "Ama sana kur yapma nedeni ne olursa olsun, seçimini sorgulamak zorundayım. Hafifmeşrep biriyle birlikte olmaktan sıkılırsın. Senin ona meydan okuduğun kadar sana da meydan okuyacak bir adama ihtiyacın var."

Eleanor bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu, Damon'la karşılıklı konuşmalarından çok fazla zevk alıyordu. Ama o her zaman tanıdığı en canlandırıcı, en tahrik edici, en kışkırtıcı erkek olmuştu. Tartıştıklarında bile, onunla zekâlarını yarıştırmamanın lezzetli bir ürperti yarattığını hissediyordu.

Eleanor sonunda, "Prens Lazzara kesinlikle hafifmeşrep biri değil," diye itiraz etti.

"Belki de. Ama ben onun gibileri bilirim; pek az gerçek özü olan çekici bir zevk arayıcısı. Ülkesinde Lazzara kalp kırmasıyla tanınır. Seni incittiğini görmek istemiyorum, Elle."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" diye sordu abartılı bir tatlılıkla.

Damon'ın irkilmesi bu kez gerçek gibiydi ama sesinde kararlılıkla devam etti. "Prensiniz sadece bir kraliyet mensubu değil, aynı zamanda kadınlara çok az saygı gösterilen ve nadiren erkeklerle eğit görülen bir ülkede yetişti. Lazzara artık tebaasından itaat ve boyun eğme talep ediyor. Bahse girerim ki kur yapma faslı bittikten sonra, sizden onun emirlerini yerine getirmenizi ve her sözüne itaat etmenizi bekleyecektir. Sen pek de teklif edilebilir bir kadın değilsin, Elle."

Eleanor tereddüt etti, Damon'ın haklı olduğunu biliyordu. şu anda Prens Lazzara ona karşı tamamen cazibeli ve cana yakındı, ancak hizmetkârlarına ve hatta büyük akrabası Sinyor Vecchi'ye karşı istediğini elde etmek için zorlayıcı olabileceğini biliyordu.

"Eğer," dedi Damon, "düğünden sonra prensi burnundan tutup gezdirmeyi düşünüyorsan, şimdi tüm eşlerine yaptığın gibi, muhtemelen kaba bir uyanış yaşayacaksın."

"Benyle bir şey yapmıyorum," diye itiraz etti. "*Sizi* kesinlikle ynlendirmedim."

"Kur yapmamızdan hoşlanmanızın başlıca nedeni de buydu, çünkü bana hkmedemiyordunuz."

Bu kadarı doğruydı, Eleanor *ona* bunu söylemeyecek olsa da kabul etmek .

"Ynetilmekten hoşlanmayacaksın Elle," diye gözlemledi Damon. "Ve eğer Lazzara'yla evlenirsen büyük bir uyumsuzluk yaşarsın."

Eleanor yüzünü buruşturdu, adamın onu kızdırmak için Elle dediğini biliyordu. "Fikirleriniz beni zerre kadar ilgilendirmiyor Lord Wrexham."

İçini ekti. "Neden sanki yabancıymışız gibi bana unvanımla hitap etmekte ısrar ediyorsun?"

"Artık birbirimize yabancıyız."

" fikirde değilim, aşkım. Birbirimizi hâlâ çok iyi tanıyoruz."

Eleanor, Damon'ın gülümsemesine verdiği tepkiyi kontrol altında tutuyordu. Bu yavaş, tembel gülümseme onun en güçlü silahıydı. "Yanılıyorsunuz lordum. Sizi hiç tanımıyorum. Görünüşe göre hiç tanımamışım."

"Lazzara'yı da tanımıyorsun."

"Ama onun hakkında bildiklerimden çok hoşlandım. Son derece düşünceli ve evet, çekici biri. Dahası, romantizm konusunda İtalyanlara özgü bir yeteneği var, bu da onun lehine güçlü bir nokta."

"Çünkü kocanız için tutkulu bir aşık istiyorsunuz."

Gerçekten de, Damon'ın bir zamanlar yaptığı gibi onu ateşlendiren, yakan bir adam istiyordu. "Belki, ama ben tutkudan fazlasını da istiyorum. Evlilikte aşkı bulmaktan vazgeçmiş değilim."

Damon'ın bakışları gölgeli bir hal aldı. "Demek Romeo'nun tutkulu olduğuna inanıyorsun. Seni öptü mü?"

Eleanor'un çenesi kalktı. "Pardon? Bu sizi pek ."

Damon memnuniyetle, "Öyle olmamalı," dedi, "yoksa onu savunmak için bu kadar huysuzlanmazdın."

"Ben dikenli değilim!"

"Size karşı cüretkar davranırsa onu bir fıskiye batırmayı mı düşünüyorsunuz?"

Eleanor derin bir nefes alarak konuşmalarının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı. "Onu suya batırmak gibi bir niyetim yok. Ne de olsa o bir prens. Ve her halükârda saygısızlık yapacağından şüpheliyim. O bir centilmen."

"Yani ben değil miyim?"

Eleanor geri döndü bir kemer gülümse. "Sen mayıs ilahi hangi anlamı seçerseniz seçin, Lord Wrexham."

"Pekala..." Damon ona doğru eğildi ve ağzı onunkinden birkaç santim ötede durakladı.

Onun yakınlığı karşısında aptalca bir nefes darlığı ve baş dönmesi hissederek dondu kaldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye mırıldanmayı başardı.

"Buna öpüşmek deniyor Eleanor. Bunu daha önce de yaptınız - aslında benimle. Birkaç kez ..."

Kız itiraz edemedi başını eğdi. Baskı hafıftı, sadece sıcak ağzının onunkine en ufak bir dokunuşu vardı, ama o kadar çok şey vaat ediyordu ki

Çok daha fazlası... Bu da şüphesiz onu sarsan arzu açıklıyordu.

Kalbi aniden çarpmaya başlayan Eleanor, tüm duyuları farkındalık, uyanıklık ve heyecanla canlı olmasına rağmen sertçe geri çekildi.

"Damon!" dedi sertçe. "Canın her istediğinde beni öpemezsin."

"Hayır, ama bir kanıtlamak istiyorum."

Yine de ayağa kalkmaya çalıştığında, kaçmasını engellemek için omuzlarını kavradı. "Tekrar deneyeyim..."

Eleanor'un tüm vücudu kaskatı kesilmişti ama Damon'ın hafif tutuşuna karşı koyması imkânsızdı.

Bu şeytani haydutta onun tüm sağduyusunu yerle bir eden şey neydi? Eleanor ona olan zaafını lanetleyerek merak etti. Onu itmesi gerekiyordu ama adam büyüleyici bir şekilde ona çok yakındı. Erkeksi sıcaklığı içindeki bazı ilkel kadınsı içgüdülere hitap ederken, o güzel, hınzır ağız onu baştan çıkarıyordu ...

Adamın ağzının daha da yaklaşmasını felç olmuş bir halde izledi. Adamın nefesi dudaklarına değdiğinde kadın hırıltılı bir şekilde soludu. Sonra Damon'ın dudakları tekrar onunkileri okşadı, çekici, fısıltı yumuşaklığında.

Ağzı hatırladığı kadar lezzetli, tadı da baş döndürücüydü. İçine bir sıcaklık yayılan Eleanor, adamın dudakları yavaşça onunkileri büküp çekerken eridiğini hissetti.

Damon'ın elleri omuzlarından kollarının üst kısmına doğru kaydığında, hisler sinir uçlarına doğru sıçradı ve teninin üzerinde dans etti. Sonra Damon öpücüğünün baskısını derinleştirdi, onu sert bedenine doğru çekerken ağzını onunkine daha da yerleştirdi.

Dili şehvetli bir istilayla dudaklarına nüfuz ettiğinde, Eleanor'a hararetli bir duygu seli saldırdı. Adamın tadı inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Adamın kaba ipekten dilinin ağzının içindeki sıcak dokunuşuyla ürperdi.

Elleri kendiliğinden kalkarak Damon'ın omuzlarını kavradı ve Damon'ın kordonlu kaslarının sertliğini ellerinin altında hissetti.

Parmak uçları.

Aynı anda parmak uçları Eleanor'un korsajına doğru kayarak göğüslerinin alt tarafını sıyırdı. Güçlü elleri tülbentin altındaki kabarıklıkları kavradığında, Eleanor sürükleyici bir hisle ürperdi.

Adam onu çarpıcı bir duygusallıkla okşamaya başladığında boğazının derinliklerinden çaresiz bir iç çekiş fısıldadı. Uzun parmakları göğüslerini şekillendiriyor, avuç içleri ağırlığını hafifletiyor, başparmakları ise meme uçlarını okşayarak hassas uçların hafif dokunuşuyla acı verici bir şekilde şişmesini sağlıyordu.

Eleanor soluk soluğa bir inilti çıkardı; Damon'ın duyduğu belliydi, çünkü sonunda kucaklaşmalarına son vermeden önce okşamaları yavaşladı.

Adam geri çekildiğinde kadın sersemlemiş ve titriyordu.

Adam ona bakarken gözleri ateşle yanıyordu. "Bunu hissettin, değil mi?" diye mırıldandı, sesi boğuk ve derindi.

"Ne hissettim?"

"kıvılcımlar."

Oh, evet. Tanrı yardımcısı olsun. Kıvılcımlar hâlâ aralarındaydı, sinir uçları boyunca, teninin üzerinde ilerliyor, içinde alevleniyordu. Eleanor ne kadar güçlü, ne kadar yakıcı olduklarına inanamıyordu.

Damon'ın bakışlarının karanlık yoğunluğundan gözlerini alamayınca sessizce yutkundu.

"Prensinle de aynı kıvılcımları hissediyor musun?" diye dürttü.

Verecek tek bir cevabı vardı: Damon hâlâ içinde, Prens Lazzara da dâhil olmak üzere başka hiçbir erkeğe karşı hissetmediği bir ateş yakıyordu. *Lanet olsun ona.*

Eleanor aniden kendini şiddetli bir zihinsel sarsıntıdan geçirdi. Damon onun üzerinde iki yıl önce yaptığı büyüünün aynısını yapıyordu ve o zaman yaşattığı onca acıya rağmen bir aptal gibi buna izin veriyordu.

Dizlerinin ne kadar güçsüz olduğunu görmezden gelerek güçlkle ayağa kalktı. Kendini bu şekilde bulmak dehşet vericiydi, hatta korkunçtu.

eski nişanlısına bir zamanlar olduğu kadar ilgi duyuyordu. Damon'a karşı koyamaması çok can sıkıcıydı. Ve Damon'ın bir şeyi kanıtlamak için onu kasten öptüğünü bilmek de son derece sinir bozucuydu: onu hâlâ istediğini ve yeni talibinin tutku açısından onunla kıyaslanamayacağını.

Dehşetiyle birlikte öfkesi de yükseldi ama Eleanor soğukkanlılığını korursa Damon'la daha ileri gidebileceğini öfkesini bastırdı.

"Lord Wrexham, artık gidebilirsiniz," diye duyurdu, sesinin neredeyse eşit çıkmasından gurur duyarak. "Misafirliğinizi fazla uzattınız."

Adam hemen cevap vermeyip, sanki öpüşmelerinden o da büyülenmiş gibi gözlerini dikip ona bakmaya devam edince Eleanor uşağı çağırmak için zile yöneldi. Ama Peters sanki ona ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi mucizevi bir şekilde kapıda belirdi.

"Lord Wrexham gitmek istiyor, Peters," dedi rahatlayarak. "Ama ön girişi kendi başına bulmakta zorlanıyor. Lütfen ona çıkışı gösterir misiniz?"

"Pekâlâ leydim. Ama başka bir ziyaretçiniz var. Prens Lazzara aradı."

Chapter Four

Düzenli olarak yiğitlik ve erkekçe güç gösterisi yapmasına izin verin. Sizin hayranlığınız için tüylerini kabartmaktan mutluluk duyacaktır.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor sessiz bir yemin mırıldandı. Prens beklediğinden yarım saat önce, tam da Damon onu öpmeye başlamışken araması ihtiyacı olan tek şeydi. Tanrıya şükür majesteleri iki dakika daha erken gelmemişti.

"Onu burada, sabah salonunda mı kabul etmek istersiniz leydim?" diye sordu uşak.

"Evet, Peters. Lütfen Prens Lazzara'ya burada bana katılmasını söyleyin."

Ünlü hizmetçi emirlerini yerine getirmek için dışarı çıktığında Eleanor dikkatle ellerini saçlarına götürerek buklelerinin çok dağınık olmadığından emin oldu. Yanakları kızarmış, ağzı Damon'ın öpücükleriyle ıslanıp şişmiş bir fahişe gibi görüldüğüne şüphe yoktu.

Ve suçlunun hiçbir pişmanlık belirtisi göstermediğini, ona kızgın bir bakış gönderdiğinde fark etti. Damon kanepeye uzanmış, rahatça yerleşmiş görünüyordu, belli ki prensin ziyareti süresince orada kalmaya hazırды.

"Bu paha biçilemez olmalı," diye mırıldandı Damon bariz bir keyifle, "yeni keşfettiğin kurnazlıklarını Lazzara üzerinde kullanmanı izlemek."

Ancak Eleanor'un itiraz edecek vakti olmamıştı ki, sabahki ikinci yakışıklı ziyaretçisi çıkageldi.

"Erken geldiğim için milyonlarca kez özür dilerim, Donna Eleanora," dedi Prens, kızın elinin üzerinde kibarca eğilip parmaklarını öperken. "Beni affedeceğinizi umuyorum. Seni tekrar görmek ve gezimize başlamak için sabırsızlanıyordum. Ve dedikleri gibi

sizin dilinizde, erken kalkan yol alır. Dükkanlar sizin himayenizi bekliyor."

Eleanor gülümsemeyi başardı. "Elbette sizi affedeceğim majesteleri. Ben de başlamak için sabırsızlanıyorum."

Damon koltuktan kalkarak dikkatini çektiğinde Lazzara'nın kaşları çatıldı. "Ah, başka bir arayanın olduğunu fark etmemiştim."

"Lord Hazretleri de şimdi gidiyordu," dedi aceleyle.

Ama Damon ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Doğrusu acelem yok.

Bahsettiğiniz bu gezi nedir, majesteleri?"

Prens Lazzara oldukça hoşgörölü bir tonda cevap verdi: "Donna Eleanora'ya Oxford Caddesi'ndeki Pantheon Çarşısı'nda alışveriş yaparken eşlik . Teyzesinin doğum günü için bir hediye aramak istiyor. Bir çarşı görmek benim de ilgimi çekecek. Benim ülkemde böyle şeyler yok, sadece pazarlar ve dükkanlar var."

"Ne kadar kibarsınız majesteleri," dedi Damon yumuşak bir sesle. "Leydi Eleanor yüce gönüllülüğünüzden etkilenmiş olmalı."

Prens, kızartılıp kızartılmadığından emin değilmiş gibi bakışlarını kısmıştı.

Eleanor araya girmek için acele etti. "Son derece etkilendim ve Don Antonio'nun zamanını ve dikkatini bu kadar cömertçe vermeye istekli olduğu için minnettarım."

"Peşinize takılmam sizi çok rahatsız eder mi, majesteleri?" Damon sordu. "Uşağım, Londra'da bulunmadığım süre boyunca daha şık görünmemi ve moda olan şeylere ilgi göstermemi istiyor."

Prens tereddüt ettiğinde, belli ki İngiliz asilzadesinin isteğini reddetmenin ne kadar nezaketsiz olacağını tartışıyordu, Eleanor onun yerine cevap verdi, Damon'ın onlara eşlik etmesi fikrinden telaşlanmıştı. "Elbette Lord Wrexham, vaktinizi ayıracak daha iyi işleriniz var."

"Şu anda değil. Güzel bir hanımefendinin arzusuna ulaşmasına yardımcı olmaktan daha keyifli bir şey düşünemiyorum."

Eleanor onun gözlerinde parlayan muziplik karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Şu anda kalbinin tek arzusu Damon'dan kurtulmaktı. Ama o her zaman olduğu gibi kötü kalpli bir hayduttu. Ondan görgü kurallarına uymasını beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Ayrıca onunla açıkça mücadele etmemesi gerektiğini de biliyordu. İsteddiği şeyi elde etmek için müthiş ikna gücünü kullanmaktan çekinmiyordu ama prensin önünde bir irade savaşı yürütmek Lazzara'nın hayranlığını kazanmasına yardımcı olmayacaktı. Dolayısıyla, onay verip vermemeyi prens hazretlerine bıraktı.

Belirgin bir isteksizlikle, "Bizimle birlikte arabama binebilirsiniz lordum," dedi.

"Çok nazıksınız efendim." Damon Eleanor'a döndü. "Hemen gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Pelerinimi ve retikülümü getirmeli ve abigail'imi beklenenden daha erken ayrılacağımız konusunda uyarmalıyım." Adab-ı muaşeret gereği, hanımefendinin hizmetçisi prensle alışveriş gezisi sırasında ona eşlik edecekti.

"O zaman neden devam etmiyorsunuz? Sizin yokluğunuzda majestelerini ben eğlendiririm," dedi Damon.

Eğlenmek mi? Eleanor bu ihtimalin kendisini fazlasıyla endişelendirdiğini düşündü ve Damon'a şeytana uyduğunu söylemek için şiddetli bir istek duydu. Damon onun dilini tutma çabasıyla açıkça eğleniyordu.

Onu eğlendirdiği için sinirlenen kadın, Don Antonio'ya nezaketle gülümsedi ve yüksek sesle, "Bana bir dakika izin verirsiniz, majesteleri... ?" dedi.

"Doğal olarak, ."

Yine de Eleanor salondan çıkıp hizmetçisi Jenny'yi aramak için üst kata çıktığında güçlü bir endişe hissetti. Damon'a prensle yalnız kalması konusunda pek güvenmiyordu. Kraliyet talibini cezbetmek için Fanny'nin kitabını kullandığına dair söylediklerinden sonra.

Hatırladıkça kıvranmak istiyordu. Yine de *o kimdi* ki onun romantizm girişimlerini yargılayacaktı? Eleanor kendi kendine mırıldandı, yaptıklarını Damon'a karşı savunmak zorunda kalması onu hâlâ sinirlendiriyordu.

Bir şekilde Şu anki flörtünde kıvılcımların eksik olduğunu biliyordu. Prens Lazzara'ya karşı fiziksel bir çekim hissettiği doğruydu ama Damon'a karşı hissettiklerine hiç benzemiyordu. En azından şimdilik. Yine de flörtlerinin henüz başlarındaydı. Fanny'nin bilgece tavsiyelerini uygulamak için fazla fırsatı olmamıştı.

Bunu kısa sürede düzeltmek niyetindeydi. Lazzara'nın şevkini uyandırmak ve aynı zamanda ona karşı kendi şevkini de artırmak niyetindeydi.

Eski nişanlısı ayaklarının altındayken bu çok daha zor olacaktı ama Eleanor bunu başaracağına yemin etti. Dahası, kararlı bir iyimserlik dalgasıyla kendine hatırlattı, başka bir soyluya kur yapmak, bir zamanlar kendisi için çok şey ifade eden kışkırtıcı çapkınla devam eden aptalca esaretini ezmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat etmeliydi.

Tekrar kanepeye yerleşirken ellerini kucağında kavuşturan Damon, bir çizme bacağını diğerinin üzerine geçirdi ve şişmiş uyarılmışlığını gizlemek için pantolonunu gizlice düzeltti. Elle'i öpmek onu fena halde ateşlendirmiş ve acı verici bir şekilde sertleştirmişti.

Şu anda kraliyet saray mensubuylayüz yüze olduğu düşünöldüğünde, oldukça yakışksız bir durumdu.

Yine de Damon bu fırsatı yakaladığı için memnundu. Tüm içgüdüleri Lazzara'nın Eleanor için doğru eş olmadığını söylüyordu. Eleanor erkekler söz konusu olduğunda pek saf sayılmazdı ama çoğu insanı gerçekten severdi. Sonuç olarak, Lazzara'nın hatalarını görmezden gelmeye çok istekli olacak ve onun çekicilik ve fiziksel cazibe gibi daha yüzeysel nitelikleri lehine karakterini yeterince yakından incelemeyecekti.

Özellikle de o lanet tavsiye kitabını onun sevgisini kazanmak için kullanmaya kararlı olduğu için.

Damon çenesinde bir kasın gerildiğini hissetti. Eleanor'un prensi evliliğe ikna etmek için gösterdiği kararlılık karşısında eğleniyormuş gibi yapmıştı ama ortada eğlenilecek bir şey yoktu.

Elbette, istemeyerek de olsa, onu koruma kararlılığının yanı sıra kıskançlığının da kendisini yönlendirdiğini kabul etti.

Karşısındaki koltuğa oturan Lazzaranın yüz ifadesinden, Prens'in de büyük bir kıskançlık hissettiği anlaşılıyordu. Savaştan önce birbirlerini ölçüp biçen iki geyik gibiydiler, aynı dişi için dövüşüyorlardı.

Ancak prensin bir sonraki sözleri onu şaşırttı. "Anladığım kadarıyla Lord Wrexham, artık Donna Eleanora üzerinde hiçbir hakkınız kalmamış. Yanılıyor muyum? Sizi onun eli için bir rakip olarak mı görmeliyim?"

Lazzara'nın doğrudan meselenin özüne inmesini takdir etmekle birlikte Damon doğrudan cevap vermekten kaçındı. "Leydi Eleanor üzerindeki hak iddiamdan bir süre önce vazgeçtim, kendisi de bunu doğrulayacaktır. Ama bu onun için endişelenmediğim anlamına gelmiyor." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Leydi Eleanor'a karşı niyetiniz nedir, majesteleri?"

Lazzara, birisinin kendisine böyle bir şeyi sormaya nasıl cüret ettiğini merak ediyormuş gibi çenesini asil bir kibirle kaldırdı.

Damon sıkı bir gülümsemeyle kendini tuttu. Eleanor'un son talibini sorguluyor ironikti, tıpkı Marcus'un iki yıl önce Eleanor'la evlenmek istediğinde *onu* sorguladığı gibi.

Prens sonunda, "Çok büyük bir varsayımda bulunuyorsunuz, efendim," dedi.

"Ağabeyi Lord Danvers benim arkadaşım," diye cevap verdi Damon, gerçeği biraz gizleyerek. "Onun yokluğunda, kendimi ona göz kulak olmak zorunda hissediyorum."

Bu sadece kısmen doğrudu. Marcus'un kız kardeşine yaptığı duygusuz davranış Damon'ın uzun süreli dostluğuna mal olmuştu. Gerçekten de Marcus, Damon'ı Londra'yı derhal terk etmezse ciğerini sökmekle tehdit etmişti. Bu uyarının Damon'ın Akdeniz'in sıcak ve kuru ikliminde kendi hedeflerinin peşinden gitme ihtiyacıyla aynı zamana denk gelmesi büyük bir şanstı.

Lazzara'nın gözlerinde bir öfke parıldarken, cevabı Damon'ın endişesini önemsemez nitelikteydi. "Donna Eleanora'ya kur yapmam benim kendi meselem lordum. Niyetimi size ya da bir başkasına açıklamama gerek yok."

Damon bu tatmin edici olmayan cevap karşısında çenesinin sıkıştığını hissetti ama kendi uyarısını yapmakla yetindi. "Leydi Eleanor'un ailesinin ve arkadaşlarının intikamından kaçabileceğinizi düşünmeniz hata olur," dedi ipeksi bir ses tonuyla, "istemeden de olsa onu herhangi bir şekilde incitirseniz."

Lazzara tereddüt etti, Damon'la tartışmayı yeniden düşündüğü belliydi. Çatık kaşları kayboldu, onun yerine cazibeli bir gülümseme sundu. "Size söz veriyorum lordum, o benim yanımda güvende."

Yine de Damon böyle bir söze güvenmiyordu. Ne de bu onu caydırırdı.

Lazzara'nın Eleanor'a kur yapmasını yakından izlemeye niyetliydi ve aralarındaki herhangi bir ciddi aşkı sona erdirmek için harekete geçecekti. Onu aşağılamadan müdahale etmenin yollarını bulmak zor olacaktı. Ama Eleanor'un geri dönülmez bir hata yapmasını engellemek istiyordu, bu onun açık arzularına karşı gelmek anlamına gelse bile.

Oxford ve Marlborough Caddeleri arasında yer alan Pantheon Çarşısı, diğerlerinin yanı sıra tüccarlar, , şapkacılar, tütüncüler ve parfümeriler tarafından geniş bir ürün yelpazesi sunuyordu.

Bu Damon'ın Çarşı'ya ilk ziyaretiydi, çünkü Londra'dan ayrılmasından ancak bir yıl önce açılmıştı. Küçük grup içeri girdiğinde, geniş ve havadar binanın zemin katlarında çok sayıda tezgâh ve üst katlarında galeriler olduğunu fark etti.

Damon çoğu zaman biraz geride durarak Eleanor ve seçtiği talibini kalabalıklar arasında dolaşırken ve tezgâhları incelerken, kıyafetleri ve aksesuarları, mücevherleri, kürkleri, eldivenleri, yelpazeleri ve süslü saatler gibi pahalı yenilikleri incelerken gözlemledi. Eleanor'un abigail'i Jenny de onun arkasından geliyor, gördükleri karşısında ağzı açık kalırken, prensin iki uşağı da kraliyet hazretlerine yol açmak için hızla ilerliyordu.

Bir saatten fazla bir süre sonunda Eleanor, teyzesi için doğum günü hediyesi olarak yaldızlı bir ormolu saatte karar kıldı ve bunun paketlenip Portman Place'deki evlerine teslim edilmesini istedi. Prens Lazzara da birkaç eşya satın aldı ve onları sokakta kendilerini bekleyen barouche' taşımaları için uşaklarına teslim etti.

Eleanor ısıltılı kahkahaları ve hazırcevaplığıyla prensi zahmetsizce büyülerken Damon hissettiği kıskançlık duygularını bastırmaya çalıştı. Yine de kafasının içinde, Eleanor'a şık alışveriş bölgelerinde eşlik eden, onunla şakalaşan ve şu anda aralarında var olan dikenli gerginlik yerine kolay bir dostluğun tadını çıkaran kişi olabileceğini hatırlatan dürtükleyici sesi tamamen göz ardı edemedi.

Binanın sonuna ulaştıklarında balmumu sergisini incelediler ve ardından nadir bitkiler ve yaprak dökmeyen çalıların yanı sıra papağanlar ve maymunlar da dahil olmak üzere geveze hayvanlardan oluşan bir hayvanat bahçesine sahip olan kış bahçesinde gezindiler.

Damon, Eleanor'un onu çoğunlukla görmezden geldiğinin farkındaydı, ancak bir keresinde Japon balıklarıyla dolu bir çeşme ve leğenin yanından geçtiler.

Aklına gelen görüntü karşısında ağzını alaycı bir gülümseme kapladı

-Kendisini öpmeye kalkışacak kadar cüretkâr davranan kraliyet talibini suya itmesi. Damon, Elle'in gözlerini yakaladığında, onun da aynı görüntüyü hayal ettiğini biliyordu.

Bakışları ortak bir mizahla kilitlendiğinde kısa bir an için tam bir uyum içindeydiler. Ama sonra Eleanor neşesini çabucak bastırdı ve İtalyan eskortunun uzattığı kolu tutarken ona bir omuz çevirdi.

Kısa bir süre sonra, daha önce Prens'in ilgisini çeken süslü bir altın saat kösteğinin bulunduğu özel bir saatçi tezgâhına döndüler. Prens hazretleri tüccarla olası bir satın alma konusunu görüşürken Damon da Eleanor'la birlikte bir kenarda bekledi.

Biraz da onu şaşırtacak şekilde, bu fırsatı değerlendirerek aşkına müdahale ettiği için onu cezalandırdı, ancak bunu çarşının neşeli gürültüsünden duyulmayacak bir tonda yaptı.

"Lord Wrexham, gezintimize kendinizi de davet etmeniz büyük cesaret."

Damon şaşırmış gibi yaparak Eleanor'a bir kaşını kaldırdı. "Sana eşlik etmemi istemedin mi?"

"Tabii ki hayır. Belli ki yaramazlık yapmaya kararlıyken olmaz."

"Bu izlenime nereden kapıldınız?" diye masumca sordu.

Eleanor öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Gözlerindeki şeytani parıltıdan bunu anlayabiliyorum."

Yüz ifadesini yumuşak tutmaya çalıştı, her ne kadar onu bilerek kışkırtsa da, prensin eksikliklerine gözlerini açmaya çalışıyordu. "Beni yaraladın, aşkım. Gerçekten seninle Romeo'nun arasına girmeye çalışacağımı mı düşünüyorsun?"

"*Lütfen* ona böyle hitap etmeyi keser misin?" Eleanor fısıltıyla haykırdı.

"Pekala, madem ısrar ediyorsunuz - gerçi İtalya'da bu ünü kendi kazandı. İtiraf etmeliyim ki onda ne bulduğunuzu tam olarak anlayamıyorum."

Soğukkanlılığını korumak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Öncelikle, Prens Lazzara birçok açıdan sizin tam tersiniz."

Damon kuru bir sesle, "Ben de öyle derdim," dedi. "Süslü püslü giysileri, takıları falan seviyor ve parayı su gibi harcıyor."

Eleanor Damon'a sakinleştirici bir bakış attı ama yorum yapmaktan kaçındı, belki de Damon'ın suçlamasında doğruluk payı gördüğü için.

"Güzel bir yüze bu kadar körü körüne bağlanmana izin vermen beni şaşırtıyor," diye devam etti. Ama sanırım seni suçlayamam. Sen her zaman idealisttin."

"Saf olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Belki de öylesinizdir. Bir kitap size öyle söylüyor diye bir beyefendinin sevgisini kazanabileceğinizi düşünmek saflık değil mi?"

Çenesi yükseldi. "Bu sözüne bir cevapla karşılık vermeyeceğim." Damon onun küçümseyen ifadesine kıkırdadı.

"Bir de şu açıdan bak, Elle. Ben aslında senin davana yardım ediyorum."

Mavi gözleri alaycı bir şaşkınlıkla açılırken, ses tonu tatlı bir şüpheciliğe dönüştü. "Lütfen söyleyin, davama nasıl yardım ediyorsunuz?"

"Eğer Lazzara benim kendisine rakip olduğumu düşünürse, beni saf dışı bırakmak için daha fazla çaba sarf edecektir. Aslında, zaten deniyor."

Bu teori Eleanor'u duraksattı. "Yani *benim* için beni rahatsız ediyorsun sake?"

"Öyle de diyebilirsin. Sana söyledim, sana zarar vermesini istemiyorum. Bu nedenle kendimi senin kişisel koruyucun olarak atıyorum."

Sanki sabır diliyormuş gibi bakışlarını yüksek tavana kaldırdı, sonra da Damon'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Keşke dursanız."

"Eğer sizi endişelendiriyorsa, sırlarınızı prensinize açıklamak niyetinde değilim."

"Ne sırları?" Eleanor ihtiyatla sordu. "Benim sırrım yok." "Peki ya kocan için Lazzara'yı ele geçirme planın? bu tavsiye kılavuzu?"

"Sakın ona bundan bahsetme!" diye bağırdı.

"Peki ya o salonunuza girmeden iki dakika önce beni öpüyor olmanız?"

Yanakları uygun bir şekilde kızardı. "Bu büyük bir hataydı, bir daha tekrarlanmayacak. Ve eminim ki onu ispiyonlamayacaksınız."

"Tüm şerefimle, dudaklarım mühürlüdür."

Eleanor Damon'a şüpheyle baktı. "Kıta'ya dönüp orada iki yıl daha geçirirsen çok daha rahatlayacağım."

"Ama burada eğleniyorum."

"Benim zararıma, öyle görünüyor," dedi alaycı bir tavırla. "Beni rahat bırakamaz mısın?"

Ses tonunu uzlaştırmaya çalışsa da, "Korkarım bunun için söz veremem," dedi.

Eleanor buna karşılık ağzının kenarına yayvan bir gülümseme yapıştırdı. "En azından bir hafta daha senin müdahalene katlanmak zorundayım."

Damon *onun* ses tonundan pek hoşlanmamıştı - zaferle karışık memnuniyet. "Nasıl yani?"

"Teyzemin yıllık ev partisi önümüzdeki hafta Cuma günü başlıyor ve Prens Lazzara onun davetini kabul etti."

Damon'ın kaşları sertçe birbirine yaklaştı. Bu açıklamanın ima ettiği şey hiç de hoşuna gitmemişti. Eğer Lazzara Leydi Beldon'ın özel ev partisine katılırsa, Elle şimdikinden daha büyük bir risk altında olacaktı.

Eleanor *onu* sinirlendirdiğini fark etmiş gibi gülümsemesini genişletti ve rahat bir tavırla devam etti. "Prensi daha yakından tanıma fırsatı için oldukça hevesliyim. Kitabımdaki tavsiyeleri uygulamak için tam iki haftam olacak."

Damon midesinin sıkıştığını hissetti. İki hafta içinde çok şey olabilirdi Gerçekten de Eleanor'un kendisini perişan edecek bir zamparaya aşık olması için yeterli bir süreydi.

"Demek o kadar ciddi, öyle mi?" diye sordu. "Teyzen Lazzara'nın kur yapmasına onay mı verdi?"

"Gerçekten de öyle. Teyzem onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyor. Akrabası Sinyor Vecchi'yi de öyle. Sinyor da katılacak."

Onun mantıklı düşünmesini sağlamayı dileyen Damon, başını sallarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bence Lazzara gibi bir adamla evlenerek büyük bir hata yapmış olursun Elle. Sen cesaret ve yaşama sevinciyle dolusun. Seni bu kadar eşsiz ve nadir kılan niteliklerini takdir edemeyen bir koca tarafından tüm bu ruhunun bastırılmasını istemezsin."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve sonunda, "Neden sadece kendi işlerimi halletmeme izin vermiyorsun, Damon?" dedi.

"Çünkü yanlış adamla evlenerek hayatını mahvettiğini görmek istemiyorum."

Gözleri parladı. "Onun yanlış adam olduğunu bilmiyorsun!"

"Bana göre öyle."

Eleanor derin bir nefes aldı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret etsem de Lord Wrexham, fikriniz zerre kadar umurumda değil. Önerim

kendi geleceğini düşün ve beni geleceğimle baş başa bırak."

Prensin alışverişini bitirmek üzere olduğunu anlayınca dönüp tezgâhta ona katılmaya gitti ve Damon'ı olduğu yerde bıraktı.

Damon onun kaskatı kesilmiş sırtını izlerken, kendi geleceğine bakması yönündeki öğüdünün hiç de fena bir tavsiye olmadığını düşündü. Hayatının muhasebesini yapmanın ve geri kalanıyla ne yapacağına karar vermenin zamanının geldiğini bilerek İngiltere'ye dönmüştü.

Ancak bu ihtimal ona pek zevk vermiyordu. Yıllar kısır bir monotonlukla önünde uzanıyordu. Kendi içine kapandığı ve kimsenin kalbine neşe, acı ya da bunların arasındaki herhangi bir duyguyla dokunmasına izin vermediği, kasıtlı olarak duygudan yoksun, yalnız bir yol.

Ama Damon, eski boşluk içinde yankılanırken, bunu tam olarak böyle planladığını kendine hatırlattı.

Yine de ikizinin ölümünden beri hissettiği kofluk, Eleanor'la yaptığı ateşli tartışmadan sonra şu anda yaşadıklarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Sadece Eleanor'un mavi gözlerindeki kıvılcımlar bile aradaki farkın keskin bir şekilde farkına varmasını sağlamıştı.

İki yıldır hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Üzücü gerçek şu ki, Elle'i kızdırmak ve tüylerini diken diken etmek hoşuna gidiyordu ama onun kahkahalarını kazanmayı tercih ederdi. Onu güldürmekten zevk alıyordu, bir zamanlar kur yaptıkları sırada olduğu gibi.

Teyzesinin evindeki partide onunla geçirdiği büyüleyici iki haftadan bir anı aniden su yüzüne çıktı. Aralarındaki düşüncesiz bir at yarışını kazandıktan sonra Elle'in gülüşü. Adam ödül olarak ona ateşli bir öpücük bahsettiğinde Elle'in nefessiz ve tutkulu tepkisi.

Bu istenmeyen anıyı hatırlayınca şefkat onu rahatsız etti; Damon'ın çok iyi bildiği gibi tehlikeli bir duyguydu. Arzu da öyleydi, diye düşündü, o kısa anı bu sabahı hatırladı.

Eleanor onun kollarında erimişti. Ona duyduğu güçlü arzuyu ya da onun teslimiyetinden duyduğu zafer hissini inkâr edemiyordu.

İlgisizmiş gibi davranmaya çalışmıştı ama öpücüklerinden hoşlanmıştı, bundan emindi. Şimdi bile aralarında inkar edilemez bir ateş vardı-

Bu da son derece tehlikeliydi.

Damon kendini sertçe uyararak, eğer akıllıysa, ona karşı hissettiği tüm cazibeyi bastırır ve sadece onun hedonist prensiyle filizlenmekte olan aşkını bozmaya odaklanırdı.

* * *

Damon, Eleanor'un gezilerinin geri kalanında onunla daha fazla konuşmaktan kaçınmaya kararlı olduğunu kısa sürede anladı. Buna karşılık, Prens Lazzara'yla keyifli bir sohbet sürdürdü ve onu Londra'nın önde gelen şekerlemecilerinden Gunter'in Berkeley Meydanı'ndaki çayevine götürüp meşhur buzlarının ve şerbetlerinin tadına bakma niyetini açıkladığında onun centilmenliğini övdü.

Ancak majestelerinin arabasına dönmek için çarşıdan çıktıklarında, kısa süre sonra aracı geri almakla ilgili bir sorun olduğunu fark ettiler. Görünüşe göre bir yük arabası şalgam yükünün bir kısmını dökmüş ve caddenin büyük bir kısmını kapatmış, bu da sürücüler, tüccarlar ve arabacılar arasında bir tartışmaya yol açmıştı.

Sabırsızlıkla yüzünü buruşturan Prens Lazzara, araştırmaya giderken Donna Eleanora'dan hoşgörü diledi.

"Elbette, majesteleri," dedi çabucak, güven verici bir şekilde gülümseyerek.

Yine de hizmetçisinin koruması altında bile olsa Damon'la birlikte kaldırımda beklemek zorunda kalmaktan hoşnut *olmadığı* belliydi. Eleanor soğukkanlı bir sessizliği korurken, Damon büyüyen tartışmayı inceledi ve bir kavgayı önlemek için müdahale etmesi gerekip gerekmeyeceğini merak etti.

Karşıdan karşıya geçerken Lazzara'nın başına gelen olayı görmesi tamamen tesadüftü. Ufak tefek, siyah saçlı bir adam prensin peşinden fırladı ve şüphe götürmez bir kasıtle çarpışarak onu kaldırım taşlarına itti. Sonra da elinin hafif bir hareketiyle asilzadenin paltosunun içine uzandı ve bir nesne çıkardı... görünüşe bakılırsa deri bir cüzdan.

Her şey bir anda olup bitmişti; Lazzara, yüz hatları şok ve öfkeyle çarpılmış bir halde, beceriksizce yere yığılmıştı, yankesici ise kaçıyordu.

İçgüdüsel olarak tepki veren Damon hırsızın peşinden koşarken, Eleanor küçük bir alarm çığlığı atarak prene yardım etmek için acele etti.

Damon sonunda yankesiciyi kalabalığın içinde kaybettiğinde, geri döndüğünde onu Lazzara'nın yanında diz çökmüş, dik oturmasına yardım ederken endişesi açıkça belli olurken buldu.

"Zarar gördünüz mü, majesteleri?" Damon samimi bir endişeyle sordu.

"Hayır!" diye tersledi İtalyan. "Cüzdanım... o şeytan cüzdanımı çaldı." Damon'ın şeytan ve alçak anlamına geldiğini bildiği küfürler ve alçak herifin ailesini tanımlayan birkaç özlü terim daha söyleyerek İtalyanca bir sele kapıldı.

Sonra belli ki dinleyicilerini hatırlayan Prens, tiradını aniden bitirdi. "Ah, milyonlarca özür dilerim, *sinyorina*. Böyle bir dil kullandığım için utanıyorum. Sizin hassas kulaklarınız için uygunsuz."

Eleanor hassas kulaklarına yapılan gönderme karşısında gülümsemesini bastırdı ama bakışları kazara Damon'inkilerle buluştuğunda Eleanor onun mavi gözlerinde dans eden mizah ışıltısını görebildi. Ama Eleanor tüm eğlence izlerini çabucak sildi.

"Önemli değil, majesteleri. Kendi dilinizde konuştuğunuz için söylediklerinizin çoğunu kaçırdım. Ve her halükarda, kardeşim ve arkadaşlarından daha kötülerini duyduğuma şüphe yok. Ülkenizdeki kadınlar kadar korunaklı bir hayat yaşamadım."

Uzlaştırıcı tonuna rağmen, ayağa kalkıp tozunu alırken ve Eleanor'un kalkmasına yardım ederken Lazzara'nın yüzü oldukça kızarmıştı. Belli ki

onun gözünde bir kez daha dezavantajlı düştüğü için utanmıştı.

Mırıldanırken daha da utanmış görünüyordu: "Üzülerek söylüyorum ki Donna Eleanora, buzlu içecek arzunuzu yerine getirmek için Gunter'e gidemeyeceğiz. Ödeyecek param yok."

Eleanor biraz tereddüt ettikten sonra, eteklerini fırçalarken ona rahat bir gülümseme verdi. "Ama benim imkanlarım var, majesteleri. Çay ve buzları seve seve ödeyebilirim."

Lazzara sertleştiğinde Damon, Eleanor'un hatasını hemen anladığını görebiliyordu. Belli ki asilzadenin gururunu istemeden de olsa incitmişti.

"Lütfen, bunun benim ikramım olmasına izin verin, majesteleri," diye araya girdi Damon yumuşak bir sesle. "Alışveriş gezinizi izin verecek kadar cömert davrandınız. En azından bu iyiliğinize karşılık verebilirim."

Lazzara'nın vicdanıyla savaştığını görebiliyordu; kırılan gururunun öncelik kazanmasına izin mi versin yoksa Eleanor'un arkadaşlığının tadını bir saat daha çıkarma şansını mı talep etsin?

İkincisini seçti, kaba bir şekilde başını salladı ve kolunu ona uzattı.

Damon onları, uşakların mucizevi bir şekilde yolunu açtığı arabaya kadar takip etti. Ancak arabaya tırmanıp karşılarındaki koltuğa oturduğunda, aniden fark ettiği bir şey yüzünden kaşlarının çatıldığını hissetti. Yankesici Akdeniz halklarının zeytin ten rengine sahipti.

Lazzara'nın kendi vatandaşlarından birinin hırsızlığı gerçekleştirdiğinden şüphelenmek biraz zor görünüyordu, ancak prensi tanıyan ve cüzdanını nerede sakladığı da dahil olmak üzere alışkanlıklarını bilen biri, sıradan bir hırsıza göre avantajlı olabilirdi.

Yine de büyük olasılıkla yankesici, tezgâhlarda alışveriş yapan yabancı asilzadeyi dikkatle gözlemlemiş ve tra c karmaşasını dikkat dağıtıcı unsur olarak kullanarak onu kolay bir hedef olarak seçmiş bir yabancıydı.

Ancak yine de garip bir tesadüf gibi görünüyordu - Lazzara'nın birkaç gün içinde iki tehlikeli aksilik yaşaması için oldukça  anssız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Damon, Eleanor ve Prens'in ba larını birbirine yakla tırarak güldüklerini görünce kaşlarını çattı. G r n  e bakılırsa majesteleri utancından kurtulup cazibe muslu unu yeniden açacak kadar kendine gelmişti.

Bu manzara Damon'da, Eleanor'un birkaç dakika önce yatan prensin yanında koruyucu şekilde diz   kt   z zamanki güçlü tepkinin aynısını uyandırdı. Eleanor, Damon'ın huzuru için fazlasıyla istekliydi ve İtalyan  apkının cazibesine fazlasıyla açıktı.

Sessizce bir yemin eden Damon, içinden geçen şiddetli duyguyu kabul etti: sahiplenme. Durumunu daha fazla inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Gerçekten de Elle'in Lazzara'yla evlenmesini istemediği sonucuna hızla varıyordu ama tek nedeni Elle'in kocası için böylesine berbat bir seçim yaparak incinmesini istememesi değildi.

Hayır, diye fark etti Damon, çenesini sıkarak, onun başka bir adamla evlenmesini hiç istemiyordu.

Chapter Five

Sıradan konuları bile tartışırken, bir konu hakkında ondan çok fazla şey biliyor olsanız bile, bir beyefendinin bilgi ve uzmanlığını göstermesine izin verin.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Damon ertesi akşam Covent Garden'daki Kraliyet Tiyatrosu'nun üst galerisinde uzanmış Eleanor'un gelmesini beklerken sabırsızlığını bastırmakta zorlanmıştı. Eleanor'un prensine kur yapmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu, hele ki bu arayışı evliliğe varacaksa.

Elle'in çok sert bir şekilde önerdiği gibi Kıta'ya geri dönmeye de hiç niyeti yoktu. Bir süreliğine yabancı topraklardan bıkmıştı. Geleceği için ne istediğini tam olarak bilmeseydi, istediği şeyin burada, İngiltere'de olduğundan emindi ve şu anki asıl amacı Eleanor'un Prens Lazzara'yla olan aşkının tekerine çomak sokmaktı.

Bu nedenle, dün Gunter'in evinde, majesteleri Eleanor ve teyzesine bu akşamki yardım konserinde eşlik etmekten söz ettiğinde, Damon oturma düzenini istediği gibi ayarlamak için çabalamıştı. Kraliyet Tiyatrosu'nda özel loca yoktu ama uzaktan kuzeni Tess Blanchard sayesinde kendisine galerinin sahneye yakın bir bölümü tahsis edilmişti.

Organizatörlerden biri olarak Tess, tiyatroyu kiralamış ve İngilizce ve İtalyanca opera aryları ve koroları, skeçler, dramatik okumalar ve muhteşem pandomim palyaçosu Joseph Grimaldi'nin pandomimi de dahil olmak üzere çeşitli tiyatro eğlenceleri sunacak şekilde programı oluşturmuştu.

Etkinlik o kadar ayrıcalıklı kabul ediliyordu ki, ton sakinleri biletler için para yatırmak için mücadele etmişlerdi. Prinny'nin kendisi

Zamanının çoğunu Şehit Askerlerin Aileleri gibi hayır kurumlarının yanı sıra çeşitli yetimhaneler ve hastaneleri savunmakla geçiren Tess için bu büyük bir başarıydı. Kısa bir süre önce, şu anda Claybourne Markizi olan en küçük Loring kız kardeşi Lily'ye katılarak, talihsiz kadınlara barınak ve eğitim sağlamak için bir ev kurmuştu.

Bu gece Damon'ın arkadaşı, ünlü doktor Otto Geary'ye şeref koltuğu verilmişti, çünkü gecenin geliri sevgili Marlebone Hastanesi'ne aktarılacaktı. Dolayısıyla Damon için onu buraya sürüklemek nispeten kolay olmuştu. Otto operadan hoşlanmasa da hastalarını birkaç saatliğine yalnız bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Damon şimdi Otto'nun yanına oturmuş, Eleanor ve Prens Lazzara'nın gelmesini bekliyordu.

"Keşke işleri hızlandırsalar," diye mırıldandı Otto, kravatını çekiştirerek. "Böyle tembellik etmek için yapacak çok işim var."

Damon ona, "Artık uzun sürmez," diye güvence verdi. "Ve Bayan Blanchard'a bir minnet borcun var, o yüzden lütfen kıpırdanmayı kes."

Doktor kısa bir süre kaşlarını çattı, sonra gözleri Damon'a doğru parıldamaya başladı. "Son on dakikadır kapıyı bu kadar yakından izlediğine göre, senin de biraz huzursuz olduğundan şüpheleniyorum eski dostum. Ve Bayan Blanchard'a duyduğun minnettarlığın bu gece burada bulunmam konusundaki ısrarınla hiçbir ilgisi olmadığını anlıyorum. Beni burada sadece sizi korumam için istediniz."

Damon alaycı bir gülümsemeyi ısırdı. "Tek sebep bu değil."

"Ama yine de bir neden." Otto'nun neşesi bir sırtışa dönüştü. "Doğrusu, Leydi Eleanor neler çevirdiğinizi öğrendikten sonra yanınızda olmak ister miyim bilmiyorum. Her halükârda, Bayan Blanchard'ın sizi korumakta benden daha yetenekli olduğuna eminim."

"Belki de. Ama sayıca çok olmak güvenlidir."

Tess kısa süre içinde onlara katılmayı planlıyordu; Damon'a göre bu şanslı bir durumdu, çünkü kuzeninin bu durumu düzeltebileceğini umuyordu.

sıkıntılı sularda, olduğu gibi. Eleanor, kendisinin, prensinin ve teyzesinin ona bu kadar yakın oturacağını öğrendiğinde pek de mutlu olmayacaktı.

Yanılmamıştı. Elle nihayet ortaya çıktığında, gözleri sadece onu görüyordu, bu yüzden meseleleri amacına uygun olarak nasıl manipüle ettiğini fark ettiğinde bakışlarının daralmasını kaçırmadı.

Benzer bir tepkiyle Lazzara şüpheyile kaskatı kesilirken, Eleanor'un teyzesi de onaylamayarak kaskatı kesildi.

Leydi Beldon, iki yıl önce yeğeniyle arasının açılmasından dolayı Damon'ı asla affetmemişti. Bu nedenle, Damon kibarca ayağa kalkıp tanıştırma faslına başladığında en sert tavrını takınmıştı ama en azından Damon'ın sözünü kesmemişti.

Bunun üzerine Prens Lazzara, uzun boylu, gümüş saçlı bir beyefendi olan akrabası Sinyor Umberto Vecchi'yi tanımak zorunda kaldı. İki Sicilya Krallığı'ndan İngiltere Sarayı'na atanmış bir diplomat olan Vecchi, ticari işlerden, özellikle de Marsala şarabının kârlı ticaretinden sorumluydu. Ve hepsi bir an durup kibar ama garip bir şekilde sohbet ederken havadaki ani serinliğin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Neyse ki yaşlı Dowager Kontes Haviland, torunu yeni Haviland Kontu Rayne Kenyon eşliğinde onlara katıldığında gerginlik azaldı.

Kontu Damon üniversitedeki salata günlerinden iyi tanıyordu. Haviland o zamanlar özür dilemeyen bir asiydi ve ünlü ailesinin yüz karasıydı, bu yüzden aradan geçen yılların çoğunu Napolyon'un dünya egemenliği hedefini engellemeye çalışarak geçirmesi şaşırtıcı değildi - İngiliz istihbaratının parlak bir casus yöneticisi olarak fısıldandığı söyleniyordu.

Belli ki büyükannesi ve Leydi Beldon çok yakın arkadaşlardı. Ama tanışma faslı bittiğinde Damon, Leydi Beldon'ın yakışıklı İtalyan diplomata karşı kesin bir düşkünlük beslediğini ve onunla konuşurken aristokrat ciddiyetinden epeyce uzaklaştığını, neredeyse nazlı bir flört noktasına geldiğini şaşkınlıkla fark etti.

Ne var ki Eleanor'un bu dikkat dağıtma fırsatını değerlendirerek, soluğunun altında ona yüklenmesi Damon'ı şaşırtmadı. "Entrikalarınız beni aşırı derecede rahatsız etmeye başladı Lord Wrexham. Keşke beni bu saçma şekilde takip etmeyi bıraksanız."

Damon masum bir kaşını kaldırdı. "Seni zorluyor sayılmam." "Hayır mı? *Buna* ne diyorsunuz?" Bir elini sallayarak oturma düzenleri. "Dünkü gezimize izinsiz katıldınız, ve şimdi de bu."

"Sanatçıların böyle bir manzaraya sahip olmasından memnun olacağınızı düşünüyorum. Bayan Blanchard isteğimi yerine getirmek için büyük zahmetlere katlandı. Ama isterseniz, partinizi başka bir yere taşımalarını isteyebilirim."

Eleanor bıkkın bir öfkeyle ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Taşınmak için artık çok geç olduğunu biliyorsun. Olay çıkarmak istemiyorum. Ama uyarıyorum. Prens Lazzara ile aramı bozmana izin vermeyeceğim."

Sözleri bir meydan okumaydı, parlayan gözleri ise Damon'ı kıstırmıştı. Ama Damon akıllıca davranarak karşılık vermekten ve onu daha fazla kışkırtmaktan kaçındı. Sonra Tess, evde kalmış arkadaşı Bayan Jane Caruthers ile birlikte geldi. Tess onu sıcak bir şekilde selamladıktan sonra diğerlerine dönerek onları konsere davet etti.

Sonunda hepsi yerlerine oturdu. Tess, Eleanor ve talibinin arkasına yerleşmiş olan Damon'ın yanına oturdu.

Damon, Tess'in arkadaşlığını paylaşma fırsatı bulduğu için mutluydu. Koyu renk saçlı, zarif ve dingin bir havası olan bu güzel kadın sadece dördüncü dereceden kuzeniydi ama Damon'ın çok az sayıdaki akrabasından biriydi ve ona değer veriyordu. Ancak Tess çeşitli hayır işleriyle o kadar meşguldü ki, İngiltere'ye döndüğünden beri özel sohbetler için hiç zamanları olmamıştı.

"Seni tekrar görmek çok güzel Damon," diye mırıldandı, seyircilerin gürültüsünden sesini duyurabilmek için daha da yaklaşarak.

"Ve sen, aşkım. Bu akşam kendini aştın."

Gülümsemesinde rahatlama ve gurur vardı. "Umarım iyi gider. Naip Prens yakında gelirse, dinleyiciler fazla huzursuz olmadan başlayabiliriz."

Tüm tiyatro, sosyetenin önde gelenlerinin katılımıyla göz kamaştırıcıydı. Parıltılı kalabalık en zengin kıyafetlerini giymiş, ipekler, satenler ve mücevherler gaz lambasının ışığında parıldıyordu.

Damon, Eleanor'un çıplak ensesini ve zarif omuzlarını, programı konuşmak için arkadaşına yaklaşıırken iyice görebiliyordu.

Açılış performansı İngilizce olacak, Mozart'ın *Don Giovanni*'sinden bir koro, ardından İtalyan Gioacchino Rossini'den İtalyanca bir aria, daha sonra George Fredric Handel ve İrlandalı besteci Thomas Cooke'dan seçmeler yer alacaktı.

Eleanor'un Prens Lazzara'ya opera müziği hakkında sorular sorduğunu duyabiliyordu; hiç şüphesiz bir kocanın nasıl elde edileceğine dair o lanet kitabın tavsiyelerine uyuyordu. Onun teşviki, majestelerinin ülkesinin dünya kültürüne yaptığı katkının üstün niteliğiyle övünmesini sağlıyordu.

"Şaşkınlığımı itiraf etmeliyim ki," diye yakındı Prens sonunda, "operalarınızdan bazıları İngilizce söyleniyor. Etkisi yıkıcı olacak."

Damon öne doğru eğilerek tartışmalarına dahil oldu. "Tam tersine, majesteleri," dedi yumuşak bir sesle. "Sözcükleri anlayabilmek operayı sıradan İngilizler için daha çekici kılıyor."

Lazzara omzunun üzerinden Damon'a küçümseyici bir bakış attı. "Siz ne anlarsınız ki efendim? Bana iyi bir operayı takdir edecek biri gibi gelmediniz."

". Operadan büyük keyif alırım. Rossini'nin *Barbiere di Siviglia*'sını geçen yıl Roma'da ilk kez dinleme şerefine nail oldum."

Lazzara'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi?"

Damon gülümsedi. "Evet ve tam da biz İngilizlerin hoşlanacağı türden bir komedi olduğu için, yakında Londra'da bizim dilimizde sahnelenirse hiç şaşımam."

Eleanor kaşlarını çatarak Damon'a bakarken, Lazzara hassas bir şekilde ürperdi ve hassasiyetlerine yönelik bu ihlale açıkça kraliyet burnuyla baktı.

Onun azarlayan bakışlarını yakaladı ama en azından iki kültür arasındaki uçurum hakkında düşünmesini sağladığı için memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

Tess onun yanında merakla onu izliyordu ama sonra dikkati tiyatronun karşısındaki galeride yaşanan kargaşayla dağıldı. Seyirciler Majesteleri Naip Prens'in gelişini onaylamak için ayağa kalkıyordu. Damon, Prens'in maiyeti nihayet yerleştğinde ve gösteri başladığında kuzeninin daha rahat nefes aldığını hissedebiliyordu.

Eleanor ise ilk gösteri sırasında oturmuş, arkasındaki Damon'ın güçlü fiziksel farkındalığına üzülmüyordu. Mercy, siyah gece paltosunun içinde göz alıcı görünüyordu; kravatının bembeyaz dantelleri güneşten bronzlaşmış tenine mükemmel bir uyum sağlıyordu. Bakışlarını ondan ayırmak için yiğitçe bir çaba göstermesi gerekmişti.

En azından onu görmezden gelme çabalarına yaşadığı hayal kırıklığı yardımcı oluyordu. Can sıkıcı haydut, prensle gezintileri sırasında ortaya çıkmaya devam ediyor, kendini tam bir baş belası haline getiriyor ve onun dikkatini dağıtıyordu.

Yine de onun varlığının tüm sinirlerini ve duyularını harekete geçirdiğini inkâr edemezdi. Kuşkusuz Damon tanıdıkları arasında en canlandırıcı, en uyarıcı adamdı, eğer insan zeki ve bilgili beyinlere hayranlık duyuyorsa, ki ne yazık ki duyuyordu. Ona Kıta'daki son seyahatleri hakkında sorular sormak isterdi... ama hiçbir koşulda aralarında böyle bir yakınlık kurulmasını teşvik etmezdi.

Yine de Damon'ın arkadaşı, önde gelen doktor Bay Geary ile tanıştığı için gerçekten memnundu. Geary'nin ciddi hastalıkları olan hastaları ölümün kapısından döndürme konusundaki başarıları hakkında çok şey duymuştu. Söylendiğine göre, hastanesi kusursuz temizlik konusunda ısrarcı olduğu için benzersizdi - birçok kişinin alay ettiği bir talep

ama tıp alanında güvenilirlik kazanıyordu. Eleanor bilimsel dehaya, özellikle de toplumun genel kabullerine karşı çıkmayı başaranlara hayrandı.

Damon'ın kuzenini hayır işlerinden dolayı da takdir ediyordu. Eleanor, Tess Blanchard'la son birkaç ay içinde birkaç kez tanışmıştı, bunun başlıca nedeni kadının üç Loring kardeşe olan yakın dostluğuydu. Hepsi de, okulun günlük işlerini yürüten Jane Caruthers'la birlikte, kız kardeşlerin Genç Bayanlar Akademisi'nde ders veriyordu.

Ve kısa bir süre önce Eleanor, Bayan Blanchard'a yaklaşıp daha az şanslı olanların yoksulluk ve sefaletini azaltmaya yönelik cesur çabalarına nasıl katkıda bulunabileceğini sormuştu.

Neyse ki Eleanor, Madam Giuditta Pasta Rossini'nin *Sevil Berberi*'nden "Una voce poca fa" ariasını söylemek üzere sahneye çıktığında Damon'ı görmezden gelebiliyordu.

İtalyan soprano kısa bir süre önce Londra'da ilk kez sahneye çıkmıştı ve o ana kadarki eleştiriler pek olumlu olmasa da Eleanor ilk notalardan itibaren kendini büyülenmiş hissetti. Madam Pasta'nın sesi enfes bir parlaklıkla yükselirken kendinden geçmiş bir halde oturdu ve son güzel nota da solduğunda Eleanor'un gözleri yaşardı. Gözlerindeki nemi gizlice sildiğinde Damon omzunun üzerinden uzanıp sessizce mendilini ona uzattı.

Eleanor içgüdüsel bir minnettarlıkla arkasına bakıp "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken Damon'ın gözleriyle karşılaşma hatasını yaptı. Karanlık derinliklerde gördüğü şefkat karşısında kalbi küçük bir sıçrama yaptı. Nişanlılıkları sırasında paylaştıkları özel anları anımsatan bir şefkat.

Eleanor onun keyfini izlediğini fark etti, bu düşünce karşısında telaşlandı ve dehşete düştü.

Çabucak bakışlarını kaçırdı ve öne doğru döndü. Ardından gelen müziğe dikkatini vermekte zorlandı, ancak sonunda dramatik okumaları alkışlamak, komedi skeçlerine gülümsemek ve pandomimin maskaralıklarına zevkle gülmek için kendini toparladı.

Konser sona erdiğinde Eleanor'un soğukkanlılığı biraz olsun yerine gelmişti ve Damon'la gerçekten soğukkanlılıkla yüzleşebileceğini hissetti.

Ta ki tiyatroya gelen kalabalıkla birlikte galeriden çıkana kadar. Leydi Beldon bir an önce gitmek için ısrar etmiş, arabalarının getirilmesini en sona bırakmak istememişti.

Grup koridor boyunca ilerleyip geniş merdivenlerden aşağı inerken, Prens Lazzara Eleanor'u itiş kakıştan korurken, Sinyor Vecchi de teyzesinin savunmasını üstlendi.

Neredeyse alt sahanlığa varmışlardı ki, Prens aniden öne doğru fırlayarak aşağıdaki kalabalığa karıştı. Şaşkın bir çığlık atarak son üç basamaktan aşağı yuvarlandı ve neredeyse Eleanor'u da beraberinde sürüklüyordu.

Damon kolundan tutup onu güvenli bir yere çektiği için kurtuldu.

"Aman Tanrım!" Leydi Beldon telaşla haykırıırken Eleanor'un nefesi kesildi.

Sersemlemiş bir anın ardından Damon'ın elinden kurtuldu ve son basamakları koşarak inip, halının üzerinde yüzükoyun yatan ve sert bir şekilde nefes alan prensin yanına diz çöktü.

"Ekselansları-yaralandınız mı?"

Yan yatıp bariz bir acıyla sol dizini tutarken cevabı inlemek oldu.

Ancak, İtalyanca bir hakaretle devam edince, Sinyor Vecchi ona aynı dilde sert bir şeyler söyledi ve prens azarlanmış görünüyordu.

"Milyonlarca özür dilerim," dedi, yüzünü buruşturarak kadınlara baktı.

Etrafında bir boşluk oluşmuş, kalabalık yere yığılmış görkemli giyimli yabancı bir soylunun görüntüsü karşısında sessizleşmişti. Böylece Eleanor, doktor arkadaşına döndüğünde Damon'ı duymakta hiç zorlanmadı.

"Otto, yardımcı olabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Prens Lazzara'nın yaralı uzvu muayene edilirken, yaşlı akrabası gümüş rengi başını üzüntüyle salladı. Sinyor Vecchi, "Korkarım Don Antonio'nun şansı çok kötü," diye yorum yaptı.

"Kötü şans değildi, Don Umberto!" Lazzara oldukça huysuzca karşılık verdi. "Kesinlikle *itildim*."

Eleanor bu açıklama karşısında irkildi ve bakışları hemen Damon'a yöneldi. Düşüşü onun hızlandırmış olması mümkün müydü? Ne de olsa hemen arkalarındaydı ve Sinyor Vecchi de onun yanındaydı. Prensi devirmek için sadece hafif bir itiş kakış yeterliydi...

Damon'ın yanına gitti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Az önce majestelerinin düşmesine sen mi sebep oldun?" diye sordu acımasız bir fısıltıyla.

Damon bir an için ona baktı. "?"

"Merdivenlerden aşağı itildiği için çok kötü yaralanabilirdi."

Damon'ın çenesinde bir kas esnedi. "Kesinlikle. Koluna yapıştığın için sen de yaralanabilirdin. Ama hayır, düşmesine ben neden olmadım," dedi ve sert bir bakışla onu sabitledi.

Eleanor'un kaşları daha da çatıldı. "Siz ne zaman etrafta olsanız prensin başına talihsizlikler gelmesi tuhaf görünüyor."

Damon alçak sesle, inanmaz bir kahkaha attı. "Gerçekten bu olayla bir ilgim olduğuna inanmıyor musun?"

"Neden olmasın? Onun sorunları siz Londra'ya dönene kadar başlamadı. Ve şimdiye kadarki üç olayda da siz vardınız."

Damon soğukkanlılıkla, "Sen de öyle," dedi. "Onu kurtarmak, becerikliliğinizi ve merhametinizi kanıtlamak için başına gelenleri kendiniz de planlayabilirdiniz. Kitabın sana bunu yapmanı söylemiyor mu?"

"Hayır," diye tersledi Eleanor, onu tekrar topuklarının üzerine oturtmak için can atıyordu. "Aslında tam tersini tavsiye ediyor. Mümkün olduğunca çaresiz görünmem gerekiyor."

Damon yaralı adama bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Şu anda çaresiz görünen kişi Lazzara."

"Belli ki zevk aldığınız bir durum."

Çenesi sertleşti. "Yani onunla parka gittiğin gün arabasını sabote ettiğimi ve senin güvenliğini, hatta hayatını riske attığımı mı düşünüyorsun?"

Ses tonuna bakılırsa, suçlamalarıyla onun öfkesini uyandırmıştı ama Eleanor kendi öfkesi de arttığı için geri adım atmadı. "Belki de sen yaptın. Kur yapma sürecimize müdahale etmeye kararlı görünüyorsun."

"Dün ne oldu? Lazzara sokağa itildiğinde yakınında bile değildim."

"Ona saldırması için bir yankesici tutabilirdin. Ve şu anda onun düşmesine neden olacak en iyi konumdaydınız."

Damon, kızın kendisine yönelttiği hançer bakışlarına kendi bakışlarındaki çelikle karşılık verdi. "Tek bir sorun var, tatlım. Onun başına gelen talihsizliklerle benim hiçbir ilgim yok. Suçluyu başka yerde aramanız gerekecek."

Eleanor onun kızgın olduğunu görebiliyordu. Ama Damon'ın, prensi kasten tehlikeye atacak kadar onun flörtünü bozmaya kararlı olabileceğini düşündükçe kendisi de öfkeleniyordu.

"Tabii ki inkâr edeceksin," diye karşılık verdi sert bir ses tonuyla, "suçlu olsan bile."

Damon bakışlarıyla onu kıştırdığında, aralarındaki havanın çatırdadığını hissedebiliyordu.

"Gerçekten sözümü mü sorguluyorsun?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

Çevredekilerin dikkatini çektiklerini fark eden Eleanor sesini alçalttı. "Öyle miyim değil miyim bilmiyorum. Ama bana doğruyu söylemen konusunda sana güvenemeyeceğim açık."

"Eleanor," diye araya girdi teyzesi birden. "Gel canım, eve gitmemiz gerekiyor."

Damon hâlâ Eleanor'a için için yanan gözlerle bakıyordu. "Tartışmanın yeri burası değil," diye çıkıştı. "Bu tartışmaya özel olarak devam etmeliyiz."

"Hiç konuşmamalıyız!" Eleanor neredeyse tıslayarak karşılık verdi. Bay Geary muayenesini bitirdiği sırada ondan uzaklaştı.

"Herhangi bir kemiğinizin kırıldığını sanmıyorum, majesteleri," diye açıkladı doktor, "ama dizinizi fena halde burkmuş gibi görüldüğünüz için bakıma ihtiyacınız var. Bir an önce eve götürülmeli ve yatağa yatırılmalısınız. İsterseniz size eşlik edebilirim."

Leydi Beldon hemen konuştu. "Kendi doktorumu çağıracağım, Bay Geary. Kendinizi daha fazla sıkıntıya sokmanıza gerek yok."

Doktor kuşkulu görünüyordu ama başını salladı. "Dizinize soğuk kompres uygulamanız iyi olur, majesteleri. Ve tabii ki bir süre hareketsiz tutmalısınız."

Leydi Beldon, "Onun iyiliğini düşüneceğiz, Bay Geary," diye ısrar etti.

Sinyor Vecchi prensin ayağa kalkmasına yardım etti ve destek için omzunu uzattı. Hâlâ şiddetli bir acı içinde olan yaralı asilzade, akrabasının yardımıyla topallayarak ilerledi.

"Prens Lazzara'nın arabasıyla geldiniz, değil mi?" Damon Eleanor'a sert bir ifadeyle "Gerekirse seni ve teyzeni eve götüreceğim."

Ona sertçe baktı. "Buna gerek yok lordum. Bu akşam gereğinden fazlasını yaptınız. Aslında, uzak bir gelecekte hepimizden uzak durursanız çok memnun olurum."

Eleanor dönüp yaralı prensi takip ederken Damon'ın gözlerinin sırtına dikildiğini hissetti.

Teyzesiyle birlikte prensin arabasına bindiklerinde Damon'a duyduğu öfke azalmamıştı ama araba onları Portman Place'e götürüp kapılarının önüne bıraktığında Eleanor'un öfkesi bir nebze olsun yatışmıştı.

Belki de Damon'ı böyle alçakça işlerle suçlamakla hata etmişti, diye düşündü teyzesini Vikontes'in zarif süit odalarına kadar takip ederken isteksizce. O bir çapkın ve bir

Ama bu, masum bir adama sırf ona kur yaptığı için zarar vermeyi istemekten çok farklıydı, hele de onun hiçbir hakkı yokken.

Ancak Eleanor oturma odasında teyzesiyle yalnız kaldığı anda, Leydi Beldon Damon'la ilgili kendi fikrini açıkça ortaya koydu.

Beatrix, "Seni o kötü Wrexham'la konuşurken görmek hiç hoşuma gitmiyor, Eleanor," diye yakındı. "Onu nezaket kurallarının ötesinde kabul etmene gerek yok."

"Haklısın, elbette teyze. Gelecekte onunla her türlü temastan kaçınmak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Prense senin hakkında daha az düşünmesi için bir sebep vermek istemezsin. Mümkün olduğunca onun ilgisini çekmeye çalışmalısın ve Wrexham'ın varlığı kur yapmana engel olabilir."

"Bunun gayet farkındayım teyze."

Eleanor'a bakan Beatrix düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Sinyor Vecchi'nin ne dediğini size söylemenin adil olacağını sanıyorum."

"Sinyor ne diyor?"

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu. "Prensin kendisi de kadınlar konusunda biraz çapkındır. Sinyor Vecchi, majestelerinin size iyi bir koca olamayacağını oldukça güçlü bir şekilde ima etti. Ama ben bu tür uyarılara pek itibar etmem. Prens Lazzara'nın doğumu ve terbiyesi kusursuz, serveti de muhteşem. Kişisel ilişkilerine gelince... muhtemelen pek çok asilzadededen daha kötü değildir."

Eleanor kendi yüzünü buruşturdu. Prensin çapkınlık konusundaki şöhretiyle ilgili dedikoduları daha önce de duymuştu ama şimdilik görmezden gelmeyi tercih etmişti. Ancak bunun tek nedeni ona şüpheyi yaklaştırmak istemesi değildi. Fanny Irwin'e göre, bazı çapkınlar gerçek aşkla kurtarılabilirdi, bu yüzden Eleanor prensi sadece geçmiş yüzünden umutsuz bir dava olarak mahkûm etmeye hazır değildi. Belki de mesele sadece onun kalbini kazanabilecek doğru kadınla tanışmasıydı.

Kendisi olabilir mi? Eleanor merak etti. Prens Lazzara'nın kendisini sevmesini sağlayabilirse, onun iyiliği için kötü yollarını değiştirebilirdi. Damon bile iki yıl önce böyle yapmış olabilir, diye düşündü. Damon onu gerçekten sevseydi, *onunla* nişanlandıktan bu kadar kısa bir süre sonra metresine dönmezdi *herhalde*-

Bu acı dolu düşünce, teyzesinin hızlıca devam etmesiyle yarıda kesildi. "En azından gelecek hafta evimde vereceğim partide takımını ilerletebileceksin. Wrexham'ın seni takip edemeyeceği Rosemont'a gitmek iyi olacak."

Eleanor bu düşünceye tüm kalbiyle katılmak zorundaydı.

Beatrix garip bir hüznle, "Her şeyin yolunda gitmesini çok istiyorum," diye ekledi.

"Öyle olacağına eminim. Ev partileriniz her zaman muhteşemdir."

"Sinyor Vecchi etkinliği büyük bir zevkle beklediğini söylüyor."

Eleanor teyzesine gülümsediğinde Beatrix'in yanakları pembenin hoş bir tonuna dönüştü. Eleanor sevgiyle, İtalyan beyefendiden bahsederken yıllarca genç görüldüğünü düşündü.

"Sizce onu cesaretlendirmekle hata mı ediyorum?" Beatrix kararsızca sordu.

Eleanor usulca, "Hayır, sevgili teyzem," dedi. "Bence bunu yapmakta çok haklısın."

"Oldukça nazik bir yapısı var. Karşı karşıya geldiğinde çekilmez bir ayı olan Beldon'un aksine..." Beatrix aniden sertleşti. "Ama rahmetli kocamdan bu kadar bahsetmek yeter. Hizmetçim Eleanor'u çağırın lütfen. Prens geçirdiği kazanın dramından sonra ölesiye yorgun olduğuma yemin edebilirim."

Beatrix Teyze'nin en mahrem düşüncelerini paylaştığı için biraz utanç duyduğunu fark Eleanor itaat edip iyi geceler diledikten sonra doğu kanadındaki kendi yatak odasına gitti.

Eleanor, teyzesinin yalnız olduğunu ama bunu nadiren belli ettiğini düşünüyordu. Bu soğuk, duygusuz Vikontes'in ilk kez aşık olduğunu görmek ya da en azından

En azından, ve arkadaşlığından zevk alabileceği bir beyefendi bulmak

Eleanor odasının kapısını arkasından kapatırken kendi kendine, ne olursa olsun, prensle olan ilişkisi ne olursa olsun teyzesinin mutluluğu bulmasını umduğunu ekledi.

Saat çok geç olduğu için Jenny'yi çağırmamaya karar veren Eleanor, elbisesini değiştirdi ve iç çamaşırlarını kaldırdı. Ancak abdestini alıp yatmaya hazırlanırken, düşünceleri tiyatrodaki geceye döndü ve öfkesi yeniden yükselmeye başladı. Damon'ın aşk fırsatını mahvetmeye kararlı görünmesi onu dehşete düşürmüştü.

Ama Eleanor geceliğini giyerken, Damon'ın müdahale izin vermeyeceğine yemin etti. Prens Lazzara'nın peşinden gitmeye devam edecekti ve Damon tekrar araya girmeye cüret ederse... o zaman onu sonsuza dek vazgeçirmek için bir plan yapması gerekecekti.

Fanny'nin tavsiye kitabının bir başka bölümünü gözden geçirmek üzere yatağına yerleşmişti ki, odanın öbür ucundan hafif bir ses duydu.

Başını kaldırıp açık yatak odasının penceresinde Damon'ın yüzünü gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Eleanor, adamın geniş omuzlarını pencereden içeri uzatıp kendini içeri atmasını ve ardından ayaklarını halıya indirmesini şaşkınlıkla izledi.

Adamın hâlâ resmi gece kıyafetleri giydiğini fark etti dalgınca, ama onu suskun bırakan bu değildi. Gece yarısından sonra bir hanımefendinin yatak odasına iki kat tırmanmış olmasıydı.

"Damon!" diye haykırdı, sesi yüksek, soluksuz bir törpü gibiydi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sanırım konuşmamızı yarım bıraktık," dedi soğukkanlılıkla, odayı geçip yatağına doğru ilerlerken.

Chapter Six

Bu kadar ileri gitmeye niyetiniz olmasa bile öpülebilir görünmelisiniz. Dudaklarınızı hafifçe yalayarak veya yelpazenizle dokunarak dikkatini ağzınıza çekin. İnanın bana, fark edecektir.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Yorganı üzerinden atan Eleanor yataktan öyle hızlı fırladı ki başının döndüğünü hissetti. Ya da belki de zayıflığı, uzun boylu, yakışıklı, eski nişanlısının bu kadar açık saçık giyinmişken onu takip etmesinden kaynaklanıyordu.

"Yatak odamda gerektiğini çok iyi biliyorsun!" dedi kapıya doğru geri çekilirken.

Damon'ın ağzında sert bir gülümseme belirdi. "Tiyatroda tartışmamıza başka bir yerde devam etme teklifimi reddettin."

"Çünkü tartışacak bir şey yok!" Damon ilerlemeye devam edince Eleanor onu istercesine ellerini kaldırdı. "Damon -Orada dur!"

Neyse ki adam kadının emrine itaat etti ve ondan yarım düzine adım ötede durdu. Ama orada duruyordu, granit gibi hareketsiz görünüyordu, koyu renk gözleri başucu lambasının ışığında delici bir şekilde parlıyordu.

"Hemen gitmen gerekiyor," diye ısrar etti.

"Birkaç meseleyi açıklığa kavuşturana kadar olmaz."

Belli ki ona hâlâ kızgındı ama o da kızgındı. "Ciddiyim, Damon! Çık dışarı, yoksa seni dışarı atması için Peters'ı ararım."

"Hayır, yapmayacaksın. Hizmetkârlarının beni burada bulmasını istemezsin."

Eleanor hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı, tehdidini yerine getiremeyeceğini çok iyi biliyordu. Hizmetçileri onu kurtarmaya çağırmak skandala yol açabilirdi. En azından teyzesi

Beatrix kendini böyle bir duruma soktuğunu öğrendiğinde dehşete düşecek ve dehşete kapılacaktı.

Eleanor, Damon'ı şeytana göndermeyi çok istiyordu ama Damon'ın onunla hesaplaşmaya niyetli olduğu açıktı.

Damon'ı dinlemekten başka çaresi olmadığını bir of çekti ve kollarını göğsünün altında kavuşturdu; bu da Damon'ın bakışlarını göğüslerine çekmek gibi istenmeyen bir etki yarattı.

Adamın koyu renk gözleri onu tarayıp beyaz çimenlerden oluşan narin geceliğini incelediğinde, kadın hızla kollarını iki yanına indirdi ve bir adım daha geri çekildi. "Pekâlâ, ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Lazzara'nın durumu. Beni dinlemeni istiyorum Eleanor." "Lütfen sesinizi alçaltır mısınız? Birileri duyabilir sen."

Damon buna mecbur kaldı ama devam ederken ses tonunda hâlâ sert bir ton . "Neden beni prensinize karşı kötü niyetli olmakla suçladığınızı anlayamıyorum ama beni sadece ona zarar vermeye çalışmakla değil, yalan söylemekle de suçladınız."

Eleanor çenesini kaldırdı. "Bana daha önce hiç yalan söylemediğini iddia edemezsin. Nişanlandıktan sonra metresinden vazgeçtiğini söyledin ama kesinlikle vazgeçmedin."

Yavaşça yatağın ayakucuna doğru ilerlerken esrarengiz bir bakışla karşılık verdi. "Bu konuda seninle tartışmayacağım ama Lazzara'nın başına gelenlerle bir ilgim olduğunu düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Bu, onun kazalarına sizin sebep olmanız kadar mantıklı."

Eleanor ona ölçülü bir bakış attı. "Neden onun kazalarına sebep olayım ki?"

"Belki de onu, itibarınızın tehlikeye gireceği bir pozisyona sokmak için manevra yapmak... onu sizinle evlenmeye zorlamak için."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bu son derece iğrenç bir suçlama."

"Beni kasten ona zarar vermeye çalışmakla suçlamanız da öyle. Onurumun sorgulanmasından hoşlanmam."

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Eleanor. "Ama üç olayda da hazır bulunmanızın oldukça şüpheli görüldüğünü kabul etmelisiniz. Ve bu akşam tam arkamızdaydınız."

Damon bakışlarıyla onu sabitleyerek bir adım daha yaklaştı. "Unuttuğun önemli bir faktör var, tatlım. Ben senin güvenliğini asla riske atmam. Onun koluna yapıştığın için bu gece kolayca düşebilir ve yaralanabilirdin. Onu merdivenlerden aşağı itmek isteseydim bile, sen ondan kurtulana kadar beklerdim."

Damon'ın onu prensin kaderinden kurtarmak için hızlı davrandığını kabul etmek zorundaydı. Eleanor yavaşça başını salladı. "Onun tarafından aşağı sürüklenmemi önlemek için kolumu tuttuğunu hatırlıyorum."

"Gerçekten de öyle."

"Yani sizce sadece ayağı mı takıldı?"

"Belki, ama bana kalırsa son zamanlarda başına gelen talihsizlikler tesadüf olamaz. Birinin gerçekten ona zarar vermek istemesi mümkün."

"Kim o zaman?"

"En ufak bir fikrim bile yok." Düşünceli görünen Damon onun yatağına doğru ilerledi ve bir kalçasını şiltenin üzerine yerleştirdi. Eleanor itiraz edemedi, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi devam etti. "Yankesicinin Lazzara'nın hemşerisi olabilecek birine benzediğini fark ettim. Aynı zeytin ten rengini paylaşıyorlardı. Ancak bu akşam tiyatrodaki Sinyor Vecchi'den başka yanında o görünümde kimse yoktu."

Eleanor kaşlarını çatarak, "Ama Sinyor Vecchi kendi akrabasını merdivenlerden aşağı itmez," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Eğer bilinmeyen bir saldırgan prene zarar vermeye çalışıyorsa, durdurulabilmesi için suçluyu bulmayı çok isterim. Lazzara ciddi şekilde yaralanabilir."

"Ben de bilmek istiyorum," diye açıkladı Damon. "Sana kur yaptığı sürece tehlikede olabilirsin."

Gözleri biraz büyüdü. "Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?" "Bu o kadar anlaşılmaz bir şey mi Elle?"

Adamın sesi bir nebze yumuşamıştı ve Eleanor kendi savunmasının gevşediğini hissetti. "Hayır, sanırım öyle değil."

"Lazzara ile bu kadar yakın ilişki kurmandan hoşlanmıyorum," dedi Damon. "Bu saldırılar devam ederse, zarar görebilirsin. Ve ben de boş durup bunun olmasına izin vermeyeceğim Eleanor."

Bakışlarını kızın üzerinde tuttu ve kızın aniden soyunmak üzere olduğunu ve yatağın üzerindeki karışık örtülerin farkına varmasını sağladı.

Eleanor aceleyle, "İlginiz için teşekkürler lordum," dedi, "ama gitmelisiniz. Burada olmamalısınız," diye tekrarladı.

Gitmeye hazırlandığına dair hiçbir işaret göstermeyen Damon, çarpık bir şekilde gülümsedi. "En azından becerikliliğimi takdir etmelisin. Seninle bir an bile yalnız kalmama izin vermedin, ben de sert önlemler almak zorunda kaldım. Pencerenin dışındaki o lanet meşe ağacına tırmanmak kolay değildi."

Eleanor kendi kendine hafifçe güldüğünü duyunca şaşırdı. İtibarını riske attığı için ona kızgın olması gerekirken Damon'ın onu güldürebilmesi içler acısıydı.

"Gördün mü," dedi kayıtsızca, "seni diken üstünde tutabilen bir adama hayranlık duyuyorsun."

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Eğer iltifat bekliyorsan, ben senin kibrine katkıda bulunmadan önce yaşlanacak ve saçların ağaracak."

Damon alaycı bir tonda konuşurken başını salladı, "Bu geceden sonra daha fazla yaşlanma fırsatım olmayabilir. Eğer yeni paltomu mahvedersem uşağım kellemi alır. Cornby beni modaya uygun bir beyefendi olarak yetiştirmek için büyük çaba harcıyor."

Samur saçlarının her zamankinden daha dağınık olması dışında pek de kötü görünmediğini düşündü.

"Yine de," diye devam etti Damon daha nazik bir şekilde, "ölümüne sevinebilirsiniz."

"Tabii ki sevinmeyeceğim." Gülümseme arzusu yok olmuştu. Damon'ın ölmesini kesinlikle istemiyordu. Sadece onu yakınında istemiyordu, özellikle de böyle dezavantajlı bir durumdayken.

"Ciddiyim Damon, gitmelisin. Beni riske atmak istemediğini söylemiştin ve yatak odamda bulunman bile bir skandala yol açabilir."

"Doğru, olabilir." Yine de Damon onun isteğini yerine getirmek yerine, yatağın kenarına oturacak şekilde ağırlığını kaydırdı ve sanki olduğu yerde kalmaya niyetliymiş görünüyordu. "Ama sanırım önce beni bu kadar haksız yere suçladığın için bana bir özür borçlusun."

"Pekala, özür dilerim. Şimdi lütfen gider misiniz?"

"Sanırım bundan daha iyisini hak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni öpmen gerektiğini söylüyorum."

Eleanor'un kalbi küt küt atmaya başladı. Özür olarak öpücük mü istiyordu?

"Buraya gel Elle," diye mırıldandı Elle yere yapışıp kaldığında.

Adamın sesindeki boğuk tını karşısında ağzı kurudu. Dalgınca dudaklarını yaladı ve adamın bakışları bir anda ağzına sabitlendiğinde Eleanor, Fanny'nin kitabında öpülebilir görünmek için dudaklarını yalamakla ilgili özel tavsiyeyi hatırladı.

Damon'a kesinlikle öpülebilir görünmek istemiyordu! "Seni öpmek üzere değilim," diye kesin bir ifadeyle belirtti.

"Aksi takdirde, sonuçlarına hazırlıklı olmalısınız. Gerekirse bütün gece beklemeye hazırım." Damon başını eğdi. "Sabah teyzen bütün geceyi seninle geçirdiğimi öğrenirse der?"

Eleanor duygusallıkla, "Sen tam bir çapkınsın," dedi. "Bunu inkâr etmeyeceğim," diye cevap verdi Damon, hiç istifini bozmadan.

Kızgınlığı arttı. Ondan kurtulmanın bir kült olacağını bilmeliydi. Damon "bela "nın tanımıydı ve yaşayan en kışkırtıcı adamdı.

"Sanırım fikrimi değiştirdim," diye mırıldandı. "Her şeye rağmen ölümün gerçekten de hoş karşılanabilir."

"İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Elle *bu*."

Adamın sesindeki eğlence kadının ellerini yumruk yapmasına neden oldu. "Beni sevmiyorsun! Hiç sevmedin!"

Tuhaf bir şekilde, ifadesi ağırlaştı... hatta yumuşadı. Yine de yumuşamadı. "Bir öpücük Eleanor. Bu benim ayrılma bedelim."

Hâlâ direniyor, yerinden kımıldamayı reddediyordu. "Bir kadını isteği dışında öpmekte ısrar etmenin ne kadar utanmazca olduğunun farkında mısın?"

Damon'ın yüz hatları daha da yumuşadı. "Bu benim utanmazlığım değil, sadece taktiksel bir davranış. Prensizle aranızda eksik olan kıvılcımları size tekrar hatırlatmak istedim."

Demek amacı *buydu*, diye düşündü Eleanor, hayal kırıklığı ve anlayış arasında gidip gelirken. Damon hâlâ Eleanor'un kraliyet talibine duyduğu çekimin ne kadar zayıf olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Ve yine ona itaat etmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Yine de onu daha çok rahatsız eden şey, onu öpme ihtimalini ne kadar cazip bulduğuydu.

Daha da kötüsü, Damon onun nasıl hissettiğini biliyor gibiydi.

Adam onu izliyordu, gözleri bir amaç uğruna parlıyordu ve aralarındaki sessizlik aniden manyetik akımlarla yüklenmiş gibi hissettiriyordu.

Eleanor onun baş döndürücü çekimini hissederken omurgasından aşağı bir titreme geçti.

"Bekliyorum Elle," diye mırıldandı.

O alçak, şehvetli, kadife kenarlı sesi duymak direncini daha da zayıflattı.

Eleanor nefesini içine çekti. Eleanor isteksizce ileri doğru hareket ettiğinde Damon onun elini tuttu ve iki yana açılmış bacaklarının arasından vücudunun üst kısmına doğru çekti.

Titreyerek onun farkındaydı... güçlü gövdesinin sıcaklığını, sert göğsüne bastırılmış göğüslerini hissediyordu. Göğüs uçları çakıllı ve hassastı ve kalbi kaburgalarına çarpmaya başladığında nefesini tutmakta zorlanıyordu.

Sonra kızın poposunu kavrayarak onu daha da yakına çekti, o kadar yakındı ki nefesi ağzını okşuyor, yüzeyinde kıvılcımlar saçıyordu.

Ama orada durdu. "Eee?" Damon sordu.

"Eee, ne?"

"Beni öpeceksin, unuttun mu?"

Kolundan çekiştirerek onu kucağına indirdi, böylece sert kalçasına yanlamasına oturdu.

Eleanor, Damon teslim olana kadar pes etmeyeceğini bildiğinden, dudaklarını hızla Damon'inkilere bastırdı. Bu kısa temas bile Eleanor'un içini kıpır kıpır etmişti ama Damon hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı.

"Özür olarak, bu küçük öpücük pek yeterli değil. Yaralı kibrimin yatıştırılmaya ihtiyacı var. Hâlâ şiddetli bir şekilde acıyor."

"O zaman acımaya devam edecek. Büyük kibrinizi nasıl yatıştıracağıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

Gözleri parlıyordu. "İzin verin size nasıl yapıldığını göstereyim ..."

Ellerini Eleanor'un omuzlarına koyan Damon, Eleanor'u arkaya yatırdı, böylece Eleanor yatağa yayıldı ve alt bacakları hâlâ Eleanor'un kalçasının üzerindeydi.

Bakışlarının büyüleyici yoğunluğuna kapılan ve nabızı boğazında çılgınca atan Eleanor, adam yavaşça ona doğru eğilip dudaklarına sondalı bir öpücük kondururken nefesini tuttu. Adamın dili yavaş ve derin bir istilayla ağzının içine kaydığında neredeyse inleyecekti.

Sonunda konuşmayı kesen Damon, başını onun yüzünü görebileceği kadar kaldırdı.

"Tıpkı dediğim gibi... kıvılcımlar," diye mırıldandı, sesi kesinlikle daha boğuktu.

O da onları hissetti... çılgınca patlayan kolları.

Sonra konuşmayı tamamen kesti ve nefis ilgisine devam etmek için tekrar başını eğdi.

Eleanor karşılık vermenin tam bir delilik olduğunu biliyordu ama yine de ona tamamen açıldı. Damon'ın içinde uyandırdığı acı dolu ihtiyaca nasıl karşı koyabilirdi? Sadece Damon'la bildiği o baş döndürücü heyecana nasıl karşı koyabilirdi? Damon onu öpüyor, sıcak ağzının her okşayışında başarılı oluyor ve Eleanor'un tüm arzularını yeniden kışkırtıyordu.

Bu her kadının fantezisiydi, bir sevgili tarafından böylesine tutkuyla, böylesine yıkıcı bir titizlikle öpülmek. Ve Damon tarafından öpülmek onun için kişisel bir cennetti. Dudakları onunkileri okşuyor, oynuyor, baştan çıkarıyor, dili ağzının içinde dans ederken baştan çıkarıyordu.

Yataktaki pozisyonlarını değiştirip onu bedenine doğru çektiğinde, onu hissedebiliyordu -gücünü ve kuvvetini, bacaklarının sinirli uzunluğunu, göğsünün genişliğini, onun sertliğini- ve sıvı bir su birikintisine dönüşme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Göğüsleri ağır ve hassas hissederken, kalçalarının arasında tatlı, yabancı bir ağırlı filizlendi.

Sonra Damon baskıyı , sanki sakladığı her sırrı öğrenmeye kararlıymış gibi onu öptü. Onu hissettiğinde, kokusunu duyduğunda, tadını aldığında nabızı daha da sert atmaya başladı.

Aynı anda, vücutlarının arasına uzandı ve uzun parmaklarını kadının göğsünün üzerinde gezdirdi.

Eleanor keskin bir nefes aldı ve onun büyülü öpücüğünden geri çekildi. Adamın eli göğsünde sıcak ve sahipleniciydi ve Eleanor onu tutmak için bileğini kavradı.

"Damon, bu kadarı yeterli," dedi düzensiz bir sesle.

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun, Elle." "Hayır, *hoşlanmıyorum*."

"O zaman neden geceliğinin çimenleri arasından meme görebiliyorum? Bence vücudun sana ihanet ediyor, sevgilim."

Aşağıya, kendine baktı. Yatağın üzerine dökülen lamba ışığında meme uçları açıkça, gözle görülür bir şekilde uyarılmıştı. Yanaklarında bir sıcaklık yükseldi. "Beni geceliğimle görmemeliydin."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Seni hiçbir şey giymeden görmeyi tercih ederim."

Korsesinin önündeki küçük düğmelere uzandı ve onları teker teker çözdü. Eleanor onun yüzüzlüğü karşısında duyduğu heyecandan pişmanlık duydu ama yine de kendini durduramadı. Elini yakasına götürdüğünde bile. Damon'ın onun ateşli bakışları karşısında göğüslerini serbest bırakması düşüncesizceydi, pervasızcaydı, heyecan vericiydi.

Koyu renk gözleri solgun kabarıklıkları okşarken, parmakları somurtan bir tepeyi yakaladı ve ustalıkla kıvrılmış tomurcuğu okşadı. Kadının göz kapakları kapandı ve içinden alçak sesle bir inilti yükseldi... bu da onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı. Adam, kız ağrıyana kadar onu okşadı ve okşadı. Yine de görünüşe göre bu onun için yeterli değildi.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandı, ona doğru eğilirken sesi boğuk bir törpü gibiydi.

Eleanor sersemlemiş duyularının kontrolünü yeniden kazanmak için son bir gayret gösterdi. "Beni tatmak için mi?"

Yumuşak nefesi tenine fısıldadı. "Sana açım, Elle. Bahse girerim hiçbir şeyin tadı senin kadar güzel değildir."

Onu uzak tutmak için avuçlarını adamın omuzlarına bastırdı. "Çok yetenekli bir aşçınız olduğu için buna inanamıyorum."

Damon baştan çıkarıcı bakımlarını bırakıp ona baktı. "Ne tür bir şefim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dedikodu."

"dedikoduları mı dinliyorsun?"

Eleanor *hevesle* kendi kendine düşündü. "Bütün Londra senin hakkında konuşurken duymamak elde değil."

Ağzını belli belirsiz bir gülümseme kapladı. "Şu anda şefimi tartışmakla gerçekten musunuz?"

"Seninle hiçbir şey konuşmak istemediğimi söyledim."

"Güzel, o zaman şimdilik sessiz ol, aşkım..."

İki elini de Eleanor'un çıplak göğüsleriyle doldurdu ve başını eğdi. Eleanor birden nefes almayı unuttu. Damon daha önce hiç bu kadar özgür davranmamıştı...

Sıcak dudakları teninde bir his dalgası yarattı, ama diliyle meme uçlarını sıyırdığında, tatlı şok onun nefesini kesmesine neden oldu.

Sonra dudaklarını gergin bir tomurcuğun üzerine kapadı ve onu ağzına çekti. Kadının sırtı, beline doğru inen lezzetli spazmla şilteden kalktı.

"Damon... durmalısın," diye mırıldandı. "Bir dakika sonra..."

Onun lezzetli işkencesine bir an daha dayanabileceğini sanmıyordu. Ama o diliyle meme ucunu yalamaya, şişmiş eti dişlerinin arasına almaya, sert bir emme hareketiyle çekmeye devam etti.

Eleanor onunla mücadele etmekten vazgeçti. Adam onu baştan çıkarıyordu ve Eleanor'un umurunda değildi. İçinde acil bir özlem birikmiş, kalçalarının arasındaki o gizli yerde canlı bir hayat için nabız atıyordu.

Kendini adamın başını göğsüne bastırırken buldu ve onun kışkırtıcı, acımasız ağzını daha da yaklaştırmaya çalıştı. Adamın bacağına hareket ettiğini hissettiğinde arzu daha da yükseldi, böylece dizleri uyluklarının arasında yakın bir şekilde gezindi.

Erotik baskı karşısında çaresizce kıpırdandı, ama adam yavaşça geceliğinin eteğini yukarı çektiğinde, itiraz edecek iradeyi kendinde toplayacak kadar irkildi. "Damon... yapamazsın..."

Kadının göğsüne son bir öpücük kondurduktan sonra başını kaldırdı. Gözleri ateşle kararmış, ona bakıyordu.

"Sana gösterebileceğim zevki merak etmiyor musun?"

"Evet, hayır... Bilmiyorum."

"Eğer bu sizi endişelendiriyorsa, erdeminizi almak niyetinde değilim."

Yüzünü buruşturdu. "Olmaması için dua ediyorum. Şu anda yaptığınız şey yeterince skandal."

Yavaş gülümsemesi onu gözlerinden bile daha çok ısıttı. "Ne derler? Bir kuzu için asıldığım gibi bir koyun için de asılabilirim?"

"Ben kesinlikle bir kuzu değilim ve sen de bir *kurtsun*."

Parmaklarını aşağıya, kadının kalçalarının arasına kaydırıp hafifçe kadının tümseğinin üzerine koyarken tek cevabı sessiz bir kahkaha oldu.

Eleanor'un nefesi kesildi.

Bu gözler onu büyüledi. O yoğun, güzel, kara saçaklı gözler...

Damon ona bakıp beklerken bir tutam siyah saç alnına düştü. Bakışları kızın bakışlarının içine daldı ve kızın tüm direncini kırdı.

"Sus ve seni tatmin etmeme izin ver,
Elle." "Evet..." diye fısıldadı.

Arayıcı parmakları hatasız bir şekilde onun kadınsı kıvrımlarını buldu, kaygan etini ayırdı ve oraya dokundu.

Eleanor'un vücudundaki sinir alevlenip gerilirken, nefesi kesildi. Damon daha önce de öpücükleriyle Eleanor'un arzularını tahrik etmişti ama hiçbir zaman kıyafetlerinin arasından göğüslerini okşamaktan öteye gitmemişti. Şimdiye kadar.

Parmakları kızın kalbinin üzerinde hafif okşamalarla çıldırtıcı bir şekilde hareket etti, seksinin zarif yarığını çevreledi, orada saklı bulunduğu nemli tomurcukla alay etti. Ona doğru eğilerek gözlerini kapattı.

Kızın boğazından bir inilti yükseldiğinde, bu kez daha nazikçe onu tekrar öperek sesi . Ağzı sıcak bir ipek gibi kızınkine şekil verirken, sıcak, itici dili yavaş, şehvetli bir ritimle ilerliyor, kızın içinde, kalçalarının arasında yoğunlaşan arsız sıcaklığı yoğunlaştırıyordu.

Sonunda elleri Damon'ın saçlarına uzandı ve onun öpücüklerine hararetle karşılık verirken ipeksi kalınlıkta sıktı. Duyuları Damon'ın kokusu ve hissiyle, Damon'ın ona hissettirdiği amansız acıyla dolmuştu. Cildi sanki ateşi varmış gibi sıcak ve keskin bir şekilde hassaslaşmıştı.

İçinde ezici bir ateş dalgası oluşmaya başladıkça ateşi daha da yükseldi.

Eleanor çaresizlik içinde Damon'ın saçlarını gevşetti ve omuzlarına tutunarak kendini Damon'ın kaslı vücuduna sabitledi. Ama giderek artan çılgınlığı Damon'ın çabalarını artırmasına neden oldu.

Onu daha sert, daha acil bir şekilde okşadı, içinde mümkün olduğuna inanmadığı bir açlık uyandırdı. Daha önce hiç bu kadar yoğun hisler, bu kadar kontrol edilemez bir arzu hissetmemişti-

Sonra aniden alevler içinde kaldı; vücudunun her bir parçasına ürpertici zevk şokları gönderen ateşli bir patlama.

Yine de vahşi bir çılgılık attığında, öpücüğü kızın çıkardığı düzensiz sesleri bastırmak için derinleşti.

İnanılmaz mutluluk sonunda kayboldu. Eleanor sersemlemiş bir halde uzun bir süre öylece yattı, nefes alış verişleri sert ve hızlıydı. Sonunda gözlerini açıp Damon'a baktı.

Kızın şaşkın ifadesine belli belirsiz gülümsüyor, bakışları kızarmış yüzünde geziniyordu.

Eleanor kuru dudaklarını yaladı ve sesini bulmaya çalıştı. "Demek bütün bu yaygara bunun içinmiş," dedi kısık bir sesle. "Hiç fark etmemiştim..."

"Neyin farkına vardın, aşkım?"

"Bu sevişme çok... harika olabilir."

Şefkatle eğilip alnından öptü. "Evet, harika olabilir. Gerçi size göstereceğim daha çok şey var."

Damon sanki sözleriyle eylemlerini eşleştirmek istercesine, kızın aralanmış kalçalarının arasına girdi ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Kalçaları buluştuğunda,

Eleanor onun saten pantolonunun altındaki sertliği ve ayrıntıları hissedebiliyordu.

Ağırlığının daha aşağıya izin verdi, onu sert uyarılmasına karşı daha akıcı bir şekilde yerleştirdi ...

Ama sonra aniden durdu.

Beklenmedik bir şekilde, Damon'ın baştan çıkarmasına son veren kişi Damon'ın .

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı ve fısıldadığında sesi kısıktı: "Geceyi seninle tutkulu bir aşk yaşayarak geçirmekten başka bir şey istemezdim Elle, ama bu onurlu bir davranış olmaz."

"Hayır," diye kabul etti, kendi sesi düzensizdi. "Sevişemeyiz Damon. Kendimi evliliğe sakladığımı biliyorsun."

Adam onun sözüne inandığında içini bir kayıp duygusu kapladı. Tekrar yer değiştirerek bir tarafa yuvarlandı. Yine de fazla uzağa gitmedi.

Bunun yerine, ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi ve ona baktı. "Bu giderilebilecek bir sorun," dedi yavaşça.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sonunda cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt etti. "Bence *benimle* evlenmelisin Elle, değerli prensinle değer."

Chapter Seven

Asıl evlilik prangası olduğunu düşünmesine asla izin vermeyin, aksi takdirde onu korkutup aksi yöne kaçmasına neden olabilirsiniz!

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor birkaç kalp atışı boyunca kıpırdamadan öylece durdu, Damon'ı yanlış duyduğundan emindi.

"Şaka yapıyorsun tabii," dedi sonunda yüksek ve düzensiz bir sesle.

"Tam tersine. Ben oldukça ciddiym. Bence benimle evlenmelisin, Elle."

Eleanor o gece ikinci kez yatağından fırladı. Damon'la yüzleşmek için dönerek ona baktı, önce şaşkın bir inanmazlıkla, sonra da bu sefer ne gibi entrikalar çevirdiğini merak ettiği için gözlerini kısarak şüpheyle.

"Ne oyunu oynuyorsun Damon?" diye sordu uyarı tonuyla.

"Bu bir oyun değil, sizi temin ederim."

Son derece güvensiz olan Eleanor, adamın amacını anlamaya çalışarak orada durdu; ta ki adamın bakışlarının yüzünden yüzsüzce açıkta duran göğüslerine kaydığını fark edene kadar.

"Seninle evlenmeyi kabul edeceğimi bir an için bile düşündüysen," diye mırıldandı geceliğinin düğmelerini iliklerken, "belli ki beyninden vurulmuşa dönmüşsün."

Damon sahte bir yüz buruşturması yaptı. "Akli melekelerim hakkındaki tahminlerin beni derinden yaralıyor, aşkım."

"Bana göre yeterince derin değil!"

Kapıya bir bakış attı. "Hizmetçilerinizin yatak odanızda neden bir beyefendi sakladığınızı araştırmasını istemiyorsanız sesinizi alçaltmanızı öneririm."

Eleanor sesini biraz alçaltmasına rağmen, "Seni gizlemedim," diye karşılık verdi. "Sen kendini gizledin ve keşke gitsen."

Damon buna uyacağına dair hiçbir işaret vermeyince, yatak odasından geçip dolabına doğru yürüdü ve hemen bir sabahlık alıp giydi. En azından daha mütevazı giyindiğinde Damon'ın karşısına daha soğukkanlı çıkabilirdi.

Eleanor çıplak ayaklarını gözden uzak bir yere sokarak, devam eden bir inançsızlıkla başını salladı. "Aklını *kaçırmış olmalısın* Damon. Geçen sefer olanlardan sonra neden evlilik teklifini yenilediğine dair başka bir açıklama bulamıyorum."

Adamın esrarengiz, suskun bakışı, şaşırtıcı teklifi için herhangi bir heyecan duyduğuna dair inancını artırmadı. Onun yüz ifadesini izlerken, bunu gerçekten kastetmediğinden daha da emin oldu.

"Senin benimle evlenmek gibi bir arzun yok, benim de seninle evlenmek gibi bir arzum yok," dedi daha sakın bir sesle, Damon'ın onu kızdırmakta çok usta olduğu gibi kızdırmasına izin vermek yerine mantıklı konuşmaya kararlıydı.

Kendini iterek oturur pozisyona geldi. "Bu doğru değil. Seni karım olarak istiyorum."

"Neden?"

"Çeşitli sebepler. Bir kere birbirimize çok uygunuz. İyi bir evlilik yapabiliriz."

Onun bu beklenmedik öngörüsü karşısında Eleanor yüreğini burkan keskin sızıyı bastıramadı. "Bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum ama artık değil. Sen evlenilecek türden biri değilsin Damon. Seninle ilk tanıştığımda bundan şüphelenmişim ama aptalca bir şekilde kendimi aksine inandırmışım. Hayır, iş evliliğe gelince, birbirimize *hiç uymadığınızı* söyleyebilirim."

"Fiziksel olarak uyumlu olduğumuzu inkâr edemezsiniz."

"Belki de. Ama aramızda can sıkıcı şehvet sorunu dışında pek bir şey yok."

Ağız alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Şehvet güçlü bir kuvvet olabilir." Eli kısa bir süreliğine saten diz pantolonundaki şişkinliğe dokundu, bu hala şişmiş uyarılmışlığının bir kanıtıydı.

"Bu da benim ne demek istediğimi kanıtlıyor," diye açıkladı Eleanor. "Tıpkı geçen sefer evlenme teklif ettiğinde yaptığın gibi anın heyecanıyla hareket ediyorsun. O zaman tutkunun seni ele geçirmesine izin verdin, evliliğe karşı derinlerde yatan itirazlarını düşüncesizce geçersiz kıldın ve bak nasıl sonuçlandı. Neredeyse anında nişanlılığımızdan pişmanlık duymaya başladın."

Damon bu tartışmaya doğrudan yanıt vermedi, bunun yerine makul bir tonda, "Seni yatağında istiyorum Elle. Ama sana sahip olmanın tek onurlu yolu evliliğin onaylanmasıdır."

Bir irkilmeyi gizlemek zorunda kaldı. Erkeklerin onu soyu ve servetinin yanı sıra fiziksel güzelliği için de istediklerinin farkındaydı ve şimdi Damon bunu açıkça ifade ediyordu. Damon'ın onun ham, köklü bir güvensizliğine dokunmuş olması gülünçtü. Erkeklerin cinsel arzularına hitap etmek, onları gerçekten önemli olan yollardan, yani kalplerinden etkileyebileceği anlamına gelmiyordu. Onu kendisi olduğu için sevecek bir erkeği asla bulamayacağından korkuyordu ve Damon'ın iki yıl önceki vazgeçışı bu korkuyu daha da güçlendirmişti.

Alt dudağını ısırdı. "Hâlâ benimle acımasız bir oyun oynadığını düşünüyorum."

Yüz ifadesi anında yumuşadı. "Sana söz veriyorum, bu bir oyun değil Eleanor."

"O zaman neden bu kadar saçma bir şey öneriyorsunuz? Beni Prens Lazzara'nın peşinden koşmaktan alıkoymaya çalıştığınızı söyleyebilirim, ancak bana kendinizi teklif etmeniz sadece onun kur yapmasını engellemek için çok sert bir önlem."

"Çok sert değil. Seni ondan korumak istiyorum ama şu ana kadar mantıklı düşünmeni sağlayamadım."

Kaşlarını çattı. "Yani beni korumak zorunda hissettiğin mi evlenme teklif ediyorsun?"

"Büyük ölçüde. Lazzara ile evlenmeni istemiyorum. O senin için yeterince iyi değil."

"Buna karar vermek size düşmez."

"O sadece sana zarar verir." Damon'ın karanlık gözleri onun yüzünü aradı. "Eğer evlenmeye bu kadar kararlıysan, o zaman benimle evlenmelisin. Ben senin prensinden çok daha iyi bir alternatifim."

Düşünceleri karmakarışık olan Eleanor elini şakağına götürdü. Belki de Damon gerçekten de onu incinmekten korumak istiyordu ve eğer öyleyse bunun takdire şayan bir davranış olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama onunla evlenmek onu çok fazla savunmasız bırakacaktı. Ona yeniden aşık olacak ve Damon onu eskisinden daha fazla incitecekti.

"Endişen için teşekkür ederim," dedi sonunda, "ama şövalyeliğine ihtiyacım yok. Benim uğruma kendini feda etmeni istemiyorum."

"Bu bir fedakârlık olmaz, Elle." Elle cevap vermeyince Damon bacaklarını çevirdi ve yastıkların arasından geçerek yatak başlığına yaslandı. "Romeo'n seni mutlu etmeyecek," diye ısrar etti.

"Ve sen ?"

"Denemek isterim."

Damon'ın sıra dışı iddiasının siren sesi onu çağırıyordu. Yine de Damon'ın cazibesine kapılmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Bu hakkı iki yıl önce kaybettin," diye cevap verdi sonunda.

Bakışları bir an için kararmış gibiydi. "Bunu inkâr etmeyeceğim ama benim özel başarısızlığım prensinizin size daha iyi davranacağı anlamına gelmez." Damon başını öne eğdi. "Gerçekten de Lazzara'nın senin mutluluğunu önemseyeceğini mi düşünüyorsun? Senin zevkini? Seni tatmin olmuş görmek için zahmete gireceğini mi? Benimle evlilik yatağından çok daha fazla zevk alacağından şüpheleniyorum. Aslında az önce bunu kanıtladığımıza inanıyorum - ve bu sadece evlendiğimizde sevişmelerimizden neler bekleyebileceğinin bir tadıydı."

Eleanor, Damon'ın az önce ona yaşattığı baş döndürücü deneyimi hatırlayınca kızardı. Onunla yaşadığı zevkin inanılmaz olacağından şüphelenmişti ve gerçekten de öyle olmuştu.

"Belki de öyledir," diye kabul etti, "ama harika bir aşık olman iyi bir koca olacağın anlamına gelmez. Evlilik cinsel zevkten daha fazlasına dayanmalıdır."

"Bizimki öyle olurdu."

"Bu bir birliğinden başka bir şey olmayacaktır."

"Bunda yanlış olan ne? Sınıfımızın pek çok üyesi soyunu devam ettirmek için evleniyor."

Bu Eleanor'un duraksamasına neden oldu. "Soyunu devam ettirmeyi bu kadar önemsiyor musun? Daha önce hiç böyle söylememiştin."

Damon'ın gözlerindeki kısa süreli hüznün izlenimi onu şaşırttı ama Damon içten bir samimiyetle cevap verdi. "Unvanıma karşı bir görevim olduğunu her zaman kabul ettim. Ve yıllar geçiyor. Yükümlülüğümü yerine getirmeyi düşünmemin zamanı geldi."

Dudaklarını inatçı bir çizgiyle büzdü. "Unvanınızı devam ettirmek için gerçekten evlenmek istiyorsanız, herhangi bir sayıda centilmen kadın amacınıza uygun olacaktır."

Bakışları onunkileri tuttu. "Seni istiyorum Elle, başka kimseyi değil."

Ona inanmayı çok istiyordu ama bunu riske atamazdı.

"Şey, ben sadece çıkar birlikteliği istemiyorum," diye cevap verdi. "Eğer isteseydim, defalarca evlenebilirdim. Bir düzineden fazla evlenme teklifi aldım ama çoğunu geri çevirdim."

"Çoğu mu?" Damon merakla onu süzdü. "İkinci kez nişanlandığınızı biliyordum ama daha fazlası var mıydı?"

Eleanor tereddüt etti. İkinci kısa nişanlanması Damon'ın kaçışına çılgınca bir tepki olmuştu. Damon'ın zevkleri için alenen bir ışık eteğine dönerek onu aşağılamasından sonra, istendiğini, arzulandığını, şefkate layık olduğunu hissetmek istemişti. Ama neyse ki kısa sürede aklı başına gelmiş ve Baron Morley'nin teklifini kabul etmekten vazgeçmişti.

Ancak bir asilzadeyle olan üçüncü ve daha da kısa süreli nişanlılığı tamamen bir aldatmacaydı. Ne onun ne de üçüncü nişanlısının bunu gerçekleştirmeye hiç niyeti yoktu.

Eleanor isteksizce, "Geçen yaz birkaç saatliğine Lord Claybourne'la nişanlanmıştım," diye itiraf etti.

Damon'ın kaşı havaya kalktı. "Claybourne'a mı? Birkaç saatliğine mi? *Bunun için* bir açıklama duymak isterim."

Eleanor elini salladı. "Bu uzun bir hikâye. Su, Heath'in Lily Loring'i kazanmasına yardım etmem için benden bir iyilik istediğini ve benim de bunu seve seve yaptığımı söylemekle yetindi. Gerçi nişanlılığımız sayılmazdı, çünkü göstermelikti ve çok az kişi bunu biliyordu. Ama bu daha fazla nişan bozma riskine girmek istediğim anlamına gelmiyor. Eğer seninle evlenmeyi kabul edersem, bu sefer gerçekten evleneceğimizi kim söyleyebilir? Zaten bir şaklaban olarak ün kazanma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Damon ona, "Bu kez evleneceğiz," diye güvence verdi.

Hiç de kayıtsız hissetmemesine rağmen kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Seninle evlenmeyi düşünmediğim için spekülasyon yapmak anlamsız."

"Neden olmasın?"

Eleanor gözlerini kaçırdı ve gözlerinde parladığını bildiği kırılganlığı sakladı. İnkâr edilemez gerçek, Damon'ın onu asla onun istediği gibi sevemeyeceğiydi. Sevginin böylesine tek taraflı olduğu bir evlilik, soğuk bir mantık sözleşmesinden bile daha acı verici olurdu.

"Çünkü ben kalben romantik biriyim," diye cevap verdi. "Aramızdaki en önemli fark bu Damon... bu yüzden asla iyi bir çift olamayız. Ben evliliğimde gerçek aşkı istiyorum. Kocamın beni sevmesini istiyorum."

Damon cevap verene kadar uzun bir süre geçti ve sonra sesi oldukça sertleşti. "Gerçek aşk kavramına çok fazla değer veriyorsun Eleanor."

"Belki de. Ama bunun mümkün olduğunu biliyorum. Marcus Arabella'da o tür bir aşk buldu. Ve ben de kendim için daha azına razı olmayacağım." Damon'a bir adım daha yaklaştı, elleri bilinçsizce yalvaran bir hareketle ona uzanıyordu. "Ailem ölmeden önceki çocukluğumu biliyorsun. O zamanlar ne kadar yalnız olduğumu ve sonrasında, asla bir çocuğa sahip olmak istemeyen dul bir teyzeyle yaşamaya başladığımı."

Sesi daha da alçaldı. "Evliliğimde aynı yalnızlığı yaşamak istemiyorum Damon. Kocam için önemli olmak istiyorum. *Derinden* önemsemek istiyorum. Ailem için önemli olmak istiyorum. Çocuklarıma kendi ailemden hiç görmediğim sevgiyi vermek istiyorum. Marcus ve benim çocukken paylaştığımız türden bir aile sevgisi. Bu bana verebileceğin bir şey değil."

Damon'ın alnı bulutlanmıştı ve gül bahçesinde ruhunu ona açtığı günkü hatırladığını biliyordu. Şimdi bunu düşünmek ya da o zaman ne kadar umutlu ve mutlu olduğunu hatırlamak bile onun için aşağılayıcıydı.

"Lazzara'nın sana kalbini vereceğinden şüpheliyim," dedi sonunda.

"Hiç denemezsem nasıl bileceğim? Beni sevmesini sağlamaya çalışmaktan bahsediyorum Damon."

Sabrını korumaya çalışan Damon'ın çenesinde bir kasın esnediğini gördü. "Lazzara senin için doğru koca değil," tekrarladı. "Ben daha iyi bir koca olurdum."

Kalbindeki o burkucu sızı Eleanor'a tekrar saldırdı. İçindeki savunmasız bir parça, Damon'ın teklifiyle parçalanmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yine de bir zamanlar Damon'ın karısı olma şansı karşısında hissettiği heyecan verici umut, onun tarafından bir kez daha kötü bir şekilde incitilme korkusuyla dengelenmişti. Bir daha asla böyle bir ihanetin şüphesini ve acısını hissetmek istemiyordu.

"Beni daha iyi bir koca yapacağına inanmıyorum Damon," dedi sessizce, "çünkü beni sevmiyorsun. Önceden de asıl sorun buydu, beni hiçbir zaman gerçekten sevmedin. Sevseydin, asla bir metrese dönüşmezdin."

Damon gözlerini kaçırmak yerine bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdi. "Seni incittiğim için pişmanım, Elle. Seni temin ederim, bir daha olmayacak."

Derin bir nefes aldı. "Kesinlikle olmayacak, çünkü kendimi tekrar o duruma sokacak kadar aptal olmayacağım."

Damon sanki kontrol etmeye çalışıyormuş gibi elini kabaca saçlarında gezdirdi. "Artık bir metres tutmuyorum. Bir süredir de tutmuyorum."

"Şüphesiz İngiltere'ye döndüğünüzden beri bir tane edinme şansınız olmadığı için."

Ağzı kıvrıldı. "Yeterince fırsatım oldu, inan bana. Ama ben bir metres istemiyorum. Seni karım olarak istiyorum."

Eleanor kararlılıkla başını salladı. "Peki ya evlendikten sonra? Nişanımızı bozduğumda bana sadakat sözü vermeyeceğini söylemiştin."

"Buna şimdi söz verebilirim. Eğer isterseniz bekârlık yemini etmeye hazırım."

Şaşırmış bir halde ona baktı. "Ne kadar süre için?"

"Seni benimle evlenmeye ikna etmem ne kadar sürerse o kadar." "Bir ay bile dayanamazsın."

"Yapardım, Elle."

Damon'ın koyu renk gözlerinde parıldayan kesinlik, ona inanmak istemesine neden oldu ama Damon'ın kadife vaatlerine boyun eğerse aptallık etmiş olurdu.

Eleanor omurgasını sertleştirerek Damon'ın yatak odasına girdiği pencereyi işaret etti. "Üzgünüm Damon, ama sana bir daha güvenmem mümkün değil. Şimdi lütfen yatağımdan kalkıp gider misin? Bu tartışmanın bir anlamı yok."

Uzun bir an daha tereddüt etti. "Pekâlâ, ama bu tartışmamızın sonu değil."

"Evet, öyle."

" fikirde değilim."

Emredildiği gibi kendini yataktan kaldırdı ama pencereye doğru gitmek yerine yavaşça ona doğru ilerledi. Eleanor yerinde durdu -ki bunun bir hata olduğunu hemen fark etti. Eleanor onun niyetini anlayamadan Damon onu kucağına çekti ve sert vücuduna yasladı.

"Lazzara ile evlenmene izin vermeyeceğim, Elle."

Çenesini kaldırarak, "Beni durduramazsınız," dedi.

Adamın gözleri kadının meydan okuması karşısında parladı. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun," diye mırıldandı o alçak, boğuk sesiyle. "Seni her seferinde bir öpücükle ikna etmek zorunda kalacağım."

Damon'ın hınzır ağzı yaklaştıkça kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama Eleanor kendini olduğu yerde perçinlenmiş, itiraz edemez halde buldu. Avuç içleri Eleanor'un yüzünü çevreleyen Damon, derin, samimi ve okşayıcı bir öpücükle Eleanor'un dudaklarını ve nefesini çaldı.

Sonunda onu serbest bıraktığında nabızı kulaklarında atıyor, vücudu yeni bir sıcaklıkla titriyordu. Eleanor şaşkın ve telaşlı bir şekilde geri çekildi... belli ki amacı da buydu. Damon, Eleanor'un dengesini bozmaktan büyük bir zevk alıyor gibiydi.

"Sinsice ve el altından iş çeviriyorsun," diye yakındı bir parça acıyla, "kendi bedenimi bana karşı kullanmak için fiziksel uyarılmayı kullanıyorsun. Baştan çıkarmanıza karşı koymakta zorlandığımı biliyorsunuz."

"Buna güveniyorum." Bakışlarında belirgin bir meydan okuma vardı. "Kararlılığımı hafife almamalısın, Elle."

Damon onu tekrar öpmek için eğildi ama bu sefer Damon iradesinin son zerresini topladı ve sarsılarak uzaklaştı. "Lanet olsun sana Damon, benden uzak dur! Eğer bunu yapmazsan, sonuçlarından ben sorumlu olmayacağım."

Dudakları hafif bir mizahla büküldü. "Dileğiniz için emirdir leydim," diye karşılık verdi ve odayı geçip açık pencereye gitmeden önce onu selamladı.

Orada duraksadı ve tekrar ona baktı. "Lazzara'nın yanındayken tetikte olacağına söz ver Eleanor. Onun devam eden aksilikleri seni tehlikeye atabilir ve bu potansiyel tehdidi ciddiye almalısın."

"Şu anda gördüğüm tek tehdit senden geliyor," dedi sinirli bir şekilde.

"Bana söz ver Elle," diye tekrarladı Damon, sesi sertti.

"Pekâlâ, söz veriyorum! *Şimdi* gidecek misin?"

Pervaza oturdu, sonra da kendini dışarıdaki meşe ağacının bir dalına bıraktı. Eleanor o anda, Damon'ın gelecekte yatak odasına girmesini engellemek için sabah ilk iş olarak teyzesinin bahçıvanlarına bu dalları budatmaya karar verdi.

Adamın gözden kayboluşunu dikkatle izledi ve sonra pencereyi kapatıp perdeleri çekti. Yatağına doğru ilerleyen Eleanor yatağı tırmandı ve olayların bu şekilde gelişmesinden son derece dehşete düşmüş bir halde yastıkların arasına uzandı.

Tam bir ahlaksız gibi davranmış, Damon'ın vücuduyla skandal yaratacak şekilde oynamasına izin vermişti. İstemsizce uzanıp şişmiş dudaklarına dokundu, Damon'ın ona gösterdiği inanılmaz zevki hatırladı... Damon'ın vaat ettiği zevk, evlilik yataklarında bekleyebileceklerinin sadece küçük bir ölçüsüydü.

Yine sadece savunmasını ihlal etmekle kalmamış, daha da kötüsü, Prens Lazzara'yla bir ilişki sürdürmesini engellemek için evlenme teklif etme göstermişti.

Bu ne cüret! Onun güvenliği için duyduğu endişeyi yadırgayamazdı ama teklifine de ciddi bir itibar gösteremezdi. Dahası, prensin kur yapması sona erdiğinde Damon'ın evlilik prangalarından kurtulmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Peki ya teklifinde gerçekten samimiyse?

Eleanor onunla kesinlikle evlenmeyeceğine yemin etti. Hayatına devam etmek konusunda son derece kararlıydı. Elbette önce Damon'a olan içler acısı karasevdasının üstesinden gelmesi gerekiyordu. Bu can sıkıcı alçak ona meydan okuyor, onu çileden çıkarıyor, büyülüyor ve onu sonsuza kadar endişelendiriyordu.

Damon'ın istediği her şeyi elde etmek gibi büyüleyici *bir* yeteneği vardı ve *onu* istediğini itiraf etti.

Eleanor alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Aynı anda hem lanet okumak hem de dua etmek istiyordu: Damon'a lanet okumak ve kendi kurtuluşu için dua etmek.

Lanet olsun, lanet olsun, diye düşündü, yüzünü yastıklara gömmek için döndü.

Ne iddia ederse etsin, onu karısı olarak istemiyordu. İstese bile, onu elde edemeyecekti!

Eleanor'u gerçekten karısı olarak istiyor muydu? Damon pencerenin önündeki meşe ağacıyla dikkatlice pazarlık ederken merak . İtiraf etmek gerekirse, düşüncesizce yaptığı evlilik teklifi konusunda söylediği kadar iyimser değildi. Aslında, Elle'i olduğu kadar kendisini de şaşırtmıştı.

Elbette onu Lazzara'dan korumak istiyordu. Eleanorun prensin peşinden kararlılıkla gitmesi ve romantik aşk ve evlilik idealleri onu çok sinirlendirmişti.

Damon da onun suçlamalarından birinin gerçeğe çok yakın olduğunu inkâr edemezdi. Bir kez daha o anın sıcaklığıyla hareket etmişti; ona duyduğu açlık, beyninden beline doğru akan kanı ve ilk evlenme teklif etme deneyiminden öğrenmiş olması gereken bilgeliğin kalıntılarını da beraberinde götürmüştü. Şu anda ağaçtan inmeyi zaman zaman oldukça acı verici hale getiren şiddetli bir uyarılma yaşıyordu.

Damon kendi kendine, "Onu kendi yatağında neredeyse baştan çıkardığın için bunu hak ediyorsun, seni zavallı hergele," diye mırıldandı.

Ağzı kendini küçümseyen bir ifadeyle kıvrıldı. İki yıl önce ona bulaşmış olan şehvet kaynaklı delilik, Eleanor'la tekrar karşılaştıktan birkaç gün sonra onu vurmuştu. Zifiri karanlıkta ağaçlara tırmanıyor, gece geç saatlerde kibar bir genç hanımın yatak odasını ziyaret ederek skandala davetiye çıkarıyor ve onu prens talibinden nasıl uzaklaştıracağını planlıyordu.

Ama en azından sakın ve sıkıcı hayatı artık sıkıcı değildi. Daha da önemlisi, son aylarda içini kemiren huzursuzluk şimdilik yoktu.

Yere düşen Damon ellerinin tozunu aldı ve Portman Place'in köşesinde kendisini bekleyen arabasına doğru ilerledi.

Yine de kendi kendine, mantıksız teklifi için delilik, şehvet ya da hatta korumacılık dışında sağlam bir gerekçesi olduğunu hatırlattı. Onu yönlendiren ilkel erkek sahiplenme duygusu ya da Eleanor'u başka bir erkeğe vermek istememesi de değildi.

Onun hayatından bu kadar geri dönülmez bir şekilde çıkmasına izin veremezdi.

Elle'nin olmadığı bir dünya düşünmek istemiyordu.

Damon her ne kadar eninde sonunda evlenmeyi düşünmüş olsa da, kalbini asla kaptırmayacak kibar bir kadınla, İngiliz aristokrasisine özgü bir birliktelik kurmayı planladığını düşünüyordu. Yine de Eleanor prensiyle evlenirse onu sonsuza dek kaybedecekti.

-Ve bunu bir türlü kabullenemiyordu.

Damon, Eleanor'un iddialarına rağmen, aralarında mantık evliliği yapmanın o kadar da mantıksız olmadığını düşündü. Eğer evlenecekse, Eleanor açık ara en iyi tercihi olacaktı. Kendisine bu kadar uygun başka bir kadın bulamazdı.

Aynı şeyi kendi uygunluğu için de söyleyebilirdi. Kesinlikle ona prensinden ya da bir başkasından daha iyi bir koca olurdu. Bundan emin olabilirdi.

Onu bir daha asla bilerek incitmeyecekti, bunun için hayatı üzerine yemin etmeye hazırды. Eleanor'un mutluluğu onun için önemliydi. İsteddiği her şeye sahip olduğunu görecekti... tabii ki aşk hariç.

Ve bu gerçekten meselenin özüydü-

Damon arabasına ulaştığında düşüncelerinin yarıda kesilmesine sevinmişti.

Arabacısı saygıyla, "Evde misiniz lordum?" diye sordu.

"Evet, Cavendish Meydanı," diye cevap verdi, içerideki mürekkep balıklarına yerleşmeden önce.

Araba kaldırımından uzaklaşırken Eleanor'un alçak sesinin yankısını duydu. *Evliliğimde gerçek aşkı istiyorum. Kocamın beni sevmesini istiyorum.*

Dönen Damon, Mayfair'in karanlık sokaklarına gözlerini kırpmadan baktı. Eleanor'a özlemini çektiği aşkı . O

kendine izin vermezdi. Sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir yıkım olduğunu bildiği halde.

Aradan on iki yıl geçmişti ama ikizinin ölümünün acısını hâlâ hissediyor, hayat dolu, eğlenceyi seven kardeşinin veremin acımasız tahribatıyla yok olup gidişini izlemenin acı veren çaresizliğini hâlâ hatırlıyordu.

Bu son, kasvetli, yürek parçalayıcı görüntüler sonsuza dek bilincine kazınacaktı: Joshua'nın cildi gri ve benekli. Ateş, öksürükler ve sıırıslıkam gece terlemeleri yüzünden büzüşmüş vücudu. Çatlamış dudaklarının arasından kan tükürürken acı çeken ciğerleri nefes almak için çırpınıyordu.

Damon vahşi anılarını geri püskürtmek için mücadele ederken çenesini sıktı. Hastalığın son aşamalarında, bir seferde birkaç mübarek saat boyunca unutulmayı sağlamak için yüksek dozda afyon sakızı vermek dışında, bir hastanın korkunç acısını dindirmek için çok az şey yapılabilirdi.

Son nihayet, merhametle geldiğinde -kardeşi zamanından onlarca yıl önce soğuk toprağa gömüldüğünde-Damon'un ruhunda derin bir öfke ve ruhunu uyuşturan bir yalnızlık kalmıştı. Ve sonra kardeşinin trajedisini, anne babasının anlamsız ölümleri takip etmişti...

Damon, kederinin onu katılaştırdığını biliyordu. O acıyı tekrar yaşamamak için her şeyi yapardı; en yakın arkadaşını, gölgesini ve çok sevdiği anne babasını kaybetmenin acısını.

Boşluk hissetmeye tercih edilirdi, bu yüzden kalbini bilerek taşa çevirmişti.

Elle'le evlenmek tehlikeliydi elbette. İki yıl önce onun hayatında çok fazla önem kazanmasına izin vermişti. Onun cazibesine, canlılığına, hayat dolu oluşuna kendini kaptırmıştı.

Yine de artık daha yaşlı ve akıllıydı, dedi Damon kendi kendine. Artık önceden uyarıldığı için Eleanor'a karşı duygusal mesafesini koruyabilirdi. Evliliklerinde tutku olmadan da yaşayabilirlerdi.

gerçek bir yakınlık ya da samimiyet. Basit bir birliktelik, başka bir şey değil.

En azından ona arkadaşlık teklif edebilirdi. Karısı olarak asla yalnız kalmayacaktı, ona bu kadarını vaat edebilirdi.

Evliliklerinde sadakat yemini edebilirdi ve ederdi de. Eleanor'un, şehvet dürtülerini kontrol edemediği ve ona sadık kalamadığı suçlaması çok yanlıştı. Bir süredir, özellikle de İngiltere'ye döndüğünden beri bekârdı.

Eski sevgilisini kovduğundan beri metres de tutmamıştı.

Aslında Eleanor'la tanıştığı anda Bayan Lydia Newling'le olan anlaşmasını bitirmeye karar vermişti.

İlişkileri üç yıl sürmüş olmasına rağmen güzel dulu özlememişti. Aralarında duygusal bir yakınlık olmamıştı, çünkü Damon ilişkilerini her zaman sadece iş ilişkisi olarak tutmaya özen göstermişti. Bu açıdan Lydia onun için mükemmel bir metres olmuştu. Karşılıklı tatmin edici bir anlaşma yapmışlardı. Damon ona cömertçe ödeme yapıyor, Lydia da Damon cinsel rahatlamaya sığınmak istediğinde onu ustalıkla ağırliyordu.

Eleanor' nişanını bozmak için onu kullandığından beri onu görmemişti ama Lydia'nın yeni bir koruyucusu olduğunu biliyordu. Otto Geary daha geçen gün ondan söz etmişti. Söylenenlere göre Lydia'nın kız kardeşi hastaydı ve bu yüzden kısa süre önce Otto'nun tıbbi danışmanlığına başvurmuştu.

Damon düşüncesindeki ironiyi fark ettiğinde yüzündeki sert ifade alaycı hal aldı. Elle'le kurmayı önerdiği ilişki Lydia'yla kurduğu ilişkiyle hemen hemen aynıydı: tamamen fiziksel bir bağ. Eleanor'un bu fikre neden sıcak bakmayacağını anlayabiliyordu.

Ayrıca, kendisine davranış biçiminden sonra neden ona güvenmeyi reddettiğini de anlıyordu.

Damon onun inancını hak ettiğini kanıtlaması gerektiğinin farkındaydı. Ve sabırla, sonunda onun kabulünü kazanabilirdi.

Yine de Damon, onu *kendisiyle* evlenmeye ikna edemese bile, prensiyle evlenmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağını düşündü.

Joshua'yı kurtaramazdı ama Eleanor'u güvende tutabilirdi.

Chapter Eight

Başka bir beyefendiye ilgi göstermek onun kıskançlığını iyi yönde , ancak çok ileri gitmemeye dikkat edin, yoksa uyuyan bir şeytani uyandırabilirsiniz.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor'u dehşete düşüren şey, o gece rüyasında Damon'ı görmesiydi. Damon onu nefes kesen öpücükleri ve şefkatli, okşayıcı elleriyle uyandırırken, sayısız duygu ona saldırdı -büyüleyici yakınlık, sarmal sıcaklık, çarpıcı zevk.

Vücudu onun becerikli dokunuşları altında eridi... ama sonra bir şekilde rüyası şehvetli bir fanteziden dokunaklı bir anıya dönüştü.

Gül bahçesi küçük ve tenhaydı, teyzesinin devasa malikânesindeki kendi özel sığınağıydı. Damon'la nişanlanmasının üzerinden henüz dört gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ mutluluğun şaşkınlığı içindeydi. Ev partisi henüz sona ermişti ve bu, konuklar ayrıldıktan sonra baş başa kalabilecekleri ilk fırsattı.

Malikânedен kaçan Eleanor, Damon'a geçmişinin kimseyle paylaşmadığı bir parçasını, özel yerini göstermek için onu buraya getirmiştir.

Eleanor, "Bu bahçe, ben on yaşındayken anne ve babamız öldükten sonra Marcus'un bana hediyesiydi," diye açıkladı. "Üniversiteye dönmeyi planlıyordu ve beni burada bırakmaması için ona yalvardığımda benim için bir gül fidanı dikti. Sonra her yıl doğum günümde bana bir tane daha verdi."

Yemyeşil pembe güllerden oluşan on büyük çalının sarmal bir şekilde uzandığı çakıllı yolu takip etti. Damon'ı sarmalın tam kalbine götüren Eleanor, kadife bir gül yaprağını sevgiyle okşamak için eğildi. "Bu bitki ." Sesi düştü. "Marcus ruhen benimle olacağını söyledi.

güllerim olduğu sürece. Ve bana onun sevgisini bir şeyim olacaktı. Buraya geldiğimde hiç yalnızlık çekmiyorum."

Kalbi sevinçle doldu ve Damon'a dönerek onu seyretmeye koyuldu. "Aşk yalnızlığı yok eder ve artık senin karın olacağıma göre, bir daha asla yalnız olmayacağımı biliyorum."

İlk başta Damon'ın ne kadar durgunlaştığını fark etmedi. "Aşk mı?" diye sordu sessizce.

Utangaç bir şekilde ona gülümsedi. "Evet. Seni seviyorum Damon. Birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok." Tekrar eğilerek bir tomurcuk kopardı ve onun dudaklarına götürdü. "Sevgime henüz karşılık vermediğini biliyorum. Ne de olsa ilk tanışmamızın üzerinden üç hafta bile geçmedi. Ama bunun yakında değişeceğini umuyorum."

Uzun bir tereddütten sonra uzanıp yanağına hafifçe dokundu. "Seni incitmek istemiyorum, Elle."

Onun gözlerindeki gölgeleri merak ederek ürperdi. Adamın cevabı istediği gibi değildi ama umudunu yitirmeyecekti. "Bana asla zarar veremezsin Damon. Asla veremezsin."

Eleanor karanlıkta uyanmaya başladı, saf ve güven dolu sözlerinin yankısını duyuyor, ertesi hafta Londra'ya döndüklerinde Damon'ı güzel metresiyle gördüğünde yaşadığı yıkımı hatırlıyordu.

İki yıl sonra bile acısı hâlâ içini yakıyordu. Gözlerini sıkarak kapattı ve gözyaşlarını tutmak için yüzünü yastığına gömdü.

Tekrar uyandığında sabah olmuştu. Ağrısı azalmıştı ama Eleanor'un içinde büyük bir üzüntünün yanı sıra daha da büyük bir huzursuzluk vardı. Yine de Damon'ın dün akşam yatak odasına yaptığı can sıkıcı ziyaretten sonra, Fanny'nin *Genç Hanımlara Koca Bulma Tavsiyeleri* adlı kitabını Prens Lazzara üzerinde kullanma planında ısrar etmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Eleanor onun sevgisini kazanmak ve ondan bir evlilik teklifi almak için çabalarını iki katına çıkaracağına yemin etti. Daha da önemlisi, ona aşık olmak için elinden geleni yapacaktı. Ne oldu?

Çekici Lord Wrexham'ı unutmak için kalbini bir başkasına vermekten daha iyi bir yol var mı?

Ancak planının önündeki en büyük engel, tasarımlarının hedefinin kayıp olmasıydı. Eleanor o gün Prens Lazzara'dan hiçbir şey görmemişti, ancak ondan kısa bir özür notu almış ve burkulan dizini dinlendirdiği için öğleden sonra parkta yapmayı planladıkları gezintiden maalesef vazgeçmek zorunda kalacağını açıklamıştı.

Morali biraz bozulan Eleanor evde teyzesiyle sakin bir akşam geçirdi. Yine de akşam yemeğinde, Beatrix'in yakın arkadaşı Haviland Kontesi'nin ertesi akşam vereceği balo hakkında konuştuklarında cesareti yerine geldi.

Beatrix, "Mary on yılı aşkın bir süredir balo düzenlemedi," dedi, "çünkü sağlığı pek iyi değil. Ama Haviland'ı evlendirmeye çok hevesli, bu yüzden onu uygun adaylarla tanıştırmak için elinden geleni ardına koymuyor."

Eleanor, Leydi Haviland'ın yakışıklı torunu Rayne Kenyon'ın bir önceki yıl babasının ölümü üzerine bu unvanı aldığını biliyordu. Yaz boyunca adı bir süre Roslyn Loring'le birlikte anılmıştı ama Roslyn Arden Dükü'yle evlendiğinden beri aralarındaki aşk şüphesi boşa çıkmıştı.

"Mary'nin balosuna sosyetenin kaymak tabakası katılacak, bundan emin olabilirsiniz," diye ekledi Beatrix, "bir sürü sosyetik kızla birlikte... En azından geçtiğimiz sezon koca bulmayı başaramayanlar."

Eleanor teyzesinin haklı olduğundan şüpheleniyordu. Savaşlar sona ermeden önce Haviland sık sık ülke dışına çıkıyordu. Son zamanlarda da babasının yasını tutuyordu. Ama şimdi müsaitti. Ve zengin, bekâr bir kont, Evlilik Pazarı'nın en önemli avı olduğu için, şüphesiz Lord Haviland'a kur yapmaya çalışan çok sayıda genç kız olacaktı; Eleanor bu eğlenceli gözlemine kendine saklasa da, Fanny'nin kitabı tam da bu tür bir kitleye hitap ediyordu. Teyzesinin, Haviland'ın peşinde koşmakla ilgilendiğini düşünmesini istemiyordu. Her seferinde bir asilzade yeterliydi.

Ve her halükârda Beatrix şu anda Eleanor'u başka bir eşleşmeye zorlamayı düşünemeyecek kadar Prens Lazzara'ya odaklanmıştı.

Beatrix memnuniyetle, "Sinyor Vecchi bana kendisinin ve prensin baloda olacağını garanti etti," dedi. "Ekselanslarının sakatlığıyla dans edemeyecek olması üzücü, ama edemese bile kenardan izleyebilir. Onun yanında bir yer ayarlamaya özen göstereceğiz Eleanor, böylece gece boyunca onunla sohbet edebilirsin. Bu senin için mükemmel bir fırsat olabilir."

Eleanor teyzesine merakla baktı. Dans etmekten hiç hoşlanmayan Beatrix, orkestra açılış melodisini çalar çalmaz genellikle arkadaşlarıyla whist oynamak için kâğıt odasına kaçardı. "Şaperonluk yapmak için bizimle oturmak mı istiyorsun, teyze?"

"Hayır, hayır, bir refakatçiye ihtiyacınız yok ve benim varlığım Prens Lazzara ile ilerlemenizi engelleyebilir. Ama balo salonunda kalmaya niyetliyim. Bir balodan gerçekten keyif almayalı uzun zaman oldu ve Sinyor Vecchi benden ilk dans setini istedi."

Eleanor hafifçe, "Ahh," diye cevap verdi. Teyzesini uzun süredir devam eden alışkanlıklarından uzaklaştıracak olan şey, seçkin İtalyan diplomatın cazibesiydi.

Beatrix şaşırtıcı bir şekilde kızardı. "Sanırım benim yaşımda bir saf kız gibi cilveleşmek saçma, ama itiraf etmeliyim ki kendimi yeniden genç bir kız gibi hissediyorum."

Eleanor sevgiyle gülümsedi. "Bence son derece hoş. Yaş her zaman kalbinizin ne kadar genç olduğunun en iyi göstergesi değildir."

"Ev partim için yeni elbiseler hazırlatmış olmamız büyük şans. Lavanta satenini o zamana kadar saklamayı düşünmüştüm ama sanırım onun yerine yarın giyeceğim. Sen de görünüşüne özel bir özen göstermelisin canım. Prens için en iyi şekilde görünmek istiyorsun."

Eleanor tüm ciddiyetiyle, "Niyetim bu, teyze," dedi.

* * *

Teyzesi gibi Eleanor da ertesi akşam yeni balo elbiselerinden birini giymeyi tercih etti; gül rengi mousseline de soie'den yapılmış, minik incilerle süslü Empire belli bir korsaja sahip şık bir elbise. Özenle giyinmiş ve saçlarını teyzesinin terzisine ustalıkla yaptırmıştı; böylece kısa kuzguni bukleleri gül kurdeleler ve incilerle süslenmişti.

Leydi Beldon'ın âdeti olduğu üzere baloya modaya uygun bir şekilde geç gelmeyeceklerdi. Bunun yerine, Beatrix hem oturma düzenini etkilemek hem de ilk dansı Sinyor'la yapmaya hazır olmak istediğinden, çabuk olmaya çalışacaklardı.

Eleanor, teyzesiyle birlikte yavaş yavaş balo salonuna doğru ilerlerken, eğer karşılama kuyruğu bir gösterge niteliğindeyse, etkinliğin büyük olasılıkla bir izdihama yol açacağına karar verdi. Gümüş saçlı Leydi Haviland ve yanında duran uzun boylu, kuzguni saçlı asilzade tarafından karşılanmak için yaklaşık on dakika beklemek zorunda kaldılar.

Eleanor, Lord Haviland'ın yüz hatları Damon'inkinden daha sertti ama belki o kadar yoğun değildi, diye düşündü bilinçsizce iki adamı karşılaştırırken. Ama Damon gibi Haviland'ın çekiciliğindeki tehlikeli yan, her kadının başını döndürmeye yetiyordu.

Gülümsemesi de bir o kadar etkileyiciydi ve gözleri Damon'ınki gibi kalın kirpiklerle çevriliydi ama Kont'un gözleri Damon'ınkiler gibi gece yarısı kahverengisi değil, neredeyse kendisinininkiyle aynı renkte, canlı bir maviydi.

Teyzesinin tahmin ettiği gibi, Leydi Haviland torunu için çöpçatanlık niyetliydi.

"Gelmenize çok sevindim Leydi Eleanor," dedi yaşlı kadın. "Haviland'ı olağanüstü bir dans partneri yapacaksınız. ... değil mi canım?"

"Kesinlikle," diye karşılık verdi lord hazretleri kolayca. "Bana bir set hediye ederseniz onur duyarım, Leydi Eleanor."

"Benim için bir zevk olur," diye aynı şekilde cevap verdi. Haviland akrabasının entrikalarını anlayışla karşılamaya hazır görünüyordu ve gözlerindeki çekici eğlence parıltısı Eleanor'un ondan daha da hoşlanmasına neden oldu.

Ancak kabul sırasına girdiklerinde, dikkatini kabaran kalabalığa çevirdi ve belirli bir konuğu aramaya başladı. Teyzesi ilk olarak Prens Lazzara ve seçkin yaşlı kuzenini gördü; balo salonunun uzak köşesinde, saksıdaki palmyelerin önünde oturuyorlardı ve Eleanor'u hemen yanlarına götürdü.

Prens bir baston yardımıyla ayağa kalktı ve ona sevgi dolu bir gülümseme ile derin bir selam verdi. "Odadaki en güzel hanımefendiyle dans edemeyeceğim için çok üzgünüm, Donna Eleanora," diye mırıldandı selamlaşmalar tamamlandıktan sonra. "Ama bana kısa bir süre eşlik ederek büyük bir nezaket göstermiş olursunuz."

"Elbette, majesteleri. Çok memnun olurum," diye yanıtladı Eleanor, teyzesi Sinyor Vecchi ile konuşurken onun yanındaki sandalyeye oturarak. "Yaranızın bu kadar ağır olmasına üzüldüm."

Prens Lazzara'nın ağzı kederli bir ifadeyle kapandı. "Bu bana az acı vermiyor ama artık burada olduğunuza göre hepsi unutulacak. Madem benim adıma fedakârlık yapmak istiyorsunuz... izin verin size içecek bir şeyler ikram edeyim."

Prensin içtiğine benzer bir fincan punç getiren uşağa buyurgan bir tavırla elini salladı. Eleanor kibarca içkisini yudumladı ve İtalyan asilzadesiyle ayaküstü sohbet etti ama yine de meclisi incelerken zihninin dolaştığını fark etti. Damon'dan hiçbir iz görmediğine şükrediyor ve belki de bu geceki baloya katılmayacağını umuyordu.

Ne yazık ki umudu kısa sürdü.

Damon'ın girişini saniyeler içinde fark etmişti. Ama her zaman dikkat çeken, cesur, dinamik bir asilzadeden başka ne bekleyebilirdi ki? Resmi kıyafetler içinde -kömür grisi ceket, gümüş brokar yelek ve beyaz saten diz pantolonu- belki de Prens Lazzara ve Lord Haviland dışında odadaki herkesten daha uzun, daha canlı ve daha çarpıcıydı.

Eleanor, doktor arkadaşı Bay Geary'nin de onunla birlikte olduğunu fark etti. Tuhaf bir çift oluşturuyorlardı, çünkü Bay Geary kısa boylu, iri yapılı ve daha sade giyimli, parlak kızıl saçlı ve çilli bir tene sahipti.

Bir an sonra Damon balo salonuna göz gezdirdi ve onu kalabalığın içinde buldu. Eleanor kaskatı kesildi ve Damon ona her baktığında kalbinin verdiği rahatsız edici tepkiye lanet okudu.

Ancak bakışları her zamankinden daha niyetliydi... elbisesinin üzerinde geziniyor, bedeninde oyalanıyordu. Her nasılsa onun sadece tohum incilerin zengin tasarımına hayran olmadığını biliyordu. Hayır, iki gece önce aralarında geçenleri, onun skandal okşamalarına verdiği ahlaksız yanıtı hatırlıyordu... şeytan onu ele geçirmişti.

Eleanor, Damon'ın bakışları kalkıp onunkilerle buluşmadan önce bile teninin sıcaklıkla kızardığını hissetti. Gözleri kilitlendiğinde, onun yanında her zaman hissettiği o aptalca, ezici duyguyu yaşadı... nefessiz, büyülenmiş, büyülenmiş.

Birkaç kalp atışı boyunca, balo salonunun gürültüsü ve telaşı kayboldu ve sanki o ve Damon odadaki tek iki kişiymiş gibi, kendi özel dünyalarında sarmalanmış gibiydiler.

Birkaç genç kızın ona doğru koşmasıyla büyü aniden bozuldu ama Eleanor, Damon'ın onları çekici erkek cazibesıyla karşılaşmasını kızgın bir hayranlıkla izlemekten kendini alamadı.

İzleyen tek kişi de o değildi. Onun yanında, Damon'ı gören prens kendi dilinde alçak sesle bir yemin mırıldandı.

"Seni her yalnız bıraktığımda ortaya çıkmak zorunda mı? Onun her yerde bulunan varlığı yorucu olmaya başladı."

Eleanor tüm kalbiyle, "Katılıyorum," diye mırıldandı.

Lazzara'nın düşünceli bakışları hâlâ Damon'ın üzerindeydi. "Seni takip ediyor gibi görünüyor, Donna Eleanora."

"Eğer öyleyse, sizi temin ederim ki bu benim isteklerime tamamen aykırı."

Bakışlarını balo salonunun diğer ucundan ayıran Majesteleri ona düşünceli bir bakış attı. "Wrexham vahşi ve pervasız bir tip. Sizin gibi genç bir hanımın talip olarak isteyeceği ideal biri değil."

Bu yorum bir ifadeden çok bir soru olarak yöneltilmişti ve Eleanor "Kesinlikle hayır" diye yanıt verdiğinde prens

Verdiği cevaptan tatmin oldu ve sohbeti talip seçiminden daha az tartışmalı konulara çevirdi.

Belki bir çeyrek saat daha geçtikten sonra -ki bu süre zarfında tanıdıklarından bazıları onları selamlamak ve Prens'in yaralanmasından dolayı acısını paylaşmak için yanlarına gelmişti- orkestra açılış minuetini çalmaya başladı. Sinyor Vecchi, Leydi Beldon'u balo salonuna götürdüğünde Eleanor, Prens Lazzara ile yalnız kaldı.

Bir süre sonra, "Burası oldukça sıcak, değil mi?" diye sordu.

Eleanor'u şaşırtacak şekilde, yüzü anormal derecede kızarmış ve alnını bir ter tabakası kaplamıştı.

Balo salonu gerçekten de sayısız avizenin sıcaklığı ve şık giyimli pek çok bedeninin baskısıyla oldukça bunaltıcı hissediyordu ama her zamankinden daha fazla değil, diye düşündü.

Prens, "Belki de benimle dışarıda, havanın daha serin olduğu bir yerde bir tur atarsınız," diye önerdi.

"Yürümek zorunda mısınız, Don Antonio?"

"Dans edemesem de bastonumla yürüyebilirim. Ve tüm dikkatinizin üzerimde olmasını çok isterim."

Eleanor'un gülümsüyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Prens onlara yalnız kalmaları için bir fırsat sunuyordu ve Eleanor bu fırsattan sonuna kadar yararlanmak niyetindeydi. "Bunu ben de isterim majesteleri."

Kadının punç bardağını aldı ve kendi yarı boş bardağıyla birlikte sandalyesinin yanına, yere koydu. Sonra ayağa kalktı, hafifçe dirseğinden kavradı ve onu saksı palmiyelerinin arkasına, açık bir Fransız kapısına doğru yönlendirdi.

Yan bahçelere bakan bir balkona çıktıklarında, "Burası çok daha iyi," dedi. "Gece havası burada çok daha serin."

Eleanor mırıldanarak onayladı. Kısa kollu balo elbisesinin rahattı, bunun nedeni kısmen kollarını örten uzun çocuk derisi eldivenler giymiş olmasıydı, ama aynı zamanda Eylül ortası akşamının mevsim normallerinin dışında ılık olmasıydı.

Lazzara, "Benim ülkemde genç kızlarımızın bir erkekle yalnız kalmasına izin verilmez," diye gözlemde bulundu. "Bu da kur yapmayı daha ziyade kültü haline getiriyor."

sesinin bir seviye düştüğünü ve boğuk bir tona büründüğünü fark etti. Eleanor ona baktı ve yakışıklı yüz hatlarının loş ay ışığıyla aydınlandığını gördü.

"Benim ülkemde kurallar o kadar katı değil," diye cevap verdi, adamın onu öpmeye niyetli olup olmadığını merak ederek. Ne de olsa hovarda bir ünü vardı. Ama sonucu sadece ona bırakmak istemediğinden, yüzünü hafifçe kaldırarak sessizce cesaret verdi.

Daha fazla davete ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Başını eğen Lazzara ağzını onunkine bastırdı.

Dudakları dolgun, yumuşak ve anlaşılmaz bir şekilde... uysaldı, diye düşündü Eleanor hayal kırıklığını bastıramayarak. Prens en azından daha iddialı olmasını beklemişti. Ona kırılgan bir çiçekmiş gibi davranıyordu, Damon'ın onu öperken davrandığı gibi değil-

Başka bir adam tarafından kucaklanırken Damon'ı düşünmesine ve prensin öpücüğünden gerektiği gibi zevk almamasına daha da sinirlenerek ellerini onun omuzlarına doğru kaldırdı ve ağzını daha dolu bir şekilde sundu...

Tam o sırada arkalarından bir boğaz temizleme sesi duydu; bu, balkonda onlara başka birinin daha katıldığını gösteren ilk işaretti. Eleanor soğukkanlılığını çalışırken, Prens bu davetsiz misafir karşısında sözünü aniden kesti.

Damon'ın tembel ses tonuna duyularının verdiği tepkiden onun Damon olduğunu anlayabilirdi, hatta onun gerçek sözlerini anlamadan önce bile. "Yani bu, koca bulma konusundaki tavsiye kitabınızın son kullanımı mı Leydi Eleanor? Romantik bir kaçamak hangi bölüme ait?"

Yanakları utançtan kızarmış bir halde döndüğünde Damon'ı geniş omuzlarından birini kapının çerçevesine yaslamış halde buldu.

"Tsk, tsk, leydim," diye ekledi, sesi hafifçe uyarıcıydı. "Teyzeniz ne derdi acaba?"

Eleanor, her ne kadar prensin önünde bunu söyleyemeyecek olsa da, teyzesinin büyük olasılıkla çok sevineceğini düşündü hayal kırıklığıyla.

Söyleyecek bir şey bulamayınca Damon'a kaşlarını çatmakla yetindi. Ama Damon sanki kesinlikle istenmediği bir şeye karışmıyormuş gibi devam etti. "Neyse ki seni önce ben keşfettim. Prens Lazzara ile uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmak istemezsiniz, yoksa ikinizin de pişman olabileceği bir birlikteliğe zorlanabilirsiniz."

Prens kaskatı kesilmiş olsa da Eleanor'dan önce toparlandı. Sanki onu korumak istercesine Damon'a doğru bir adım attı, sonra ağırlığı yaralı bacağına binince yüzünü buruşturdu. Bastonundan yararlanarak kendini tam boyuna yükseltti ve burnunun ucuyla Damon'a bakmaya çalıştı.

Prens, İngiliz kadar uzun boylu olmadığı için etki istediği kadar heybetli olmadı. Ancak, "Böyle bir birliktelikten pişmanlık duyacağımı sanmıyorum. Bu kadar güzel bir hanımla evlenmek hiç de zor olmazdı."

Damon'ın bakışları prene kaydı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Belki de Leydi Eleanor üzerinde önceden hak iddia ettiğimin farkında değildiniz majesteleri."

Eleanor bu açık yalan karşısında keskin bir nefes alırken, Lazzara'nın çenesi sertleşti. "Sinyorina aynı fikirde değil gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle," dedi hemen. "Lord Wrexham'ın benim üzerimde hiçbir hakkı yok." Damon'a kendi kınayıcı bakışlarını dikti. "Lütfen izninizi isteyerek bizi memnun edin lordum."

Eleanor ona ters ters bakarken uzun bir süre ona baktı. "Pekâlâ canım, ama burada fazla oyalanma. Dedikodulara mahal vermek."

Damon topuklarının üzerinde dönerek balkondan çıktı ve Eleanor'u mahcup ve öfkeli bir halde bıraktı.

Ancak o ne söyleyeceğini düşünmeden önce prens konuştu.

"Beni affedin, sizden böyle yararlanmamalıydım," diye teklif etti.

Saçma bir nedenden ötürü, Damon'ın özrü onu daha da sinirlendirmişti. Damon ne o gevşek sevişme çabası için özür dileyecek, ne de kendi isteğiyle katıldığı halde ondan faydalandığını iddia edecekti. Ama prensin tavırlarının çok daha centilmence olduğu açıktı. Onu öfkelen diren asıl suçlu araya giren bir haydutken, öfkesini ondan çıkarmamalıydı.

Eleanor gülümsemeyi başardı. "Affedilecek bir şey yok, majesteleri. Ama belki de yokluğumuz fark edilmeden önce baloya dönmeliyiz."

Prens Lazzara başıyla onayladı. "Evet ama lütfen bensiz devam edin. Sanırım serin havanın tadını çıkarmak için bir süre daha burada kalacağım."

Hâlâ kızarmış göründüğünü sempatiyle fark etti.

Eleanor kibar bir reveransla onu balkonda bıraktı ve kapıdan geçerek balo salonuna girdi. Damon'ın onu içeride, saksıdaki palmyelerin gölgesinde beklemesi onu şaşırtmamıştı. Onun varlığına kızmak şöyle dursun, onunla savaşmaya can attığı için memnuniyetle karşıladı.

"Beni böyle iğrenç bir şekilde utandırarak ne demek istiyorsun?" Eleanor sert bir ses tonuyla tısladı.

Damon pişmanlık duymuyor gibiydi. "Gerçekten de onu baştan çıkarmaya çalıştığını bile bile boş boş durmamı mı bekliyordun?"

"Onu baştan çıkarmaya çalışmıyordum."

"Ama onu öpüyordun."

"Öyle bile olsa, bu seni ilgilendirmez! Benim üzerimde hiçbir hakkın yok."

"Bu noktada tartışılabilir," Damon. "Hiçbir şey değilse bile, nedeniyle belli bir ölçüde korumacılık hissediyorum."

başka bir şey. Kıskançlığımı kontrol edebileceğimi düşünüyorsanız, kendimi dizginleme gücümü abartıyorsunuz demektir."

Eleanor'un kaşları daha da çatıldı. "Kıskanmaya hakkın yok." "O zaman belki de kıskançlığımı uyandırdığım için bana teşekkür etmelisin.

Sana olan arzusunu ateşlemenin daha iyi bir yolu var mı?"

"Sana *kesinlikle* teşekkür etmeyeceğim," diye karşılık verdi Eleanor. "Ben iki köpeğin uğruna kavga edeceği bir kemik değilim."

Orada durmuş, ona hançer gibi bakıyordu. Yine de Damon onun bakışlarını irkilmeden karşıladı, kendi gözleri de ateş ve meydan okumayla doluydu.

Tam o sırada balo salonunu bir vals tınıları doldurdu. Kız itiraz edecek tek bir kelime bile edemedi, adam yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı.

"Seninle evlenemeyebilirim ama bu dansı talep ."

Eleanor geri çekilmeye çalışsa da Damon onu bırakmadı. Aralarındaki hava çatırdıyordu ama Eleanor'un, Damon'ın kendisini avuç içlerinin arasından geçirip balo salonunun zeminine, diğer dansçıların arasına sürüklemesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

"Keşke Hades'e gitsen," dedi dişlerini sıkarak.

"İsteklerinizi dikkate alacağım, ancak görevden alınmayı hoş karşılamadığımı biliyorsunuz."

Eleanor dudaklarını sıkıca kapattı. Damon onu sonuna kadar kızdırmıştı ve şüphesiz niyeti de buydu. Bu nedenle, onu daha fazla sinirlendirme zevkinden mahrum bırakmaya karar verdi.

Kız onun alayına karşılık vermeyi reddedince, kendi ifadesi daha yumuşak bir hal aldı. "Gülümse aşkım. Şirketin bizi kavgalı görmesini istemezsin."

"Bizi birlikte dans ederken görmelerini ben de istemem."

"Ama olay çıkarmaktan başka bir şey yapamazsın." "Küstahlığın sınır tanımıyor," diye homurdandı, kararlılığını unutarak. "Sana karşı çıkmayacağım. Şimdilik sadece bu zevkin tadını çıkaracağım. Odadaki en güzel kadınla dans etmek."

"Eğer beni yatıştırmaya çalışıyorsan, seni çileden çıkaran alçak, söz veriyorum işe yaramayacak."

Bir an için kaynayan bir sessizliğe gömüldü. Sonra onları izleyen sayısız çift gözün bilincine varan Eleanor, dikkatini valsın adımlarına odakladı ve Damon'ın onu müziğin ritmine göre sallarkenki doğal zarafetine hayran kalmamaya çalıştı.

"Gel, itiraf et," dedi bir süre sonra. "Benimle dövüşmekten hoşlanıyorsun."

"Ciddi bir yanılgı içindesiniz lordum," diye karşılık verdi Eleanor, cevabının yalan olduğunu bilmesine rağmen. Damon'la tartışmaktan daha heyecan verici bir şey yoktu, belki onu öpmek dışında.

Onun yüzünü incelemek için biraz geri çekildi. "Bahse girerim prensinizle konuşmalarınız bizimkiler kadar keyifli değildir. Daha önce onunla birlikte kenara çekildiğinizde pek hevesli görünmüyordunuz. Doğrusu, oldukça sıkılmış görünüyordunuz."

"Siz ortaya çıkmadan önce son derece keyifli vakit geçiriyordum."

"Öyle mi?" Damon kuşkulu görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki onun çekiciliğini anlayamıyorum. O uysal adam değirmenciden etkilenmeni beklemezdim."

"Prens Lazzara öyle biri değil," dedi Eleanor kararlılıkla, her ne kadar kendi şüpheleri de oluşmaya başlamış olsa da.

"O zaman onda ne buluyorsun?"

"Bir çekici ve zeki biri, hiç de sıkıcı değil. Ayrıca tanıdığım *diğer* bazı asilzadelerin aksine çok zarif tavırları var," diye ekledi Damon'a bakarak.

"Ondan fiziksel olarak etkileniyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"Neden?"

"Oldukça yakışıklı."

"Güzel bir şekilde, kabul ediyorum." "Çok güzel gözleri var."

"Ben de öyle."

Sesine eğlence karışmış olsa da, bunu mütevazılıktan zerre kadar nasibini almadan söylemişti; yine de Eleanor onu yalanlayamadı. Damon'ın delici koyu renk gözleri, kirpiklerinin ağır saçaklarıyla Eleanor'un çok hoşuna giden bir özellikti. Prens'in gözleri daha duygusaldı ama Damon'ın tek bir bakışıyla bile Eleanor'un kanını ateşleyemezdi.

Ve iş iki erkeğin fiziksel çekiciliğini karşılaştırmaya geldiğinde, ortada bir yarışma yoktu; Damon açık ara kazanmıştı. Adamın canlılığı, katıksız erkekliği onu eritiyordu. Sesinin tınısı bile onu heyecanlandırıyordu, çünkü ona kur yaptıkları o baş döndürücü günleri ve geceleri hatırlatıyordu.

Yine de Eleanor bir kaşını kaldırdı. "Kibrinizin alevlerini körüklemek için bana ihtiyacınız yok Lord Wrexham."

Ona çekici bir gülümseme fırlattı. "Doğru. Cazibemin sizi nasıl cezbedtiğini çok iyi biliyorum."

Damon, kızın çıkardığı çığlık sesini duymazdan gelerek onu dansçıların oluşturduğu bir düğümün arasından ustalıkla geçirdi. Kısa bir an için birbirlerine bastıracak şekilde bir araya geldiler. Eleanor, Damon'ın vücudunu sert ve sıcak bir şekilde kendi vücudunda hissettiğinde, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı.

Sanki onun üzerinde yarattığı etkiyi tam olarak biliyormuş gibi gözleri ağırlaştı ve kulağına mırıldanmak için daha da yaklaştı, "Prens'in seni benim kadar heyecanlandırıldığından şüpheliyim."

Adamın müstehcen ses tonu Eleanor'un aklına hemen iki gece önce yatak odasında Damon'ın hınzır ağzının meme uçlarını nasıl sevgiyle okşadığını getirdi. Onun çıplak göğüslerini tekrar öptüğünü düşünmek bile dizlerinin bağının çözülmesi için yeterliydi.

Eleanor sessizce bir küfür mırıldandı. Kendisini bu şekilde hissettirdiği için ona nasıl da içerlemişti! Geçmişteki sevgilileriyle her zaman kontrolü elinde tuttuğunu hissetmişti ama Damon'la en ufak bir kontrolü olmamıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra uyarıcı bir sesle, "Beni bilerek kızdırmaya çalıştığını biliyorum," dedi.

"Başarıyor muyum? Telaşlandın mı, tatlı Elle?" "Sen tamamen imkansızsın."

Tiksintili bir iç çekişle dans etmeyi bıraktı, ondan ayrılmak niyetindeydi ama Damon onu amansızca dansın hareketine geri çağırdı. "Unutma aşkım, bir gösteri yaratmak ."

Eleanor onun hatırlatmasındaki bilgeliği ederek kendini sakinleştirici bir nefes almaya zorladı. "Endişelenmene gerek yok. Bir hanımefendi bir beyefendiye toplum içinde bedensel zarar vermez, tahrik ne kadar sinir bozucu olursa olsun."

"Her zaman bir hanımefendi olmak gibi bir arzunuz yok."

Aniden aklına gelen bir düşünceyle adamın yorumu onu duraksattı. Yavaşça, "Belki de haklısın," demeden önce uzun bir süre durakladı.

"Ne hakkında?"

"Bir hanımefendi olma arzum hakkında."

Damon şaşkınlıkla ona baktığında Eleanor onu şaşırtmış olma hissinin tadını çıkardı.

Belki de bu konuda tamamen yanlış davrandığını fark etti. Ne zaman telaşlansa ve sinirlense, Damon onun zayıflığını kendi lehine kullanıyordu. Ama ona her zaman üstünlük sağlamaktan, sürekli savunmada kalmaktan bıkmıştı.

Eleanor, dizginleri tekrar kendi eline almasının zamanı geldiğine karar verdi.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi düşünceli bir ses tonuyla, "Leydi Haviland'ın kütüphanesi alt katta, evin arka tarafında. Balo sırasında kimse orayı işgal etmeyecektir."

"Yani?" Damon vals sona ererken biraz temkinli bir şekilde sordu.
"Sanırım on dakika sonra benimle kütüphanede buluşmalısın."

Chapter Nine

Doğal olarak bir hanımefendinin edep sınırları içinde kalması gerekse de, onun size olan arzusunu uyandırmak başlıca amaçlarınızdan biri olmalıdır.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Koridordan kütüphaneye doğru ilerlerken Leydi Haviland'ın malikânesinin alt katı Eleanor'a terk edilmiş gibi göründü. Ama balo konukları üst katta sunulan eğlencelerin tadını çıkarmakla meşgulken, hizmetçiler de misafirlerle ilgilenmekle ya da birkaç saat sonra servis edilecek geç akşam yemeğini hazırlamakla meşgul oldukları için bu beklenen bir şeydi.

Odaya girdiğinde Damon'ın söz verdiği gibi onu beklediğini gördü. Perdeler çekilmişti ve kütüphanenin sıcak bir ışıltıyla yıkanması için bir lamba yakmıştı.

Eleanor sessizce kapıyı kapatıp sırtını yasladı ve onu gördüğünde nabzının nasıl attığına hayıflandı. Damon soğuk ocağın önünde durmuş, bir elini rahatça şöminenin üzerine koymuş, aldatıcı bir aylaklıkla onu izliyordu. Oysa Damon'ın hiç de rahat hissetmediğini tahmin ediyordu.

En azından sıradan olmaktan uzak hissediyordu. Bir an kıpırdamadan öylece durdu, bir yandan midesindeki sersemlik hissinin geçmesini dilerken, bir yandan da düşüncesizce verdiği saldırı kararının mantığını sorguluyordu. Prens Lazzara'nın peşine düşmesine, baştan çıkarıcı kişiliğinin gücüyle son verebileceğini düşünüyordu ama Damon'ın entrikalarını boşa çıkarmaya ve aynı zamanda ona kendi ilacını tattırmaya niyetliydi. Kendisi kontrolü elinde tutarken ve tamamen etkilenmemişken onu telaşlandıracak ve tahrik edecekti - ki vücudunun Damon'ın bakışlarına verdiği tepkiye bakılırsa bu bir kült olabilirdi. Önce onun konuşmasını beklerken bakışlarını teninde bir sıcaklık gibi hissetti.

"Peki davetinin amacı nedir tatlım?" diye sordu kız sessiz kalınca.

"Size söyledim, hep hanımefendi gibi davranmaktan bıktım. Değişiklik olsun diye biraz skandal yaratacak şekilde davranmaya niyetliyim."

Kesik siyah kaşları bir ölçü yükseldi. "Evde üç yüz misafirin yanı sıra bir hizmetçi ordusu var."

Eleanor başını salladı. Müziğin nakaratlarını ve uzaktaki seslerin gevezeliklerini ve gülüşmelerini duyabiliyordu ama Damon'la tamamen yalnızdı ve bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Kapıyı kilitlemek için döndüğünde omzunun üzerinden kışkırtıcı bir şekilde ona baktı. "Keşfedileceğimizden şüpheliyim ama aldığımız risk sadece heyecanı artırıyor. Elbette, korkuyorsanız, her şeyi iptal edebiliriz ..."

Eli anahtarın üzerinde durmaya devam ederken sesinin uzaklaşmasına izin verdi ve eğer isterse kapıyı açmaya istekli olduğunu ima etti.

Damon'ın yavaş, büyüleyici gülümsemesi kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Zerre kadar korkmuyorum. Sadece senin korkacağını düşünmüştüm."

Onun kendisini bu şekilde etkilemesine izin veremezdi, diye kendi kendini azarladı Eleanor. Şu anda herhangi bir başarı umudu varsa, kararlılığına ve kızgınlığına tutunması gerekiyordu.

Yenilenmiş bir kararlılıkla kütüphaneyi geçip Damon'ın yanına gitti, o kadar yakın duruyordu ki giysilerinin arasından teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Uzanarak parmaklarını Damon'ın ipeksi saçlarına doladı ve yüzünü Damon'ın yüzüne doğru kaldırarak sıcak nefesinin Damon'ın dudaklarını okşamasına izin verdi.

Ama onu kollarının arasına almaya başladığında Eleanor hızla geri çekildi ve bir elini göğsüne bastırarak onu engelledi.

"Hayır, bana dokunamazsın," dedi ses tonunu hafif tutarak. "Buradan saçım ya da elbisem dağınık bir şekilde ayrılamam."

Dahası, kontrolü tamamen eline almak istiyordu. Bir kez *olsun onu* tedirgin etmek, efsanevi duruşunu kaybettiğini görmek istiyordu. Onu nasıl titreyerek boyun eğdireceğini biliyordu ve o da bunu yapmak istiyordu.

romantik ilişkilerine karıştığı için pişman olmasından bahsetmiyorum bile.

Kütüphanenin bir tarafındaki brokar kanepeyi işaret etti. "Neden rahatınıza bakmıyorsunuz?"

Damon oturarak onu memnun ettiğinde, kadın Damon'ın önünde durmak için hareket etti, sonra da Damon'ın bariz şaşkınlığı karşısında ayaklarının dibindeki Aubusson halının üzerine diz çöktü.

Hafif bir gülümsemeyle, gümüş tokalı gece ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koydu ve beyaz ipek çoraplarla örtülü kaslı baldırlarına hayranlıkla baktı. Sonra da adamın açılmış kalçalarının arasına girerek onu daha da şaşırttı.

"Aklında ne var tatlım?" diye sordu, sesi boğuk bir tınıya sahipti.

"Zamanla her şeyi göreceksin," diye yanıtladı Eleanor. "Biraz sabırlı olmalısın."

Kadın dudaklarını hafifçe yaladığında, adam bakışlarıyla baştan çıkarıcı hareketi hevesle takip etti. O izlerken, kadın elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarına dokundurdu, sonra parmaklarını boğazından aşağıya, dantel kravatının üzerinden geçirdi, sonra da ceketinin düğmelerine kadar indirdi. Onları çözdü, yakaları kenara itti ve yeleğini de açarak ince kambrik gömleğini ortaya çıkardı.

Elini adamın göğsüne koyan Eleanor, kalbinin avucunun olduğu yerde sertçe çarptığını hissedebiliyordu. Sonra, kendi kalbi de gergin bir bekleyişle çarparken, elini yavaşça aşağıya, adamın düz karnına doğru sıyırarak belinin üzerinde gezdirdi.

Damon onu dikkatle izliyordu, şüphesiz ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

"Çekici bir baştan çıkarıcı kadınsın, parlak gözlü," diye mırıldandı, kız tereddüt edince, "ama ne hakkında olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Ağzı şakacı bir şekilde kıvrıldı. "Doğrusu, hayır. Evli olan arkadaşarımdan ve bazı şeyler öğrendim. I

Öpüşürken sertleştiğini ve rahatlayamadığında bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum-"

"Gerçekten de son derece acı verici," diye Damon.

"-ama bunun dışında, cinsel konularda çok az deneyimim var. Sanırım bana ne yapacağımı söylemeniz gerekecek."

Gözlerinde bir mizah pırıltısı parladı. "Kitabınız size tavsiyede bulunmuyor mu?"

"Özellikle değil, hayır. Kitabım bayanlar için." "O zaman kadınsı içgüdüleriniz size ne söylüyor?"

"Arzularınızı uyandırmaya çalışmam gerektiğini. İki gece önce beni okşadığın gibi seni okşayarak başlayabileceğimi düşündüm."

"Bu iyi bir başlangıç olur. Beni tahrik etmek için ellerini ya da ağzını kullanabilirsin."

"Ağzım mı?"

Damon onun şaşkınlığına gülümsedi. "Evet, sevgilim. Sana söyledim, sevişme hakkında henüz öğrenmediğin çok şey var."

İçinden bir heyecan titremesi geçti. "Bana öğretecek misin Damon?" Eleanor çekingen bir tavırla sordu, ses tonu heyecanını gizliyordu. "Bana verdiğin zevkin aynısını sana nasıl verebileceğimi gösterir misin?"

"Memnuniyetle."

Adamın gözlerindeki karanlık parıltı, kadının elini tutup kasıklarına doğru çekerken onayladığını gösteriyordu. Pantolonundaki büyük şişkinliğe bakılırsa zaten fazlasıyla tahrik olmuştu. Eleanor satenin altındaki erkeklik organının kalın çıkıntısını hissedebiliyordu. Ayrıca elinin hafif baskısı karşısında vücudunun nasıl gerildiğini de hissetti.

Gerginliğini artırmayı umarak elini yavaşça şişmiş sertliğin üzerinde kaydırды ve hafifçe okşadı. Damon'ın koyu renk gözlerinde parlayan bir sıcaklık ona cesaret verdi. Ama daha ileri gitmeye cesaret edebilir miydi? Eleanor merak etti, içinden geçen yasak heyecanla tüm vücudu gerildi.

Alt dudağını dişlerinin arasında tutarak, iki eliyle adamın pantolonunun ön düğmelerini açtı. Sonra yavaşça

Nefes nefese, adamın donunu açtı ve çıplak belini bakışlarına sundu.

Onun erkek anatomisine ve kasıklarındaki kıvrık kılların arasından çıkan uzun, koyu renkli fallusa hayranlıkla baktı. Adam hayal ettiği kadar erkeksiydi.

Çekingen bir şekilde uzanarak, parmak eklemleriyle kabaran ipeksi teni okşadı. Azgın penisi istemsizce sarsıldı ve kadının nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Eleanor elini geri çekerek sordu.

"Hayır, hiç de değil. Bana tekrar dokun." "Nerene?" diye düzensiz bir şekilde sordu. "Keselerime. Sikimin başı."

İtaatkâr bir şekilde, onun uyarılmışlığının altındaki ağır keseleri avuçladı. Etinin pürüzsüz ve sıcak olduğunu fark etti, onu hissetmenin tadını çıkarıyordu. Yukarı doğru hareket ederek, işaret parmağını shaftının küt, yuvarlak başı üzerinde gezdirdi.

Onun hafif dokunuşuyla Damon bir nefes çekti. Onun tepkisinden cesaret alarak parmaklarını daha aşağı kaydırды ve tüm uzunluğu boyunca okşadı. Sonra parmaklarının onun etrafında kıvrılmasına izin vererek sert shaftı avucuyla kavradı.

Erkekliğinin sıcak, granit kalınlığı garip bir şekilde erotik hissettirdi ve elinde titredi. Buna karşılık Eleanor'un içinde derinlerde bir şey tamamen tensel bir tepkiyle titredi.

"Yol bu mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Damon, sesi aniden kısılmıştı. "Ama beni daha sert okşa."

Elini Eleanor'un elinin üzerinde gezdiren adam, onu zorlanan ereksiyonunu okşaması için ikna etti. Adam yumuşak bir inilti çıkardığında Eleanor başını kaldırdı ve kendini onun bakışlarının için için yanan sıcaklığına kapılmış buldu.

Kapana kısılmıştı, nefes almakta ya da çarpan nabzını sakinleştirmekte zorlanıyordu. İçini bir özlem doldurdu, kabaran bir arzu balonu

içinde patlamakla tehdit ediyordu.

Yine de kontrolünü toparlamaya çalışarak kendine amacını hatırlattı ve Damon'ın sertliğini ve detaylarını keşfetmeye devam ederken ona hem tatlı hem de baştan çıkarıcı, masum ve kışkırtıcı bir gülümseme sundu.

Damon onun büyüüne kapılmıştı; tüm vücudu bu basit gülümsemenin onda uyandırdığı tahrikle sıkıştı.

Eleanor'u hiç böyle görmemişti. Canlı ve sarhoş edici bir şekilde canlıydı, baştan çıkarıcı ışıltılı gözlü bir güzeldi.

Adamdan bir inilti daha çıktığında, neredeyse alay edercesine "Acıyor mu?" diye sordu.

"Bu tam bir işkence," diye dürüstçe cevap verdi.

"Güzel. Bana hissettirdiğin eziyetin aynısını sana da hissettirmek hoşuma gidiyor."

Damon, kadının tamamen başarılı olduğuna karar verdi. Patlayacakmış gibi hissediyordu. İlk dürtüsü Elle'i altına çekmek ve onunla şiddetli bir şekilde sevişmekti; bunu bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu. Yine de Elle'in bakire haline saygı duyarak yavaşça ilerlemesi gerektiğini biliyordu...

Sonra aniden onu tahrik etmeyi bıraktı.

"Sana bir sürprizim var," diye mırıldandı Eleanor, sesi boğuklaşmıştı.

"Ne sürprizi?"

Canlı mavi ve siyah kirpiklerle çevrili gözleri onunkilerle buluştu.

Damon gözlerinde şüpheli bir parıltı olduğunu fark etti. "Yakında

göreceksin," diye cevap verdi. "Gözlerini kapat."

Damon itaatsizlik etmeyi düşündü. O kadar tahrik olmuştu ki kendini ateşler içinde hissediyordu, bu yüzden daha fazla alay etme ya da baştan çıkarıcı oyunlar oynama havasında değildi. Ama Eleanor emrini tekrarladığında, itaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve belini bükmeye ve sıkmaya devam eden vahşi ağrıya karşı çenesini sıktı.

"Artık dikizlemek yok lordum," diye ekledi diz çöktüğü yerden doğrulduğunu duyunca.

Ses tonunda bir gariplik vardı ve bu da Damon'ın "Sana güvenebilir miyim Elle?" diye sormasına neden oldu.

"Bana kesinlikle güvenebilirsiniz. Benim sana güvenebildiğim kadar ..."

Sesi daha uzaklardan, kütüphanenin karşısından geliyordu. Kapının kilidini açtığını duyunca Damon hızla gözlerini açtı. Eleanor ayakkabılarını taşıyarak odanın diğer ucuna doğru çekilmişti.

Niyetinin onu terk etmek olduğunu tahmin ettiğinde bakışları onu mızrakladı. "Nereye gidiyorsun Eleanor?"

Cevap verirken gülümsedi. "Balo salonuna dönelim. Sanırım bir akşam için yeterince hanımefendiye yakışmayan davranış sergiledim. Ve teyzem şüphesiz bana ne olduğunu merak edecektir."

"*Şimdi* de teyzen için mi endişeleniyorsun?"

"Aslında baloya geri dönmenizi engellemek istemiştim. Sizin bile böyle seçkin bir topluluğun karşısına yalınayak çıkmaya cesaret edeceğinizden şüpheliyim."

Damon, ayakkabılarını kurtarmak için ona zamanında ulaşip ulaşamayacağına karar vermeye çalışarak koltuktan yarı kalktı, sonra herhangi bir girişimin boşuna olacağını anlayınca tekrar yere çöktü.

Dudakları kıpırdadı. "Elle, seni küçük sefil. Başından beri beni uyandırmak ve böyle acı içinde bırakmak istiyordun."

"Şey, evet."

"Geçen gece sana böyle davranmamıştım."

"Hayır. Ama beni kışkırtmaktan ve kızdırmaktan zevk alıyorsun. Turnabout adil bir oyundur, Damon."

Aşağı uzanarak hâlâ şiş olan sikini donunun içine soktu ve pantolonunun yakasını kapattı. "Sanırım prensinle öpüşmeni bölmemin intikamı bu," diye homurdandı.

"Ne kadar da ."

Damon başını salladı, yarı alaycı, yarı acımasız bir gülümseme ağzını büktü. "Yaratıcılığınızı takdir etmeliyim. Oldukça etkiliydi."

"Teşekkür ederim. Ayrıca," diye düşündü Eleanor, pantolonunun düğmelerini iliklerken, "bekârlık yeminini test etmek için ... sözünüzü tutmanızı daha di kült hale getirmek için. Elbette, çok acı verici bulursanız, rahatlamak için her zaman metresinize gidebilirsiniz."

"Sana söyledim," diye öfkeyle karşılık verdi, "benim bir metresim yok."

Eleanor umursamaz bir tavırla, "Belki de cinsel ihtiyaçlarınızı karşılama için birini tutmalısınız," dedi. "O zaman belki *beni* rahatsız etmeye devam etmezsin."

Damon onun ses tonundaki hafifliğe rağmen, metresiyle ilgili konuda görünmeye çalıştığı kadar soğukkanlı olmadığını gösteren küçük bir aksaklık yakaladı.

"Bu sadece erkek vücudu hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor, tatlım. Acıyı kendim dindirebilirim. Cinsel ihtiyaçlarımı gidermek için bir kadına ihtiyacım yok."

Adamın sözleri kadının tereddüt etmesine ve merakla kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ah? Nasıl?"

"Kendimi okşayarak. Kendimi bu şekilde doruğa çıkarmak o kadar zevkli ya da tatmin edici değil ama acıyı hafifletmek için etkili."

Eleanor sanki anlattığı şeyi hayal etmeye çalışıyormuş gibi bir an ona baktı. Sonra kızarak başını hızla salladı, onun dikkatini dağıtmasına izin verdiği için kendine kızdığı belliydi. "Senin cinsel durumun kesinlikle beni ilgilendirmez Damon, benim romantik ilişkilerim de seni ilgilendirmez. Gelecekte karışmadığın için sana teşekkür edeceğim."

Kapıyı açtı, sonra duraklayarak şöyle dedi: "Leydi Haviland'ın uşağından arabanızı çağırmasını isteyeceğim, böylece giriş holünde uzun süre beklemek zorunda kalmazsınız. Eğer yeterince hızlı olursanız, belki ayakkabılarınızın olmadığını fark etmez."

Damon kuru bir sesle, "Haviland'ın uşağı beni rahatsız etmiyor," dedi. "Beni endişelendiren uşağım. Eve ayakkabılarım olmadan dönersem Cornby çok üzülür."

Eleanor'un yüzü buruştu. "Ona her zaman onları benim kaçırdığını söyleyebilirsin."

Kız kapıdan çıkarken Damon hafifçe glmekten kendini alamadı.

Başını geriye atarak gözlerini kapadı ve Elle'in veda atışını yaparken çizdiği resmi hatırladı... gözleri parlıyordu, tatlı ağzı büyüleyici bir yarım gülümsemeye kıvrılmıştı. Bu görüntü günlerce aklından çıkmayacaktı.

Ve onun bu çirkin numarası yüzünden fiziksel olarak da acı çekecekti. Damon şiddetli uyarılmışlığının neden olduğu baskıyı hafifletmek için koltuğunda kaydı.

Yine de muhtemelen onun intikamını hak etmişti, diye düşündü kendini küçümseyen bir sırtışıla. Belki de onun aşkına bu kadar açıktan müdahale etmekle hata etmişti. Bu haliyle onu prensin kollarına itmekten başka bir işe yaramıyor gibiydi.

Kanını soğutması gerekiyordu, ancak bir metrese ya da başka bir kadına yönelecek değildi. Akut fiziksel acılara yol açsa bile bekârlık yemini gerçekti. Damon eve döndüğünde acısını dindirmeye karar verdi.

Ancak şu anda fiziksel rahatsızlığı başlıca sorunu değildi.

şimdilik, Haviland balosundan mecazi anlamda erkekliği bozulmadan ayrılabilmek için kendisine uyan bir çift ayakkabıyı nasıl temin edeceğine karar vermesi gerekiyordu.

Eleanor baloya dönmeden önce Damon'ın gece ayakkabılarını onun bulacağından şüphe ettiği bir yere sakladı: kütüphaneden iki kapı aşağıdaki müzik odasına, pencere kenarındaki bir koltuğun perdelerinin arkasına. Giriş salonuna girdiğinde Haviland'ın uşağına yaklaştı ve Lord Wrexham'ın arabasını hemen göndermesini rica etti.

Eleanor st kata çıkarken, kendini tanıma duygusuyla birlikte bir memnuniyet ve zafer duygusu hissetmekten kendini alamadı. mesleklerine aksine, o vardı

İki yıl önce onu çok derinden incittiği için Damon'dan bilinçsizce intikam almak istiyordu.

Eleanor inatla, bu geceki skandal kaçamağı biraz kindarca olsa bile, Damon'ın gözlerinde intikam vaat eden hınzır bir parıltı fark etmiş olmasına rağmen, bundan zerre kadar pişman olmadığına karar verdi. Her iki amacında da başarılı olmuştu: Son zamanlarda kendisini rahatsız ettiği gibi onu da rahatsız etmek ve baloya dönüp Prens Lazzara'nın peşine düşmesine daha fazla engel olmasını engellemek.

Balo salonuna vardığında, akşamın erken saatlerine göre neşe ve kahkaha sesleri artmıştı, bunun nedeni kısmen canlı bir kır dansının devam ediyor olmasıydı.

Beatrix teyzesini hemen gördü, ev sahibi Leydi Haviland'la konuşuyordu ama Prens Lazzara ya da Sinyor Vecchi'yi hemen göremedi. Eleanor hareketli dansçılardan uzak durmaya özen göstererek kalabalığın arasından ilerledi ve prensin daha önce oturduğu uzak köşeye yöneldi.

Onu hâlâ orada, aynı sandalyede otururken buldu, ancak bu kez, ilginç bir şekilde, belinden eğilmişti ve alnına bir mendil bastırmıştı.

Endişeye kapılan Eleanor eğilerek adamın kulağına mırıldandı: "Majesteleri, kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

Başını kaldırdığında, zeytin rengi teninin solduğunu görebiliyordu ve "solungaçları yeşil" terimi ifadesini mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

"Sanırım... her an... hastalanabilirim," diye zayıf bir sesle cevap verdikten sonra inleme ile sızlanma arasında bir ses çıkardı.

"Benimle gel.."

Çabucak dirseğini tuttu ve ayağa kalkmasını sağladı. Sonra ağırlığını desteklemek ve yaralı dizini korumak için omzunu uzatarak onu saksıdaki palmiyelerin yanına götürdü.

Eleanor'u tutmayı bırakan Prens, büyük tencerelerden birine doğru hamle yaptı ve içindekileri kusmak için onu bir leğen olarak kullandı.

mide.

Prens acı veren öğürme nöbetine katlanırken Eleanor yakındaki bir uşağı fark etti ve hasta asilzadeye yardım etmesi için onu yanına çağırdı. Sağlam uşak prensin sandalyesine dönmesine yardımcı olurken dans sona erdi ve Sinyor Vecchi ortaya çıktı.

Kuzeninin zayıf halini görünce, "Derdi ne, Donna Eleanora?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi endişeyle, "ama az önce hesaplarını döktü. Bence bir doktor çağırmalıyız."

Diplomatprensini biraz daha inceledikten sonra yüzündeki ifadenin netleşmesi onu şaşırttı. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum çünkü Prens Lazzara'nın hastalığı muhtemelen ciddi değil. Midesi her zaman zayıf olmuştur. Don Antonio, gecemizi bu kadar erken bitirmek büyük talihsizlik, bu baloyu büyük bir hevesle beklediğinizi biliyorum. Ama sizi hemen eve götürmeliyiz."

Prens Lazzara bu öneriye minnettarmış gibi başını salladı ve mendiliyle ağzını sildi.

Diplomatın emriyle uşak bir başka arkadaşını yanına aldı ve prensin ayağa kalkmasına dikkatlice yardım etti.

Sinyor onu takip etmek üzereyken Eleanor koluna dokunarak engel oldu. "Sinyor Vecchi, Majesteleri için endişelenmeye başlıyorum. Son günlerde çok fazla talihsizlik yaşadı."

İtalyan beyefendi şaşkın görünüyordu. "Bunun sadece bir tesadüf olduğundan şüpheleniyorum, Donna Eleanora. Bu hastalığa sadece yediği bir şeyin neden olduğuna şüphe yok. Dinlenmesi ve gücünü yeniden kazanması için onu eve götüreceğim. Lütfen sevgili teyzene özürlerimi ilet."

Sinyor Vecchi zarif bir selamla kuzeninin peşinden gitti. Yine de Eleanor onun prene tehdidi görmezden gelmesinden tatmin olmamıştı. Eğer biri kasıtlı olarak ona zarar vermeye çalışıyorsa, suçlunun derhal durdurulması gerekiyordu.

Ama önce, inanmaya başladığı gibi, gerçekten bir tehdit olup olmadığını tespit etmesi gerekiyordu.

Eleanor ne yapacağını düşünürken kaşlarını çattı ama sonra Damon'ın doktor arkadaşı Bay Geary'nin de baloda olduğunu hatırladı.

Kısa bir süre sonra onu fiziksel şikâyetlerini anlatan birkaç yaşlı kadınla sohbet ederken buldu. Eleanor kendisinden biraz zaman istediğinde Bay Geary gerçekten de rahatlamış görünüyordu.

Adam onunla birlikte bir kenara çekildiğinde, neler anlattı ve şüpheleriyle bitirdi. "Bu son olay bana çok fazla tesadüf gibi geliyor. Aslında, oldukça uğursuz görünüyor. Belki de aşırı tepki veriyorum ama... birinin onu zehirlemeye çalışması mümkün mü?"

Doktorun bakışları bu kadar ciddi bir suçlama karşısında keskinleşti. "Bu akşam bir şey yiyip içtiğini biliyor musunuz leydim?"

"Daha önce bir bardak punç içti. İkimiz de içtik."

"Ama kendini iyi hissediyorsun?"

"Evet, gayet iyi."

"Belirtileri ne zaman başladı?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Eleanor, "ama bu gece geldiğimde Prens Lazzara çoktan kızarmış, terlemiş ve sıcaktan şikâyet etmeye başlamıştı."

Geary kaşlarını çattı. "Bu tür semptomlara neden olabilecek bir dizi hastalık ve fizik var. Eğer tamamen iyileşirse, zehirlenmediğini anlayacağız."

"Peki ya iyileşmezse?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla. "Araştırmak için şu anda yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Nasıl olduğunu göremiyorum... ancak yuttuğu şeyin kalıntılarını inceleyecek olsaydım, bir tespitte bulunabilirdim."

bir düşünce gelince Eleanor'un bakışları durdu. "Belki de yapabilirsin. Benimle gelir misiniz, efendim?"

Doktoru balo salonunun prensin oturduğu köşesine geri götürdü. Punç bardakları hâlâ masanın üzerinde duruyordu.

sandalyesinin yanında.

İkisini de eline alan Eleanor hangisinin prenze ait olduğunu tespit etti. Geary içine baktığında kaşları daha da çatıldı. "Ne kadar tuhaf..."

bakışlarını takip ederek dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlayabildi: Dibinde kalan birkaç damla sıvının içinde toz halinde bir madde kalıntısı vardı.

Fincanı ondan alan Geary önce kokladı, sonra parmağını nemli kalıntıya daldırdı.

Bir süre sonra, "Bunun tadı ipekböceğine çok benziyor," dedi.

Eleanor şaşkınlıkla ona baktı, ipekanın mideyi temizlemek için kullanılan toz bir ilaç olduğunu biliyordu. "Emin misiniz?"

"Oldukça öyle."

"Yani kadehi zehirli değil miydi?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, hayır. Ipecac nispeten zararsızdır - ya da en azından hayati tehlike yaratmaz."

"Ama oraya kazara gitmiş olamaz."

"Hayır, fincana konması kesinlikle kasıtlı olarak yapılmış olmalı."

Eleanor güçsüzce boş sandalyelerden birine çöktü. "Ama Tanrı aşkına, Prens Lazzara'nın içkisine neden bir ilaç eklenmiş olabilir ki?"

Bay Geary onun yanına otururken, "Bu bir bilmece," diye onayladı. "Belki de Wrexham'ın şüphelendiği gibi, gerçekten de onun kötülüğünü isteyen birinin hedefidir."

Merakla hekime baktı. "Lord Wrexham prensin başına gelenlerden size bahsetti mi, Bay Geary?"

Doktor başını salladı. "Ekselanslarının son zamanlarda birkaç gizemli talihsizlik söyledi. Belki de Wrexham'a bu sonuncusundan bahsetmelisiniz, Leydi Eleanor."

Eleanor hemen cevap vermedi. İlk olarak, Damon'la bu gece ya da öngörülebilir bir gelecekte daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. İkincisi, Damon muhtemelen şimdiye kadar baloyu terk etmişti. Ve üçüncüsü, ondan yardım istemek istese bile, rakibi olarak gördüğü - kendisine göre oldukça yanlış bir şekilde- bir asilzadeye yardım etmekle ilgileneneğinden şüpheliydi.

"Lord Wrexham'ın prensin talihsizliğine istemeyeceğini sanıyorum," dedi sonunda.

"Şaşırabilirsin," diye cevap verdi Geary. "Son birkaç yılını başkalarının talihsizlikleri ile ilgilenerek geçirdi."

Dikkati dağılan Eleanor ona şaşkınlıkla baktı. "Talihsizlikler mi? Ne demek istiyorsunuz Bay Geary?"

"Şey... belki de 'talihsizlikler' kelimesi tam olarak doğru değildir."

"O zaman ne doğru olurdu?"

"Amiction daha iyi bir terim olurdu." Eleanor'un yüz ifadesi değişmeyince, Geary ona özür dileyen alaycı bir gülümseme sundu. "Verem belasına yakalanmış zavallı ruhları kastediyorum. Şimdiye kadar çok az umutları vardı. Ancak Wrexham hayatının son üç yılını, servetinin önemli bir kısmıyla birlikte bir tedavi bulmaya adanmış."

Chapter Ten

Tahmin edilebilirlik onu sıkabilir. Farklı olmaya, onun dikkatini ve ilgisini çekmek için yarışan diğer kadınlardan ayrılmaya cesaret edin.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor'un kaşları çatıldı. "Lord Wrexham'ın tıp alanına ilgi duyduğunu hiç fark etmemiştim."

Bay Geary, "Onun son çabalarını duyma fırsatınız olmamış olabilir," diye cevap verdi. "Özellikle de bunlar İtalya'da gerçekleştiği için."

"Savaş bittikten sonra Kıta'da bir centilmen turu yapacağını sanıyordum."

"Hayır leydim. Zevk kesinlikle onun amacı değildi."

Doktor sustuğunda Eleanor açıklama yapması için onu dürtükledi. "Lütfen devam edin Bay Geary. Merakımı fazlasıyla uyandırdınız."

Ne kadarını söyleyeceğini tartışıyormuş gibi kadının yüzünü inceledi. "Lord Wrexham'ın ikiz kardeşinin henüz gençken veremden öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Ölen bir ikizi olduğunu biliyordum ama ölüm nedenini bilmiyordum."

"Damon'ın kardeşi Joshua, onlar henüz on altı yaşındayken vereme yakalandı."

"Ne kadar üzücü," diye mırıldandı Eleanor.

"Kesinlikle. Verem hakkında ne biliyorsunuz leydim?"

"Akciğerlerde görülen bir hastalık, değil mi?"

"Evet, akciğer dokusunun yavaş yavaş ölmesine neden olan bir hastalık. Tüketim İngiltere'de oldukça yaygındır ve genellikle ölümcüldür, ancak nedeni bilinmemektedir ve henüz bir tedavisi bulunamamıştır... ancak sıcak bir ortam da dahil olmak üzere bazı koşullar hayatta kalma şansını artırmaktadır,

kuru iklim. Bu yüzden Damon sanatoryum için Akdeniz'i seçti."

"Sanatoryum mu, Bay Geary?"

"Evet, tüketim hastalarının tedavisi için." Kızın meraklı bakışları karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım Damon'la ilişkimin nasıl başladığını açıklamam gerekiyor. Mesele şu ki leydim, tüm kariyerimi ona borçluyum. Harwich'te, Suffolk'taki Wrexham aile konağının yakınlarında büyüdüm. Ben de gençtim, Damon'dan iki yaş büyüktüm ama tıp mesleğine her zaman büyük ilgi duymuştum ve Joshua hastalandığında yerel bir doktorun yanında çıraklık yapıyordum. İyileşmesi için artık hiçbir umut kalmadığı anlaşıldığında, ölüm döşeğindeki Joshua'ya ben baktım."

Eleanor sessizce ve oldukça yetersiz bir şekilde, "Bu hem ailesi hem de sizin için bir kült olmalı," diye gözlemledi.

Geary başını salladı. "Öyleydi leydim. Böylesine yakışıklı, hayat dolu bir çocuğun büyük acılar çekerek öldüğünü görmek... Ve talihsizlik bu ya, Damon'ın anne ve babası -Viskont ve Leydi Wrexham- birkaç ay sonra İrlanda Denizi'ni geçerken bir fırtına sırasında gemileri battı. Oradaki ailesinden bazılarını ziyaret etmek istemişler ama Damon onlara eşlik etmeyi reddetmiştir. Muhtemelen, sadece kaderin kaprisleri sayesinde hayattadır."

Eleanor bu açıklama karşısında yüreğinin burkulduğunu hissetti. Damon'ın önce kardeşini, sonra da anne babasını böylesine trajik bir şekilde kaybetmesinin onun için ne kadar acı verici olduğunu ancak hayal edebilirdi. Kendini ne kadar harap hissetmiş olmalıydı. Ne kadar da yalnız. Bir yetim olarak yas tutacak, acısını paylaşacak kimsesi yoktu...

Doktor devam etmeden önce içini çekti. "Her halükarda, Damon unvanı ve serveti devraldıktan sonra, kardeşine yaptığım hizmetlere minnettar olarak, üniversiteye gitmem ve İngiltere'deki en iyi doktorlarla çalışmalarımı ilerletmem için fon sağladı. Eğer o olmasaydı, muhtemelen Londra'da kendi hastanemin sahibi olmak yerine bir taşra doktoru olurdum ki bu hastanenin finansmanına da yardım etti."

Eleanor, Bay Geary'nin tıp alanındaki olağanüstü başarıları hakkında duyduklarını hatırlayarak, onun kabulünün önemini kavradı: Damon onun geleceğine müdahale etmeseydi, dünya parlak bir doktordan mahrum kalacaktı.

"Doğal olarak," diye ekledi Geary, "Damon için neden her şeyi göze aldığımı anlayabilirsiniz. Bu nedenle, üç yıl önce, vereme çare arayışını ilerletme fikriyle bana geldiğinde, yardımlarını almak için Kıta'daki birkaç ünlü hekime yazdım. Onların himayesi ve katılımıyla Damon, İtalya'nın güney kıyısında veremlilerin tedavisi için bir kurum inşa etti. Bu iddialı bir girişimdi; amaçları bir yandan tedavi bulmaya çalışırken bir yandan da mümkün olduğunca çok hayat kurtarmaktı. Bunu başaramazlarsa, ölmekte olanların acılarını dindirmek ve nekahat dönemindeki hastaların hızla iyileşmesini sağlamaktı."

Eleanor şaşkınlık ve biraz da dehşet içinde Geary'ye baktı. "Peki amaçlarında başarılı oldular mı?" diye sordu.

"Birçok açıdan evet. Geçtiğimiz yıl boyunca etkileyici sayıda kurtulan saydılar. Ben de bir düzineden fazla hastamı oraya gönderdim - Damon'ın parasıyla diyebilirim - ve bunların dokuzu tamamen iyileşti."

Damon'ın cömertliğinden zerre kadar şüphe duymuyordu. Sadece bunu neden kendisinden sakladığını merak ediyordu. Nişanlılıkları boyunca Damon ona bir sanatoryum inşa etme arzusundan ya da rahmetli ağabeyinin ölümünden tek kelime bile bahsetmemişti.

"Eleanor son olarak, "Damon'ın vahşi yaşamı seven bir haydut olarak tanınmasına rağmen bu kadar uzun süre hayırseverlik yapması bir eşitsizlik gibi görünüyor," dedi.

Geary alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayal gücünü zorluyor ama sizi temin ederim, size söylediğim her kelime doğru." Bir an tereddüt etti. "Onunla bir geçmişiniz olduğunu biliyorum, Leydi Eleanor, bu yüzden Damon hakkında neden iyi düşünmek istemediğinizi anlıyorum, ama sanırım onu yanlış değerlendirmiş olabilirsiniz."

Geary'nin yüzü birden utançtan kızardı. "Bağışlayın beni, ona karşı hislerinizi sorgulamak küstahlıktı.

Böyle bir şey söylememeliydim. Gerçekten, istememiştim."

"Alınmadım Bay Geary," diye cevap verdi Eleanor, zihni derin düşüncelere daldığı için otomatik bir nezaketle. "Sanırım belki de haklısınız. Onu gerçekten de yanlış değerlendirmiş olabilirim."

"O halde Prens Lazzara'ya yönelik bu son tehditten ona bahsetmeme karşı çıkmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır, sanırım bu olayı ondan saklamak için bir neden yok." "O zaman onu balodan sonra bilgilendireceğim. İşte . Belki de ona kendiniz söylemek istersiniz."

Eleanor, Damon'ın kalabalık balo salonunda onlara doğru ilerlediğini görünce şaşırıldı.

Bay Geary her iki punç bardağını da atması için bir uşak çağırdıktan sonra ayağa kalktı ve onu selamladı. "İzninizle leydim, yaşlı hanımlar grubumun yanına dönüp onları hastanemin müşterileri olarak kazanma çabalarımın devam edeceğim."

Dalgınca başını sallayan Eleanor, doktorun ne zaman ayrıldığının ancak belli belirsiz farkındaydı, çünkü Damon yaklaşırken tüm dikkati ona odaklanmıştı. Sonunda Damon ona ulaştığında Eleanor şaşkınlıkla ona baktı.

"Bana asla seni şaşırttığımı söyleme, aşkım," dedi kuru bir ses tonuyla.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Şimdiye kadar balodan ayrıldığınızı sanıyordum."

"Henüz ayrılamazdım. Geary buraya kadar arabamla bana eşlik etti ve onu eve götürmeliyim."

Eleanor aşağı baktığında Damon'ın sade kahverengi deriden sağlam ayakkabılar giydiğini gördü; şık ve pahalı gece kıyafetleriyle tam bir tezat oluştuyordu.

"Bunları bir Haviland uşağından satın aldım," diye açıkladı yeni ayakkabılarını. "Biraz cimriler ama dilenciler seçici olamaz." Adamın yüz ifadesi, kadının beklediği gibi kızgın değil, yumuşak ve eğlenceliydi.

"Sana oynadığım oyun için beni azarlamak niyetinde değil misin?" Eleanor sordu.

"Hayır." Damon onun yanındaki boş sandalyeye yerleşti. "Doğrusu, misillemenizde haklı olabileceğinize karar verdim. Her ne kadar onu öptüğünü görmekten hoşlanmasam , prensinle aşk yaşama çabalarına müdahale etmemeliydim."

Onun bu yorumu Eleanor'u Damon'ın hayırseverliğiyle ilgili ifşaatlardan bile daha fazla şaşırttı ve Eleanor ona şüpheyile baktı. Bu kadar kolay teslim olmak ona göre değildi. Ama belki de onu sandığı kadar iyi tanımıyordu ...

"Bay Geary bana geçtiğimiz iki yıl boyunca İtalya'da nasıl vakit geçirdiğinizi anlattı."

Damon sanki tüm kasları gerilmiş gibi hareketsiz kaldı. "Peki ne dedi?"

"Kardeşiniz öldüğü için tüketim hastalarının durumunu savunuyormuşsunuz."

Adamın koyu renk gözlerinde okuması imkânsız bir duygu vardı. Damon cevap vermeden bakışlarını kaydırarak kalabalık balo salonuna baktı.

"Neden bana hiç söylemedin?" Eleanor o sustuğunda sordu.

Omuz silkti. "Anlatacak ne vardı ki?"

Adamın profilini ölçerek inceledi. "Beni inandırdığın gibi umursamaz bir haydut olmadığın sonucuna varabilirdim."

Damon'ın ifadesi, sanki yüzüne aniden bir maske inmiş gibi, donuktu. Ses tonu da biraz soğuk çıkmıştı. "Artık nişanlı olmadığımıza ve son evlilik teklifimi reddettiğine göre benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi var mı?"

"Sanırım hayır. Ama merhametiniz son derece takdire şayan."

Ağzı buruştu. "Çabalarımın şefkatle pek ilgisi yoktu. Öfkeyle hareket ediyordum."

"Neden öfke?"

"Hüzün içinde debelenmektense bu daha iyi. Bir sanatoryum inşa etmek, kaderi küçük bir ölçüde kontrol etmeye çalışmanın yoluydu."

"Kardeşinizi kurtaramadınız, bu yüzden başkalarını kurtarmaya kararlı oldunuz."

"Öyle de diyebilirsiniz."

Eleanor sustu ve Damon'ın üzüntüsünü gerçekten kabullenip kabullenmediğini merak etti. Bundan çok şüpheliydi. Alt dudağını ısırdı ve Damon'ın hissetmiş olması gereken kederi, önce kardeşini, sonra da anne babasını kaybetmiş olmanın verdiği ıssızlığı hayal etti. Dünyada yapayalnız kalmış olmalıydı. En azından yıllar boyunca onu sevecek, teselli edecek ve yalnızlığını hafifletecek kardeşi Marcus vardı.

"Ayakkabılarınızı çaldığım için özür dilerim," dedi usulca. "Onları müzik odasında, ilk pencere koltuğunun perdelerinin arkasına sakladım, eğer geri almak istersen."

Görünüşe göre Damon onun özür dileme çabasını anlamıştı, çünkü cevap verirken sesine sert bir nota girmişti. "Senin merhametini istemiyorum Elle."

"Bu *acıma* değil. Sempati. Marcus'u kaybedersem yaşayacağım acıyı ancak hayal ."

Damon'ın yüzü kapalı, suskun kalmıştı ama yine de kısa bir an için onun kırılğanlığını hissedebiliyordu.

"Joshua olmadan çok zor, değil mi?"

Yüz hatlarında eski, vahşi bir acı titreşti ama aynı hızla kayboldu. Sonra Damon ona delici bir bakış fırlattı. "Nerede olduğumuzu unutmuşa benziyorsun, tatlım," dedi sertçe. "Kardeşimin acınası kaderi bir balo için uygunsuz bir konuşma." Aynı şekilde aniden ayağa kalktı. "Prensinle dans ediyor olmalıydın."

Bu kez yürüyüp giden Damon oldu. Eleanor peşinden baktı, onu takip edip teselli etmek istiyordu. Damon'ın sinirlerini bu kadar gerdiği için pişmanlık duyuyordu. Belli ki kardeşinin

Ölüm, üzerinde durmaktan hoşlandığı bir şey değildi ama kadın farkında olmadan acı dolu anılarını ortaya dökmüştü.

Damon konuşmalarından pişmanlık duyarak, Eleanor'un merak uyandıran sorularını ve istenmeyen gözlemlerini daha iyi savuşturmuş olmayı dilerken buldu kendini. Gecenin geri kalanında göğsü daraldı; bu durum ona Eleanor'la olan nişanını neden en başta sona erdirmeye çalıştığını hatırlattı: Eleanor ona çok fazla şey hissettiriyordu.

En azından eve dönüş yolunda Otto'nun Prens Lazzara'nın punç bardağında mide ilacı izleri bulduğunu söylemesiyle dikkati bir süreliğine dağılmıştı. Ancak tehlikeyle ilgili şüphelerinin doğru olduğunu öğrenmek, Damon'ın eve vardığında hâlâ hissettiği huzursuz tedirginliği engelleyemedi.

Bu yüzden uyumak için yatak odasına gitmek yerine çalışma odasına gitti ve kendine büyük bir brendi doldurup karanlıkta oturarak içmeye başladı. Damon'a göre bu, her yıl kardeşinin ölüm yıldönümünde yaptığı ayine çok benzeyen bir düşkünlüktü, ki bu da gelecek hafta gerçekleşecekti. Sadece erken bir başlangıç yapıyordu.

Kendini sersemlemiş hissettiğinde Damon kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı.

Bir süre sonra, onu uyanmaya çağıran ısrarlı bir ses tarafından acı ve karanlık uçurumundan çıkarıldı.

Sarsıntılı bir ürpertiyle Damon aniden çevresinin farkına vardı. Uşağı mum ışığının loş aydınlığında üzerine eğilmiş, kötü rüyalarının yarattığı sisle savaşıırken omuzlarını hafifçe sarsıyordu. Damon, uyuşturulmuş duyuları sayesinde kalbinin küt küt attığını hissedebiliyor, vücudunu bir ter tabakası kaplıyordu.

"Bağırıyordunuz lordum," dedi Cornby sessizce. "Görünüşe göre yine kâbus görmüşsünüz."

Evet, tabii ki. Onun sorunu buydu.

Yavaşça doğrulan Damon elini kabaca yüzünde gezdirdi. "Bütün ev halkını uyandırdım mı?"

"Hayır, lordum. Henüz emekliye ayrılmamıştım, bu yüzden sizi duyunca hemen buraya geldim."

"Beni beklemekten daha iyisini bilmelisin, Cornby." "Önemli değil, efendim."

Damon, uşağın aşırı görev anlayışı ve koruyuculuğuyla ilgili süregelen tartışmalarını devam ettirecek durumda değildi. "Teşekkür ederim o zaman. Gidebilirsiniz."

Uşak tereddüt edince Damon huysuzca, "Ben iyiyim, gerçekten," diye ısrar etti.

Ne var ki, yaşlı hizmetkârı onu rahat bıraktığında iyi olmadığını düşündü, çünkü duygularının vahşi kurtulamıyordu.

Kardeşinin ölümüyle ilgili kâbusu uzun süredir görmüyordu, ancak bu kâbus daha sonra yıllarca peşini bırakmamıştı.

Joshua ölüm döşeginde yatıyor, nefes almak için çırpınıyor, etrafa saçılmış kanlı mendiller hayalet solgunluğuyla ürkütücü bir tezat oluşturunuyordu.

Joshua sert bir şekilde öksürüyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyor, ardından çatlamış dudaklarıyla gülümseyerek son saatlerinde başında nöbet tutan ailesine güven vermeye çalışıyordu.

Anne ve babası yatağının yanında oturmuş, cesur bir görüntü sergilemeye çalışıyorlardı.

Damon keder ve öfke gözyaşlarıyla savaşıyor ve geri çekildi.

Sonra Joshua bir daha uyanmamak uyuşturulmuş bir uykuya daldı. Sonunda nefesi kesildiğinde ve harap olmuş vücudu hareketsiz kaldığında, Damon'ın hıçkırıkları annelerinkininkile eşleşmişti.

O gün sanki kendisi de ölmüş gibi hissetti, ancak ne acısı ne de içindeki derin öfke kolayca dağılmadı. Sonraki yıllarda sık sık ölümle alay etmiş, kadere isyan etmiş, hayatın adaletsizliğine ve kendisine saldıran suçluluğa karşı çıkmış.

Neden hayatta kalmıştı? Neden acı çeken o olmamıştı? İkizinden daha fazla hak etmediği halde neden unvan ve servet ona miras kalmıştı?

Joshua'nın vereme nasıl yakalandığı bile belli değildi; yerel bir meyhanede çalışan ve daha sonra bu tehlikeli hastalığa yakalandığı anlaşılan bir barmen kıza duyduğu aşk dolu ilgi dışında. Ama Joshua ilk çocuktu, bir saat farkla en buykleri. Dolu dolu, neşeli bir hayat yaşaması gereken kişi oydu.

Damon cevaplanamayan sorularının yanıtlarını hiçbir zaman bulamamıştı. Sadece duygularını bastırmayı öğrenmiş ve kardeşinin ölümüyle ilgili anılarını kâbuslarına hapsedmişti.

Ancak öfkesini daha üretken bir yöne kanalize etmeye, bilimi ve tıbbi düşüncedeki en son yenilikleri kullanarak vereme yakalananların hayatlarında bir fark yaratmaya başlaması için uzun yıllar geçmesi gerekti.

Eleanor haklıydı, Damon kabul etti. Kardeşini kurtaramamıştı ama başkalarını kurtarabileceğini ummaya başlamıştı.

Yine de yıllar sonra bile, hayatta kalan ikiz olmak için çok az teselli oldu.

Leydi Beldon, Sinyor Vecchi'nin Prens Lazzara'yla birlikte balodan erken ve kendisiyle vedalaşmadan ayrıldığını öğrenince büyük hayal kırıklığına uğradı. Prensın hastalanmış olmasından da oldukça endişeliydi çünkü bu durum yeğenine kur yapmasını engelleyebilirdi.

"Yarın Kraliyet Bahçeleri'nde yapılacak açık hava pikniğinden bahsettiler mi?" Beatrix, Haviland malikânesinin önündeki uzun araç kuyruğunun başında arabalarının gelmesini beklerken Eleanor'a sordu.

"Prens pikniğe katılacak kadar iyi hissetmiyor olabilir, teyze," diye yanıtladı Eleanor, bu gece onu neyin rahatsız ettiğine dair ayrıntıları paylaşmamaya karar vererek. Birinin hayatını değilse bile sağlığını tehdit ediyor olma ihtimali teyzesini boş yere zecekti.

"Bütün bu şanssızlıkların arasında," diye yakındı yaşlı kadın. "Sanırım yarınki pikniği hizmetkârlarımız düzenlemeli. Ekselanslarının iştahını kabartacak yemekler hazırlayacağımızdan emin olabiliriz; midesi hâlâ rahatsızsa bunu takdir edecektir. Sabah ilk iş olarak Sinyor Vecchi'ye yazıp plan değişikliğimi önereceğim."

Eleanor, "Çok cömertsin teyze," diye mırıldandı ve yarınki yemeği kendi mutfaklarından tedarik etmenin gerçekten de akıllıca olabileceğini düşündü. Bu şekilde yemeklerin ve şarabın bozulmadığından emin olabiliyorlardı.

Beatrix gülümsedi. "Cömertliğin benim pek ilgisi yok, canım. Prens Lazzara'nın ilgisini çekmek için her fırsatı değerlendirmeye kararlıyım. O senin için muhteşem bir eş olurdu."

Eleanor cevap vermekten kaçındı, artık teyzesinin görüşüne katıldığından emin değildi. Aslında, prensin kendisine iyi bir eş olacağından ciddi ciddi şüphe etmeye başlamıştı.

Eve vardktan sonra Eleanor boş yere uykuya dalmaya çalışırken ve daha sonra gecenin büyük bir bölümünde yatağında dönüp dururken bu soru aklını kurcalamaya devam etti.

Sonunda uyuyakaldığında, Damon bir kez daha rüyalarında belirgin bir şekilde yer aldı, ancak bu sefer onun büyüleyici sevişmesi rol oynamadı, ne de flörtlerinin anıları. Bunun yerine, kendini sık dikenlerle kaplı yüksek bir taş duvarın ötesinde ona ulaşmak için mücadele ederken buldu. Damon kendini içeriye hapsedmişti ve onu kurtarmak için hain bariyeri aşması gerekiyordu ...

Şafağın gri ışıklarıyla uyandığında bu tuhaf rüya Eleanor'un aklından çıkmamıştı. Açıklanamaz bir üzüntü hissederek uzun bir süre yatağında yattı ve anlamını düşündü.

Damon'ın kendi etrafına ördüğü duygusal duvarı sezgisel olarak her zaman hissetmişti. Belki de şimdi nedenini biliyordu. Ailesinin trajik kaybı onun kararlı uzaklığını açıklıyordu.

Kur yaptıkları ilk günlerde, Eleanor bu duvarı kısa süreliğine de olsa aşmıştı, bundan emindi. Ama nişanlılıkları sırasında Damon sanki ondan uzaklaşıyormuş gibi giderek daha mesafeli davranmaya başlamıştı. Eleanor kendini tüm kalbiyle ve ruhuyla ona vermeye hazırdı ama Eleanor yakınlaşmaya çalıştıkça Damon kasıtlı olarak geri çekilmişti.

Ve sonra nişanları aniden sona ermişti. Damon'ın, kızın kendisine ulaşma ihtimalini artık riske atmadığı için çok rahatladığına şüphe yoktu.

Dün akşam sanatoryumunu inşa ederek kaderi kontrol etmeye çalıştığını söylediğini hatırlayınca Eleanor'un dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Kendi evlilik geleceğiyle ilgili olarak da benzer bir amaç gütmüş, kaderine hükmetmeye yemin etmişti. Bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı. Yine de aralarında çok büyük bir fark vardı. Damon onun gibi aşkı bulmak istemiyordu.

En büyük korkusu her zaman sevgisiz, kısır ve yalnız bir hayat yaşamak olmuştu, bu yüzden karşılığında onu sevecek bir adama aşık olmaya kararlıydı.

Prens Lazzara'nın ihtiyaçlarına en uygun kişi olacağını umuyordu. Ve geçen hafta, eski nişanlısı beklenmedik bir şekilde hayatına yeniden girdiğinde, onun ilgisini çekmek için çabalarını artırmıştı. Yine de Eleanor'un artık kabul edebileceği gibi, bu meydan okuma patlaması daha çok incinmiş, gururu incinmiş ve Damon'a karşı duyduğu öfkeden kaynaklanıyordu. Prens Lazzara'nın peşinden gitmeye devam ederse, deyim yerindeyse, yüzüne inat kendi burnunu kesmiş olacaktı.

Daha da önemlisi, Damon'la bitmemiş bir işi olduğu sürece onu ya da başka bir erkeği sevmesi mümkün değildi.

Yeni bilgeliğinin onu Damon'a karşı ne kadar savunmasız bıraktığını düşünmek hoşuna gitmiyordu ama şu anda en acil sorunu bu değildi.

Prens kur yapmasına son vermek zorunda kalacaktı elbette. Israr etmek ve böylece onun beklentilerini daha da yükseltmek zalimlik olurdu.

hem de yerine getirmeye hiç niyeti yokken. Ama *onun* gururunu incitmemek için yavaş yavaş uzaklaştırdı...

Yorganı üzerinden atan Eleanor ayağa kalktı ve hizmetçisine seslenerek yıkanmasını, giyinmesini ve eğer hâlâ devam ediyorsa Kew'deki Kraliyet Botanik Bahçeleri'ne yapacakları gezi için zihinsel hazırlıklara başlamasını istedi.

Damon konusunda ne yapacağı sorusu tamamen belirsiz kalmıştı ama en azından artık soylu İtalyan talibiyle ilgili fikrini biliyordu.

Ne yazık ki Eleanor'un o öğleden sonra prensle özel olarak konuşmak için çok az zamanı vardı, çünkü Sinyor Vecchi'nin ileri gelenlerinden iki kişi ve eşleri Kew Gardens arazisindeki açık havada öğle yemeği için küçük partilerine katıldılar.

Prens Lazzara kolay yürüyemediği için hizmetkârları Thames Nehri kenarındaki çimenlik alana, büyük bir söğüt ağacının gölgesine yorgan serdiler. Sinyor Vecchi ve meslektaşları Leydi Beldon'a dünyanın dört bir yanına düzenlenen bilimsel keşif gezilerinden getirilen egzotik bitki örtüsünü görmek üzere Botanik Bahçeleri'nde bir tura çıkarken, genç hanımlar da Prens Lazzara'ya eşlik etmeye hazırды.

Mahremiyet olmadığı için Eleanor'un dün akşamki olayları Prens Lazzara'yla tartışma ya da hastalığının nedeni hakkındaki şüphelerini ona anlatma şansı yoktu. Ancak Beldon aşçısının sunduğu lezzetlerden aldığı keyfe bakılırsa iştahı yerine gelmişti. Yemek neredeyse bir ziyafet gibiydi, porselenler, kristal ve gümüşler üzerinde resmi bir şekilde servis edilmişti.

Yine de majesteleri pikniğin sonunda Eleanor'u yalnız bırakmaya hevesli görünüyordu. Bastonunun yardımıyla ayakta durarak Eleanor'a kolunu uzattı, böylece Thames Nehri'nde yüzen kuğuları daha iyi görebileceklerdi.

Nehre kadar olan kısa mesafeyi söğütler ve kızılağaçlarla çevrili bir patika boyunca yavaşça yürürlerken, flörtlerini sona erdirme kararından daha da emin oldu. Prens Lazzara onun için doğru koca değildi. Ne olursa olsun onu asla sevemeyecekti.

ne kadar cesurca denedi. Kimse bir kalbe ne hissedeceğini ya da kimi seveceğini söyleyemezdi. Aksine inanmak aptallıktı.

Eleanor, Thames Nehri'ne bakan taş sete ulaştıklarında, bu kadar uysal bir beyefendiyle de asla mutlu olamayacağına karar verdi. Tüm çekici kişisel özelliklerine ve dünyevi avantajlarına rağmen Prens Lazzara sadece sıradan biri değildi, Damon'ın tek bir bakışıyla bile Eleanor'un kanını ateşleyemezdi.

"Çok sessizsiniz Donna Eleanora," diye gözlemledi Prens, suyun dalgalı yüzeyinde tembel daireler muhteşem kuşları izlerken.

Eleanor daldığı düşüncelerden sıyrılıp ona hafifçe gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, majesteleri, aşırı dramatik görünmeden belli bir konuyu açmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Gördüğünüz gibi, güvenliğiniz için oldukça endişeliyim."

"Gerçekten mi?" Lazzara merakla cevap verdi. "Peki neden?"

"Dün akşam ünlü doktor Bay Geary ile tanıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, . İlgi çekici bir beyefendi."

"Siz hastalanıp baloyu terk ettikten sonra, içtiğiniz kokteylde çok sıra dışı bir şey keşfetti."

Ancak Eleanor daha fazlasını söyleyemeden garip bir ıslık sesi duydu ve ardından yumuşak bir gümleme sesi geldi. Prens Lazzara elini kaldırıp ensesini sol kulağının arkasına vurmada önce belli belirsiz bir acı çığlığı attı.

Eleanor'un aklına ilk gelen şey onu bir arının sokmuş olabileceğiydi; ancak Eleanor'un araştıran parmaklarının altında, yüksek gömlek yakasının üzerindeki deriye gömülmüş küçük kahverengi bir nesne görebiliyordu.

Aynı anda söğüt ağacından dikkat dağıtıcı bir hışırtı duydu ama dikkati prene çarpan şeye odaklanmıştı.

Adam onu çekip çıkardığında ve incelediğinde, kahverengi nesnenin yaklaşık bir inç uzunluğunda, iğne inceliğinde ve keskin bir metal ucu olan tüylü bir ok olduğunu fark etti.

Prens şaşkınlık içinde "*Che diavolo,*" dedi; Prens bunu İtalyanca "Ne oluyor?" anlamına geldiğini düşündü.

Sonra Eleanor'un irkilmesine neden olacak şekilde Lazzara'nın göz kapakları kapandı ve dizleri çöktü. Ok, gevşek parmaklarından kayarak, yavaşça ileriye, bir metre aşağıdaki nehre düştü ve büyük bir gürültüyle yere çakıldı.

Eleanor kendi dehşet çılgınlığını attı, ancak bir an için şoktan hareketsiz kaldı; dehşete kapıldı, prens baş aşağı suya dalmıştı!

Tekrar ayağa kalktığında, başını yüzeyin üzerinde tutmak için uyuşuk bir şekilde mücadele etmeye başladı. Görünüşe göre tamamen baygın değildi, ancak boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olmakla kalmıyor, hızla akıntıya kapılıyordu.

Aklı gelen Eleanor arkasındaki hizmetkârlara bağırarak yardım istedi ve prensin peşinden kendini setten aşağıya attı. Soğuk suyun başının üzerinden geçerken yarattığı etki nefesini kesecek kadar güçlüydü ve uzun etekleri onu aşağıya sürükledi. Ancak yüzeye çıkmayı , akıntıları da kullanarak umutsuzca prens hazretlerinin peşinden koşmaya başladı.

Eleanor'a, ona ulaşana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Yine de hâlâ güçsüzce çırpınıyordu ve Eleanor onun frakının kolunu yakalamaya çalıştığında, paniğe benzeyen bir telaşla ona karşı koydu.

"Tanrı aşkına, *majesteleri, kıpırdamayın!*" Eleanor talep etti. "Sizi kurtarmaya çalışıyorum!"

Neyse ki her ikisi için de, direnmeye devam edecek gücü yoktu. Adam teslim olduğunda, kadın onu sırt üstü yuvarladı ve ceketinin yakasını kavradı. Sonra da tüm gücüyle onu taş sete doğru çekti.

Sonunda oraya ulaştıklarında Eleanor, yardım gelmesini beklerken tutunabilecekleri budaklı bir söğüt kökü yığını bulduğu için minnettardı. Prens orada yığılıp kalmış, nefes almaya çalışırken öksürüyor ve nehir suyu tükürüyordu.

Adamın düştüğü yerin bir düzine metre aşağısına inmişlerdi ama kızın bağırışı gruptaki diğerlerini de uyarmış ve hem misafirler hem de hizmetçiler koşarak gelmişlerdi.

Ancak uşaklardan hiçbiri yüzme , bir arabadan çalınan deri bir dizgin yardımıyla kurtarılmaları biraz zaman aldı. Eleanor önce prensin yukarı çekilmesinde ısrar etti ve böylece dizginleri koltuk altlarından geçirdi. Prens güvenli bir yere sürüklendikten sonra, Eleanor onu yan yatmış halde bulmuş.

Eleanor onun yanına çöktü ve korkuyla yaşıyıp yaşamayacağını, okla zehirlenip zehirlenmediğini ya da sadece uyuşturulup uyuşturulmadığını merak etti. Ama en azından hâlâ nefes alıyordu. Bir an sonra ıslak başını salladı ve sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ne... oldu?" diye boğuk bir sesle homurdandı.

Eleanor, "Bayıldınız ve nehre düştünüz majesteleri," diye cevap verdi.

"Hatırlamıyorum... Ah, evet.. beni kıyıya çektiniz..."

Kendini dirseğinin üzerine itti, hâlâ sersemlemiş ve halsiz görünüyordu. Ama iyileşiyor gibi görünüyordu. Belki de soğuk duş gerçekten de zihnini temizlemesine yardımcı olmuştu.

Tam o sırada teyzesinin sinyorla birlikte aceleyle onlara doğru geldiğini gördü.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Beatrix, Eleanor'un sırlıklam ıslak elbisesini ve yırtık pırtık şapkasını görünce telaşla haykırdı.

Eleanor açıklamasını tekrarlayınca Sinyor Vecchi gözle görülür bir şekilde sinirlendi ama belli ki ona değil.

"Size minnettarız Donna Eleanora," dedi diplomat başıyla selam vererek. "Hızlı düşünmeniz büyük olasılıkla Don Antonio'yu boğulmaktan kurtardı."

"Önemli değildi, sinyor, ama şimdi birinin ona zarar vermek istediğini söyledim de bana inanacağınızı umuyorum."

Prens in dişeyle çatıldı. "Ne demek istiyorsunuz, *mia signorina?*"

Eleanor ona boynuna isabet eden oku hatırlatacaktı ama büyük kuzeni araya girdi. "Majesteleri, ciddi bir şok geçirdiniz. Sizi hemen eve götürmeliyiz."

"Sinyor Vecchi," diye itiraz etti, "Prens Lazzara'yı henüz hareket ettirmek akıllıca olmayabilir, çünkü hâlâ kafası karışık görünüyor. Ve bence Bay Geary'yi çağırıp onu muayene etmeli ve herhangi bir kötü etkiye maruz kalmadığından emin olmalıyız."

Diplomat sabırsızlıkla, "Bana yeterince iyi görünüyor," diye ekledi. "Ve eğer burada bu ıslak giysileriyle kalırsa muhtemelen ateşi çıkacak. Beni bağışlayın Donna Eleanora, ama onun sağlığını korumak için harekete geçmem gerektiğini hissediyorum. Gelin, majesteleri."

Görünüşe bakılırsa hemşerisini memnun etmeye alışkın olan Prens, bir uşağın yardımıyla ayağa kalktı ve dengesini yeniden sağlamadan önce baş dönmesiyle sarsıldı.

"Bu son derece can sıkıcı olmaya başladı," diye mırıldandı ve kendisinin götürülmesine izin verdi.

Teyzesi Beatrix de Sinyor Vecchi gibi düşünüyordu. "Eleanor, seni eve götürmeli ve ıslak giysilerini çıkarmalıyız. Ve tabii ki seni ısıtacak sıcak bir banyo yapmalısın ve" -burun kıvırdı hoşnutsuzlukla- "nehirin o iğrenç kokusunu gidermelisin."

Eylül esintisinde titrediğini aniden fark eden Eleanor daha fazla itiraz etmemeye karar verdi ve uşaklardan birinin uzattığı yorganı kabul etti. Ama henüz gitmeye hazır değildi.

"Bana bir dakika izin ver, lütfen, teyze." En azından Geary'nin dartı incelemesini istiyordu, tabii bulabilirse.

Yorganı omuzlarına saran Eleanor, patika boyunca hızla ilerleyerek prensin kazadan hemen önce durduğu söğütlerin altındaki noktaya geldi. Yere baktığında, yapraklarla yarı yarıya örtülmüş küçük bir ok buldu. Bu, onun vurulduğunu görmeyi hayal etmediğinin açık bir kanıtıydı.

Teyzesinin yanına döndükten sonra dartı avizesine yerleştirdi ve Beatrix'in onu Beldon arabasına bindirip eve götürmesine izin verirken, hizmetçiler piknikten arta kalanları temizlemek için geride kaldılar. Ancak yolculuk sırasında Eleanor, prensin son talihsizliği konusunda nasıl bir yol izlemesi gerektiğini sessizce kendi kendine tartıştı.

Bay Geary'nin nerede yaşadığından ya da hastanesinde çalışıp çalışmadığından emin değildi ama Damon'ın bunu ona söyleyebileceğini biliyordu. İngiliz ve İtalyan asilzadeler arasında hiçbir sevgi bağı olmamasına rağmen, prens gerçekten tehlikeye yakındı Damon'ın onurlu davranacağına güveniyordu.

Bu nedenle Eleanor, kendi yatak odasının mahremiyetine ulaşır ulaşmaz ve ıslak elbisesini çıkarıp yerine sıcak kadife bir örtü giyer giymez, banyo suyunun ısıtılmasını beklerken Damon'a mektup yazarak mümkün olan en kısa sürede kendisini ziyaret etmesini rica etti ve Beldon'un uşağından mektubunu gecikmeden iletmesini istedi.

Bakır küvet dolduğunda Eleanor saçlarını yıkadı ve nehrin tüm izlerini temizledi. Sonra hizmetçisi Jenny'yi gönderdi ve uzun bir ıslanmanın tadını çıkardı.

Jenny, Lord Wrexham'ın onu mavi salonda beklediğini söyleyerek döndüğünde, yatak odasında ateşin önünde saçlarını kurutuyordu.

Eleanor çabucak süprem bir akşamüstü elbisesi giydi. Sonra dartı da yanına alarak salona indi ve Damon'ı pencerede durmuş, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken buldu. Ancak Eleanor baş başa kalabilmeleri için kapıyı dikkatle arkasından kapattığında kaşları kalktı.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," diye söze başladı ama adam özürünü duymazdan geldi.

"Geary bana dün akşam prensin içkisine ilaç katıldığını söyledi, şimdi de başka bir talihsizlik yaşadığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet, ama bu sefer kaza olmadığına eminim."

Damon'a geçerek ona Kew Gardens gezisinden bahsetti ve dartı göstererek prensi nasıl vurduğunu ve muhtemelen bayılıp nehre düşmesine neden olduğunu, bunun sonucunda da onu kurtarmak zorunda kaldığını anlattı.

Eleanor, anlattıkları karşısında Damon'ın yüzünün karardığını görünce şaşırmadı. Ancak onu şaşırtan şey, avucunda tuttuğu darta göz ucuyla bile bakmamış olmasıydı.

"Ne demek istiyorsun?" sordu daha sözünü bitirmeden, "Thames Nehri'ne atlamak da ne demek? O nehirde ne kadar tehlikeli akıntılar olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Eleanor, Damon'ın sertliği karşısında şaşkına döndü. "Yapacak bir şey yoktu. Prensini boğulmasına izin veremezdim."

"Kendini boğabilirdin!"

Omurgasının savunmacı bir şekilde sertleştiğini hissetti. Yine de onunla tartışmak istemediğinden sakinleştirici bir nefes aldı. "Seni buraya beni azarlamam için çağırmadım Damon. Aksine, bu konuda Bay Geary'nin fikrini alacağını umuyordum." Daha yakından bakması için dartı uzattı.

Damon oku ondan alıp incelerken öfkesi bir nebze yatışmış gibiydi. "Bu bir kürar oku olabilir..." dedi bir süre sonra.

"O da ne?" Eleanor sordu.

"Güney Amerika'daki bazı Kızılderili kabileleri tarafından kullanılan bir av silahı. Okun ucu zehirle kaplandıktan sonra içi boş bir bambu sapından fırlatılır."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Amerika kıtasından gelen zehirli okları nereden?"

Damon belli belirsiz gülümsedi. "Tıp bilimiyle ilgileniyorum. Sir Walter Raleigh, Guyana üzerine yazdığı kitapta kürarı tarif etmiş. Ve Sir Benjamin Brody birkaç yıl önce İngiltere'de kürarın hayvanlar üzerindeki etkisini denedi."

"Zehir ölümcül mü?"

"Olabilir. Esas olarak, hedefini felç eder ve nefes alma yeteneğini engeller. Ancak Sir Benjamin, kurban yapay yollarla nefes almaya devam ettirilebilirse, iyileşeceğini ve daha sonra hiçbir kötü etki göstermeyeceğini kanıtladı."

Eleanor, prensin vurulduktan sonra tam olarak nasıl davrandığını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Bu ok onun bayılmasına neden oldu," dedi yavaşça, "ama iyileşiyor gibi görünüyordu."

"Belki de kürar kullanılmamıştır ya da kullanıldıysa bile doz o kadar azdır ki sonuç ölümcül olmazdı."

"Sizce Bay Geary ucun zehir içerip içermediğini belirleyebilir mi?"

"Muhtemelen kimyasal bileşimi analiz edebilir, ancak bunun kesin bir sonuç vermesi pek olası değil."

"Eğer zehir kullanıldıysa, birileri Prens Lazzara'yı öldürmeye çalışıyor demektir."

Damon'ın dalgınlığı geri döndü. "Ya da Lazzara öyle düşünmemizi istiyor. Bundan önce, bu kazalara kendisinin sebep olup olmadığını merak ediyordum."

Eleanor ona bakakaldı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sempatini kazanmak için. Belki de onun için sürekli endişelenmek zorunda kalırsanız onu daha çekici bulacağınızı düşünüyor."

"Onun zayıf biri olduğunu düşünmemi mi istiyor?" Eğer öyleyse, bunun saçma bir teori olduğuna karar verdi Eleanor. Güçlü, yetenekli erkeklerden hoşlanırdı, zayıf, iktidarsız olanlardan değil.

"Ya da belki," diye ekledi Damon, "başka biri sadece prensi senin gözünde zayıf göstermek istiyordur."

"Bu açıklama bana daha makul geliyor," dedi düşünceli bir ifadeyle adamın elindeki oka bakarken. "Prensin iyiliği için onun masum bir kurban olduğunu varsaymalıyız. Aslında, bence uyarılmalı. Ne dün akşam ne de bugün şüphelerimi onunla tartışacak vaktim olmadı. Sinyor Vecchi'nin de bunları duymak istemediği açıktı."

Bakışlarını Damon'a çevirdi. "Bana yardım edecek misin Damon? Bu saldırıları durdurmalı ve arkalarında kimin olduğunu belirlemeliyiz. Bir dahaki sefere hayatı sona erebilir."

"Elbette yardım edeceğim. Soruşturma için Bow Street'i kiralamanın ve belki de prene kişisel koruma sağlamanın zamanı gelmiş olabilir."

Eleanor, Bow Street Runners'ın özel bir polis gücü olduğunu biliyordu. "Bence onları işe almak akıllıca olur. Onlarla siz mi irtibata geçersiniz, yoksa ben mi?"

"Onunla ben ilgileneceğim. Bu arada sen de Lazzara'dan uzak duracaksın."

Söyledikleri onu duraksattı. "Uzak durmak mı?"

"Evet, tatlım. Onun yakınında olmanı istemiyorum."

Eleanor itiraz etmeye başlayınca Damon elini neredeyse acımasızca, "Bu konuda benimle tartışma, Elle. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Damon'ın kardeşini sonra onu korumak istemesi mantıklıydı ama yine de endişesi ona sıcak bir his veriyordu. Yine de Damon'ın ona emir vermesinden hoşnut değildi.

"Tamamen uzak kalamam. Yarın prensle birlikte bir balon yükselişine katılmam gerekiyor. Vatandaşlarından biri havacı ve gaz balonuna binmemize izin vereceğine söz verdi. Bu macerayı dört gözle beklediğim gerçeğini bir kenara bıraksak bile, Prens benim için bu kadar zahmete girdiğine göre, bu son anda iptal etmek kabalık olur."

Damon belli bir isteksizlikle de olsa razı oldu. ", gidebilirsin ama sana göz kulak olmak için orada olmak niyetindeyim."

Eleanor öfkeyle, "Sen davetli değilsin Damon," dedi.

"Bunun pek önemi yok. Bensiz katılamazsınız."

Cevap vermek yerine hoş bir şekilde gülümsemekle yetindi. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim Lord Wrexham, ama sanırım Bow Street'le bir işiniz var?" Salon kapısına doğru ilerleyerek kapıyı açtı ve sanki onun gitmesini teşvik edercesine kenara çekildi.

Ancak Damon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve olduğu yerde kaldı.

Eleanor sonunda, "Yükseliş her iptal edilebilir," dedi. "Bugün olanlardan sonra prens kendini balona binecek kadar iyi hissetmeyebilir."

Damon'ın çenesi sertleşti. "Bu yeterince iyi değil, Elle. Ben orada olmadığım sürece Lazzara'dan uzak duracağına dair söz vermeni istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak inatla sessiz kaldı. Prensın flörtünü bitirmeye çoktan karar vermişti. Aslında, yarınki gezi ondan kabul ettiği son davet olacaktı. Ama Damon, aşkıyla ilgili planları hakkında ona içini açamayacak kadar küstahtı.

Yine de kabul edene kadar gitmeyeceğini biliyordu. "Pekâlâ, söz veriyorum."

Yüzündeki acımasız ifade biraz gevşedi. "Ve böyle lanet bir kahraman olmayı bırakacağına yemin etmelisin. Lazzara'yı kurtarmak senin ölümün olabilirdi."

"Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın." "Bu farklı bir şey."

Eleanor gözlerini devirdi. "Lütfen bana erkek olduğun için böyle olduğunu söyleme."

"Kısmen öyle. Fiziksel olarak senden daha güçlüyüm. Seni suyun altına çekmeye çalışsaydı Lazzara'ya denk olamazdın."

Açıklaması onu biraz yatıştırdı. "Pek tehlikede değildim. Küçük bir kızken Marcus bana yüzmeyi öğretmişti ve oldukça da iyi yüzerim."

Damon'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Şaşırdığımı söyleyemem. En ata biniyor, ateş ediyor ve çit çeviriyorsun. Ve dün akşam erkeksi başarılar listenize hırsızlığı da eklediniz."

Eleanor gülmekten kendini alamadı. "Ama benim intikamımı hak ettiğini kabul ."

"Ben yaptım." Salona geçti ve gözlerini ona dikti. "Beni yanlış anlama Eleanor. Yaptığın şey olağüstü ve inanılmaz derecede takdire şayandı. Belki de milyonda bir kadın senin yaptığın gibi davranacak cesareten bahsetmeye bile gerek duymazdı. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Ama sana zarar gelmesini istemiyorum."

Damon karanlık bakışlarıyla bir parmağını kaldırarak onun yanağına dokundu. Nazik bir okşamaydı ama garip bir şekilde kararsızdı, sanki onun hâlâ orada, hayatta ve iyi olduğuna dair kendine güvence vermek ister gibiydi.

Sonra sesi neredeyse duyulamayacak kadar sert bir fısıltıya dönüştü. "Eğer sana zarar verirsem buna dayanamam."

Damon başka bir şey söylemeden arkasını dönüp salonu etti ve Eleanor'un ağzını bıçak açmadı.

Takip etmek için o çok övündüğü aklını toplaması uzun, çok uzun bir süre aldı.

Chapter Eleven

Dırdır etmekten, şikayet etmekten ya da azarlamaktan kaçının. Bunun yerine, ona arkadaşlığınıza değer vermesi için nedenler sunun.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor'un memnuniyetine göre balon yükselişi iptal edilmemişti. Yine de Damon'ın kendisi için endişelendiğini bildiği halde, ertesi sabah onu ve teyzesini Portman Place'den almak için Lazzara barouche'la geldiğinde şaşırıldı. Arabaya binmelerine yardım edilirken Eleanor Damon'a şaşkın bir bakış fırlattı ama Damon ona sadece esrarengiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Prens Lazzara'nın önceki öğleden sonra yaşadığı travmatik deneyimden sonra hiç de kötü görünmediğini rahatlatarak fark etti. Gerçekten de, onu selamlarken biraz mahcup görünmesine rağmen tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. Barouche yola çıkarken de normalden daha az coşkulu görünüyordu, ancak Sinyor Vecchi, Eleanor'un dün kuzenini kurtarmak için gösterdiği cesur davranış için minnettarlığını tekrar dile getirirken her zamanki gibi çekici ve diplomatikti.

Bununla birlikte Prens, bayanlara balonculuğun tarihçesinden bir şeyler anlatırken alışılmadık bir gayret gösterecek kadar moralini topladı.

"Lazzara, "Çeşitli Fransızlar otuz yıldan daha uzun bir süre önce sıcak hava balonlarıyla uçmayı denemeye başladılar ve kısa süre içinde Manş Denizi'ni geçmeyi başardılar. Ancak balonların kağıt kaplı ipek kumaşının alev aldığı birkaç ölümcül uçuştan sonra, havacılar İngiliz bilim adamı Henry Cavendish tarafından geliştirilen hidrojen gazını kullanmaya başladılar, çünkü gazla dolu balonlar daha güvenliydi ve daha uzağa gidebiliyordu."

"Bugünkü balon gazla mı doldurulacak?" Leydi Beldon oldukça endişeli bir şekilde sordu.

"Ama tabii ki," diye yanıtladı Prens. "Vatandaşım Sinyor Pucinelli, İtalya'nın bilimsel kuruluşlarının seçkin bir üyesi ve hevesli bir havacıdır. Tutkusunun zevklerini halka ulaştırmak için çabalıyor ve şu anda Prens Naibinizin davetlisi olarak İngiltere'yi ziyaret ediyor."

Lazzara, bugünkü yükselişin Londra'nın kuzeyindeki açık bir çayırdaki, rüzgarın muhtemelen en zayıf olduğu günün erken saatlerinde de sözlerine ekledi. Neyse ki hava güzel olacaktı. Parlak güneş ışığı sabahın serin havasını ısıtırken, kabarık beyaz bulutlar yukarıdaki mavi gökyüzünü dolduruyordu.

Yaklaştıkça Eleanor hevesli bir bekleyiş duygusu hissetti. Her zamanki saatinden çok önce kalkmış olan Beatrix bile bu gezinti ona Sinyor Vecchi'yle daha fazla vakit geçirme fırsatı vereceği için hevesli görünüyordu.

Ancak bir süre sonra Eleanor, at sırtında onları takip eden iki kaba görünümlü adam olduğunu fark etmekten kendini . At arabası sonunda ana yoldan taşra yoluna , atlılar da onları takip etti.

Damon ona alçak sesle, "Onlar Bow Street Runners," diye mırıldandı. "Onları prensi korumaları için tuttum."

"O biliyor mu?" Eleanor sordu.

"Evet, dün akşam onunla uzun bir görüşme yaptım."

Damon'a prensle yaptığı konuşma hakkında soru sormak istiyordu ama hiç şansı yoktu çünkü tam o sırada hedefledikleri yere varmışlardı.

Araba geniş bir çayırılığa girip durduğunda, yakın mesafedeki balonu görebiliyordu. Neredeyse yetmiş metre havaya yükselen gri ve kırmızı çizgili dev küre, sabah güneşinin ışığında hafifçe sallanıyordu.

Balon bir halat ağıyla örtülmüş ve aşağıda hasır bir sepete bağlanmıştı.

yere sağlam iplerle bağlanmıştı. Sepet büyüktü, belki bir metre genişliğinde, on beş metre uzunluğundaydı ve Eleanor'un evindeki bakır banyo küvetine benziyordu.

Gösteri için çoktan bir kalabalık toplanmıştı ve Prens Lazzara ekibini çayırdaki kısa bir yol boyunca ilerletirken Eleanor, siyah saçlı bir beyefendinin çok sayıda fıçı, şişe ve metal tüpün arasında harıl harıl çalışan bir işçi ekibine İtalyanca emirler yağdırdığını duydu.

Prensi gören beyefendi oradan ayrıldı ve onları karşılamaya geldi. Tanışma faslı tamamlandığında, Sinyor Pucinelli Damon'a gülümseyerek selam verdi ve Eleanor'un "Lord Wrexham, sizi tekrar görmek ne güzel," gibi bir anlama gelecek şekilde yorumladığı İtalyanca birkaç kelime söyledi.

Damon'ın son iki yılını İtalya'da geçirdiği düşünülürse, bu onu şaşırtmamalıydı ama görünüşe göre iki adam tanışıyordu.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra, bilim adamı dikkatini tüm gruba geri verdi ve kırık dökük İngilizcesiyle hidrojen yakıtı yaratmanın, demir talaşı ve kezzap yağını - tam olarak sülfürik asit - karıştırmanın ilkelerini ve ipek küreyi gazla şişirmek için tasarladığı karmaşık düzeneği, özellikle de balonun ağzına bağlı teneke bir hortumu gururla anlattı.

"Şişirme işlemini neredeyse tamamladık," dedi baloncu. "Benimle birlikte iki yolcuyu da alabiliyoruz."

"Ama çayırın ötesine uçmayacaksınız, değil mi?" Damon sordu, ses tonu ciddiye.

Pucinelli ona, "Hayır, hayır lordum," diye güvence verdi. "İşçilerim uzun halatlar vasıtasıyla gondolu her zaman ellerinde tutacaklar. Bize alanın etrafında rehberlik edecekler ve sonra da inişimize yardımcı olacaklar. On, belki de yirmi dakika havada kalmayı umuyorum. Her şey oldukça güvenli."

"Prens, "Thames Nehri boyunca bir mavnayı çekmek ya da Venedik'teki kanallar boyunca mal yüklü bir gondolun pilotluğunu yapmak gibi bir şey," diye ekledi kendi bakış açısını katarak. Ancak bu durumda, yerdeki adamlar balonun gitmesini engelleyecek ve böylece

güvenli, açık bir iniş alanı." Havacıya döndü. "Donna Eleanora uçuşun zevklerini yaşamaya hevesli, sinyor."

Pucinelli ona gülümsedi. "Böyle cesur bir genç bayanı görmek çok güzel. Eğer bu taraftan gelerseniz..."

Balona doğru işaret ettiğinde Eleanor, Prens Lazzara ve Damon eşliğinde yaklaşırken, teyzesi ve Sinyor Vecchi uzaktan izlemek için orada kaldılar.

"Daha önce hiç balona bindin mi?" diye merakla sordu Damon'a.

"Evet, aslında Pucinelli'yle, Roma'ya en son gittiğimde," diye cevap verdi.

Pucinelli, hortumları çözmek ve balonun ağzındaki kapakları kapatmakla meşgul olan, ardından fiçıları güvenli bir şekilde depolayan ve makinelere yakıt dolduran ekibini denetlerken kısa bir süre daha ayakta kaldılar.

Havacı sonunda uçağa binebileceklerini işaret ettiğinde, Damon Eleanor'u ahşap giriş basamaklarına doğru yönlendirdi. "İzin verin leydim," diye mırıldandı uyarırcasına.

Damon onu kollarına alarak dört basamağı tırmandı, sonra göğüs yüksekliğindeki sepetin kenarından kaldırdı ve içeride ayaklarının üzerine koydu. Sonra da, kızın şaşkın bakışları arasında, kendini sepete çekti.

"Prens Lazzara'nın diğer yolcu olacağını sanıyordum," dedi Eleanor, majesteleri partilerine katılmak üzere uzaklaşırken.

Damon yumuşak bir ses tonuyla, "Bu yolculuk için değil," diye cevap verdi.

Damon'ın çirkin bir şey yapmak üzereyken gözlerinde beliren parıltıyı fark etti ve kendi bakışları da şüpheyle karardı. "Neyin peşindesin Damon?"

"Lazzara'yı geride kalmaya ikna ettim." "Onu ikna mı ettin...?"

"Size söyledim, size eşlik etmediğim sürece onunla bir yere gitmenize izin vermeye niyetim yok. Eğer biri ona zarar vermek istiyorsa, balonla yükseliş onu hedef almak için ideal bir fırsat olabilir."

Ani bir esinti balonun palamarlarını çekiştirmesine, bu da sepetin sallanmasına neden oldu. İtişip kakışan Eleanor, öfkeyle dudaklarını birbirine bastırırken balonun kenarına tutundu. Damon belli ki onun güvenliği için endişeleniyordu ama bu bahaneye tam olarak güvenilebileceğinden emin değildi.

"Prensini yerini almanızın tek nedeni bu mu?" diye sordu. "Yoksa hâlâ flörtümüzü bozmaya mı niyetlisin?"

Damon'ın ağzı çarpıldı. "İtiraf etmeliyim ki bu da mantıklı düşünmemde rol oynadı. Onunla evlenmene izin vermeye niyetim yok, Elle."

Adamın umursamazlığına sinirlenen Eleanor, Damon'a sitemkâr bir ifadeyle baktı. "Prens Lazzara gelmiyorsa, benim güvenliğim için endişelenmene gerek yok, yani senin de gelmene gerek yok. Doğrusu, Sinyor Pucinelli ile tek başıma gitmeyi tercih ederim."

Damon başını eğdi. "Bu karar tartışmaya açık değil, tatlım. Eğer benim varlığımı istemiyorsan, ikimiz de burada güvenle yerde kalacağız. Seni içeri aldığım gibi kolayca dışarı da çıkarabilirim."

Damon'ın kendisinden bile daha inatçı olabileceğinin farkında olarak tereddüt etti. "Buna gerek yok," diye mırıldandı sonunda. "Balonla uçma fırsatını kaçırmak istemiyorum."

Damon alaycı bir ifadeyle, "Ben bundan şüphelenmiştim," dedi.

Sepet tekrar sallandı ve Eleanor neredeyse dengesini kaybedecekti. Kenara tutunarak, bir rüzgârın balonu savurarak kısa bir mesafe yükselmesine neden olmuş olabileceğine karar verdi. Yine de yer altlarından alçalmaya devam ediyordu.

Sonra Damon'ın alçak sesle küfrettiğini duydu, hemen ardından da aşağıdan Sinyor Pucinelli'nin irkilerek bağırıldığını. Eleanor'un ne olduğunu anlaması bir anını aldı: Sepet bir şekilde bağlarından kurtulmuştu ve kılavuz ipleri tutan kimse yoktu. O ve Damon, balonu yönlendirkimse olmadan, sadece ikisi havalanıyordu.

Pucinelli ekibiyle birlikte yükselen gondola doğru koşmaya başladı ama çok geç kalmışlardı. Bir adam çılginca bir hamle yapsa da

Sarkan bir halata tutundu ve bir an için onu kavramayı başardı, yerde bir düzine metre sürüklendikten sonra tutunma yeteneğini kaybetti. İp elinden koptuğunda, balon yukarı doğru fırladı ve maviliklere doğru yelken açtı.

Eleanor aşağıdan şaşkınlık ve korku dolu haykırışlar duydu, teyzesinin telaşlı sesi olduğunu düşündüğü şey de buna dahildi. Ancak aniden yukarı çıkmalarından duyduğu şaşkınlık, ani bir şüpheyile yatıştı. "Nedir bu Damon, kaçırılma mı?"

Kaşlarını çatarak aşağıdaki manzarayı incelerken sorduğu soruyu saçmalık olarak nitelendirdi. "Neden bir kaçırma ayarlayarak senin güvenliğini riske atayım ki? Benim bununla hiçbir ilgim yok Eleanor. Tahminimce biri demirleri çözmüş."

Adam bir yemin daha edince Eleanor aşağıya baktı ve tehlikenin daha da farkına vardı. Şu anda yerden en az yüz metre yüksekteydiler ve yakında kaldırma kuvvetini kaybedecek bir kumaş parçasıyla havada tutulan bir dokuma sepetinin içinde hapsolmuşlardı. Aşağıda, seyirciler bir karınca kolonisi gibi görünürken, fırlatıldıkları çayır hızla yok oluyordu.

Eleanor aniden başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetti. Dizlerine de benzer bir güçsüzlük çökünce sepetin zeminine çöktü ve alnını yukarı doğru çekilmiş bacaklarına yasladı.

"Bana karşı buharlaşmıyorsun, değil mi?"

Damon onun yanında tek dizinin üzerine çökerken cesurca konuştu. "Aslında öyleyim," diye mırıldandı.

"Neşelen biraz Elle. Bu çıkmazdan nasıl belirlememde bana yardım etmelisin."

Damon'ın iğnelemelerine karşılık verecek gücü yoktu ama geminin sabit durması yaradı. Midesi yatıştığında ve baş dönmesi azaldığında Eleanor Damon'ın yardımını kabul etti ve tekrar ayağa kalkma riskini aldı.

Sepetin kenarından usulca baktığında, arkalarındaki uçsuz bucaksız Londra şehrini görebiliyordu; Thames Nehri dolambaçlı bir şerit gibi denize doğru kıvrılıyordu. Önlerinde, uzak ufuklara kadar uzanan ormanlar, tarlalar ve çiftlik arazilerinden oluşan yamalı bir yorgan gibi İngiliz kırsalının bir panoraması vardı.

"Cennetim," diye neredeyse saygılı bir sesle nefes aldı. "Ne muhteşem bir manzara."

"Evet," diye kabul etti Damon.

Eleanor nefesini yavaşça bıraktı. Uçma hissi beklediği gibi değildi. "Çok sessiz," diye gözlemledi. "Sanki hiç kıpırdamadan asılı duruyormuşuz gibi geliyor."

"Biz değiliz. Hava akımları bizi kuzeye taşıyor. Balon hızımıza ayak uydurduğu için onları hissedemiyoruz."

Ölümçül tutuşunu biraz gevşeten Eleanor yavaşça bir nefes daha aldı. "Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsunuz?"

"bir yer bulmama yardım et." "Balonu indirebilir misin?"

"Sanırım havalandırma vanasını çalıştırabilirim..." Damon başını kaldırıp çana benzeyen iki ipten birine uzandı. "Bu ipleri görüyor musun? Balonun tepesindeki bir kanada bağlılar, böylece gaz kaçabilecek. Havayı dışarı atmak için kanadı açacağım, böylece yavaş yavaş irtifa kaybedeceğiz. Tehlike çok hızlı inmek, ama kum torbaları bunun için var. Balast görevi görüyorlar." Sepetin dört köşesini işaret etti ve Eleanor ilk kez oraya yığılmış küçük çuvalları fark etti.

"Bu kadar çok şey hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu merakla.

"Çok okurum. Ve bildiğiniz gibi, bu benim ilk balon uçuşum değil."

"Yine de bilgi zenginliğinizden fazlasıyla etkilendim."

Damon'ın ağzı kıvrıldı. "Övgülerinizi güvenli bir şekilde yere inene kadar saklayın. İnişin yumuşak olacağından şüpheliyim."

Tehlikeleri ona daha fazla anlatmasına gerek yoktu. Eğer çok fazla gaz bırakırsa, yeryüzüne çakılabilirlerdi. Ve iniş hızlarını ayarlamayı başarsalar bile, yine de bir ormana ya da çiftlik evi gibi başka bir engele çarpabilirlerdi.

Bakışlarıyla aşağıdaki toprağı tarayan Damon, vana kordonlarından birini çekti. Üstlerinden hafif bir ıslık sesi dışında, hareketi başlangıçta hiçbir tepki vermemiş gibi görünüyordu. Ama sonra Eleanor en azından balonun artık yükselmediğini fark etti.

Damon kordonu biraz daha çekti. "Eğer çok hızlı alçalmaya başlarsak, sana söylediğimde bir kum torbası atmanı istiyorum."

Eleanor başını sallayarak, gerektiğinde balastlara kolayca ulaşabilmek için pozisyonunu birkaç metre değiştirdi.

Damon havalandırmanın irtifaları üzerindeki etkisini ölçmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Tembel tembel sürükleniyorlarmış gibi görünüyordu, diye düşündü Eleanor, ama gerçekte sürekli bir esintiyle sürükleniyorlardı. Yine de uçuş dingin ve huzurluydu, hatta neredeyse sakinleştiriciydi - Eleanor'un kısa süre içinde bu ikileme nasıl düştüklerini merak etmeye başlaması dışında.

Bir süre sonra Damon'a, "Neden biri fırlatmayı sabote etsin ki?" diye sordu. "Prens burada bile değil."

"Mükemmel bir soru," diye cevap verdi neredeyse acımasızca. "Sabotajcı beni Lazzara sanmadıysa, nedenini tahmin edemiyorum. Faili görmedim ama Pucinelli'nin ekibinden biri olduğunu tahmin ediyorum. Dışarıdan gelen biri yerinde görünmezdi ve muhtemelen fark edilirdi."

Eleanor prensle birlikte burada kapana kısılmış olma düşüncesiyle içten içe irkildi. Balonculuk konusundaki engin bilgisiyle belki majesteleri de Damon kadar becerikli olduğunu kanıtlayabilirdi ama Damon'ın yanında kendini çok daha güvende hissediyordu.

Ancak titrediğinde, jaconet muslin yürüyüş elbisesinin üzerine bir pelisse giymiş olmasına rağmen biraz üşüdüğünü fark etti.

"Bu kadar uzun süre havada kalacağımızı bilseydim," dedi alaycı bir tonla, "daha sıcak tutan bir pelerin giyerdim."

Damon başıyla yere doğru bir işaret yaptı. "Arkanızdaki köşede yolcular için bir battaniye var. Onu omuzlarınıza sarın."

"Hayır, kum torbalarıyla güreşmek zorunda kalacaksam yük olmak istemem."

Sepetin genişliği boyunca bakışları onunkileri buldu. "Pucinelli haklıydı. Sen oldukça cesur bir genç bayansın. Birçok kadın şimdiye kadar ya bayılır ya da apoplektik kriz geçirirdi."

"Az önceki zayıflık rağmen normalde bayılan biri değilimdir."

"Biliyorum."

Adam ona sırtıttığında Eleanor da ona gülümsedi ve içinde bulundukları tehlike göz önüne alındığında haklı çıkarmakta zorlandığı bir sıcaklık hissetti.

Kanında dolaşan heyecanı anlamak daha kolaydı. Doğal olarak uçuşmanın verdiği heyecandan etkilenmişti. Sabahın güzelliği gibi tehlike de garip bir şekilde heyecan vericiydi.

Yine de aniden neşelenmesinin en büyük nedeninin -şu anda yaşadığı açıklanamaz sevinç duygusunun yanı sıra- Damon'ın varlığı olduğundan şüpheleniyordu. Damon onu her zaman çok canlı, çok özgür hissettirmişti... sanki onun yanındayken dünyayı fethedebilirmiş gibi.

Karşı karşıya oldukları tehlide rağmen, bu uçuş hayatının anıydı ve bunu onunla paylaşabildiği için mutluydu.

Adam dikkatini vana kordonlarına verdiğinde Eleanor onu izlemeye devam etti. Olayların bu şekilde gelişmesini kesinlikle beklemiyordu. Damon, tıpkı iki yıl önce görüldüğü gibi, onun parlak zırhlı şövalyesi olduğunu kanıtlıyordu.

Küçük bir kızken, ayaklarını yerden kesecek ve yalnızlığına son verecek bir şövalye bulmanın romantik hayallerini kurmuştu ve onunla birlikte gökyüzüne yelken açmaktan daha çılgınca romantik ne olabilirdi?

Bakışlarını kaçırın Eleanor, böyle bir zamanda nasıl mizah hissedebildiğini merak ederken bile kendi kendine gülümsedi.

"Ne kadar uzağa uçtuk?" diye sordu kendini endişeden uzaklaştırmak için.

"Karar vermek zor. Sanırım on mil kadar, belki de daha fazla."

Alçaldıkça alçalırken birkaç dakika daha geçti. Ağaç tepelerine yaklaştıklarında Damon vanayı tamamen kapattı.

"Orada, Elle... şu karaağaçların arkasında bir çayır var. Oraya inmeyi denemek istiyorum."

Çimenlik alan şu anda otlayan küçük bir koyun sürüsüne ev sahipliği yapıyordu ama Eleanor Damon'ın manevra yaparak onları geçmeye çalışacağından şüpheleniyordu. Ama sonra balon alçaldı ve ağaçların üzerinden zar zor sıyrıldılar.

"Balastı çok alçalttık, Elle..."

Hızla itaat ederek çuvallardan birini sepetin yan tarafına doğru kaldırdı.

Gemileri kısa bir yol geri döndü ve tekrar batmaya başlamadan önce ağaç çizgisini temizledi.

"Bir tane daha. Çok hızlı iniyoruz."

Yine kendisine söyleneni yaptı, bu sefer daha iyi sonuçlar elde etti. İnişleri daha güvenli bir hıza yavaşladı.

"Şimdi kendini hazırla Elle," diye emretti Damon. "Ve vurduğumuzda, dizlerinle darbeyi emmeye çalış."

Kız çembere sıkıca tutunduğunda, adam bir kolunu arkadan kızın etrafına doladı ve serbest eliyle sepetin askı iplerini kavradı.

Yer onlara doğru hızla yükseliyor gibiydi ve Eleanor endişeyle nefesini tuttu.

Gerçekten de Damon'ın tahmin ettiği gibi sert ve sarsıcı bir iniş oldu. Sepet bir yere çarptı, ardından balon onları bir düzine metre daha sürüklerken eğildi ve yere çarptı. Ancak ters bir esinti olduğunda, ipek kütle bir kez havalandı

daha fazla, sepetin aniden kendini ve ardından aniden durmasına neden olur.

Eleanor ve Damon devam eden iymeleriyle yanlara doğru yayıldılar, ancak birlikte yere düştüklerinde Eleanor bilerek darbenin ağırlığını aldı.

Orada kıpırdamadan yatıyorlardı, adamın kolları kadına sarılıydı, bu sırada tepedeki balon yavaşça gevşiyordu.

Damon bir an için sadece ona baktı. Eleanor onun kalp atışlarının göğsüne çarptığını hissedebiliyor, yüzündeki şiddetli rahatlamayı görebiliyordu ama gözlerindeki tekinsiz parıltı kaybolmaya başladığında, endişesinin kendisi için değıl, onun için olduğunu anladı.

Kendi kalp atışları da yavaşlamaya başlayınca Eleanor nefesini yavaşça bıraktı. Tehlikeyle yüzleşmişler ve yara almadan kurtulmuşlardı.

İkisi de tek kelime etmedi. Sonra Damon'ın kolları onu daha sıkı sardı ve dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Beklenmedik hareketi, az önce geri aldığı nefesini elinden aldı ve vücudunun her yerinde tatlı bir tepki şokuna neden oldu. Öpücüğü sert ve , gözlerinde gördüğü neredeyse çaresiz rahatlamayı ifade ediyordu.

Damon onun ağzını diliyle doldurdu, aldı, talep etti, içinde öyle güçlü bir ateş patlaması yarattı ki, kendini güçsüz hissetti. Yine de onun öpücüğüne hevesle karşılık verdi, dudaklarını hevesle onunkiyle birleştirdi, susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi onu içine çekti.

Kadını dehşete düşüren Damon, bariz bir isteksizlikle de olsa, çılgınca kucaklaşmalarına son veren kişi oldu. Yakıcı öpücüğü keserek geri çekildi ve konuştuğunda sesi boğuk ve çığıdı. "Her ne kadar bunu sonsuza dek sürdürmek istesem de, senin ırzına geçmek onurlu bir davranış olmaz, Elle."

"Sanırım değıl," diye mırıldandı, kendi sesi alçak ve düzensizdi.

Yüzündeki ifadeden -kısmen yüz buruşturma, kısmen açlık arzusu -Onun da kendisi gibi acı verici bir şekilde tahrik olduğı ve yoksun kaldığı ve sadece onun iyiliğı için durduğı sonucuna vardı.

"Bir çiftlik ya da köy bulmalı, bizi eve götürecek bir araba ödünç almalıyız."

"Evet," diye gönülsüzce kabul etti Eleanor. Şu anda onun kendisini terk etmesine dayanamıyordu. Eve dönmek istemiyordu. Bunun yerine, Damon'a içini yakan öpücüklerinden daha fazlası için yalvarmak, içinde yarattığı amansız acıyı dindirmesini, içindeki derin özlemi yatıştırmasını istiyordu.

Üzerlerine bir gölge indiğinde ikisi de yukarı baktı. Balonun havası artık iyice inmiş, sepetin üzerine metrelerce ağır ipek örtü çökmüş, güneş ışığını engelleyerek onları özel bir sığınakta kozalamıştı.

Bu Eleanor'a sanki Tanrı'nın bir işaretiymiş gibi geldi.

"Damon... burada bir süre daha kalamaz mıyız?"

Gözleri onunkilere kilitlendi, bakışları için için yanıyor ve niyetliydi. Vücudu onun gözlerindeki sahiplenici, aç erkeksiliğe karşılık verdi.

İçinde derinlerde bir özlem kabardı, tamamen ilkel, dokunaklı ve vahşi bir şey. Göğsü ağrıyordu. Göğüsleri ağırlaşırken, karnının alt kısmında, uyluklarının arasında sıcak bir zonklama alevlendi.

Özleminin dürtüsüyle Eleanor yüzünü kaldırıp dudaklarını yumuşakça onunkilerin üzerinde gezdirdi, bir kez... iki kez...

Damon tam umduğu gibi karşılık verdi; inledi ve ağzını tekrar kendi ağzıyla kapattı.

Öpüşmeleri bu kez daha az şiddetliydi ama aynı derecede tutkuluydu. Dilleri birbirine değiyor, kayıyor, okşuyor, ateşli ve acil bir dansın içinde düello ediyordu. Eleanor da arzu, istek ve ihtiyaçtan söz eden açık bir inilti çıkardı. Uzun zaman önce Damon'la yaşadığı baş döndürücü mutluluğun aynısı duygu seline kapılmıştı. Onun için dayanılamayacak kadar yoğun bir özlemle yanıp tutuşuyordu.

Doymak bilmeyen açlığı çok uzun zamandır tatmin edilmemişti ama Eleanor buna şimdi ve burada son vereceğine yemin etti. Parmakları adamın saçlarının koyu dalgalarını kavramak için uzanırken, dudaklarına fısıldayacak kadar uzaklaştı.

"Damon... lütfen." Yalvarışı boğuk ve nefessizdi. "Benimle seviş."

Adam geri çekilerek ciddiyle ona baktı, gözleri dikkatle yüzünü inceliyordu.

Eleanor nefesini tutarak bekledi ama Damon onun yüz ifadesinde aradığını bulmuş olmalıydı ki dudaklarına yavaş, yumuşak bir glmsemi yayıldı.

Bu kışkırtıcı glmsemi onu bir fırtına bulutunu yaran güneş ışığı gibi ısıttı ve onun cevabı da yle.

"Evet," dedi sonunda, kısık sesi vaatlerle doluydu.

Chapter Twelve

*Uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmak belki de bir kocayı ele en kesin yoludur
- yine de bu kadar sert bir yöntem kullanmanızı tavsiye etmem.*

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor'un kalbi Damon'ın cevabı karşısında yerinden çıkacak gibi oldu. Onun karanlık gözlerine baktı, vücudu titriyordu. Damon'ın şefkati onu sararken zaman durmuş gibiydi.

Çaresizce ona doğru çekilirken, ağzını bir kez daha onunkine doğru kaldırdı.

Yine de bu sefer öpücüğü sadece kısacıktı.

"Aceleyle gerek yok aşkım," diye mırıldandı onun hevesine karşılık olarak. "İlk seferinin unutulmayacak kadar zevkli olmasını istiyorum."

Eleanor onun bu itirafı karşısında sessiz bir heyecana kapıldı. Damon'ın ona unutamayacağı bir deneyim yaşatacağından hiç şüphesi yoktu.

Oturduğu yerden kalkarak battaniyeyi buldu ve yumuşak bir yatak yapmak için üzerine serdi, sonra da yüzünü ona dönerek diz çökmesini sağladı. Acele etmeden uzanıp önce bonesini, sonra da pelerinini çıkardı. Sonra elbisesinin arkasındaki bağları çözdü ve iç çamaşırlarını ortaya çıkarmak için korsajı aşağı çekti. Korse askılarını kısa sürede çıkararak, yavaşça boğazından aşağıya, korsesinin yukarı ittiği göğüslerinin kabarıklığına doğru okşadı. Eleanor'un içinden bir titreme daha geçti ve tepelerini ateşli bakışlarına serbest bıraktığında, vücudunda yeni bir acı, sıcak ve lezzetli bir şekilde yayıldı.

Damon onun çıplak göğüslerinin hızla inip kalkmasını izliyordu ama sonra başını eğdi. Damon meme ucunu ağzına götürüp usulca emerken keskin bir nefes aldı. Yemyeşil, ıslak basınç, kadınsı merkezine bir ısı yağmuru gönderdi.

Vücudu daha fazlasını isteyen Eleanor onu daha da yakına çekmeye çalıştı ama Damon direndi.

"Yavaşça, Elle. Henüz benim için hazır değilsin." "O zaman beni hazırla," diye ısrar etti.

"Memnuniyetle."

Adam onu battaniyenin üzerine sırt üstü yatırırken duyuları ateş gibi yükselmişti. Sonra eteklerini üzerine kaldırarak, ağzını çıplak bir iç uyluğa indirdi ve orada bulduğu yumuşak tenin her santimini öpmeye başladı. Dokunuşu enfesti, sıcak dudakları okşuyor, alay ediyor, elbisesini beline kadar itip en kadınsı sırlarını ortaya çıkarırken onu özleminden hafifçe çıldırtıyordu.

Eleanor, adamın ağzı yukarıya, abanoz buklelerle örtülü kadın tepesine hareket ederken sıcaktan titredi. Adam kadının kalbinin tam ortasında durduğunda, Eleanor aşağıya baktı. Açılmış kalçalarının arasında duran adamın görüntüsü onu titretmeye yetti. Adamın koyu renk saçları solgun teniyle erotik bir kontrast oluştururken, nefesinin sıcak, alaycı neminin yarığını okşadığını hissetti.

Adamın dili ıslaklığının üzerinde ilk gezintisini yaptığında inledi. Sonra onu tamamen tattı, dudakları onun seksinin gizli tomurcuğunu sardı. Bunun tatlı şoku kalçalarını battaniyeden ayırdı, bu da Damon'ın onu sabit tutmak için ellerini kalçalarının altına kaydırmasına neden oldu.

Eleanor zihninin sersemlemiş bir köşesinde, belki de onun baş döndürücü tutkusundan, kendi ahlaksızlığından dolayı skandala uğraması gerektiğini düşündü, ama bunun yerine onun ağzının büyümlü okşamalarını memnuniyetle karşıladı.

Damon Eleanor'u devam ederken, Eleanor'un boğazından bir inilti yükseldi. Eleanor daha fazla dayanamayacağından emin bir şekilde Eleanor'un omuzlarına yapıştı ama Damon acımasızca saldırmaya devam etti ve Eleanor onun altında kıvranana, çılgınca bir coşkuyla başını bir o yana bir bu yana sallayana kadar onu daha da yükseklere çıkardı. Kadın, Damon'un

ve sadece birkaç dakika içinde, tam da bunu yaptı.

Bir eridi ve patladı.

İçinde parçalanan parlak yıldız patlaması Eleanor'u halsiz bıraktı ve sonrasında mutluluktan bitkin düştü. Sersemlemiş duyularını toparlamaya çalışırken gözleri kapalı kaldı ama Damon'ın bir tarafa kaydığını hissettiğinde gözlerini tekrar açtı.

Yüzündeki ifadenin şefkatli bir onay olduğunu gördü. Sonra onu şaşırtacak şekilde elini tuttu ve uyluklarının tepesine getirerek parmaklarını artık nemden kayganlaşmış olan kadınsı yarığına bastırdı.

"Bu daha iyi," dedi memnuniyetle. "Vücudun kendini benim girişime hazırladı. Kendi balınla ıslanmışsın."

Onu serbest bıraktıktan sonra aşağı uzanıp pantolonunun ön düğmelerini açarak dikkatini kendi beline çevirdi. Adam çekmecelerini açıp kasıklarındaki kıvrık kılların arasından çıkan uzun, şişmiş fallusunu serbest bıraktığında Eleanor'un nefesi kesildi. Eleanor yutkundu, onun erkek anatomisi ve büyük, nabız gibi atan boyutu karşısında büyülenmişti.

Damon onun elini tekrar tuttu ve bariz uyarılmışlığına götürerek kabaran sıcak etin avucunu okşamasına izin verdi. Parmakları sert shaftın etrafında nazikçe kıvrıldığında keskin bir nefes aldı ve aşağıdaki sert, kadifemsi keseleri izlediğinde zevkle titredi.

"Bu kadar yeter tatlım," dedi boğuk bir sesle. "Eğer beni çok fazla tahrik edersen, kendimi kontrol edemem."

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum," diye utangaçça mırıldandı Eleanor, kendini yüz­süz ve neşeli hissediyordu.

"Evet, öyle. Seni incitmemek için yavaş gitmeliyiz."

Yanına uzandı, ağırlığını bir dirseğine verdi ve onu kendine çekti, ereksiyonunun şişmiş çıkıntısını kalçasının yumuşaklığında hissetmesine izin verdi. Adamın eli kalkıp kadının

yüzündeki kuzguni bir kıvrım, dokunuşundaki şefkat ve duygusallık açıktı.

"Bunun hayalini kurmuştum," diye mırıldandı ona bakarak.

Damon'ın şu anda yaptığı gibi onunla sevişmesini de hayal etmişti. Damon'ın onu tutmasını, ona dokunmasını ve ona değer vermesini.

Avuç içiyle kızın yanağını okşadıktan sonra tekrar eğilerek çenesinden aşağıya, boğazına doğru öpücükler kondurdu. Aynı anda, göğsünü avuçlamak için uzandı. Avucunun sıcaklığı tenini yaktı ve bir an sonra ağzı da buna katılarak meme uçlarını tahrik edici okşamalarla sıyırdı.

Eleanor vücudunu örtmek için pozisyonunu değiştirip ağırlığını Eleanor'un kalçalarının arasına Damon başını kaldırıp ona baktı. Eleanor, Damon'ın gözlerinin sıcak, ilkel bir arzu pusuyla parladığını heyecan ve sevinç karışımı bir duyguyla gördü.

Arzu da içinde çalkalanıyor, nabzının atışıyla aynı anda zonklayan enfes bir sıcaklıkla birlikte. Onu, kendisini korkutan bir yoğunlukla istiyordu.

Yine de adamın sert uyarılması bacaklarının arasındaki ıslak cenneti bulduğunda ve girişini araştırdığında korkmadı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, dikkatli bir şekilde içine girmeye başladı.

Yoğun, karanlık bakışları tüm bu süre boyunca onunkileri hiç terk etmedi. "Durmamı istiyorsan söyle," diye usulca emretti.

"Yapacağım..."

Yine de onun durmasını istemiyordu. Adam alçaldıkça güçlü kalçaları kadınınkileri ayırıyor, amansızca içine bastırıyordu ama kadının bedeni onun için isteyerek açılıyor, geriliyor, şişmiş erkekliğini kabul ediyordu.

Sonunda adam onun içine gömüldüğünde, Eleanor her ne kadar acı verici bir his olduğunu söyleyemese de, kendini ezici bir şekilde onunla dolu hissetti. Yine de nefes alış veriş azalmıştı ve Eleanor onun göğsünün sert duvarına çarpan kalbini hissedebildiğinden emindi.

"İyi misin, Elle?"

Adamın derin boğuk sesinde bir endişe notası vardı ama kadın hafif bir gülümsemeye onu rahatlattı.

"Evet," diye içtenlikle fısıldadı. Bedenlerinin mümkün olan en mahrem şekilde birleşmesi bir şekilde doğru görünüyordu... hatta mükemmel.

Dikkatli ve şefkatli Damon tamamen hareketsiz yatarak onun kazığa oturtulmasına alışmasını bekledi ve bir süre sonra Eleanor içindeki sarmal gerilimin daha da arttığını fark etti.

Kızın katılığı gevşemeye başladığında Damon geri çekildi, sonra yavaşça bir kez daha yukarı doğru kayd, tekrar geri çekilmeden önce onu titretti. Şehvetli eylemini birçok kez tekrarladı, her nazik dalma ve geri çekilme ile onu okşadı, yavaşça yükseldi, ritmik olarak geri çekildi, içgüdüsel olarak kalçaları kalkana ve tatlı bir terk etme dansında hızına uymaya çalışana kadar tepkisini ikna etti.

Damon onun merkezindeki parlak his alevini körükledikçe kızın inlemeleri iniltiye dönüştü. Damon onun içinde hareket ettikçe kendi nefesi de sertleşiyordu ama yine de sadece onun zevkini artırma niyetiyle bedeninin güçlü itişini yumuşattı.

Eleanor dayanılmaz tatlılık karşısında neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Neredeyse çaresiz bir halde, kıvılcımlar bir yangına dönüşürken onun altında gerildi ve kıvrıldı. Ateş doruğa ulaşp kırıldığında, tutkusu bir sevinç hezeyanı ile içinde derinlere doğru patladı ve sersemlemiş bir halde haykırarak ona doğru eğildi.

Onun vahşi inlemelerini ağzıyla yakaladı ama aynı zorlayıcı ritimle sürmeye devam etti, kendinden geçme dalgaları onu sarsarken coşkusunu ustalıkla uzattı.

Damon ancak o zaman Eleanor'u kasıp kavuran aynı çalkantıya teslim . Boğazından sert bir inilti koptu, vücudu sarsılıp titrerken ve sonunda hareketsizleşirken yüzünü Eleanor'un boynunun kıvrımına gömdü.

Tensel yankılar azaldıkça düzensiz nefesleri kesildi, birbirlerine sarıldılar, zayıf ve zevkin artçı şoklarında tükendiler.

Damon önce toparlandı. Başını kaldırarak Eleanor'un kızarmış yüzünü tekrar tekrar öptü... dudaklarının yavaş, yatıştırıcı, yumuşak okşayışları Eleanor'un kalbini de en az tutkusunun bedenine yaptığı kadar yaktı.

"Seninle ilgili kurduğum onca fanteziden sonra," diye mırıldandı dudaklarına karşı, "gerçek çok daha tatlıydı."

Cevap verecek gücü yoktu, bu yüzden gözleri hâlâ kapalıyken sadece gülümseyerek onayladı. Damon'ın ağırlığı üzerine bastırıyordu ama hareket etme arzusu yoktu. Sadece burada uzanmak, Damon'ın sert gücünün tadını çıkarmak, onun tarafından tamamen, acı verici bir şekilde doldurulma hissinin tadını çıkarmak istiyordu. Kendini Damon'a tamamen bağlı hissediyordu, sadece bedenleri değil kalpleri de. Aralarındaki yakınlık muhteşemdi, ateşli, cesur ve heyecan vericiydi, en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Yine de bunun yoğun tatlılığı, saf büyü, onu daha önce bildiği aynı ezici, ezici duyguyla doldurmuştu

...

Eleanor ani ve şok edici bir farkındalıkla donakaldı. İçinden akan özlem aştı.

Damon'ı hâlâ seviyordu. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti-

Sesler ve koşan ayakların sesi çok uzaklardan geliyor gibi görünse de, Eleanor zihninin sersemlemiş bir yerinde, ipek kozalarına çok yakın olduğunu fark etti.

Damon daha uzun süre yalnız kalamayacaklarını anlayınca kaskatı kesildi, o da öyle.

Kadının üzerinden dikkatlice inip ceketinin cebinden bir mendil çıkarmadan önce yumuşak bir yemin etti. "Bunun olmasından korkuyordum."

Sonra ona hüzünlü bir gülümseme sunarak, kalçalarındaki ve belindeki tohum izlerini silmeye başladı. "Dağınıklığımızı gidersek iyi olur Elle, hem de hemen, çünkü yerel halk tarafından rahatsız edileceğimizden şüpheleniyorum."

Eleanor hâlâ farkına vardığı şeyin şokunu yaşıyordu ama Damon'la suçüstü yakalanmanın verdiği gariplik daha öncelikliydi. Birkaç dakika önce giysilerini düzeltmek için çabaladılar.

Yakındaki tarlalardan birkaç kiracı çiftçi, gökyüzünden gelen şaşırtıcı fenomeni araştırmak için koşarak geldi.

Sarkan balon sepetten indirildikten ve Damon içinde bulundukları durumu sakince açıkladıktan sonra, çiftçiler onları bir araba ödünç alabilmeleri için yerel lordun malikânesine götürmeyi teklif ettiler. Ancak Eleanor'un tahminine göre, muhtemelen onları gören soyluların sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi olacağı için reddetti.

Bunun yerine Damon, bir çiftçiye onları arabasıyla Londra'ya geri götürmesi için yüklü bir ücret teklif etti ve bir diğerine de balonu geri getirmesi için yüklü bir ödeme yapmayı vaat etti.

Londra'ya doğru uzun yola çıktıklarında Eleanor yaşadığı şoku hâlâ atlatamamıştı. Damon'a hâlâ aşıkta, Tanrı yardımcısı olsun. Damon hayatına yeniden girdiği andan beri duygularıyla savaşmış, ona karşı hâlâ beslediği duyguları bastırmaya çalışmıştı ama nafile.

Ve az önce onunla sevişerek ve ona masumiyetini vererek hatasını daha da derinleştirmişti.

Eleanor pişmanlıklar ve kendini suçlamalarla dolu gözlerini sıkarak kapattı. Aşıkların büyüğü bozulduğuna göre, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Damon'a duyduğu özleme teslim olduğu için delirmiş olmalıydı.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı? Ona nasıl hissettiğini söyleyemezdi elbette. Aşkını reddettiğinde bu çok incitici olurdu.

Ondan uzaklaşmak zorundaydı, bu kadarı kesindi. Artık ona karşı çok savunmasızdı, sevgisine karşılık alamadığı halde onu seviyordu.

Ancak şu anda en acil mesele bu değildi. Yüzden fazla insan onları birlikte gökyüzünde uçarken izlemişti. Olası olumsuz yansımaları en iyi nasıl önleyeceklerine karar vermeleri gerekiyordu. Ancak bu konuyu şu anda çiftçinin önünde tartışamazlardı.

Damon'a gelince, yolculuk boyunca çoğunlukla sessiz kaldı. Eleanor onunla ne zaman göz göze gelse, yüzündeki esrarengiz ifade ne düşündüğü ya da hissettiği ya da benzer pişmanlıklar yaşayıp yaşamadığı konusunda Eleanor'a hiçbir ipucu vermedi.

Belki de uzun süren yokluklarını açıklamak için bir hikâye uyduruyordur, diye umutla düşündü. Öğleden sonra çiftçi onları Portman Place'e bıraktığında, yaklaşık dört saattir yoklardı.

"Damon," diye başladı Eleanor alçak bir sesle, Damon ona Beldon malikânesinin ön merdivenlerine kadar eşlik ederken. "Her ne kadar bizim kontrolümüz dışında olsa da, halam bugünkü aksilikten dolayı şüphesiz mutsuz olacaktır. İnişimizden kısa bir süre sonra fark edildiğimizi vurgulamamız gerektiğini düşünüyorum."

Damon'ın ifadesi esrarengizliğini koruyordu ama ses tonu garip bir şekilde soğukkanlıydı. "Onunla benim ilgilenmeme izin ver, Elle."

Anlaşıldığı kadarıyla Eleanor'un buna uyması için çok az şansı vardı. Bir uşak tarafından içeri alındıklarında, Beatrix teyzesi sanki kayıp havacılardan haber almak için diken üstünde bekliyormuş gibi en yakındaki salondan koşarak giriş salonuna geldi.

"Tanrı'ya şükür!" Beatrix kollarını Eleanor'a dolayarak haykırdı. "Ah, sevgili kızım, endişeden deliye dönmüştüm. Öldürülmüş olabileceğinden korktum."

Eleanor teyzesini hiç bu kadar telaşlı ya da sevgi gösterisinde bu kadar coşkulu görmemişti. "Tehlike olabileceği kadar büyük değildi, teyze. Lord Wrexham balonu güvenli bir şekilde bir tarlaya indirdi ve sonra bazı çiftçiler tarafından kurtarıldık."

Damon'ın adını duyunca Beatrix kesildi ve geri çekildi, yüzündeki derin rahatlama dikkatini Damon'a çevirdiğinde küçümsemeye dönüştü.

"Size minnettarım efendim," dedi kibirle, "ama sizi affedemem. Gezintimize kendinizi dahil etmeseydiniz bu felaket asla yaşanmazdı."

Eleanor aceleyle, "Bu Lord Hazretleri'nin suçu değildi," diye belirtti. "Sinyor Pucinelli gondolda bize katılamadan önce birisi balonun ipini serbest bıraktı."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Bana öyle söylendi. Pucinelli gemide olduğunuz için dehşete düşmüş ve bol bol özür dilemiş. Suçlunun mürettebatından biri olduğuna inanıyor ama ortadan kaybolduğu için kötü adam sorgulanamıyor. Yine de bu Lord Wrexham'ın yaptıklarını mazur göstermez." Damon'a kötü kötü baktı. "Yeğenimin adını ikinci kez pisliğe bulaştırıyorsun ama bu sefer tamamen mahvolacak. Birlikte ortadan kaybolmanız şimdiden tüm tonlarca konuşuluyor."

Eleanor Damon'ı savunmak için ağzını açtı ama teyzesi çaresizlik içinde ağıt yakmaya devam etti. "Bu korkunç ötesi bir şey Lord Wrexham. Eleanor kibar insanlardan dışlanacak ve ben de bir daha asla başımı dik tutamayacağım ve bunun suçlusu *sizsiniz*, efendim. Sen alçakların en kötüsüsün. Hiçbir hanımefendi sizin yanınızda güvende değil-"

"Yanılıyorsunuz Leydi Beldon," diye sözünü kesti Damon soğukkanlılıkla. "Sizi temin ederim, Leydi Eleanor benim yanımda tamamen güvende. Ve bunu hemen telafi etmeye hazırım."

"Ne demek telafi etmek?" Beatrix tekrarladı, sesi küçümseyiciydi.

"Elbette onunla hemen evleneceğim. Ayarlamaları yapar yapmaz özel bir ruhsatla evleneceğiz."

Eleanor kalbinin sıkıştığını hissetti. "?" diye mırıldandı, boş gözlerle Damon'a bakıyordu.

Beatrix Teyze sanki böyle bir alternatifi düşünmek zorunda kalmaktan bile acı duyuyormuş gibi elini şakağına götürdü. Ama uzun bir tereddütten sonra sertçe başını salladı. "Korkarım o haklı Eleanor. Bu haydutu kocan olarak kabul etmen fikri her ne kadar hoşuma gitmese de, bunun için hiç umut yok. İtibarını kurtarmanın tek yolu evlilik."

"Hayır teyze," diye haykırdı Eleanor, sesi panikten soluk soluğaydı. "Elbette bu kadar sert önlemlere gerek yok."

"İzin verirsiniz Leydi Beldon," dedi Damon, "yeğeninizle özel olarak konuşmak istiyorum, mantıklı düşünmesini sağlamak için."

Eleanor gerçekten de Damon'la yalnız konuşmak istiyordu ama bu *onun* mantıklı düşünmesini sağlamak içindi. Böylece, teyzesi özel bir baş başa görüşmeye itiraz etmeye hazır görüldüğünde, Eleanor onu engelledi. "İyi fikir lordum."

Başka bir şey söylemeden dönerek onu salondan en yakındaki salona götürdü ve kapıyı sıkıca kapattıktan sonra onunla yüzleşti.

"Benimle evlenme niyetinizi açıklayarak ne demek istiyorsunuz?" Eleanor hemen söyledi. "Teyzemle başa çıkma konusundaki yanlış fikrin *bu* mu?"

Damon yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. "Teyzen haklı, Elle. Bunun için hiç umut yok. Evlenmeliyiz."

Eleanor ona dik dik baktı. "Bu felakete nasıl bu kadar umursamazca davranabiliyorsunuz?"

"Bu konuya kibarca yaklaşmıyorum. Ancak hiçbir protesto koşullarımızın aciliyetini değiştirmeyecektir."

Panik onu bıçakladı ve adama saldırdı. "Teyzem haklı. Prens flörtünü bozmakta ısrar etmeseydin bunlar asla yaşanmayacaktı."

Damon elini kaldırdı. "Eğer üzerimden bir şerit koparacaksan, daha sonraya kadar beklemen gerekecek. Şimdi gidersem, özel bir ruhsat için başvuracak zamanım olacak, böylece töreni yarın sabah yapabiliriz."

Eleanor şaşkınlık içinde Damon'a baktı. "Yarın sabah ya da başka bir zaman bir tören düzenlemeyeceğiz! Aramızda aşk yokken, tüm günlerimiz boyunca sürecektir kutsal bir birlikteliğe zorlanmayacağım."

"Başka seçeneğin yok, Elle. Çok ileri gittik. Sadece seninle uzlaşmakla kalmadım, bekaretini de aldım." Bir kaşını kaldırdı. "Teyzen bu küçük ayrıntıyı öğrense daha da dehşete düşerdi, sence de öyle değil mi?"

Ona ihtiyatla baktı. "Ona söylemeye cesaret edemezsin."

"Olabilir, çünkü bu onu bir skandalı önlemek için evliliğimizde ısrar etme konusunda daha da kararlı hale getirecektir."

"Dolambaçlı olduğunu biliyordum," diye dişlerinin arasından mırıldandı. "Belki, ama benimle evleneceksin."

Eleanor hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı ve onun iddiasının doğruluğunu kabul etmemek için mücadele etti.

Bu içler acısı duruma düştüğü için kendisine de kızgındı. Bir aşk evliliği istemişti ama şimdi bu seçeneği tamamen yok etmişti. Bu sabah Damon'la sevişmemiş olsaydı, yaklaşan fırtınayı atlarmaya çalışabilirdi. Ama onunla yalnızken hiçbir şey olmadığı için itibarının haksız yere zedelendiğini iddia edemezdi.

İçini korku kaplayan Eleanor elini alnına götürdü. Onu sevmeyen bir kocası olacaktı, bu da kalp kırıklığı için kesin bir reçeteydi. Damon sevgisine zerre kadar karşılık vermediği halde ona aşıktı.

"Beni tehlikeye attığın için özür dilemekte bu kadar ısrarcı olduğuna inanamıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Toplumun senin hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil, hiçbir zaman da olmadı."

"Ama *senin* hakkında ne düşünüldüğünü önemsiyorum. Ve seni vikontesim yaparak korumak istiyorum. Aksi takdirde mahvolursunuz."

Eleanor, "Her zaman Kıta'ya taşınıp bir manastıra girebilirim," diye mırıldandı.

Hızlı gülümsemesi onun tehdidini ne kadar saçma bulduğunu gösteriyordu. "Bir rahibenin varoluşu için tamamen uygun değilsin, Elle. Senin gibi tutkulu, senin gibi yaşama aç bir kadın manastır duvarlarının ötesine kapatılmamalı. Bunu daha bu sabah kanıtladık."

Kadın dehşet içinde ona bakarken Damon bir adım daha yaklaştı. Uzanarak güçlü parmaklarını kadının yanağında hafifçe gezdirdi. "Benim çocuğumu taşıyor olabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

Eleanor'un eli karnına gitti. Hayır, bunu düşünmemişti ama düşünmesi gerekirdi.

" sevmiyoruz," diye tekrarladı, boşuna çabalıyordu.

"Bu hiç fark etmez, Elle."

"Tırmık olman bir fark yaratır."

Damon onun bakışlarını tuttu. "Sana söyledim, seni sevemesem bile evlilik yeminimize sadık kalacağım."

Adamın bu iddiası Eleanor'a yeniden acı verse de Eleanor bunu gizlemeye kararlıydı. "Ayrıca ben seninle evlenmeyi kabul edene kadar bekâr kalacağımı söylemiştin ama üç günden kısa bir süre içinde yeminini bozdun."

Damon'ın dudakları kıvrıldı. "Seninle ayrıldığım için bunun sayılacağını sanmıyorum."

"*Mesele* şu ki," dedi aceleyle, onun gülümsemesinin cazibesini görmezden gelerek, "sana güvenmiyorum Damon."

Koyu renk gözleri yumuşamış gibi görünürken ifadesi bir anda ayıldı. "Biliyorum Elle. Ama sana söz veriyorum, kötü yollarımdan vazgeçtim. Ve seni asla incitmemek için elimden geleni yapacağım."

Ona inanamıyordu ama kaybedeceği bir savaş verdiğinin de farkındaydı. Sertçe yutkundu, itirazlarını tekrarlarken paniğini bastırmaya çalıştı. "Başka bir yolu olmalı Damon. Sırf itibarım yerle bir oldu diye seninle evlenmek zorunda kalmak istemiyorum."

"bir skandaldan kurtarmak , değil mi?"

Bu düşünce Eleanor'un tüm itirazlarını bastırdı. "Evet, elbette." Yetim bir kıza evini açtığı için teyzesine çok şey borçluydu. Beatrix'in iyiliğinin karşılığını onu skandala bulaştırarak ödeyemezdi.

"O zaman kararınızla ilgili hiçbir soru işareti kalmamalı," diye belirtti.

Eleanor orada durmuş kendi kendine tartışırken, Damon aralarındaki son mesafeyi de kapattı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Eleanor'u kollarının arasına aldı ama kucaklamasında tutku yoktu. Bunun yerine ona teselli veriyordu.

"İstedığinin bu olmadığını biliyorum Eleanor," dedi yumuşak bir sesle, "ama başka seçeneğimiz yok."

Gözlerini sıkıca kapattı. Okşayıcı sesi onu sersemletip büyüleyecek güce sahipti ama şefkati ağlama isteği uyandırdı. Damon'ın şefkatli ilgisiyle kalbini eritmesi adil değildi.

Eleanor yüzünü adamın omzunun sıcak kıvrımına bastırarak umutsuz bir iç geçirdi. "Sanırım hayır."

Ona bakmak için hafifçe geri çekildi, ancak kollarını gevşek bir kucaklamayla ona dolamaya devam etti. "Neşelen, tatlım." Derin bakışları bir cürete dönüştü. "Eğer bir balonun içinde ölüm ihtimaliyle gözünü kırpmadan yüzleşebilecek cesaretin varsa, benimle evlenme ihtimaliyle de yüzleşebilirsin."

Damon onun canlı mavi gözlerindeki belirsiz duyguları izlerken, kaçınılmaz olanı kabul ettiği anı anladı. Tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı bıraktı.

"Teyzene sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?" diye sordu.

Eleanor bir kez daha derin bir iç çekerek, "Yapacağım," dedi.

Kadının kıvrak bedenini bir süre daha kendine doğru çekti, sonra onu bıraktı ve geri çekildi. "Özel bir ruhsat alır almaz size haber vereceğim. Çıkarken de Leydi Beldon'ı yanınıza göndereceğim. Kararınızı duymak için endişeyle beklediğinden şüpheleniyorum."

Damon salondan çıktığında Leydi Beldon gerçekten de koridorda endişeyle bekliyordu.

"Yeğeniniz sizinle konuşmak istiyor leydim," diyerek selam verdi ve ön kapıya yöneldi.

Portman Place'den ayrıldıktan sonra Damon gördüğü ilk at arabasını selamladı. Özel bir ruhsat almak niyetiyle, arabacıya kendisini Doctor's Commons'taki kilise mahkemelerine götürmesini emretti, sonra da doğru yolu izlediğinden emin bir şekilde gecekondulara yerleşti.

Eleanor'la seviştiği andan itibaren, o yapmamış olsa bile, cinsel birlikteliklerinin evlilikle sonuçlanacağını biliyordu. Onunla evlenmek onuruna bağlıydı.

Yine de hiç pişmanlık duymadığını fark etti Damon. Eleanor'un bir daha dönmek üzere hayatına girmesini istiyordu ve bugün onun üzerinde mümkün olan en kalıcı şekilde hak iddia etmişti.

Onun bedenini almak tamamen bilinçli bir karar değildi. Vahşi fiziksel tepkisi, o anın tehlikesine karşı verdiği bir tepkiydi. Damon onu kaybedebileceğinden korktuğunu itiraf etti. Tehlikeli kaçışlarının ardından Eleanor'un güvende olduğunu öğrendiğinde duyduğu rahatlama onu güçsüz bırakmıştı; tıpkı daha sonra paylaştıkları tutku gibi. Eleanor'un ateşli, masum duygusallığı Damon'ın onunla ilgili tüm fantezilerine uyuyordu. Bu, onun cesareti ve canlı ruhuyla birleştiğinde, onu dehşete düşürmüş, tahrik etmiş ve etkilemişti.

Duygularını tekrar kontrol altına almasını sağladığı için, aralarındaki şefkatli konuşmanın kesilmiş olmasından son derece memnundu.

Damon bu olayın ona açık bir uyarı olması gerektiğini biliyordu. Evlendiklerinde Eleanor'la arasına duygusal olarak mesafe koyması gerekiyordu. Yine de bu konuda artık oldukça uzmandı. Hayatının büyük bölümünü ilişkilerinde soğukkanlı olmaya çalışarak geçirmişti.

Damon kendi kendine, aralarında aşk diye bir şey olmayacağına söz verdi. Eleanor'un kalbine girmesine izin verirse ne tür bir yıkıcı acıyı göze aldığını biliyordu. Daha önce katlandıklarından bile daha kötü olabilecek bir acı.

Onun kendisine aşık olmasına da izin vermeyecekti, çünkü karşılık veremediğinde sadece incinecekti ve onu bir daha incitmemeye kararlıydı.

Ancak onun güvenini kazanmak zorundaydı. Sadakat yemini etmişti ama bunu ona sadece sözlerle değil, eylemleriyle de göstermesi gerekiyordu.

Hayır, diye düşündü Damon sessizce, Eleanor'un aşk arzusunu yerine getiremezdi ama hayatı pahasına, onun mutlu olduğunu görmek için mümkün olan her türlü çabayı gösterecekti.

Eleanor Damon'la evlenme zorunluluğu karşısında afallayıp dehşete düştüyse, yaşlı kadının salona girdiğinde yüzünde beliren asık ifadeye bakılırsa teyzesi de öyle düşünüyordu.

Ama Beatrix sabah evlenme planlarını duyunca başıyla onayladı. "Katılıyorum, hızlı hareket etmek en iyisi."

"Sanırım öyle," dedi Eleanor sessizce. "Gerçi bu Marcus'un düğünümü kaçıracağı anlamına geliyor. O ve Arabella'nın önümüzdeki hafta başına kadar İngiltere'ye dönmeleri beklenmiyor. Drew ve Heath de orada olmayacaklar."

"Elimizden bir şey gelmez, canım. Ortaya çıkan skandalı bir an önce durdurmamız gerekiyor. Aslında, ev partisi Cuma gününe kadar başlamayacak olsa da yarın öğleden sonra Brighton'a gitmemizin akıllıca olacağını düşünüyorum. Misafirlerimiz o zaman planlandığı gibi bize katılabilir. Şehirden uzakta olursak şüpheler daha çabuk azalacaktır."

Tonla yüzleşmekten kaçınmak için şehri terk etme ihtimali çok cazip olduğundan Eleanor itiraz etmedi.

Yine de onu böyle moralsiz gören Beatrix onu neşelendirmeye çalıştı. "İşlerin bu noktaya gelmesinden üzüntü duyuyorum canım, ama evliliğin sadece ismen olması gerekiyor. Ve elbette seni mümkün olduğunca Wrexham'dan korumak için elimden geleni yapacağım. En azından Rosemont'ta ayrı yatak odalarınız olmasını sağlayacağım... Gerçi yeni evli bir çift olarak törenden hemen sonra yollarınızı ayırmanız uygun olmaz. Birlikteliğinizin zoraki bir evlilik gibi görünmesini istemeyiz, öyle olsa bile. Sizin ve Wrexham'ın hala nişanlı olduğunuzu duyuracağız, böylece dedikoducular bunun bir aşk evliliği olduğunu düşünecekler. Bu da skandalı bir nebze olsun hafifletecektir."

Ama bu bir aşk maçı değil, diye itiraz etmek istedi Eleanor'un kalbi.

Onun sessizliği üzerine Beatrix hızlıca elini okşadı. "Artık planımız belli olduğuna göre, yukarı çıkıp kendine çeki düzen vermelisin. Jenny'nin üstünü değiştirmene yardım etmesi için zili çal, ben de çalışanlarımıza hemen toplanmaya başlamalarını söyleyeyim. Aşçıdan da büyük bir öğle yemeği hazırlamasını isteyeceğim. Artık evinizde güvende olduğunuza göre, açlıktan ölüyorum. Kaderiniz bu kadar belirsizken tek bir lokma bile yiyemezdim."

Eleanor teyzesinin bu şaşırtıcı itirafı karşısında hafifçe gülümsedi. Beatrix nadiren hiçbir şeyin rahatını bozmasına izin verirdi. Ne de o

genellikle başkalarını önemseydiğini itiraf ederdi. Belki de Sinyor Vecchi'yle filizlenmekte olan aşkı hayata bakışını bir nebze olsun yumuşatıyordu.

Eleanor itaatkâr bir şekilde üst kattaki yatak odasına çıktı ama abigail'ini çağırmadı. Sadece düşünceleriyle baş başa kalmayı tercih etmekle kalmıyor, bakire halindeki değişikliğin belli olması ihtimaline karşı mahremiyet istiyordu.

Pelisesini, elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarıp şovalenin camından vücudunu incelediğinde Eleanor sevişmenin izlerini görebiliyordu; kalçalarında Damon'ın kurumuş tohumunun izleri ve pembe bir kan lekesi vardı. Dudakları da her zamankinden daha kırmızıydı, göğüsleri daha hassastı. Ve leğende kendini yıkarken kalçalarının arasında belirgin bir hassasiyet hissetti.

Dahası, en ufak bir dokunuş bile bu sabah aralarında geçenleri canlı bir şekilde hatırlamasına neden oluyordu -Damon onu öpüyor, okşuyor ve içinde hareket ediyordu.

Eleanor gözlerini kapadı, içini bir kez daha dehşet kapladı. Yarın bu saatlerde muhtemelen Damon'la evlenmiş olacaktı ki bu kader onu iki yıl önce çılgınca mutlu ederdi. O zamanlar onun karısı olmayı çok istemişti ama şimdi...

Onu incitmek istemediğini, evlilik yeminlerine sadık kalacağını iddia ediyordu ama yine de ona inanmaya cesaret edemiyordu. Ya ona tekrar ihanet ederse? Bu sefer yıkım çok büyük olacaktı.

Yine de Damon'la evlenmeyi reddederse nasıl bir geleceği olabilirdi ki? Başlarına bir skandal getirerek teyzesini incitemezdi. Beatrix Teyze'yi hiç umursamasa bile, bir rahibe manastırı söz konusu olamazdı. Taşrada sessiz bir yere kaçıp utanç içinde kendini gizleyemezdi de. Böyle bir hayat istemiyordu, kibar toplum tarafından dışlanmak istemiyordu. Evlenmek, çocuk sahibi olmak, bir aile kurmak istiyordu. Onu seven bir koca istiyordu.

Eleanor sorunun bu olduğunu biliyordu. Damon onu sevmezdi ya da sevmeyecekti. Nedenini anlamaya başlamıştı.

Ailesini kaybettiği için yaşadığı acı. Bu bilgi onu inanılmaz derecede üzdü ama aynı zamanda ne kadar büyük bir güçle karşı karşıya olduğunu da gösterdi.

Eleanor'un vücudunu bir ürperti kapladı. Kendisini çok savunmasız hissediyordu, Damon onu sevmediği halde onu seviyordu.

Onun kalbini çok kolay kırabilirdi. Onun üzerindeki gücü zaten tartışılmazdı. Onunla birlikteyken, onu büyülüyor, kızdırıyor ve tüm duyularının canlı bir şekilde canlanmasını sağlıyordu. Onunla tartıştığında, sadece nefesini kesen bir öpücük konduruyordu. Ve onunla seviştiğinde, kendini ateşler içinde, çılgınca kontrolden çıkmış hissediyordu.

Eleanor, evlendiklerinde kendini korumanın imkânsız olacağından şüpheleniyordu.

Kurulandıktan sonra yeni bir kombinezon buldu ve kaderine boyun eğerek tekrar basit bir muslin sabahlık giymeye başladı. Basit gerçek şuydu ki, Damon'ın teklifini kabul etmekten başka çaresi yoktu, özellikle de bir gün onu sevebileceğine dair en ufak bir ihtimal varsa-

Bu düşünce Eleanor'un nefesini kesti. Damon'ı kendisine aşık etmek mümkün olabilir miydi?

İki yıl önceki flörtleri sırasında yaşadıkları başlıca sorun buydu. Onu sevmemişti, bu yüzden cinsel arzularını tatmin etmek için başka bir kadına yönelmişti.

Ama onu sevmeye başlayabilir miydi?

Bu sabah onun gözlerinde basit bir şehvetten daha fazlasını gördüğünden neredeyse emindi, ancak söz konusu o olduğunda yargılarına güvenemiyordu.

Ancak Damon onunla evlenme niyetini açıkladığından beri Eleanor ilk kez bir umut ışığı hissetmişti. Damon'ın aşkını asla kazanamayabilirdi ama denemek zorundaydı. Geleceği, tüm mutluluğu buna bağlıydı.

Belki de Fanny Irwin'den tavsiye istemek akıllıca olurdu. Fanny'nin kitabında kalp kırıklığının nasıl önlenebileceğine dair pek bir şey yoktu.

Bir kadın bir koca yakalamıştı ama Damon'la nasıl başa çıkılacağı konusunda önerileri olabilirdi.

Bir karara varan Eleanor nefesini yavaşça bıraktı. Damon'ın kendisini sevmesini sağlamaya çalışacaktı.

Daha da önemlisi, ona kendisini sadık kalacak kadar sevdirmeyi amaçlıyordu.

Chapter Thirteen

*Aşk bazen bir beyefendinin hovarda tavırlarından vazgeçmesini sağlayabilir,
ancak erkeğin kalbini kazanmak zor bir mücadeledir.*

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Eleanor öğle yemeğinden önce Fanny'ye hızlıca bir not yazıp hemen yanıt aldığı için, o gün öğleden sonra fahişenin Crawford Place'deki özel evini ziyaret edebildi.

Fanny onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve Eleanor'un balon yükselişinin beklenmedik bir şekilde nasıl tehlikeye girmesine yol açtığını ve bunun da yarın Lord Wrexham'la evlenmesiyle sonuçlanacağını açıklamasını düşünceli bir şekilde dinledi.

"Eleanor sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi nasıl hareket etmem gerektiği konusunda bana tavsiyede bulunacağınızı umuyordum. Bir kocayı ele geçirmekle ilgili kitabınız esas olarak evlilikten önceki durumları ele alıyor, sonrasını değil."

Fanny yüzünü buruşturmadan önce, "Size önerilerde bulunmaktan mutluluk duyarım," diye cevap verdi. "Ne yazık ki evlendiğinizde dezavantajlı durumda olacaksınız. Evlilik bir çiftin güç dengesini önemli ölçüde değiştirir. Bir koca hem yasal hem de mali açıdan karısına karşı üstünlük sağlar."

"Biliyorum." Eleanor tereddüt etti. "Ama beni daha çok ilgilendiren kocamın sevgisini kazanmak. Mesele şu ki... Wrexham'ı seviyorum."

"Ah, anlıyorum," dedi fahişe yavaşça. "Elbette onu sevmenin sizi daha da büyük bir dezavantaja soktuğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi, Fanny'nin ikilemini bu kadar çabuk anlamasından memnundu. "Ne yapacağımı bilmem gerekiyor, Fanny. Karşılığında beni sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

Fanny'nin kaşları çatıldı. "Lord Wrexham hakkında bildiklerime göre, önemli bir meydan okuma olduğunu kanıtlayacak."

Onun bu gözlemi Eleanor'u duraksattı. "Öyle mi?" diye sordu Eleanor çalışılmış bir rahatlıkla. "Onu tanıyor musunuz?"

"Biraz." Fanny gülümsedi, sonra sanki dinleyicilerini hatırlamış gibi birden ayıldı. "Ama hayal ettiğiniz şekilde *değil*, Leydi Eleanor," diye hızla ekledi. "Lord Wrexham hiçbir zaman müşterim olmadı."

Eleanor rahatladığının olduğunu biliyordu.

"*Demek istediğim*," diye devam etti Fanny, "geçmişte çok zor biri olduğunu kanıtladı ve muhtemelen öyle de kalacak. Onun kalbi için verdiğiniz savaşı kazanmak için toplayabileceğiniz tüm cephaneye ihtiyacınız olacak."

Bu noktaya itiraz edemeyen Eleanor içini çekti ve bir soruyla karşılık verdi. "Peki ne yapabilirim?"

"Bence işin sırrı, onun size karşı duyduğu fiziksel arzuyu mümkün olduğunca artırmanızda yatıyor."

"Peki bunu nasıl başaracağım?"

Fanny ciddiyetle cevap verdi. "En önemlisi, evli olsan da kocanla hala bir çiftleşme dansı içinde olduğunu unutmamalısın. Onun ilgisine karşı çok istekli görünmemelisin. Onun cazibesine çok kolay teslim de olamazsın. Bunun yerine onun yaklaşımlarına direnmeli ve soğukkanlı bir izlenim vermelisiniz. Aynı zamanda, tıpkı kitabımda tavsiye ettiğim gibi, onu kurnazca kızdırmak, gıdıklamak ve tahrik etmek isteyeceksiniz. Ve cinsel birleşme gerçekleştiğinde, sevişme ve erkek bedeninin nasıl uyarılacağı konusunda daha bilgili olacaksınız."

Eleanor kendini kızarıırken buldu. "Ya ... tamamlanma çoktan gerçekleşmişse?"

Fanny şaşırmış görünmüyordu; tam tersine memnun görünüyordu. "Mükemmel. Bu, size eğitim verme görevimi çok daha kolaylaştıracak. Çoğunluğu kaliteli bayanlardan oluşan okuyucularımın masum hassasiyetlerini korumak için kitabımda hiç bahsetmediğim pek çok teknik var. Neyse ki evli bir kadın olarak

evlilik yatağınızı skandal korkusu olmadan kendi yararınıza kullanabilirsiniz. Baştan ıkarma sanatını kullanmakta daha özgürsünüz. Kocanızın beklentilerini yükseltebilir ve sizi daha çok arzulamasını sağlayabilirsiniz."

"Yani kitabınızdaki tavsiyelere uymaya devam etmeli ama fiziksel cazibemi yoğunlaştırmalı mıyım?"

"Kesinlikle," diye kabul etti Fanny. "Ancak evli bir kadın için de bekâr bir kadın için olduğu gibi temel prensip aynıdır. *Onun* seni kazanmak için çalışmasını sağlamalısın, değil. Kısacası, onun sizi takip etmesini sağlayın. Erkekler olmayı severler, av olmayı değil."

Fanny'nin öğüdü Eleanor için hoş bir tavsiyeydi. Prens peşinde koşmayı bir oyun gibi görüyordu ama bu bir oyun değildi. Artık riskler çok ama çok daha yüksekti.

"Fanny düşüncelerini bölerek, "Yakın zamandaki planlarınızı bilmem yardımcı olabilir," dedi. Sanırım Londra'da yaşamaya devam edeceksiniz? Bir düğün gezisine çıkacak mısınız?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Eleanor. "Önümüzdeki iki hafta belli olmasına rağmen, ayrıntıları konuşacak zamanımız olmadı. Teyzem Leydi Beldon, bu hafta sonu Brighton yakınlarındaki kır evinde yıllık ev partisini düzenliyor. Londra'ya gitmeyerek dedikoduları kontrol altına almanın en iyisi olduğunu düşünüyor, bu yüzden erkenden ayrılıyor -aslında yarın öğleden sonra."

Fanny dudaklarını büzdü. "Wrexham'la birlikte taşraya gitmeniz onun sevgisini kazanmanız için size umut verici fırsatlar sağlayabilir. En azından olayları kendi isteğine göre daha iyi kontrol edebilirsiniz. Söylesene, teyzenin bu ev partilerinde neler oluyor?"

"Gün boyunca pek çok konuk Downs'ta ata binmenin ve yürümenin keyfini çıkarıyor. Ayrıca çeşitli tarihi yerlere geziler düzenliyoruz ve en az bir kez de deniz banyosu için sahile gidiyoruz. Akşamları ise oyunlar, şiir dinletileri ve tabii ki kartlar, akşam yemekleri ve son akşam resmi bir balo ile dans olacak. Aslında Wrexham ve ben iki yıl önce orada tanıştık ve ilk kez olduk."

Fanny mutlulukla başını salladı. "Daha da iyisi. Nişanlılığınız sona ermeden önce orada yaşadığınız samimiyeti yeniden canlandırabilirsiniz."

Eleanor, Damon'la arasının açılmasına neyin sebep olduğunu hatırlayarak parmaklarını kucağında çevirdi. "Mesele şu ki Fanny... Beni sevmesinin yanı sıra çekici bulmasını da çok istiyorum, böylece daha önce yaptığı gibi bir metres tutmakla ilgilenmeyecektir."

Fahişenin bakışları sempatikleşti. "Ondan ayrılmanızın sebebinin metresi olduğunu duymuştum."

Anının ona verdiği acıya rağmen Eleanor ilgisine engel olamadı. "Bazen onu merak etmişimdir. Adı Bayan Lydia Newling'di. Onu tanıyor musunuz?"

Fanny tereddüt etti. "Onu tanıyorum, evet." "Hâlâ Londra'da mı yaşıyor?"

"Evet, ama son duyduğuma göre yeni bir patronu varmış. Endişelenmeniz için bir neden olduğunu sanmıyorum."

Eleanor'un dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, Damon'ın beni Bayan Newling'i bulduğu kadar güzel ya da çekici bulmayacağından endişeleniyorum."

Fanny başını sertçe salladı. "Bu konudaki fikrimi biliyorsunuz, Leydi Eleanor. Çoğu beyefendiyi cezbetmek için güzellik gerekli değildir. Ama Wrexham'ın sizin hakkınızda böyle bir şey düşüneceğine inanmıyorum. Siz Lydia Newling'den çok daha güzelsiniz."

"Ama mesleğinde son derece yetenekli."

"Ben de öyle," diye cevap verdi Fanny. "İhtiyacın olan tek şey cephaneliğine birkaç baştan çıkarma hilesi eklemek için biraz özel ders almak ve dünyanın Lydia Newlings'i için bir rakipten daha fazlası olacaksın."

Eleanor onun teklifi karşısında büyük bir rahatlama hissetti. "Zaten sahip olduğumdan daha fazla yük olmak istemem, ama zamanınız varsa, bana öğretebileceğiniz her şey için minnettar olurum."

Gözleri parlayan Fanny, neden İngiltere'nin en ünlü Kıbrıslılarından biri haline geldiğini gösteren kışkırtıcı bir gülümseme takındı. "Benim için bir zevk olur. Ve şu anda Gotik romanımın taslağını bitirdiğimden beri bolca vaktim var. Aslında, ben

Yarın size yazıp okuyup okumayacağınızı ve bana eleştirilerinizi sunup sunmayacağınızı soracaktım."

"Elbette, çok memnun olurum. Müsaade ederseniz, müsveddeyi Brighton'a götüreceğim-" Eleanor durakladıktan sonra kuru bir sesle devam etti. "Bir kez daha düşündüm de, bu gece okumaya başlayacağım. İyi bir hikâye, yarın evleneceğimin dehşet verici farkındalığına karşı hoş bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

Esprisi Fanny'nin yumuşak kahkahalarıyla karşılandı. "Umarım hikâyeyi iyi bulursunuz, Leydi Eleanor. Şimdi, açık konuşmak gerekirse... erkek anatomisi hakkında ne kadar bilginiz var?"

Eleanor bir saat sonra, baştan çıkarma teknikleri hakkında bir fahişenin bakış açısıyla donanmış olarak oradan ayrıldı. Bununla birlikte, Fanny cinsel konularda çok pratik ve gerçekçi olduğu için kendini aşırı derecede utanmış hissetmiyordu. Aksine, Fanny'nin talimatları ve teşvikleri Eleanor'u ihtiyatlı bir iyimserlik içinde bırakmıştı.

Fanny'nin tavsiyesini uygulamaya koymak için sabırsızlanıyordu. Damon her kadının onun okşamalarını arzulamasını sağlayabilirdi, ama şimdi durumu tersine çevirmeye ve *onun kendisini arzulamasını* sağlamaya kararlıydı. Haviland balosunun olduğu gece kütüphanedeki şehvetli yaklaşımlarına nasıl karşılık verdiğini hatırlamak onu yüreklendirdi.

Yine de onun baştan çıkarması asıl amacı değildi. Onun amacı Damon'la gerçekten sevgi dolu bir evlilik yapmaktı. Ve Eleanor, Fanny'nin tavsiyelerine uyarsa, sonunda başarılı olacağını umuyordu.

Ya değilse?

Damon'ın kendisini sevmesini sağlayamazsa karşılaşacağı yalnızlığı ve kalp acısını düşünmesine izin vermiyordu.

Eleanor'un o akşam minnettar olmak için başka bir nedeni daha vardı, çünkü Fanny'nin romanı son derece sürükleyici olmuş ve böylece aklının büyük bir kısmını yaklaşan evliliğinden uzaklaştırmıştı. Daha da dikkat çekici olanı, geçen gün hayatını değiştiren onca şeye ve bir sonraki gün olacaklara rağmen o gece mışıl mışıl uyumuştı.

Ancak Jenny yıkanmasına ve gül rengi ipekten uzun kollu bir elbise giymesine yardım ederken sinirleri bütün sabah gergindi. Eleanor'un tedirginliği zaman yaklaştıkça daha da arttı - en azından Damon saat on birde, doktor arkadaşı Bay Geary ve bir din adamı eşliğinde salona girene kadar.

Ardından gelen tören hayal ettiği gibi olmasa da Eleanor'un içini bir huzur duygusu kapladı. Mavi bir ceket ve soluk gri bir pantolon giymiş olan damat, hayallerindeki gibi çarpıcı derecede yakışıklı bir asilzadeydi, ancak büyük bir kilisede (St. George's, Hanover Meydanı, tam olarak) ailesi, arkadaşları (özellikle Marcus, Heath ve Drew) ve tonun yarısının katılımıyla evlenmeyi planlamıştı (sadece birkaç davetlinin hazır bulunduğu özel bir ruhsatla aceleye getirilmiş bir düğün yerine).

Ama Beatrix teyzesi, itibarına sürülen sosyal lekeyi hafifletme görevine Makyavelist bir ciddiyetle yaklaşmıştı. Yaşlı Haviland Kontesi de davete destek vermek ve can dostu Leydi Beldon'ın yeğenini desteklediğini ilan etmek için oradaydı. Prens Lazzara ve Sinyor Vecchi de gösteriş olsun diye törene katılmışlardı; böylece Majesteleri'nin Eleanor'la olan flörtünün aniden sona ermesinden sonra ona karşı kötü hisler beslemediğini göstermişlerdi.

Damon İtalyan beyefendileri görünce kaşlarını kaldırdı, sanki orada ne aradıklarını merak ediyormuş gibiydi ama Eleanor'a soru sorma fırsatı vermemişti çünkü teyzesi yeminlerini etmeden önceki kısa süre boyunca onları ayrı tutmak için komplo kurmuştu.

Törenin sonunda, Damon birlikteliklerini mühürlemek için onu dudaklarından hafifçe öptüğünde, Eleanor'un kalbi hızlandı ve evlilik satırlarını imzalarken aynı hızlı ritimle atmaya devam etti.

Artık geri dönülmez bir şekilde evliydiler.

Sonra Beatrix Brighton'a yolculuk planlarını için aralarına girdi.

Vikontes kaba bir tavırla, "Elbette benim arabamda bizimle gelmelisiniz Lord Wrexham," dedi. "Yeni evli bir çiftin nikâhtan bu kadar kısa bir süre sonra ayrılması tuhaf olur. Ama sizi uyarıyorum efendim, gözüm üzerinizde olacak. Eleanor'u sizin merhametinize bırakmayacağım. Şimdi, bana bir dakika izin verirsiniz, konuklarımıza veda etmek ve nişanlarını bu kadar çabuk iptal ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Yarın Rosemont'ta bize katılacaklar, planlanandan bir gün önce."

Salona girdiğinden beri Eleanor'la ilk kez yalnız kalan Damon kaşlarını çatarak ona baktı. "Prens hâlâ ev partisine katılmak istiyor mu?"

"Evet, uzun zaman önce davet edilmişti, hatırlarsınız. O ve Sinyor Vecchi yarın kendi araçlarıyla gelecekler."

Eleanor, Damon'ın çenesinin onaylamaz bir şekilde büküldüğünü gördü. "Dünden bu yana koşullar değişmedi," diye belirtti. "Eğer Lazzara tehlikedeyse, senin güvenliğin de onun yanında olduğun her an risk altında olabilir."

"Belki de," diye yanıtladı Eleanor, ses tonunu eşit tutarak. "Ama onu öylece terk edemeyiz. Eğer biri gerçekten Prens Lazzara'ya zarar vermeye çalışıyorsa, teyzemin malikânesinde daha güvende olacaktır. Bilinmeyen saldırganın orada ona saldırması daha zor olacaktır ve eminim ki siz de onu daha iyi koruyabileceksiniz."

Damon sözünü geri aldığı anda içten içe gülümsedi. Prens kendisine bu kadar yakın olmasından ya da onu korumakla yükümlü memnun olmadığı belliydi.

Sakinleştirici bir tavırla elini Damon'ın koluna koydu. "Ama aslında sadece prensi düşünmüyorum. Teyzemin mutlu olmasını istiyorum, Damon. Sinyor Vecchi'ye son derece düşkün, ama prens gelmezse onun da evdeki partiye katılması pek olası değil. Ve kabul etmelisin ki onların şanlı varlığı dedikoducuları susturmaya yardımcı olacaktır. Beatrix Teyze itibarımı düzeltmeyi umuyor ve onların, yüksek rütbeli arkadaşlarıyla birlikte, davamı her şeyden daha iyi ilerleteceklerine inanıyor."

"hoşuma gitmiyor," dedi Damon sert bir sesle.

Eleanor kirpiklerinin altından ona baktı. "Kıskanmıyor musun acaba?" diye takıldı.

"Majestelerinin beni evlilik yeminimizi bozmaya teşvik edebileceğinden mi endişe?"

Damon sesinde şaşırtıcı bir inançla, "*Hayır,*" diye karşılık verdi. "Sadakat konusundaki inançların göz önüne alındığında, boynuzlanma konusunda endişelenmem gerektiğini sanmıyorum."

Yine de kıskançlıkla ilgili sorusuna cevap vermediğini fark etti. Onu bu konuda sıkıştıramadan Prens Lazzara yanlarına geldi.

Elinin üzerinde derin bir şekilde eğilip parmak uçlarını öperken yüzünde kederli bir ifade vardı. "İşler bu noktaya geldiği için çok üzgünüm, Donna Eleanora. Ve korkarım ki suçun büyük bir kısmını ben taşıyorum. Yükselişinizde size eşlik etmemiş olsaydım, bu kadar ani bir evlilik yapmak zorunda kalmazdınız."

Eleanor gülümsedi. "Hatalı olan siz değilsiniz, majesteleri. Fırlatmanın sabote edileceğini bilemezsiniz."

Prens dudaklarını birbirine bastırarak küçümser bir ifadeyle baktı. "Pucinelli İtalya'ya döndü, sanırım bir İngiliz asilzadesi ile soylu bir genç hanımın ölümünü riske attığı için suçlanmaktan korktuğu için." Lazzara Damon'a döndü. "Balonu evime getirtmekle zahmete girerek cömertlik ettiniz lordum. Pucinelli'nin onu geri almaktan memnun olacağına şüphe yok, ancak sizin ilginizi hak ettiğinden emin değilim."

Damon konuyu değiştirmeden önce soğuk bir ses tonuyla, "Ufak bir sorun oldu," diye karşılık verdi. "Anladığım kadarıyla önümüzdeki iki hafta boyunca Rosemont'u ziyaret edeceksiniz, Don Antonio."

"Gerçekten de öyle. Bu zevki tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Daha önce konuştuklarımızı hatırlayacağınıza inanıyorum. Leydi Eleanor'un güvenliği için ondan mümkün olduğunca uzak duracağınızı?"

Lazzara hemen, "Ama tabii ki," dedi.

Eleanor, Damon'ın bu cevaptan tamamen tatmin olduğundan şüpheliydi ama başını sallayarak onayladı ve ardından bazı tavsiyelerde bulundu. "Koşucuların size eşlik etmesi akıllıca olur. Ayrıca maiyetinizdeki hizmetkârları Londra'da bırakmayı ve burada kaldığınız süre boyunca Leydi Beldon'ın personeline güvenmeyi düşünebilirsiniz. Bow Street, size erişimi olan herkesi kontrol edebilirse sizi korumayı daha kolay bulacaktır."

Prens bu öneri karşısında şaşırmış görünüyordu. "Ama hizmetkârlarım olmadan idare edemem. Yine de işe aldığınız Koşucuların hizmetime devam etmesini sağlayacağım."

Tam o sırada Beatrix Eleanor'un yanına döndü ve Rosemont'a akşam yemeği için zamanında varmak istiyorlarsa yola çıkmalarını önerdi. Eleanor konuklarıyla ve Bay Geary'yle vedalaştıktan sonra teyzesinin peşinden giriş holüne gitti ve Peters'dan peleriniyle şapkasını aldı.

Kısa bir süre sonra, teyzesinin yanındaki ve yeni kocasının karşısındaki Beldon seyahat şezlonguna yerleşirken Eleanor, olayların şu ana kadar gelişmesinden memnun olduğuna karar verdi.

Prensin iki haftalığına Rosemont'ta olması avantajlı olabilirdi, çünkü Damon'ı biraz kıskandırmaya yarayabilirdi. Etrafının müttefiklerle çevrili olacağını bilmek de onu rahatlatıyordu. Eleanor, Damon'la yalnız kalmanın Fanny'den öğrendiği hileleri uygulamak için en büyük tehlikeyi oluşturduğunu biliyordu.

Damon'ın aşkını kazanma planının başarılı olması için ilişkilerinin kontrolünü elinde tutması gerekiyordu. Fahişeye göre, Damon'ı arzudan çıldırtmak umuduyla onu baştan çıkarıp alay ederken yakalanması zor biri olarak kalmalıydı. Yine de o kadar çekici ve baştan çıkarıcıydı ki

-Ve iradesi kadar zayıftı ki, onun kalbinden vazgeçmesini sağlayacak noktaya gelmeden önce kendi arzularına teslim olması muhtemeldi.

Ve Fanny'nin tavsiyelerine harfiyen uyması çok önemliydi, çünkü bu onun mutluluk için tek umuduydu.

Damon, Leydi Beldon'ın kendisini yeni gelininden ayrı tutmaya çalışmasından hiç memnun değildi; özellikle de Leydi Beldon'ın entrikalarına tüm ev partisi boyunca devam edeceğinden şüphelendiği için. Ama en azından Rosemont'a varıncaya ve Eleanor'la yalnız kalıncaya kadar, onun müdahalelerine nezaketle katlanmaya karar verdi. O zaman hanımefendiyi atlatmak daha kolay olacaktı.

Aslında Damon, Leydi Beldon'ın planlarını engellemek için bir sırdaş isteyerek Otto'nun da onlara eşlik etmesini istemişti ama doktor, hastanesinden bu kadar uzun süre ayrı kalamayacağını söyleyerek görevini kabul etmemiştir.

"Ve biliyorsun," diye ekledi Otto sahte bir ürpertiyle, "bu tür değersiz sosyal toplantılardan ne kadar nefret ettiğimi. Ayrıca, siz hanımlar konusunda tanınmış bir uzmansınız. Leydi Eleanor'un ejderha teyzesini iki hafta boyunca idare edebileceğinize eminim."

Damon kuru bir sesle, "İnsan öyle düşünüyor," dedi.

"Düşündüğünden daha iyi olabilir," diye önerdi Otto. "Bunca zaman sonra Leydi Eleanor'la evlenmen beni oldukça şaşırttı ama bence senin için iyi bir eş olabilir. Yine de evlilik konusunda kesinlikle bir otorite değilim, bu yüzden yanılıyor olabilirim. Her halükarda sana bol şans dilerim, eski dostum."

Otto bekâr olduğunu iddia ettiği için Damon arkadaşının kehanetlerini bir parça tuzla kabul etmişti. Ama yine de doktorun Rosemont'ta ona eşlik etmesini tercih ederdi.

Hanımefendinin âdeti olduğu üzere, seyahat arabası Londra'dan güneye giden yaklaşık elli millik iyi yolda yavaş bir tempo tutturdu. Onları Damon'ın arabası ile hizmetkârlar ve bavullarla dolu daha yavaş ikinci bir Beldon arabası takip ediyordu. Kafiye her saat başı at değiştirmek ve bir kez de doyurucu bir öğle yemeği yerken daha uzun bir süre konaklamak için hanlarda durdu.

Eleanor Damon'ın karşısında oturmuş, yüz ifadesi sakin ama gözleri canlı bir şekilde teyzesiyle sohbet ediyordu. Damon onun ruh halini çözemiyordu ama ara sıra dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bakışlarını karşılıyordu, sanki bilmediği bir sırrı varmış gibi

paylaşmak istedi. Onun bir şeylerin peşinde olduğu şüphesinden kurtulamıyordu.

Öte yandan, akrabasının ona karşı duyduğu kibirli hoşnutsuzluk son derece açıktı; Vikontes asgari düzeyde kibar tavırlar sergiledi ve bunun dışında onu görmezden geldi.

Yine de Essex üzerinden yapılan yolculuk yeterince keyifliydi. Rosemont, Leydi Beldon'un özel servetinden satın aldığı kır eviydi, zira merhum kocasının aile koltuğu erkek soyundan gelen bir yeğene kalmıştı. Mülk, Brighton'ın birkaç mil kuzey ve batısında, South Downs'ın çimenli tepelerinde yer alıyordu.

Damon varış noktalarına yaklaştıkça denizin taze kokusunu alabiliyordu ve birkaç mil daha güneye giderlerse Manş Denizi'ne ve ince çakıllı plajlara bakan tebeşir kayalıklarına ulaşacaklarını biliyordu.

Sonunda Rosemont'un büyük demir kapılarından geçip uzun, kıvrımlı yolda ilerledikten sonra görkemli Palladyan malikânesinin önünde durduklarında çok sevinmişti. Tıpkı Damon'ın hatırladığı gibi, içerisi zengin ve lüks bir şekilde döşenmişti, üstün zevklere sahip varlıklı bir soylu kadına yakışır şekilde.

Leydi Beldon içeri girer girmez sorumluluğu üstlendi ve büyük personeline bavulları üst kata taşımaları talimatını verdikten sonra, gelin çifte saat yedide resmi olarak yemek yiyebilmeleri için yolculuk tozlarından arınmaları ve akşam kıyafetlerini giymeleri için odalarına çekilmelerini önerdi.

Sonra doğrudan Damon'la konuştu. "Görünüştünüzü kurtarmak için size bitişik yatak odaları tahsis ettim, lordum, her ne kadar çok aykırı olsa da. Ama evliliğinizle ilgili kötü bir şey olduğunun söylenmesine izin vermeyeceğim."

Damon, iki yıl önce odalarının Eleanor'dan tamamen farklı bir kanatta olduğunu, dolayısıyla bunun önemli bir gelişme olacağını düşündü. Bu nedenle, konaklamaya itiraz etmedi.

Eleanor da öyle. Bunun yerine, sadece gülümsedi ve Rosemont'un majordomosu eşliğinde ona üst kata kadar eşlik etti. Bir yerde durdu

Damon'a bir sonraki oda süiti gösterilirken, koridorun yarısındaki kapıdan girdi. Yatak odası muhteşem bir park manzarasına sahipti ama o daha çok karısının odalarına erişmekle ilgileniyordu.

Yandaki kapıyı açtığında, Elle'i benzer bir yatak odasında, başlığını çıkarırken buldu.

Yaptığı ilk şey -şaşırtıcı bir şekilde- özür dilemek oldu. "Teyzem bu kadar tarikatçı olduğu için çok üzgünüm Damon. Sanırım sadece evliliğimize alışmak için bir süreye ihtiyacı var."

"Uyum sağlamasına izin vermeye ," diye cevap verdi oldukça kuru bir şekilde, "yine de burada bulunduğumuz süre boyunca onunla savaşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

Eleanor cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aklının başına gelmesi iki haftadan uzun sürebilir. Biliyorsun, sana büyük bir hoşnutsuzlukla bakıyor. Bu fiyaskoyu başlattığın için sana iki yıl önce bozulan nişanımızdan bile daha çok kızgın. O zamanki çapkınlıklarını da unutmuş değil - metresini herkesin içinde nasıl teşhir ettiğini. Beatrix Teyze beni senin kötü cazibene tekrar kapılmaktan korumaya kararlı."

"Sanırım bu yüzden bize ayrı yatak odaları tahsis etti?"

"Bu ve sadece ismen bir evlilik yapacağımızı düşündüğü için."

Damon ona dikkatle baktı. "Aynı fikirde olmadığınızı inanıyorum."

"Neden, evet." Adam kaşlarını çatınca Eleanor'un gözleri masumca açıldı. "Sadece mantık evliliği isteyen sendin Damon. Bunun gerçek bir evli çift gibi cinsel ilişkileri de içermesini beklemiyorsundur herhalde."

"Elbette bir evlilik yatağını paylaşmamızı bekliyorum." "Göreceğiz bakalım..."

Gözlerinde, kurnaz olmayan görünümünü yalanlayan bir kahkaha kıvılcımı vardı.

Damon, Eleanor'un kendisiyle flört ettiğinden şüpheleniyordu ve Eleanor ona doğru yaklaşıp yalvaran bir ifadeyle

elini koluna koydu. "Hizmetçim henüz gelmedi. Rica etsem elbisemin kancalarını açabilir misiniz?"

Beklemeden ona sırtını verdi ve o da bunu yerine getirdiğinde, tatlı bir şekilde teşekkür edip tekrar yüzünü ona döndü.

Eleanor gözlerini ona dikerek korsesini indirmeye başladı ve tam korsesinin kenarı görünecekken durdu. "Alçakgönüllülük senin önünde soyunmamı engelliyor."

Kadının saçma ifadesi Damon'ın kaşlarının havaya kalkmasına neden oldu. Ama Damon'ın hevesli bakışlarına maruz kalan kremsi tenin kabarıklığı, dün seviştiklerinde çıplak göğüslerinin gürlüğü ve vücudunun güçlü duygusallığını hatırlamasına neden oldu.

Sonra Eleanor diliyle dudaklarını ıslattı ve Damon onun kasıtlı olarak kendisini tahrik etmeye çalıştığını fark etti. Kesinlikle başarıyordu, diye onayladı Damon, belinin sertleştiğini hissederek.

Ağzı yumuşak ve olgun görünüyordu, teni sonsuz derecede dokunulabilirdi. Bir adım daha yaklaştı, onu öpme ihtiyacı şimdiye kadar hissettiği tüm arzular kadar güçlüydü. Ve boğazının dibinde titreyen nabzından, Eleanor'un ona duyduğu arzuyla savaştığını anladı. Mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu-

Kadın pişman bir gülümsemeyle başını salladığında Damon'ın içi biraz olsun rahatladı. "Kıyafetinizi değiştirseniz iyi olur, kocacığım. Teyzemi bekletmek istemeyiz. İradesi çiğnendiğinde son derece huysuzlaşıyor."

Adam cevap vermeyince Eleanor hafifçe göğsüne bastırarak onu bağlantı kapılarına doğru geri götürdü.

Kendi odasının eşiğini geçtiğinde gülümsemesi neredeyse hüzünlü bir hal aldı. "Bu kapıyı kilitlemenin en iyisi olduğunu düşünüyorum, böylece sınırı aşmaya kalkışmayız."

Sonra geri adım atan Eleanor kapıyı sıkıca aralarına kapattı. Damon sürgünün yerine yerleştiğini duydu ve panele baktı, kızgınlık ve inançsızlık arasında gidip geliyordu. Elle ile evliydi. ama onu yatağından mahrum etmek niyetindeydi. Dahası, bunu yapmıştı

Onun direnciyle ve aşırı korumacı teyzesiyle mücadele etmek zorunda kalacağı açıktı.

Pantolonundaki acı verici gerginliği fark eden Damon yüzünü buruşturdu. Kısa bir an için bu ev partisini gerçekten de zevkle beklemeye başlamıştı, ancak şimdi tek bekleyebileceği iki haftalık hüsrana uğramış bir arzu gibi görünüyordu.

Kendisini bekleyen eziyeti düşünerek uzun bir nefes verdi. Gerçekten de çok uzun bir iki hafta olacağından şüpheleniyordu.

Chapter Fourteen

Zaman zaman zor görünmeniz akıllıca olacaktır. Her zaman kolayca ulaşılabilir olursanız, meydan okuma onun için azalır ve daha heyecan verici avlara .

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Karısıyla baş başa kalabileceği bir an bulmak Damon'ın beklediği kadar zor olmadı. Leydi Beldon o akşam boyunca ve ertesi sabah kahvaltıda Eleanor'u yanından ayırmadı. Daha sonra Elle onunla ata binemeyecek kadar meşgul olduğunu, çünkü bir arkadaşının yazdığı romanın taslağını okumakla meşgul olacağını söyledi.

Damon yalnız bir yolculuğun tadını çıkardı ve Rosemont kütüphanesinde inzivaya çekildi. Saat birden kısa bir süre sonra ilk misafirler gelmeye başladı.

Prens Lazzara'yeni gelinine bu kadar yakın olmasından hoşlanmayacağını biliyordu ama kıskançlığının başka bir yerden, büyükannesi dul kontese Londra'dan gelirken eşlik eden yeni Haviland Kontu Rayne Kenyon'dan kaynaklanacağını hesaba katmamıştı.

Daha doğrusu Damon, Eleanor'un Lord Haviland ile arasının bu kadar iyi görünmesinden ve hatta onunla flört ediyor gibi görünmesinden memnun değildi. Damon, saat dörtte çay içmek için misafir odasında toplandıklarında onların şakalaşmalarına kulak misafiri oldu.

Kont Eleanor'a gülümseyerek, "Ne yazık ki Wrexham'dan önce seninle evlenecek kadar hızlı davranamadım," dedi. "Benimle evlenmeyi seçmiş olsaydın büyükannem mest olurdu, çünkü senin ideal bir genç hanım olduğunu düşünüyor."

Eleanor ona gülümseyerek karşılık verdi. "Leydi Haviland'ın evlenmeniz için size baskı yaptığı herkes tarafından biliniyor."

Haviland kuru bir sesle, "Çok hafif bir ifade," dedi. "Yaratıcısına kavuşmadan önce ailesinin soyunu devam ettirecek bir varis istiyor ve bunun da her an gerçekleşebileceğini söylüyor. Ama artık müsait olmadığınıza göre, uygun bir gelin için başka bir yer aramam gerekecek."

"Büyükannenizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm lordum. Ama kocam" - Damon'a şakacı bir bakış gönderdi, gözleri dans ediyordu

-"Karşı koymamın imkânsız olduğunu kanıtladı. Bununla birlikte, çok sayıda uygun genç hanımın ilgisini kolayca çekeceğinizden hiç şüphem yok."

"Uygun, evet... ama ne yazık ki istediğim kadar çekici değil."

"Sanırım hepsi senin için fazla evcil."

"Ya da bir asilzadenin olması gerektiği gibi Londra sosyetesine aşık olmadığım için beni biraz fazla medeniyetsiz buluyorlar."

Eleanor Haviland'la birlikte hafifçe güldü bu Damon'ın beline bir kıskançlık şaftı gönderdi.

Ne var ki Damon, kontun tipik bir asilzadenin sahip olduğundan çok daha fazla öze sahip olduğunu birlikte geçirdikleri üniversite günlerinden biliyordu. O akşam Haviland'ın keskin gözlem gücüne tanık olunca bunu bir kez daha hatırladı. Davetliler akşam yemeğinden sonra Eleanor'un piyanodaki performansını dinlemek için salona geçmişlerdi. Prens Lazzara onun için notaları çevirirken Haviland, Damon'ın Fransız kapılarının yanında durup toplantının havasız ve aşırı sıcak resmiyetinden uzaklaşmak için serin bir nefes aldığı yere geçti.

"Wrexham, iki Bow Street Runner'ın neden burada barındığını merak ediyorum."

Damon Kont'a eğlenen bir hayranlıkla baktı. "Demek bunu fark ettin, öyle mi? Onları ele veren neydi? İkisi de her kırmızı göğüslü ceketini giymiyor."

"Daha önce Bow Street ile ilgili bazı tecrübelerim oldu. Amaçları nedir? Mümkün olduğunca Lazzara yakınlarında dolaşıyorlar gibi görünüyor."

"Oldukça uzun bir hikaye."

Haviland omuz silkti. "Dinlemek için bolca vaktim var ve hikâyeyi dinlemek, salonda kibarca sohbet etmekten çok daha ilgi çekici olacaktır."

Böylece Damon kendini, parkta faytonunun tekerleğinin yerinden çıkmasıyla başlayan ve balon uçuşunun sabote edilmesiyle doruğa ulaşan, prensin başına sık sık gelen kazaları anlatırken buldu.

Haviland, Damon'ın anlattıklarının sonunda düşünceli görünüyordu. "Pantheon Çarşısı'ndaki yankesicinin yabancı olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Evet. Aslında İtalyanların zeytin tenine sahipti."

"Majestelerinin yurttaşları arasında düşmanlar edinmesi hiç de şaşırtıcı olmazdı. Kraliyet mensupları genellikle şikâyetleri olan hoşnutsuzları harekete geçirir." Haviland durakladı. "Saldırgan için bir tuzak kurmaya çalışmak ilginç olabilir."

Damon, Kont'un entrika teklifine kaşlarını kaldırdı ama Haviland'ın İngiliz istihbaratıyla olan sözde deneyimi göz önüne alındığında ondan böyle bir sıra dışılık beklemiyordu.

"Yani," diye sordu Damon, "Lazzara'yı yem olarak mı kullanmalıyız? Bu onu çok fazla tehlikeye atmadan yapılabilir mi?"

"Bir şeyler ayarlanabileceğini umuyorum. Bunu düşünmeme izin verin. Bu arada Koşucuların onun hizmetkârlarına ve yurttaşlarına çok dikkat etmesini sağlamalısınız."

"Zaten öyle yaptım," diye cevap verdi Damon. "Lazzara, tavsiyeme rağmen her zamanki maiyetini yanında getirdi ve Bow Street'ten ekstra inceleme gerektirdiklerini düşündüm. Ayrıca uşağımdan hizmetkârların odasında şüpheli bir hareket olup olmadığına dikkat etmesini istedim. Ama Haviland, ona göz kulak olmayı kabul edersen prens muhtemelen daha güvende olacaktır."

Kont sırtıttı. "Memnuniyetle kabul ederim. Önümüzdeki iki hafta boyunca beni meşgul edecek yapıcı bir şeyler olması beni rahatlatacaktır. Açıkçası, bu büyük ev partilerini dayanılmaz derecede sıkıcı buluyorum."

Damon da bir zamanlar aynı fikirdeydi - ta ki iki yıl önce aynı etkinlikte Elle'le tanışana kadar. Kuzguni saçlı büyüleyici kızla göz göze geldiği ilk andan itibaren büyülenmişti. O ilk seferinde Eleanor'un etrafı bir hayranlar topluluğu tarafından sarılmıştı ve onu sevgililerinden uzaklaştırıp kendine çekmek için çok uğraşmıştı.

Damon şimdi de benzer bir meydan okumayla karşı karşıya olduğunu düşündü, ama şimdi rakibi Leydi'nin teyzesiydi. Yine de Sinyor Vecchi, Leydi Beldon'ın dikkatini biraz olsun dağıtmaya yaramıştı. Eleanor'un haklı olduğu ortadaydı: Teyzesi bu seçkin İtalyan diplomattan hoşlanmaya başlamıştı.

Damon'ı memnun etmek için, Leydi Beldon'ın dikkati ertesi gün yaklaşık iki düzine misafirin daha gelmeye başlamasıyla daha da dağıldı ve ev partisi ciddiyetle başladı. En zenginleri davet etmişti ve şimdiye kadar hepsi yeğeninin acele düğününü duymuştu.

Birçoğu ihtiyatlı bir şekilde tebrik etti ama leydileri bir general onların çekincelerini yok etmeye koyuldu. Damon, Vikontes'in ona övgüler düzdüğünü ve yalan söylediğini bildiği halde bu birliktelikten memnunmuş gibi davrandığını duyunca çok eğlendi.

Eleanor da skandal kokusunu bastırmak için üzerine düşeni yaptı; son derece uygun bir asilzadeyle muhteşem bir evlilik yapan güzel, hayat dolu bir varis rolünü oynadı.

Damon, hakemlerini büyülerken ona hayran olmaktan kendini alamıyordu. Yine de Elle onunla yeni evlenmemiş olsaydı bile dikkatini çekerdi. O kadar canlı ve hayat doluydu ki, etrafındaki herkesin moralini yükseltiyor gibiydi. Damon sürekli onun farkındaydı ve kendini onun ısıltılı kahkahasını dinlerken, sıcak gülümsemesini izlerken buluyordu.

Ancak Eleanor'un her an nerede olduğunu bildiği halde, gelini ondan uzak durmaya devam etti ve onunla yalnız kalmamak için her zaman yaratıcı bahaneler buldu.

Kuzeni Tess Blanchard, aralarındaki samimiyetsizliği fark eden tek kişiydi. Damon, Tess'i bu odada görmekten memnundu.

Ama kadın onu evliliği için tebrik edip ayrıntılar hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğini ima ettiğinde, adam sadece teşekkür etmekle yetindi ve konuyu en sevdiği , hayır kurumlarına çevirdi.

Tess onun İtalya'daki çabalarını biliyordu ve aslında şehit askerlerin yoksul aileleriyle yaptığı çalışmalar sırasında birkaç verem vakası keşfetmişti. Hastaları Otto Geary'nin dikkatine sunmuş, o da Damon'ın sanatoryumunda hasta olmalarını sağlamıştı.

Neyse ki Tess onu daha fazla zorlamayacak kadar zeki sezgiseldi, ayrıldıklarında sadece "Eleanor'la birlikte mutlu olacağınızı gerçekten umuyorum" dedi.

Elle'in ağabeyi ise o kadar umutlu, iyimser ya da bağışlayıcı değildi. Marcus Pierce, Lord Danvers ve yeni eşi Arabella, beklenenden iki tam gün önce ev partisinde ortaya çıktılar, ani evlilikten kıtaya yaptıkları seyahatten döndüklerinde haberdar olmuşlardı.

Cumartesi sabahı, konuklar çimenlerin üzerinde Pall Mall oynayarak ya da okçuluk deneyerek eğlenirken geldiler. Eleanor kardeşini gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu, okunu ve yayını bırakıp Marcus'u coşkuyla kucaklamak için acele etmesine bakılırsa.

Adam ne karıştırdığını, arkasını döndüğü anda evlendiğini sorduğunda, kadın güldü ve balonla yükselişini kısaltarak anlattı.

Damon, Eleanor'la olan ilişkisinde bu yakınlıktan bilinçli olarak kaçınmış olsa da, kardeşleri birlikte izlerken, açıkça paylaştıkları yakın dostluğu kıskandığını fark etti.

Marcus ona, adının daha yaygın olan küçültülmüş hali olan Nell'in yanı sıra "minx" ve diğer birkaç alaycı sevgi sözcüğüyle hitap ediyordu ama el sıkışırken ve yeni karısı Arabella'yı tanıtırken yeterince kibar olmasına rağmen Damon'a bir bakış attığında yoğun koruyuculuğu açıkça görülüyordu.

Ama Marcus ilk fırsatta Damon'ı şirketten uzaklaştırıp bir uyarıda bulundu. "Kız kardeşimi bir daha incitirsen ciğerini sökerim, Wrexham."

Damon hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Eğer ona bir daha zarar veririm, karaciğerimi kesmek zorunda kalmazsın. Bunu kendim yaparım."

Marcus ona uzun, acımasız bir an baktı ve sonunda sertçe başını salladı. Görünüşe göre bekle ve gör tavrını benimsemeye ve Damon'ın kendini kanıtlamasına izin vermeye hazırdı.

Kendini tutması kısmen eski dostluklarının bir göstergesiydi. İkisi birbirlerini yatılı okul günlerinden beri tanıyorlardı. Damon, Eleanor'la bozulan nişanından sonra Marcus'un yüksek saygısını kaybettiği için pişmanlık duymuştu. Çok az yakın arkadaşı vardı ve sahip olduklarına da değer veriyordu.

Arabella, Leydi Danvers, yeni kocasından biraz daha misafirperverdi ama yine de Damon'ın aileyle olan geçmişini bildiğini açıkça belli ederek selamlamasında çekingen davrandı.

Yine de Eleanor'a olan düşkünlüğü belliydi, Elle'le kendini evli bulmanın tuhaflığı hakkında dertleşirken tavırları sıcak ve ilgi çekiciydi.

Eleanor, Damon'a kışkırtıcı bir bakış göndererek, "Kesinlikle katılıyorum," diye içtenlikle onayladı. "Bu yeniliğe henüz alışmadım."

"Havada bir şey olmalı," diye şaka yaptı Arabella, "bu mevcut evlilik salgınına neden olan. Benim ve kız kardeşlerimin bir anda yenik düşeceğimizi ya da senin bizi bu kadar yakından takip edeceğini hiç beklemiyordum Eleanor. Roslyn ve Lily'nin burada olamaması ne yazık. Bu olağanüstü durumu anmak için bir kutlama yapabilirdik."

Damon, Arabella'nın iki kız kardeşinin de hâlâ düğün yolculuklarında olduklarını ve bu yüzden ev partisine katılamayacaklarını biliyordu.

Arabella da Tess'e karşı çok daha sıcaktı. Öğleden sonra boyunca, iki kadının yakın bir dostluğu paylaştığını fark etti. Eleanor'la birlikte gülüyor ve sohbet ediyorlardı.

Öğle yemeği sırasında ve sonrasında sahile giderken de devam etti.

Kapalı gökyüzüne ve sert esen rüzgâra rağmen Eleanor'un teyzesi planlarını değiştirmeyi ve ayarlanan geziyi ertelemeyi reddetmiş, belli ki havanın kendi iradesine itaat etmesini beklemişti. Böylece yarım düzine araba kısa süre içinde güneye, denize doğru yol almaya başlamıştı; Vikontes de elbette yeni evlilere kendi atlı arabasıyla eşlik ediyordu.

Tess canlandırıcı olacağını söyleyerek deniz banyosu yapma isteğini dile getirdiğinde Eleanor kabul etti ama Arabella itiraz etti ve fırtına tehdidi altındayken yüzmenin ne kadar akıllıca olduğu konusunda hararetli bir tartışma başladı.

Ancak Damon, Tess'in iki yıl önce nişanlısını kaybettikten sonra kabuğundan çıktığını görmekten son derece memnundu. Doğrusu, o kadar zamandır onu hiç bu kadar canlı görmemişti.

Eleanor'un her zamanki canlı halini koruduğunu fark etti, ama onu çoğunlukla görmezden geliyordu; Eleanor'un onu arabadan indirdiği an hariç. zaman Eleanor ona öyle büyüleyici bir sıcaklıkla gülümsedi ki, Eleanor kendini güneş çarpmış gibi hissetti.

Yine de denize kayalık patikayı aşmak için Damon'ın yardımını reddetti. Damon partideki diğer hanımlara yardım etmek zorunda kaldı. Damon çakıllı sahile ulaştığında Eleanor, Tess ve Arabella çok ileride, suyun kenarında kol kola yürüyorlardı.

Damon, denizden esen taze meltemin eteklerine dolanması ve şapkalarının kurdelelerini karıştırmasıyla çok güzel bir görüntü düşündü. Üç güzelin bu kadar hevesle eğlenmelerini izlemek ve yarım çizmelerini ıslatmamak için kabaran dalgaların erişemeyeceği yerlerde dans ederken müzikal kahkahalarını duymak bir zevkti.

Prens Lazzara'nın da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu, çünkü Damon'a yetiştiğinde takdir dolu bir iç çekti.

Ancak prensin yüz ifadesi kısa süre sonra şüpheli bir hal aldı. "Karıınızdan uzak duracağıma dair verdiğim sözü lordum, ama siz

ondan kaçınmak için bir neden yok. Yoksa *sizden* kaçan Leydi Wrexham mı?"

Soru her ne kadar esprili bir şekilde dile getirilmiş olsa da hafifçe alaycıydı ve Damon bir karşılık vermek zorunda kaldı. "Karım arkadaşlarıyla birlikte olmaktan keyif alıyor, majesteleri ve ben de ona devam etme özgürlüğü tanımak istiyorum."

Lazzara'nın tek söylediği "Hmmm," oldu. Bir an sonra sinsice ekledi: "Doğrusu, şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bir aşık olarak tanınmış yeteneklerinize, aşkın ilk emrini bilmenizi beklerdim."

"Peki bu nedir, majesteleri?"

"Dişiler kur yapmak ister. Eğer bu şekilde geri çekilirseniz onun beğenisini asla kazanamazsınız."

"Yani karıma kur yapmamı mı öneriyorsun?"

"Ama evet. Görünüşe göre bir baştan çıkarma çok yerinde olacak."

Damon, Lazzara'nın *kendisine* baştan çıkarma konusunda tavsiye vermesindeki ironiye sadece hafifçe eğlenmişti. Yine de adam haklıydı; yakın gelecekte zorunlu bekârlığına son vermeyi umuyorsa harekete geçmesi gerekiyordu. Ve bunu sona erdirmeyi çok istiyordu.

Bekârlık, diye düşündü Damon alaycı bir sırıtışla, insanın her gece bitişik yatak odasında tek başına uyuyan olağanüstü güzellikte bir karısı varken gerçekten de acı verici bir durumdu.

Durumunu değiştirme fırsatı yarım saat kadar sonra eline geçti. Damon gözlerini tepesinde biriken fırtına bulutlarından ayırmamıştı ama yağmur aniden bastırdı ve gökten şok edici soğuklukta bir rüzgâr olarak indi.

Eğlenceye katılanlar aceleyle tebeşir uçurumun tepesine çıkıp bekleyen arabalara doluştuklarında, hepsi umutsuzca sıırılsıklam olmuş, giysileri vücutlarına yapışmıştı.

Damon tüm yolcular sayılana kadar dışarıda kaldı. Eleanor'un yanına yerleştiğinde, Eleanor nefes nefese bir "teşekkür ederim" mırıldandı ve sonra kulağına fısıldamak için yaklaştı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye ekledi, sesi bastırılmış bir kahkahayla titriyordu, "tıpkı zamanki gibi ben seni ittim."

Çeşme."

"Eğer doğru hatırlıyorsam," diye fısıldadı Damon, "o olay, öncesinde yaşananlar yüzünden çok daha zevkliydi."

İlk öpüşmelerine yaptığı gönderme üzerine Elle ona tekrar gülümsedi, bir erkeğin kalp atışlarını durdurabilecek türden bir gülümsemeydi

Eleanor hemen titremeye başlayınca Damon onu kendine doğru çekip vücut ısısıyla ısıtmayı çok istedi ama teyzesi kartal bakışlarıyla onları izliyordu, bu yüzden arabacıdan yün bir battaniye alıp Eleanor'un omuzlarına örtmekle yetindi.

Sağanak yağmurda eve dönüş daha uzun sürdü. Rosemont uşaklarından oluşan bir ordu, konuklara barınak sağlamak için nafile bir çabayla şemsiyelerle dışarı fırlamış olsa da, iliklerine kadar üşümüşlerdi.

Eleanor ıslak kıyafetlerini değiştirmek için aceleyle üst kata çıktı. Damon onu daha yavaş takip etti ama ancak yatak odasına girdiğinde aklına Elle'in ısrar ettiği uyku düzenini değiştirme fikri geldi.

Cornby, sağ olsun, ocakta bir ateş yakmıştı ve oda hoş bir şekilde ısınmıştı.

Uşağı da saygılı bir şekilde onu bekliyordu ama Cornby ıslak paltosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra Damon onu kovarak, "Buradan sonrasını ben hallederim. Bunun yerine benim için küçük bir görev yapmanı tercih ederim."

Damon odanın bir köşesindeki küçük yazı masasına doğru yürüdü ve bir not karalayıp bir kez katladı.

"Al," dedi ve mektubu Cornby'ye uzatarak, "bunu Leydi Wrexham'a götür ve sonra da ortalıktan kaybol."

"Çok iyi, lordum."

Uşağın ifadesi hiç değişmedi, ama bir şekilde memnun görünüyordu, sanki efendisinin yeni karısına kur yapma planını onaylıyor gibiydi.

Chapter Fifteen

Bir beyefendiyi baştan çıkarmayı planlarken, cephaneliğinizdeki tüm kadınsı silahları akıllıca kullanın... yumuşak bir söz, dikkatsiz bir dokunuş, bir öpücük

...

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Yatak odasının kapısı kibarca çalındığında Eleanor, abigail'inin yardımıyla sıırıslıklam elbisesini ve nemli korsesini çıkarmıştı. Jenny cevap vermeye giderken, Eleanor nemli jartiyerini ve çoraplarını çıkardı ve fırtına yaklaşırken deniz kenarında gezintiye çıkmakla ne kadar aptalca davrandığına hayıflanarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Kendini Manş Denizi'ne de atabilirdi; çıplak ayakları buz gibiydi, teni tüylerle kaplıydı.

Tam saçlarını kurulamak için havluya uzanmıştı ki Jenny omzunun üzerinden mırıldandı: "Lord hazretlerinin uşağının size bir mektubu var leydim."

Eleanor tereddüt etti, titriyordu, sonra bir sabahlık geçirdi ve kapıya yöneldi.

"Leydim," dedi uşak katlanmış bir notu uzatırken nazik bir selamla. "Lord Wrexham bunu size şahsen teslim etmemi istedi."

Kocasından bahsedilince kalp atışlarının aniden hızlandığını hissetti. "Siz Cornby'siniz, değil mi?" diye sordu notu kabul ederken.

"Öyleyim leydim, ancak hatırlamanıza şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Eleanor yaşlı hizmetçinin iki yıl önceki halini hatırladı. Cornby o zamanlar Damon'a çok bağlı görünüyordu ve Eleanor notu açıp okurken gösterdiği dikkatli bakışa bakılırsa şimdi de aynı şekilde bağlıydı.

Damon'ın kalın karalamasındaki mesaj, onu ateşini paylaşmaya davet ediyordu.

Eleanor kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı. Onun arkadaşlığını güvence altına almak için böyle bir yola başvurusu çok yaratıcı bir hareketti. Ve o da reddetmeyi aklından bile geçirmezdi.

Jenny gezintiden sıırıslıklam döneceğini bilmediği için donuyordu ve neşeli bir ateş kulağa harika geliyordu. Üstelik bu, Damon'ın ateşini artırma planını ilerletmek için mükemmel bir fırsat olacaktı. Son birkaç gündür yaptığı sataşmalar muhtemelen onun iştahını kabartmaya yetmişti. Fanny onu, Damon'ın ilgisini tamamen kaybedecek kadar hayal kırıklığına uğrayacağı noktaya kadar kaçamaklarını uzatmaması konusunda uyarmıştı. Eleanor bir sonraki aşamaya geçme zamanının geldiğini fark etti.

Elbette dikkatli olmalıydı. Baştan çıkarma işinin çok ileri gitmesine izin veremezdi -bir iki öpücükten fazla- yoksa Damon'a duyduğu arzuya yenik düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Hayır, bu kez ona karşı kendini koruyacağına ve onun kalbini kazanma planını sadakatle uygulayacağına söz verdi.

"Lütfen lord hazretlerine birazdan ona katılacağımı söyleyin," dedi uşağa.

Cornby'nin niyetli ifadesi gevşemiş gibiydi. "Pekala leydim. Nasıl ."

O koridora çekilince Eleanor kapıyı kapatıp doğruca şovalesinin yanına gitti ve sabahlığının kıvrımları ve kurdeleleriyle oynayarak ustaca darmadağınık görünmesini sağladı.

"Başka bir hizmete ihtiyacınız var mı ?" Jenny sordu.

"Bana mavi terliklerimi getirir misin lütfen? Sonra da ıslak elbisemi aşağıya, mutfığa götürüp ütöletir misin? O zaman önümüzdeki bir saati kendine ayırabilirsin Jenny. Sanırım çay saatine kadar sana ihtiyacım olmayacak."

Hizmetçi reverans yaparak, sadece görevlerinden kurtulduğu için mutlu değil, zamanda onun da hoşuna gitmiş gibi sevinçle gülümsedi.

hanımefendi yeni lorduyla biraz zaman geçirecekti. "Teşekkür leydim. Siz beni çağırana kadar dönmeyeceğim."

Eleanor terliklerini giydikten sonra Damon'ın yatak odasına açılan kapının kilidini açtı. Odanın loş olduğunu hemen fark etti, çünkü Damon fırtınalı günü dışarıda bırakmak için perdeleri çekmişti. Bir lamba zar zor parlayacak şekilde kısılmıştı ama ızgarada yanan ateş cömert bir ısı yayıyordu.

Özellikle de pencere camlarına vuran yağmur şakırtılarının yarattığı etki sıcak ve davetkârdı.

Sonra Eleanor Damon'ı gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Damon yüksek, sayvanlı yatağın yanında durmuş, bordo brokar bir sabahlığın içinde fevkalade yakışıklı görünüyordu. Ayakları Aubusson halısının üzerinde çıplaktı ve alt bacakları da sabahlığının eteklerinin altındaydı - sanki altında çıplak olabilirmiş gibi.

Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken farkındalık tenini sıktı ve ürpermesine neden oldu.

"Üşümüş görünüyorsun," dedi kocası onu inceleyerek. "Neden ateşin önünde ısınmıyorsun?"

Eleanor, "Teşekkür ederim, öyle yapacağım," ocağa doğru ilerledi.

Ateşin önüne davetkâr bir şekilde yerleştirilmiş iki berjer koltuk vardı ama Damon yan masaya geçip bir sürahiden bir kadeh şarap doldururken o bunları görmezden geldi ve bunun yerine donmuş ellerini memnuniyetle alevlere uzattı.

"Sanırım Cornby ateşinizi bir süre önce yaktı?" diye yorum yaptı.

"Evet. Bana çok iyi bakıyor."

"Beni buraya davet etmeniz çok düşünceli bir davranıştı."

Damon ona doğru döndü. "Dikkatini çekmek için yarışan bir sürü misafir olmadan seni görme fırsatı bulduğum için mutluyum. Yeni gelinimle yalnız için gizli buluşmalara başvurmak zorunda kalmam üzücü," diye ekledi hafifçe.

Ocağın önünde ona katılarak şarap kadehini uzattı. Eleanor kadehi dudaklarına götürdü, yapması gerektiği gibi ona kışkırtıcı bir şekilde baktı -ki bu belki de bir hataydı. Damon'ın karanlık bakışları Eleanor'un üzerinde gezindi, neredeyse fiziksel bir okşayış gibiydi.

Ve sonra elini kaldırıp parmaklarını kızın abanoz buklelerden bir cümbüşe dönüşmüş nemli saçlarında gezdirerek incelemesini *gerçek* bir okşamaya dönüştürdü.

"Saçlarını uzun severdim ama bu tarz sana yakışıyor. Elbette, saçını nasıl yaparsan yap güzelsin."

Eleanor bu hareketi karşısında gerilmiş, tahrik edici dokunuşuna karşı kendini korumaya almıştı. Ama kendini rahatlamaya ve gülümsemeye zorladı. "Vay canına, bugün ne kadar da iltifat ediyorsun?"

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Yine de gardını yüksek tutmaya hazırdı. Damon'ın şeytani bir baştan çıkarma yeteneğine sahip olduğunu, çoğu zaman da kendi zararına çalıştığını ilk elden biliyordu. Ve görünüşe bakılırsa, Damon şu anda onu yatağına atarak, sadece sözde bir evlilik yapma düşüncesine son vermeye kararlıydı. Bununla birlikte, doğru zamana kadar kaçınılmaz anı uzatmaya niyetliydi. Ve bu karşılaşmanın kontrolünü elinde tutmaya kararlıydı.

Damon Eleanor'un boştaki elini kendi büyük ve sıcak ellerinin arasına alıp buz gibi parmaklarını nazikçe okşadığında Eleanor hiç itiraz etmedi. Ama sonra elini ters çevirdi ve sıcak, baştan çıkarıcı, baştan çıkarıcı bir hareketle dudaklarına götürdü. Bileğinin iç kısmındaki hassas ete hafif bir öpücük kondurmadan önce nefesi avucunu yelpazeledi.

Sinirleri derisinin yüzeyinin altında karıncalanırken kendi nefesi de düzensizleşti. Elini hızla geri çeken Eleanor, Damon'ın çağrıştıracı dokunuşundan uzaklaşmak için geri adım attı. Damon'la arasındaki mesafeyi minimumda tutmaya çalışarak sandalyelerden birine oturdu.

Onu rahatlatmak için, adam onunkinin yanındaki berjer koltuğa yerleşti. Yine de bakışları onun üzerinde sabit kaldı. Şarabından bir yudum aldığı anda, adamın onun ağzını izlediğini fark etti.

"Şarap bir sevgilinin dudaklarından yudumlandığında daha lezzetli olur, biliyor muydunuz?"

Eleanor onun imalı sözleri karşısında sertçe yutkundu ve Damon'ın yatak odasına gelmekle kaldırılabileceğinden fazlasını üstlenmiş olup olmadığını merak etti. "Hayır, bilmiyordum."

"Dudaklarında o şarabı görmek seni öpme isteği uyandırıyor bende."

Hafif bir kahkaha attı. "Korkarım kaderinizde hayal kırıklığı var lordum. Şu anda aramızda öpüşme olmayacak. Bana dokunmanı da istemiyorum."

"Bu bana çok acı veriyor, tatlım, çünkü sana dokunmayı çok istiyorum. Sabahlığınla orada çok çekici görünüyorsun."

Sen de öyle, diye düşündü Eleanor, ona yan yan bakarak. Ateş ışığı gece yarısı gözlerinde oynuyor, Damon'a karşı üstünlüğü elinde tutma kararlılığına zarar veren şefkatli, alaycı bir parıltıyı ortaya çıkarıyordu.

Adamın bakışlarındaki cüretkârlık da vücudunda ahlaksız hisler uyandırıyor. Meme uçları soğuğa karşı gerilmişti ve o kadar hassastı ki, adamın bakışlarının göğüslerine değdiğini bile hissediyordu.

Eleanor zihinsel olarak kendini salladı. Damon bir kadını sadece bir bakışıyla bile günaha sokabilirdi ve kabul etmek gerekir ki Eleanor da bundan inanılmaz derecede etkilenmişti. Ama onunla birlikte günah işlemek amacını tamamen boşa çıkaracaktı.

"Dua et, bana öyle bakmayı keser misin?" diye rica etti sonunda.

Tek kaşı masumca kalktı. "Sana nasıl bakıyorum?" "Sanki gözlerinle beni soymak istiyormuşsun gibi."

"Seni ellerimle soymayı tercih ederim."

İddiasını Eleanor'un sinir uçlarını okşayan yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla dile getirmişti.

Yine de onu azarlarken kendi ses tonunu hafif ve eğlenceli tuttu. "Damon, uslu dur, yoksa kendi odama döneceğim."

Ağır bir iç geçirdi. "Bir erkeğin cinsel fantezilerini bastırmak için iyi bir yol."

Eleanor oynaması gereken rolü hatırlayarak ona yavaş ve çapkın bir gülümseme gönderdi. "Fanteziler kurmana izin var, sadece onları eyleme dökme."

"Pekala, kendimi kontrol altında tutmaya çalışacağım, her ne kadar bu kült olsa da."

Ellerini karnının üzerinde kavuşturan Damon sandalyesinde yaslandı ve uzun, çıplak bacaklarını önüne doğru uzattı; bunun sonucunda sabahlığının kıvrımları açılarak güçlü kalçaları ortaya çıktı. Eleanor artık Damon'ın bornozu dışında çıplak olduğundan emindi.

Nefes nefese kaldı ve biraz daha şarap içti.

Ama Damon onun bakışlarının odak noktasını görmüş ve gülümsemişti. "Islak giysilerimi çıkardığım için beni suçlayamazsınız herhalde."

"Kuru bir pantolon giyebilirdin."

"Ne için? Sen artık benim karımsın. Birbirimizi çıplak görmemize izin veriliyor." Durakladı. "Ne yazık ki *seni* henüz tamamen soyunmuş olarak görmedim. Ama odaya girdiğinizden beri başka hiçbir şey düşünmedim. Bornozunun altında ne giyiyorsun Elle? Çıplak mısın?"

İçinin derinliklerinde sıcak bir titreme belirdi. Eleanor, dolaylı bir şekilde, "Ne yaptığını biliyorum Damon," diye cevap vermeden önce bir yudum daha şarap içti.

"Ne yapıyorum ben aşkım?"

"Beni büyüünün altına çekmeye çalışıyorsun."

"Ve sen de beni kızdırmak için elinden geleni yapıyorsun, tıpkı burada geçirdiğimiz süre boyunca yaptığın gibi. Neden acaba?"

Tahmin yürütecek olursam, tavsiye el kitabınızı benim üzerimde kullandığınızı söyleyebilirim."

Suçlamayı reddetmek aptalca göründü, bu yüzden Eleanor umursamaz bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Aslında öyleyim."

"Neden? Artık bir kocayı yakalamak için yardıma ihtiyacın yok. Beni zaten yakaladın."

Ona düşünceli bir bakış attı, ne kadar dürüst olması gerektiğini tartışıyordu. "Ama seni gerçekten ele geçirmiş değilim Damon. Evlilik çizgilerimiz yasal bir sözleşmeden biraz daha fazlası."

Bunu biraz düşünmüş gibiydi. "O amacın ne? Emrinizi yerine getirmeye hevesli olmam için beni hüsrana uğramış arzularla çıldırtmak mı?"

"Kısmen."

Damon'ın ağzının köşesi büküldü. "Belki de baştan çıkarma yöntemlerinizi daha iyi anlamak için şu el kitabınızı okumalıyım."

Eleanor ona içten bir gülümseme fırlattı. "Baştan çıkarmayı öğrenmek için kesinlikle bir kullanım kılavuzuna ihtiyacınız yok. Siz bu konuda tanınmış bir uzmansınız."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, aşkım. Ve ben varken seni ısıtacak bir ateşe ihtiyacın olmadığını belirtmek isterim. Seni her ateşten daha sıcak yapabilirim."

Sesi boğuk bir mırıltıya dönüşmüştü ve bu Eleanor'u ciddi şekilde endişelendirmeye başlamıştı.

"Sanırım yapabilirsin," dedi ürpertici bir kahkaha atarak. "Ama bu beni yatağına çekme girişiminse, seni uyarmalıyım, başarılı olamayacaksın."

Kendi gülümsemesi tembelleşti. "Yatağımdan zevk alacaksın Elle, sana söz veriyorum. Bundan sonraki sevişmelerimiz ilk seferinden çok daha zevkli olacak."

Damon'ın onu memnun edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Çıtırdayan ateş, güçlü şarap, yağmurun şehvetli sesi, hepsi bir araya gelerek üşümesini engellemişti ama onu en derinden etkileyen Damon'ın kendisiydi. Gözleri ateş ışığında baştan çıkarıcı ve uykulu görünüyordu, bu da vücudunda sıcak bir sızıya yol açtı.

Eleanor güçlükle bakışlarını Damon'dan ayırdı ve titreyen alevlere baktı. Damon onun cinselliğini uyandırmış, bir kadın olarak ilk güç duygularını yaşamasını sağlamıştı ve şimdi de aynı yoğun, şehvet dolu duyguları uyandırıyordu. Ama bu

sorun. Aralarındaki şehvet tamamen fizikseldi. Ondan daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını.

Daha yakına eğilerek Elle'nin dikkatini tekrar kendisine çekti. "Güven bana, Elle. Şu anda tek umursadığım şey sana zevk vermek."

Eleanor ağzının kuruduğunu hissetti. Baştan çıkarması gereken kişi kendisiydi ama Damon onun rolünü tamamen üstleniyordu. Sesi bir oktav daha alçalırken gülümsemesi kışkırtıcıydı.

"Muhteşem gözlerin var. Mavinin o canlı tonu büyüleyici."

Kendi gözleri de karanlık ve kötüydü, diye düşündü dalgınca.

"Çok tatlı bir vücudun var. Bana karşı hissetmeyi çok isterim."

"Damon... bu ."

"Önemli değil," dedi kolayca. "Nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Seninle sevişmeyi en ince ayrıntısına kadar hayal edebiliyorum. Ne yapacağımı bilmek ister misin, tatlım? Sana nasıl zevk verirdim?"

Eleanor cevap veremedi; şu anda söyleyecek söz bulamıyordu.

Damon belli ki onun sessizliğini onaylama olarak algılamıştı, çünkü devam ederken gözlerinde tembel bir tutku parlıyordu.

"Seninle sevişecek olsaydım, balon gondoldaki aceleci çiftleşmemizden farklı olarak yumuşak bir yatakta sevişirdik. Bu kesinlikle olağanüstü bir şeydi ama ideal bir ortam değildi. Önce seni yavaşça soyar ve göğüslerinden başlayarak güzel vücudunun her santimini öperdim. Onları okşayarak, şımartarak başlardım. Sonra onları ağzıma götürür ve meme uçlarınızı emerdim."

Düşüncesi bile ayak parmaklarının terliklerinin içinde kıvrılmasına neden oldu. Adamın ağzının zaten sertleşmiş olan meme uçları üzerindeki gür baskısını neredeyse hissedebiliyordu.

"Göğüslerini acıtabilirim, Elle. Ellerimde ağır ve sıcak hissederler... Ve vereceğin tepkiyi hayal edebiliyorum... onları emdiğimde çıkardığın yumuşak sesleri."

O da yapabilirdi. Yine de onu dinlemek bir hataydı, diye kendini uyardı Eleanor. Damon'ın ne kadar ikna edici, ne kadar şehvetli olabileceğini biliyordu. Ama sesi onlar için nasıl olacağını anlatmaya devam ederken onu durdurmadı.

"Sonra elimi uyluklarının arasına kaydırırdım ve seni ıslak ve benim için hazır bulurdum. Sen benim için açlıktan inleyene kadar parmaklarımla merkezini okşardım. Sonra ağzımı üzerine koyar ve seni daha da tahrik etmek için dilimi kullanırdım."

Eleanor'un midesi, Damon'ın daha önce yaptığı gibi diliyle onu okşadığını hayal ederken sıkıştı.

"Tadını çıkarırken zevkten soluk soluğa kalışını duyabilirim. Sonra sen ihtiyaçtan çılgına döndüğünde, yavaşça içine girerdim, anı uzatırdım. Seni aletimle doldururdum Elle, böylece birlikte hareket ederdik, sanki tek bir kişiymişiz gibi, böylece benim ne zaman bittiğimi ve senin ne zaman başladığını anlayamazdın ..."

Vücudu sıcaktan kızarıırken, bacaklarının arasında arzu zonkluyordu. Damon onun etrafında bir büyülenme ağı örüyor, sesiyle, gözleriyle onu büyülüyordu. O karanlık gözler, dört gün önce ilk kez birlikte oldukları anın hatırasını taşıyor ve ona aralarındaki ilişkinin ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlatıyordu.

Eleanor, Damon'ın sabahlığının kıvrımlarını araladığında, onun anlattıklarının da Damon üzerinde benzer bir etki yarattığını fark etti. "Bak bana ne yaptın, aşkım... Bellerim senin için doldu ve ağrıyor."

Kasıklarından yükselen, uzun, kocaman ve şişmiş cinsel uyarılmışlığının cesur kanıtıydı. O sert erkek etine bakmaktan kendini alamadı, içinde hareket etmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Sonra Damon belindeki kuşağı çözdü ve sabahlığını silkti. Adam ayağa kalktığında, kadının karnında sıcak ve erimiş bir şeyler belirdi. Onu ilk kez çıtırçıplak görüyordu ve gözleri onu dolduruyordu. Ateş ışığı onun şehvetli, güçlü kemikli vücudunu şekillendirdi ... geniş omuzları, ince kaslı göğsü ve gergin karnı, dar kalçaları, uzun, güçlü bacakları.

Damon kıpırdamadan durmuş, onun her ayrıntıyı kavramasına izin veriyor, çaresiz hayranlığını gözlemlerken bakışları ateşli ve zorlayıcıydı.

Güzel denilebilecek bir erkek varsa, o da Damon'dı. Yontulmuş vücudu mükemmeldi, sert ve canlıydı, ham erkeksiydi. Eleanor ona dokunmak, onu okşamak için şiddetli bir istek duydu. Sonra bakışları tekrar adamın sertliğini kucaklayan siyah saçların girdabına sabitlendi. Arzusunun kanıtı kaskatı kesilmiş, kızarmış, kalınlaşmış bir şekilde duruyordu...

Adam uzanıp şarap kadehini ondan almadan önce bile nefesi boğazında düğümlendi. Kadehi şöminenin üzerine koyduktan sonra kadının bileklerini nazıkçe kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"D-Damon," diye kekeledi, protestosu boğuk ve düzensizdi. "Dokun bana Elle," diye yalvardı, avuçlarını çıplak bedenine bastırarak Göğsü, ellerini sert genişliği keşfetmeye davet ediyordu. "Dokunmak izin verildi, tatlım. Ben senin kocanım ve sen de benim karımsın."

Teni pürüzsüz ve sıcaktı; zarif kaslar saten gibi derinin altında dalgalanıp oynaşıyordu ve Eleanor onun emirlerini yerine getirmekten kendini alamıyordu.

gibi hissederek, onun şeytani bir ayartıcı olduğunu düşündü.

Sonra yakınına eğildi, böylece nefesi saçlarını okşadı. "Günah gibi kokuyorsun karıcığım," diye mırıldandı şakağına sokularak. "Yağmur ve tatlı, sıcak bir kadın gibi..."

Kokusu da günahkârdı. Aralarında bir tutam misk kokulu arzu yükselirken, vücudundan yukarı doğru yayılan sıcaklık onu sarıyor ve büyölüyordu.

Geri çekildiğinde, gözlerinde gördüğü bakış kalbinin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oldu. Sonra Damon sabahlığının kurdelelerini çözdü ve yakalarını ayırarak iç çamaşırını ortaya çıkardı. Meme uçları dayanılmaz derecede sertti ve ince kumaşın altından bariz bir şekilde belli oluyordu.

"Eğer seninle sevişecek olsaydım, işte böyle başlardım..."

Müstehcen bir parmak kaldırarak kadının ayırık dudaklarını buldu ve boğazından aşağıya doğru yavaşça indi. Dokunuşu hafif, narin... yakıcıydı. Sonra iki elini birden kaldırarak göğüslerini okşadı, kumaşın üzerinden şeklini takip etti, avuçlarını alaycı bir baskıyla tümseklerin üzerinde gezdirdi.

Her bir meme ucunu hafifçe sıktığında Eleanor'un içinde yoğun bir zevk dalgası dalgalandı ama itiraz edemedi. O

Ellerini vücudunun her yerinde hissetmek istiyordu. "Seni sıcak tutmama izin ver, Elle."

Adam ellerini değiştirdiğinde kalbi çılgınca çarpıyordu. Elleri kalçalarının etrafından geçirerek kalçalarını kavradı ve onu sıkıca kaslı gövdesine, kalçalarının beşiğine doğru çekti. "Seni ne kadar çok istediğimi hisset."

Adamın dizlerinden biri kadınınkini ayırarak, tahrik edici aletini karnına bastırdı ve Eleanor nefes almayı unuttu. Adamın seksinin sert, sıcak uzunluğunun onu sıcak çelik gibi dağladığını hissedebiliyordu. Ve içinde hareket ettiği, onu tamamladığı düşüncesi kalbinin daha da sert atmasına neden oldu. Özlemle dolup taşıyordu, onun içine doğru ilerlediğini hissetmek, kalın aletinin ritmik bir şekilde dalarak onu doldurduğunu hissetmek için belindeki yanma ihtiyacı... Bu tam da onun hissetmesini istediği şeydi, koruyucu bir ses kafasının içinde uyardı.

Damon onun kendisini ne kadar umutsuzca arzuladığını, tutkusunu nasıl arzuladığını biliyordu.

Yine de bundan daha güçlüydü, diye kendi kendini azarladı Eleanor. Bu kez onun büyüüne teslim olmayacaktı. Onun kazanmasına izin vermeyecek, gözlerindeki ateşte kaybolmasına izin vermeyecekti.

Tam tersine, durumu tersine çevirmeliydi. Damon'ın da kendisine karşı aynı bastırılmaz özlemi hissetmesini sağlamalıydı ki bir gün o da kendisini sevmeye başlasın.

"Belki de haklısın," diye fısıldadı, sesi kararsız bir törpü gibiydi. "Bir yatağa ihtiyacımız var."

Görünürdeki fikir değişikliği onu şaşırtmış gibiydi ama elini tutup yatağa götürdüğünde onu sorgulamadı.

", kocacığım."

Damon itaat etti, yüksek yatağa tırmandı ve sırt üstü uzandı.

Koyu altın renkli tezgâhın üzerine yayılmış, son derece güzel görünüyordu. Gölge ve ışık üzerinde dolaşıyor, vücudunun güçlü ve zarif hatlarını vurguluyordu.

Eleanor ona bakarken ilkel bir uyarılma dalgası hissetti
-Gözlerindeki hararete bakılırsa o da öyle düşünüyordu.

Yine de derin bir nefes aldı, özlemine karşı kendini destekledi ve bir avucunu adamın geniş göğsüne koydu.

Teninin sıcak altındaki sert ve esnek kasları hissederek bir an için onu okşadı, dokunuşu hafif ve okşayıcıydı ama sonra eli durdu.

"Damon, her zaman beni öperek dikkatimi dağıtmayı nasıl başardığını hatırlıyor musun?"

"Evet, aşkım."

"Bu sefer ben de sana aynısını yapmak istiyorum."

Ona doğru eğilerek dudaklarını uzun, tatlı ve kalıcı bir öpücüğe boğdu.

Sonra devam etmek için duyduğu özleme rağmen kendini .

"Şimdilik hepsi bu kadar, kocacığım. Sana söyledim, mantık evliliğiyle ilgilenmiyorum. Ancak bana daha fazlasını verebileceğini düşünürsen, benim gibi sen de gerçek bir evlilik istersen, dua et, bana haber ver."

Bununla birlikte arkasını döndü ve kendi yatak odasının güvenliğine doğru kaçtı.

Eleanor, amacını bu kadar cesurca açıklayarak Fanny'nin kurallarını büyük bir intikam duygusuyla çiğnediğini biliyordu ama bu gafından pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Damon'ın onu sadece bir sevgili olarak değil, gerçek bir koca olarak isteme konusunda ne kadar ciddi olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Onun sadece vücudunu değil, kalbini de istemek konusunda.

Ne yazık ki bu seçimi yapmak tamamen ona kalmıştı.

Chapter Sixteen

Ancak bazen en iyisi sadece içgüdülerinizi takip etmektir.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Bağırış onu huzursuz uykusundan uyandırdı.

Kalbi alarmla çarpan Eleanor yatağında ve kendisini neyin uyandırdığını merak ederek karanlığı araştırdı.

Damon'ın yatak odasından yine boğuk bir çığlık geldi ve odaları arasındaki kapalı kapıdan duyuldu. Eleanor yataktan fırlayarak hemen bir mum yaktı ve aceleyle aralarındaki kapının kilidini açtı.

Damon'ın yatağının yanına vardığında, bağırışları alçak, iniltili bir sese . Uykusunda çırpınıyordu, belli ki bir kâbusun pençesindeydi.

Karmakarışık örtüler beline kadar inmiş, gövdesini çıplak bırakmıştı. Eleanor, adamın omzuna nazikçe elini koyup onu sarstığında, teninin nemli olduğunu ve terden üşüdüğünü fark etti.

Adını yumuşak bir sesle söylediğinde bile yanıt vermeyince onu daha güçlü bir şekilde sarstı. "Damon, uyan!"

Onun emriyle gözleri fal taşı gibi açıldı.

Orada kaskatı yatıyordu, yüz ifadesi sersemlemiş, kafası karışmış ve hamdı. Mum ışığının parıltısında nabzının boğazında attığını görebiliyor, avucunun altında vücudundaki sarmal gerilimi hissedebiliyordu.

"Kabus görüyordun," dedi alçak bir sesle.

Ona çevirdiği gözler işkence görmüş gibiydi. Neredeyse kaybolmuş gibi ona bakıyordu. Maun rengi saçları yüzünü çerçevelerken, kirli sakallarının gölgesi çenesini karartıyordu.

Omuzları titredi. Sonra onun dokunuşunu savuşturarak doğruldu ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Seni rahatsız eden nedir, Damon?" Eleanor sessizce sordu. "Hiçbir şey."

Sesi sert, ani ve küçümseyiciydi. Aynı şekilde aniden kızın kıyafetini de fark eder gibi oldu; kız orada gecelik kıyafeti ve çıplak ayaklarıyla duruyordu.

"Ben iyiyim," diye ekledi sertçe. "Yatağına dön, Elle."

Yine de onun mutlak kırılganlığına karşı dayanıklı değildi. Yüz hatlarındaki acı çizgilerini düzeltmek, gözlerindeki o ıssız ifade kaybolana kadar ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu.

Sakinleştirici bir el kaldırarak yüzünün yan tarafını kavradı. "Keşke yardım edebilseydim," diye mırıldandı.

Onun nazik dokunuşuyla Damon bir avuç kalp atışı boyunca dondu kaldı.

Sonra sertçe geri çekildi, onun teselli teklifinden uzaklaştı.

Kirpikleri gözlerini saklamak için aşağıya indi, ifadesini kapattı, onu dışarıda bıraktı. "Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Eleanor tereddüt etti. "En azından bir süre seninle kalmamı ister misin?"

"Hayır. Seni burada istemiyorum."

Bakışlarını kaldırarak ona baktı, gözleri aysız bir gece yarısı kadar karanlıktı. "Uyumaya devam et Eleanor," diye tekrarladığında sesi kırılğandı.

İsteksizce de olsa onun emrinin en azından bir kısmına itaat etti; kendi yatağına döndü. Yine de kesinlikle uyuyacak gibi hissetmiyordu.

Eleanor'un göğsünde bir sıkışma oldu, bunun nedeni kısmen Damon'ın onu istemediğini söylemesiydi ama esas olarak Damon'ın duygusal durumunun onu dehşete düşürmesi ve rahatsız etmesiydi.

Ona kabuslar gördürecek kadar acı veren şey neydi?

Eleanor'un uykuya daldığını hissetmesi çok uzun bir süre geçti. Ve sonunda , son düşüncesi Damon'ın

onu sadece kalbinden çıkarmakla kalmıyordu. Onu hayatından da .

Pazar günü ıslak ve sefil bir şekilde doğdu, bu da tüm misafirlerin moralini bozdu. Misafirlerin çoğu içeride kalıp salon oyunları oynadı ve Eleanor da her zamanki coşkusuyla onlara katılmaya gayret etti.

Ancak Damon tüm gün boyunca uzak ve içine kapanık kaldı. Pazartesi günü de ondan hiçbir şey göremedi. Kahvaltıda hiç görünmedi ve öğle yemeğinde de ondan hiçbir iz olmayınca Eleanor onu aramaya karar verdi.

Yukarı çıkıp odaları arasındaki bağlantı kapısını tıklattığında, uşağını Damon'ın yatak odasında buldu.

Cornby, Lord Wrexham'ın nerede olduğu sorusuna, "Sanırım ata biniyor, leydim," diye cevap .

Eleanor sürekli yağın yağmurun çiselediği pencereden dışarı baktı. "Bu havada mı?"

"Bazen yalnız kalmayı tercih ediyor. Özellikle de bugün." "Bugün günlerden ne?"

"Kardeşinin ölüm yıldönümü leydim."

Bu bilgi onu sarstı. "Ah," dedi yetersiz bir sesle. "Fark etmemiştim."

"Lord Hazretleri konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

Eleanor aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çattı. "Cornby, Lord Wrexham geçen gece ağır bir kâbus gördü. Bunun kardeşinin ölümüyle bir ilgisi olabilir mi?"

"Sanırım öyle leydim. Yılın bu zamanlarında hep kötü rüyalar görür."

"Kardeşinin öldüğü rüyalar mı?"

"Ne yazık ki evet." Uşak duraksadı ve biraz isteksizce ekledi: "Lord Hazretleri genellikle ata binmek için çok zaman harcıyor, kendini fiziksel olarak zorluyor - sanırım kendini yormak için

kabusları uzak tutmaya yeter. Gerçi bu her zaman olmuyor."

Cornby'nin açıklaması Eleanor'u büyük ölçüde dehşete düşürdü. "Size ne zaman dönebileceğine dair bir işaret verdi mi?"

"Hayır leydim. Bazen hava kararmadan önce, ama bazen de gece geç saatlere kadar."

"Yani bu daha önce de mi oldu?"

"Düzenli olarak leydim. Bu onun için yıllık bir ritüeldir."

Dehşeti daha da arttı. Damon hâlâ kardeşini kurtaramadığı için kendini cezalandırıyor muydu? Eleanor ağır bir yürekle merak etti.

Tam o sırada Cornby'nin meşguliyeti dikkatini çekti. Odaya girdiğinde saygıyla duraklamıştı ama şimdi onun küçük ahşap bir fıçıya vurmakla ve kristal bir sürahiyi brendi gibi görünen ve kokan koyu kehribar rengi bir sıvıyla doldurmakla meşgul olduğunu fark etti.

"Sanırım döndüğünde bunu içmeyi planlıyor?" diye sordu.

"Evet leydim. Bu üzücü olay için her yıl elimde yeterli miktarda konyak bulundurma emri aldım."

Damon'ın teselliye alkolik bir sersemlikte bulmayı umması Eleanor'u endişelendiriyordu ama kâbuslarının nedeni onu daha çok üzüyordu.

Fıçıya doğru bir el salladı. "Hâlâ anılarla boğuşuyor olması endişe verici. Kardeşi yıllar önce öldü."

"Evet, ama ne kadar yakın oldukları düşünüldüğünde, lord hazretlerinin üzüntüsünün normalden daha fazla olduğuna inanıyorum. Görünüşe göre bazen ikizler arasında çoğu kardeşte olmayan bir bağ oluşuyor. Lord Wrexham için ikizinin böylesine korkunç bir acı çekerek yok olup gitmesini izlemek çok zordu. Sanırım bunun onu harap ettiğini söyleyebiliriz."

Eleanor bunun her iki kardeş için de ne kadar acı verici olduğunu hayal ederek içten içe irkildi. Elbette Damon'ın aklında hâlâ

ikizinin ölümü. Ve kederine tek başına katlanıyordu. Bunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı," dedi, sesi alçak ve ciddiye.

"Belki de vardır leydim." Ancak Cornby hemen cevap vermedi. Eleanor ona araştıran bir bakış attığında, sessizce ekledi: "Lord Wrexham'ın bana olan güvenine, onun hakkında yersiz konuşarak ihanet etmekten hoşlanmıyorum."

"Lütfen anlat bana Cornby," diye ısrar etti, kocasını daha iyi anlamayı çok istiyordu. "Artık onun karısıyım, ama sen onu herkesten iyi tanıyorsun."

Yaşlı uşak başını salladı ama konuşurken hâlâ rahatsız görünüyordu. "Bence Lord Hazretleri'nin içini bir sırdaşına dökmesi ona ölçülemeyecek kadar iyi gelebilir. Elbette size tavsiyede bulunmak benim konumum değil ama belki onunla konuşabilirsiniz..."

Eleanor, Cornby'nin lordunun iyiliğini düşündüğünü görmekten son derece memnundu. "Gerçekten de onunla konuşacağım, Cornby. Önerin için teşekkür ederim."

Uşak yine tereddüt etti. "Leydim... belki... yani, lord hazretleri herhangi bir konuşma reddederse kendinizi küçümsenmiş hissetmemelisiniz. Başkalarının yakınlaşmasına izin verecek biri değildir."

Eleanor, Damon'ın geçen gece kâbuslarının verdiği eziyete rağmen onu aniden odasından nasıl çıkardığını hatırlayarak, *bunun çok hafif bir ifade olduğunu* düşündü.

"Ona son derece sadıksın, değil mi Cornby?"

"Evet leydim. Kendimi ona adadım. Ama o benim bağlılığımı hak etti. O iyi bir usta... ve iyi bir adam."

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Sana katılıyorum ve ona bu kadar iyi hizmet ettiğin için sana teşekkür ediyorum."

Uşak . "Bu benim görevim leydim, ama aynı zamanda benim için bir zevk."

Eleanor yatak odasına d6nerken, Cornby'nin kendisine d6şünecek çok Şey verdiğini ve ona minnettar olduğunu d6şündü.

Damon'ın neden hiç kimseyi, hatta onu bile içeri almamaya kararlı olduğunu Şimdi çok iyi anlıyordu. 6zellikle de onu, belki de. Kardeşinin kaybı onu çok derinden etkilediği için, o yıkıcı kedere tekrar katlanmaktan korktuğu için gelecekte herhangi bir yakınlaşmadan kaçınmaya kararlıydı.

Bu d6şünce kalbini acıttı.

Ayrıca iki yıl 6nce bozulan nişanlarını da d6şünmeden edemiyordu. Damon *onu* bilerek uzaklaştırmak için mi metresine d6nmüştü? Onu incitecek güce sahip olacak kadar yaklaşmasına izin vermek istemediği için mi?

Bu mümkündü.

Ama geçmiş onu Şimdi ne yapacağından daha az ilgilendiriyordu. T6m içine atan bir adama ne olurdu? Acı kabuslara kaçardı, olan buydu. Tabii başka bir çıkışı yoksa.

Eleanor kendi odasından çıkıp aşağıya d6nmek 6zere koridorda ilerlerken Damon'la duyguları hakkında konuşması gerektiğine karar verdi. Ama Damon buna izin verecek miydi? Son zamanlarda kendisini teselli etme çabalarını geri çevirmişti ve eğer onu kardeşi hakkında konuştırmaya çalışırsa yine aynı Şeyi yapabilirdi.

Aslında, Şimdi d6şün6nce, Damon onu tanıdığı onca zaman boyunca gerçek duygularının hiçbirini onunla paylaşmamıştı. Duygularını mezara g6mmüştü ve ř6phesiz g6m6l6 kalmalarını istiyordu.

Eleanor onun fikrini değiştirmesi gerektiğine karar verdi ve bunu yapmak için Fanny'nin taktiklerini de kullanamazdı. Şimdiye kadar yol g6stermesi için fahişenin tavsiyelerine g6venmişti ama artık kendi ig6d6lerini takip etmesi gereken bir zamandaydı. Aralarında yeterince çiftleşme oyunu olmuştu. Damon'ın ihtiyaı olan Şey bir arkadaştı.

Eleanor, dostluklarını güçlendirmenin, Damon'ın kendisine duyduğu arzuyu uyandırmaya çalışmaktan daha iyi olacağı sonucuna vardı. Hâlâ Damon'ı kendisine aşık etmeye kararlıydı -ve Damon'ın, karısı olduğunda bir metresi olmasını istemesi için hiçbir nedeni kalmayacağından emin olmak istiyordu- ama bunun için bir kullanım kılavuzu yerine kendi sezgilerine güvenmeyi planlıyordu.

Hâlâ kafası karışıkta ama sonraki birkaç saatini bir plan oluşturarak geçirirken neredeyse umutlu hissediyordu.

Eleanor onun Rosemont'a döndüğünü bilmesine rağmen Damon yemekte görünmedi; ahırlar, istediği gibi onu bilgilendirmişti.

Eğer biri masadaki boş yerini fark ettiyse bile ona bu konuda soru sormadı. Ama Eleanor unutamıyordu. Marcus, Arabella ve Tess onun dikkatini dağıtmak için orada olsalar bile, Damon'ın olmadığı akşam oldukça bitmez tükenmez görünüyordu. Şöminenin üzerindeki ormolu saate bakıp duruyor, Damon'ın aklından çıkmayan anıları uzak tutmak için kendini unutturacak kadar içip içmediğini merak ediyordu.

O gece çay tepsisi salona getirildikten sonra Eleanor sıvışıp üst kata çıktı. Damon onun yatak odasının kapısını sessizce çalmasına cevap vermedi ama yine de içeri girdi.

Onu neredeyse sönmek üzere olan bir ateşin önünde tek başına otururken buldu, üzerinde sadece bir gömlek, pantolon ve binici çizimleri vardı. Közlerin solmakta olan parıltısı dışında oda loştu ama yüz hatlarını görebilmek için yeterli ışık vardı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında yüz ifadesi karanlık ve düşünceliydi.

"Burada ne yapıyorsun, Elle?"

Kelimeleri hafifçe geveliyordu ama çok içtiğinden şüphelenmişti.

"Seni görmek istedim," diye cevap verdi, ses tonunu hafif tutarak.

Damon bakışlarını kaçırarak yere baktı. "Pekâlâ, yine çekip gidebilirsin. Senin alaylarına katlanacak durumda değilim."

"Sanmıyorum." Sesi alaycıydı. "Ama buraya seninle alay etmeye ya da seni yönlendirmeye gelmedim."

"O zaman neden buradasın?"

"Sana eşlik etmek için. Kabusunuzun geri dönmesinden korktuğunuz için uyumak istemeyeceğinizi düşündüm."

Bunun üzerine kaşlarını çatı ve başını kaldırdı. "Senin lanet olası merhametini istemiyorum Elle."

"Tabii ki istemiyorsun. Ama kalmak istiyorum. Her arkadaş aynı şeyi yapardı. Şu anda yalnız olmamalısın. Acını paylaşacak birine ihtiyacın var."

"Bu konuda ne biliyorsun?" Damon sertçe sordu.

"Sanırım kardeşinizin hayatınızda ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Cornby yersiz mi konuşuyor?" "O bu yıldönümünün yıldönümü olduğundan bahsetti. Joshua'nın ölümü."

Damon alçak sesle bir yemin mırıldanarak kadehini uzun bir yudumda boşalttı. "Eğer teselli vermeye geldiysen, bunu istemiyorum," diye tekrarladı.

"Pekala, o zaman sen kendini sersemletene kadar içerken ben sadece izleyeceğim. Sana biraz daha konyak doldurabilir miyim?"

Yüz ifadesi hiç yumuşamasa da, bardağını uzatmadan önce bir süre onun teklifini düşündü. "Evet. Korkarım bunu tek başıma yapabilecek durumda değilim."

Eleanor onun bardağını alarak bolca doldurdu ve ona uzattı. "Konyağınızdan biraz da kendim için alabilir miyim?"

Damon omuz silkti. "Keyfine bak." Sonra duraklayıp ona baktı. "Ejderha, kadınların konyak içmediğini söylerdi."

Onun teyzesine yaptığı kıskırtıcı göndermeyi görmezden geldi. "Bu gece bir hanımefendi olmak istemiyorum Damon. Sadece arkadaşın olmak istiyorum."

"Lanet olsun... Ben arkadaş *istemiyorum*, Elle."

"Belki de bir tane istiyorumdur. Sizin arkadaşlığınızdaki her zaman teyzemin ünlü arkadaşlarından çok daha fazla keyif almışımıdır."

Onlara doydum."

Damon uzun bir süre ona baktıktan sonra ağız onaylamak için kıvrıldı. "Ben de öyle."

Adamın yüzündeki kara çatık kaşları şimdilik silmeyi başardığı için memnun olan Eleanor, kendi parmak dolusu konyağını getirip onun yanındaki berjer koltuğa oturdu.

Damon birkaç dakika boyunca asık suratlı bir sessizliğe büründü; Eleanor o isteyene kadar bu sessizliği bozmamaya kararlıydı.

Neyse ki önce o konuştu. "Beni etkiliyorsun, Elle. Çoğu kadın kocalarını üç yapraklı bulsa üzüldü."

Yanıt olarak bir espri yapabilirdi ama ses tonunu ciddi tuttu. "Ama sarhoş olmak için iyi bir nedenin var. Joshua'yı hatırlamak istiyorsun ve bu da onun anısını canlı tutmanın bir yolu."

Damon biraz şaşırmış bir sesle, "Anlıyorsun," diye mırıldandı. "En azından anlamaya çalışıyorum." Eleanor bardağını kaldırdı. "İçelim mi?"

"Joshua'nın anısına kadeh kaldırır mısınız?"

Damon ilk başta cevap vermedi. Siyah kirpiklerinin kalın perdesi gözlerini saklamak için aşağıya inmeden önce, üzüntüsünün gölgesini gördü.

Yine de cevap vermeden uzun bir yudum konyak içti ve sonra derin, ürpertici bir nefes aldı.

"Kardeşini kaybettiğin için çok üzgünüm Damon," dedi yumuşak bir sesle. "Özellikle de o korkunç şekilde."

Eleanor'un sessizce başsağlığı dilemesi üzerine ona yan baktı ama yüzündeki saldırganlık kaybolmuştu. Onun yerine, koyu renk bir perçem alnına düşmüş ve Eleanor'a Damon'ın bir zamanlar olduğu genç çocuk hakkında bir ipucu vermişti. Savunmasız görünüyordu, ne diyeceğini bilemiyordu.

Adamın sessiz kalması üzerine Eleanor aynı sessizlikle ekledi: "Mr. Geary bana Joshua'nın ne kadar özel bir çocuk olduğunu anlattı."

Damon bakışlarını kaçırarak bardağına baktı. "Ne büyük bir hayat kaybı." Damon'ın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu, bir küfür mırıldandığında kasvete dönüşen bir öfke. "O *ben olmalıydım*, Joshua değil."

"Sanırım Marcus ölseydi ben de aynı şekilde hissederdim."

Damon'ın yüzündeki çığ kırılmalılık kalbinin onun için acımasına neden oldu. Yakışıklı yüz hatları ıssızlık ve ıstırabın birleşimiyle bükülmüştü.

Onun acısını, kederini dindirebilmek için her şeyini verebilirdi. Onu tutmak ve korumak, onu iyileştirmenin bir yolunu bulmak, gözlerinden gölgeleri kovmak istiyordu.

Bardağını aralarındaki küçük masaya bırakan Eleanor, ateşi karıştırmak için ayağına kalktı ve bir kütük daha ekledi. Sonra Damon'a döndü ve terlikleriyle çoraplarından başlayarak soyunmaya başladı.

Gece elbisesinin kancalarını açmak için arkasına uzandığında, Damon bakışlarıyla onu mızrakladı. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun, Elle?"

"Seni rahatlatıyorum."

Adamın itiraz edebileceğini düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine düşünceli bir şekilde ona baktı, gözleri karanlık ve dikkatliydi.

Önce elbisesini, sonra da korsesini çıkarmayı bitirdi. Sonunda kombinezonuna geçti, korseyi aşağı kaydırđı ve giysisinin bir kambrik fısıltıyla yere düşmesine izin vererek onu tamamen çıplak bir şekilde adamın görüşüne bıraktı.

Damon'ın hırıltılı bir nefes aldığını duydu ama önünde durmak için hareket ettiğinde Damon kılını kıpırdatmadı. Kadın konyak bardağını alıp bir kenara koyduktan sonra eğilip gömleğinin eteklerini pantolonundan çekip çıkarırken Damon gergin bir şekilde oturuyordu.

Adamın gömleğini başından çekmesine izin verip göğsünü pürüzsüz bir şekilde ortaya çıkarması onu yüreklendirdi. Sonra botlarını çıkarmak için ayaklarının dibine diz çöktü.

Kadın pantolonunun yakasına uzandığında adamın çenesinde bir kas gerildi ve ellerini itti. Ama kendisi pantolonunu ve donunu çözdü ve çoraplarıyla birlikte onları da çıkardı.

Damon tüm çıplak ihtişamıyla ayağa kalktığında, Eleanor'un nefesi ateş ışığının parıltısıyla aydınlanan görüntüsü karşısında boğazında düğümlendi. Karmakarışık saçları ve yüzündeki kirli sakalların gölgesiyle oldukça itibarsız görünüyordu ama yine de erkeksi gücü ve kaslı zarafetiyle Eleanor'un tanıdığı en günahkâr güzel adamdı.

Yine de ifadesi esrarengizliğini koruyordu, sanki bir sonraki hamleyi onun yapmasını bekliyordu. Kadın da ona doğru adım atarak karşılık verdi. Odanın sessizliğinde, yüzünü elleriyle kavrayıp dudaklarını onunkilere doğru kaldırırken, ocaktaki ateşin yumuşak tıslaması ve çıtırtısıyla ritim tutan kalbinin güm güm attığını neredeyse duyabiliyordu.

Öpücüğü nazikçe başladı. Brendinin tadı duyuları için güçlü ve zengindi, Damon'ın ağzının tadı da öyle... teninin kokusu, vücudunun sıcaklığı. Ama Damon'da isteksiz bir tepki uyandırdığında bu naziklik kayboldu.

Onu vücuduna yaklaştırarak, ezici bir sıkılıkla sarıldı ve sanki ona ihtiyacı varmış, onu arzuluyormuş gibi öptü.

Açlığı Eleanor'un arzusunu artırmaktan başka bir işe yaramamıştı ama bu an Eleanor'la ilgili değildi. Her şey Damon'a yardım etmekle ilgiliydi.

Avuçlarını adamın omuzlarına bastırarak ateşli öpüşmelerini kesti ve geri çekildi. Sonra yatağa doğru ilerledi, tezgahı geri çevirdi ve keten çarşafı aşıp çıktı.

"Bana katılır mısın Damon?" diye sordu usulca.

Bakışları temkinli ve ihtiyatlıydı. "Duruma göre değişir. Bu sefer beni acı içinde bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Seninle sevişmek istiyorum."

Bu kez ima ettiği zevk sözünü yerine getirmeye niyetliydi.

Damon belli ki ona inanmıştı, çünkü kadın yatağa tırmanıp yan tarafına uzandığında Damon da onun yanına, sırt üstü uzandı. Ama sanki hâlâ ona güvenmiyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

Eleanor onun güvenini tekrar kazanması gerektiğini biliyordu. Kollarının ona sarılmasını, ten tene dokunmasını istiyordu ama yaklaşıp boğazının kenarına, çıplak omzuna, köprücük kemiğine ve göğsüne hafif öpücükler kondurmakla .

Sonunda, doğru gibi göründüğünde, dizlerinin üzerine kalktı ve elleriyle onun vücudunu şefkatle keşfetmeye başladı, beline ulaşana kadar avuç içleriyle, parmak uçlarıyla kemik ve kasların sert hatlarını ve yanan deriyi şekillendirdi.

Parmaklarını kalın uyarılmışlığının üzerine kapattığında daha da gerildi ve çenesinin gerildiğini görebiliyordu, ancak ereksiyonunun altındaki ağır keseleri hafifçe çekerken hareketsiz kaldı. Onu tekrar sıcak ellerinin arasına aldığında, gözleri daha da karardı. Sonra eğilerek dudaklarını adamın şaftının şişmiş başına bastırdı. Ağzının ilk dokunuşunda bir nefes çekti.

Eleanor yine de şefkatli bakımlarına devam etti, dilinin narin okşamalarıyla onu zorladı. Damon gözlerini sımsıkı yumdu, elleri iki yanında kenetlendi, Eleanor dilini şişmiş başın etrafında usulca gezdirirken yüz hatları arzu ve acıyla gerildi... aşağıdaki hassas çıkıntı... nabız gibi atan, kadife gibi pürüzsüz uzunluk...

O zaman içgüdülerini takip ederek, onu ağzına daha fazla almak, onu sarmak, onu karşılamak için dudaklarını onun şişmiş üyesinin etrafına kapattı.

Tüm vücudu titremeye başladı, kendini hem değerli hem de güçlü hissetmesine neden oldu, bu yüzden onu daha da derine çekti, emdi, kokusunu ve tadını emdi.

Dudakları bir kez daha yavaşça onun dolgunluğunun üzerinden aşağı kaydığında, elleri saçlarında kıvrıldı ve ağzına doğru gerildi, nefesi sert ve düzensizdi. Adının kısık sesle fısıldandığını duydu, onun titrediğini hissetti.

Sonra aniden onun omuzlarını kavradı ve Eleanor'u başını kaldırmaya zorladı.

Çenesi sımsıkı düğümlemişti, sesi boğuklaşarak tek bir kelime söyledi: *"Yeter."*

Hâlâ omuzlarından tuttuğu sırt üstü çevirdi ve hiçbir dirençle karşılaşmadan üzerine çıktı. Uyluklarını yumuşak ve davetkâr bir şekilde açarak parmaklarını adamın koyu renk saçlarına geçirdi.

Yüzü ihtiyaçtan sertleşmiş, gözleri karanlık bir ateşle yanarken, onun için yaptığı beşiğe gömüldü. Orada gördüğü arzu göğsünün sıkışmasına neden oldu ... ve sonra etini onun ıslak sıcaklığına gömerken yüzünü boynunun kıvrımına gömdü.

Eleanor karşılık olarak sırtını kamburlaştırdı ve ona karşı sallandı, bu da Damon'ın tekrar ve sonra daha fazla aciliyetle yukarı doğru sürmesine neden oldu.

Eleanor onun vahşiliğine itiraz etmeden kendini ona sardı. Onun tarafından kuşatıldığını, istila edildiğini, içinde bir ateş patlamasını ateşlerken onun tarafından tatmin edildiğini hissetti. Adam geri çekilmeye devam ederken kalçaları onu karşılamak için yukarı kalktı, sonra derinlere battı, daha fazla yaklaşamayana kadar sertliğini vücudunun girintilerine daldırdı.

Kadının iniltisi bir ihtiyaç hıçkırığına dönüştü, onu alevlendiren bir yalvarış. Adını mırıldandığında, boğuk ses kızın içinde yankılandı ve onu tutkunun sınırında spiral çizmeye gönderdi. Her yeri kasıldı; iç kasları onu sıkıca kavradı, titreyen sarsıntılar içinden acımasızca dalgalanmaya başlarken onu sıkıca tuttu.

Kadının şiddetli doruk noktasında Damon teslim olmasına izin verdi. Güçlü bedeni çaresizce onun üzerinde yükselirken, onun içinde kendi sert patlamasına ulaştı. Paramparça olurken başını geriye attı, dişleri ilkel bir zevkle kırılırken gırtlğından gelen salıverilme iniltileri boğazından yırtıldı.

Daha sonra, üzerine yığılırken kolları ona dolandı. Nefes nefese kalmış bir halde, sıcak ve ağır bir şekilde orada yatıyordu, hâlâ ona bağlıydı ve neredeyse umutsuzca ona sarılıyordu.

Eleanor sonunda kendi parçalanmış duyularını topladığında, elleri onun sırtına doğru kaydı, hafifçe okşadı, onu yatıştırdı. içinde

Damon buna karşılık yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, sanki onun sıcaklığını ve gücünü içine çekiyordu.

Eleanor onun ihtiyacının uyandırdığı hassas duygulara karşı yutkunmak zorunda kaldı. Sonunda adam ağırlığını onun üzerinden kaldırıp yan yattığında, loş ışıktaki adamın yüzüne baktı. Bitkin ve savunmasız görünüyordu ama gözleri daha önce olduğu gibi perili değildi.

Umutlu hissederek onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Uyumaya git Damon. Bu gece seninle kalacağım."

Onu rahatlatmak için tartışmadı, sadece gözlerini kapattı, kirpikleri yanaklarında siyah hilaller oluşturdu.

Kalbi duygularla dolu olan Eleanor parmaklarını birbirine . Gece boyunca ona göz kulak olmaya, işkence eden kâbusları uzak tutmaya niyetliydi.

Yine de bir kadının kocasına sarılıp onu rahatlatmasının bir ayrıcalık olduğunu düşündü. Ve aceleyle evlendiklerinden beri ilk kez, gerçekten onun karısı olduğunu hissetti.

Damon'ın karısı.

Sözcükler tuhaf ve aynı zamanda harika hissettiriyordu. Ona ait olma hissini çok sevmiştir.

Damon onun gerçek kocası olmak istemese de, ona karşı *bir şeyler* hissettiğini biliyordu. Az önce okşama hareketlerinin şiddetini yanlış anlamamıştı.

Adamın yorgunluğunu da yanlış değerlendirmemiştir. Eleanor onun yavaş ve düzgün nefes alış verişinden uykuya daldığını anladı.

Karanlıkta uzanırken belli belirsiz gülümsedi ve avuç içini hafifçe göğsüne dayayarak parmak uçlarıyla kalbinin atışını ölçtü.

Bilinçsizce ona yaklaştığında kendi kalbi ısındı, rahatlık ve sıcaklık aradı.

Bu gece onu rahatlatmıştı. Hâlâ kardeşi hakkında konuşmak konusunda ciddi bir isteksizlik içindeydi ama en azından bir başlangıç yapmıştı.

Damon'ın kalbini neden bu kadar sıkı koruduğunu, neden aşkı hayatına sokmak istemediğini biliyordu. Başka birini kaybetmeye dayanamıyordu. Korkusunun onu ne kadar ileri götüreceğini merak ediyordu.

Elbette kendi korkusundan dolayı suçluydu. Onun kalbini tekrar kıracağından.

Damon'ın vaatlerine inanabilir miydi? Değerli mutluluğun şeytani cazibesine güvenebilir miydi? İki yıl önce olduğu gibi ona kolayca ihanet edebilirdi.

Yine de nişanlılıklarının sona ermesinden bu yana ilk kez, Damon'la gerçek aşk hayallerinin bir gün gerçeğe dönüşebileceğini ummaya başlamıştı.

Yine de, eğer savunmasını düşürecekse, bunun bir an önce olması en iyisiydi, diye uyaran bir ses Eleanor'u dürttü. Kendini incinmekten korumayı ummuştu ama Damon hakkında daha çok şey öğrendikçe onu daha çok sevmeye .

Chapter Seventeen

Onun eşi olduğunuzda, size karşı duyduğu fiziksel arzuyu teşvik etmek için çaba göstermelisiniz. Ve ne mutlu ki, siz de kendi zevkinizi alabilirsiniz.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Damon yatak odasına giren parlak güneş ışığıyla uyandı. Belli ki Cornby kalkma vaktinin geldiğine karar vermiş ve perdeleri sonuna kadar açmıştı.

Damon parlak ışık karşısında irkildi ve sakallı yüzünü yastıklara gömmek için yuvarlandı. Başı aşırı içtiği brendiden ve daha da güçlü anılarından dolayı zonkluyordu.

Dün geceyi hatırlamak istemiyordu - Elle'in yanında kendini ne kadar çiğ ve açıkta hissettiğini, ona söylediklerini, çılgın bir vahşi gibi onunla nasıl seviştiğini, Elle'in gece boyunca ona nasıl şefkatle sarıldığını... Ama çarşaflar Elle'in kokusunu taşıyordu ve Elle'in kokusuyla birlikte Elle'in canlı görüntüleri zihninde canlanıyordu.

Kabul etmek istememesine rağmen, dün gece Eleanor'un onu rahatlatmasına ihtiyacı vardı. Ve Eleanor, onu uzaklaştırma kararlılığına rağmen pes etmeyi reddetmişti. Onun yanında kalmış, şeytanlarıyla savaşmasına yardım etmeye karar vermişti.

Kaç kadın sarhoş kocaları için aynı şeyi yapardı-?

Tanıdık bir erkeğin boğazını temizlemesi Damon'a yalnız olmadığını söyledi. Tek gözünü açtığında Cornby'nin odanın bir kenarında saygıyla durduğunu ve onaylanmayı beklediğini gördü.

Yatak odasını bir kez daha gözden geçiren Damon, karısının artık orada olmadığını gördü.

"Kahvaltınızı getirdim lordum," dedi Cornby fazlasıyla neşeyle.

Damon hizmetçinin gitmesini dileyerek, "Aç değilim," diye mırıldandı.

"Yine de yemek yemeniz için size yalvarıyorum. Hanımefendileri benden sizin doğru dürüst beslenmenizi sağlamamı istedi ve ben de onun isteklerini yerine getirmek zorunda hissediyorum kendimi."

Bu isyan iması Damon'ı kendine gelmeye zorladı. Yastıkları arkasına koyarak ve yorganı beline kadar çekerek çıplak vücudunun alt yarısını gizleyerek yavaşça doğruldu.

Uşak kahvaltı tepsisini kucığına koyarken, "Maaşını benim ödediğimi hatırlatmama gerek var mı Cornby?" sordu.

"Hayır, lordum. Ama yeni hanımefendiye kendimi sevdirmeye umudum var. Uzun deneyimlerimden öğrendiğime göre, eğer hanımefendi mutluysa bir ev çok daha sorunsuz işliyor."

Damon gülümsemek başını ağrıttığı için gülümsemesini bastırdı ve tepsinin içindekileri inceledi. Ekmek, yumurta, domuz pastırması ve kahveden oluşan geniş bir kahvaltının yanı sıra, uzun bir bardakta koyu yeşilimsi gri bir sıvı vardı. "Nedir *bu*, sorabilir miyim?"

"*Bu*, hanımefendinin kardeşi Lord Danvers'in yemin ettiğini söylediği bir karışım. İçkinin zayıflatıcı etkilerine karşı koyması gerekiyor. Leydi Wrexham bunun ağrıyan başınızda harikalar yaratacağını iddia ediyor."

Bardağı dikkatle eline alan Damon, belli belirsiz bir yudum aldı ve tadının görünüşünden biraz daha çekici olduğunu fark etti. "Bunun içinde ne var?"

"Emin değilim lordum. onu mutfakta kendileri karıştırdı. Ama gelecekte olabilecekleri düşünerek tarifi benimle paylaşacağına söz verdi. Bir de size bir mesaj iletmem gerekiyordu. Eğer kendinizi iyi hissediyorsanız, bir saat içinde ona bir gezintide eşlik etmenizi umuyor."

Damon kayıtsızca homurdandı, dün geceki çılgınlıklarından sonra Eleanor'la bu kadar erken yüzleşmek istediğinden emin değildi. Mesafesini koruyarak

Onun önünde savunmasını bu kadar düşürdükten sonra ondan uzak durmak akıllıca görünüyordu.

Yine de bu, Cornby'ye ona vermeyi planladığı düğün hediyesini sormasına engel olmadı. "Leydi Wrexham'ın teslimatı henüz gelmedi mi?"

"Henüz değil lordum, ama bugünlerde Londra'dan gelmesi bekleniyor. Gelir gelmez, emrettiğiniz gibi dikimine bizzat nezaret edeceğim."

"Güzel."

"Ayrıca," diye ekledi Cornby, "kuzeniniz Bayan Blanchard sizi sorduBoş bir vaktiniz olduğunda sizinle konuşmak istediğini söyledi."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır lordum, ama dün ortadan kaybolmanızın onu endişelendirdiğini tahmin ediyorum."

Damon içini çekti. Eğer onu görmeye kararlıysa, Tess'in endişesinden kaçması mümkün değildi. Ama ona değer verdiği ve dünyanın onun için ne anlama geldiğini bilen çok az insandan biri olduğu için endişelenmeye hakkı olduğunu düşündü.

Eleanor'un hazırladığı iksiri içtikten ve boş midesini kahvaltının neredeyse yarısıyla takviye ettikten sonra kendini biraz daha iyi hissettiğini itiraf etmeliydi. Bir saat içinde banyo yapmış, tıraş olmuş ve binici kıyafetlerini giymişti.

Kravatını şovalenin önünde bağlıyordu ki yatak odasının kapısı çalındı. Damon Eleanor olabileceğini düşünerek gerildi ama onun yerine omzunun üzerinden kuzeni Tess'in geldiğini gördü.

Tess, Cornby'yi hoş bir şekilde selamladıktan sonra valenin yanından geçerek Damon'a doğru ilerledi ve kıyafetini fark edince ona parlak bir gülümseme sundu. "Güzel, dışarı çıkmak istiyorsun. Muhteşem bir sabah, fırtına da geçtiğine göre artık çok daha sıcak."

Damon yüzünü tamamen ona döndüğünde, uzanıp onu yanağından hafifçe öptü, sonra da yüz hatlarını inceledi. "Sen biraz

ama korktuğum kadar kötü değil."

Damon, Tess'in soluk yeşil süprem sabah elbisesi içinde taze ve güzel görüldüğünü fark etti, ama gözlerinde her zamanki dinginliğini yalanlayan bir parıltı vardı ve bunun kendisi için kötü bir şey olduğuna karar verdi.

Görüşmeyi kabul ederek Cornby'yi kovdu, o da selam vererek kahvaltı tepsisini alıp dışarı taşıdı.

Hizmetçi yanından geçerken Tess tabaktan yenmemiş bir çörek aldı. Sonra da Damon'ı şaşırtacak şekilde Cornby'nin yeni yaptığı yatağın üzerine tünedi. Tess'in görgü kurallarına bu kadar kayıtsız kalması hiç hoş değildi, gerçi en azından görünüş açısından kapı ardına kadar açık bırakılmıştı.

Ancak Damon bu gözlemini kendine sakladı ve kravatını bağlamayı bitirmek için aynaya döndü.

"Merakımı uyandırdın kuzen," dedi Tess, çöreğini kemirirken. "Bugün huysuz olmanı bekliyordum ama tahmin ettiğim gibi yatak odandan çıkmamı emretmedin."

Damon kuru bir sesle, "Öyle yapmalıydım," diye karşılık verdi. "Kan bağım *olsa* bile bir beyefendinin yatak odasında bulunman pek uygun değil."

"Biliyorum. Ama benden kasıtlı olarak kaçıyorsun ve bu da benim senin planını bozma şeklim. Seni dürtmeye geldim, sevgili kuzenim. Kabul ediyorum, her yıl yas tutmak için bir zamanı hak ediyorsun Damon, ama artık yeter."

Damon omzunun üzerinden tekrar Tess'e bakarak kaşlarını kaldırdı. "Bu bir ders mi aşkım? Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

"Oh, anlıyorum. Dün üzüntü içinde kıvranırken seni rahatsız etmediğim için minnettar ol."

Onun bu açıklaması Damon'ı şaşırtmıştı. Tess, zamansız ölümü kendisi de tecrübe ettiği için, kardeşinin ölümünde yaşadığı şoku ve kederi herkesten iyi anlıyordu.

"Yuvarlanmak mı?" diye tekrarladı.

"Evet, yuvarlanmak. Bu duyguyu çok iyi biliyorum Damon, çünkü son iki yıldır ben de aynısını yapıyorum. Ama nişanlımı kaybettiğimde beni teselli etmiştin ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum... Gerçi artık Eleanor'a sahipsin, belki de benim sempatik kulağıma ihtiyacın yoktur?"

Damon onun yönlendirici sorusunu dikkate almadı ve onun yerine, "Ben gayet iyiyim, Tess," dedi.

Başını hafifçe salladı. "Ben de kendime hep bunu söyledim, yalan da olsa." Tess'in yüz ifadesi ciddileşti. "Ne hissettiğini anlıyorum Damon. Sevdiğin birinin ölümü seni etkiliyor, her ne kadar etkilemiyormuş gibi davransan da."

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum."

"Belki de değil, ama kendi kendinizi kırbaçladığınızdan şüpheleniyorum. Ne kadar mantıksız olursa olsun, Joshua öldüğünde yaşadığın için kendini suçlamadan edemiyorsun. Eğer o hayatta, mutlu ve iyi olamıyorsa, o zaman sen de olmayı hak etmiyorsun. Bu doğru değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak cevap vermedi, bu da Tess'i devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Tüm kalbinizle onu kurtarabilmeyi diliyorsunuz ve başarısız olduğunuz için korkunç bir suçluluk hissediyorsunuz."

Damon onun fikrini tartışmadı. Hayatı boyunca yaşadığı en büyük pişmanlık, ölmek üzere olan kardeşini kurtaramamaktı.

Ancak suskunluğu Tess'i daha da sinirlendirmişe benziyordu. "Ama Damon, Joshua senin yaşamayı bırakmanı ister miydi?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Elbette istemezdi. Öldüğünde sadece bir çocuktum ama hatırladığım kadarıyla Joshua eğlenmeyi severdi. *Hayatı* severdi. Ve onun için bu kadar şiddetli yas tutmaya devam ettiğinizi bilmek onu çok üzdi. Hayatına devam etmeni isterdi, Damon. Ben de bunu yapmaya kararlıyım. Sonunda şu anda yaşamamız ve sevmemiz gerektiğinin farkına vardım. Dünyadaki zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek için."

"Demek yaşlılığında bilge bir filozof oldun?" diye takıldı.

"Tam olarak değil. Ama en azından değiştirmeyeceğim bir trajedinin yasını tutmanın anlamsızlığını kabul ettim."

Damon cevap vermek yerine keten kravatının son karmaşık katını tamamladı ve Cornby'nin kendisi için hazırladığı binici ceketini aldı.

Paltosunu giymesini izleyen Tess, tekrar yorum yapmadan önce kalan çörek lokmasını yuttu. "Başvurabileceğin birinin olmasına sevindim. Umarım Eleanor'a dönüp duygularını aıklamışsındır?"

İsteyerek değil, diye düşündü Damon kendi kendine. Duygularını Elle'le paylaşmak istememişti çünkü hâlâ çok hamlardı. Yine de itiraf etmek gerekirse, dün gece hissettiği acı bir şekilde azalmıştı. Elle'nin verdiği rahatlık içinde bir şeylerin hafiflemesini sağlamıştı.

Bunun için Eleanor'a borçluydu, biliyordu.

Dün gece aralarında bir şeylerin değiştiğini o da inkâr edemiyordu. Sadece bu konuda ne yapacağından emin değildi. Eleanor, içinde şimdiye kadar fark etmeyi inatla reddettiği bir ihtiyaı . İçten içe hâlâ savaştığı bir ihtiyaç. Ona ihtiyaç duymak istemiyordu.

Tess onun sessizliğini sürdürmesi üzerine kaşlarını çattı. "Trendeki aceleye ve Eleanor'la son birkaç gündür birbirinizden uzak durmanıza bakılırsa, evliliğiniz bir aşk değilmiş."

Kadının aşkla ilgili kışkırtıcı yorumu onu huzursuz etmişti. Damon yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır, bu bir aşk maçı değildi," diye cevap verdi. "Bu seni ilgilendirmez, sevgilim."

"Elbette beni ilgilendirir," diye karşılık verdi tatlı bir sesle. "Siz benim en yakın ailemsiniz. Bir kardeşe sahip olduğum en yakın şey sensin. En kötü günlerimde bana yardım eden Loring kardeşler vardı ama senin hiç kimsen yok."

Durakladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum Damon. Yakınlaşma düşüncesi, kendini tekrar acıya karşı savunmasız hale getirme düşüncesi seni çok korkutuyor. Böylece etrafınızda koruyucu bir kabuk . Sen

tüm duygulardan uzak durun. Duygularınızı kendinize yakın tutarsınız. Ama böyle bir izolasyon için bir bedel ödersiniz. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, dünya etrafında dönüp dururken kendimi sadece yarı canlı hissettim."

Damon da kabul etmek zorundaydı.

"Var olmak için korkunç derecede yalnız bir yol," diye ekledi Tess hüznle. "Doğru, daha az keder yaşıyorsun, ama aynı zamanda asla neşe hissetmiyorsun, asla aşkı bilmiyorsun. Ve bizi bir bütün yapan şey sevgidir, Damon."

Zihinsel olarak onun gözleminden çekindi, içgüdüsel olarak onun tavsiyesine direndi. Sevgiden ve yakınlıktan kaçınmak gerçekten de yalnız bir varoluştı, ancak sevmenin tehlikesini hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varsa, da Tess'ti. Tess'in nişanlısını kaybettikten sonra çektiği acı ve kederden kendisini kurtarmaya niyetliydi.

O ve Eleanor artık sevgiliydiler ama bundan daha fazla yakınlık istemiyordu, değil mi? Nişanlılıkları sırasında yaptığı gibi, Eleanor'un duygularına karşılık vermeyip onu incitmek de istemiyordu.

Ancak Tess onu fazla sıkıştırdığını hissetmiş olacak ki sesi hafifledi ve dikkatini kendine çevirdi.

"Bir gün yeniden aşık olmayı umuyorum. Bu arada hayatımı daha dolu dolu yaşamayı planlıyorum. Görünüş hakkında endişelenmekten, neyin uygun olup neyin olmadığı konusunda endişelenmekten bıktım. Saçlarımı biraz serbest bırakmak istiyorum. Sen hayatın boyunca kötülük yaptın Damon. Şimdi sıra bende."

Damon ceketinin düğmelerini iliklerken bakışlarını ona dikti. "*Senin için endişelenmeli miyim, Tess?*"

Şaşırtıcı güzelliğini vurgulayan bir gülümsemeyle parladı. "Hayır, endişelenmene gerek yok. *Çok* kötü biri olmak istemiyorum, sadece . Baştan çıkarıcı ne olursa olsun, düşünmem gereken hayır kurumlarım olduğu için bir Jezebel'e dönüşmem. Ama kendimi yeterince dul otlarına buladım, özellikle de aslında hiç dul *olmadığım* için."

Damon onun yanına geçerek elini tuttu. "Eğer söz verirsem şimdilik dul otlarım, beni bırakacak mısın?"

Tess yüzünü buruşturarak ona baktı. "Muhtemelen. Aklında ne var?"

"Bu sabah karımı ata bindirmek niyetinde olduğumu bilmekten memnun olacaksın, sadece ikimiz."

Tess'in gülümsemesi görülmeye değerdi. "Mükemmel," diye haykırdı elini geri çekip yataktan aşağı kayarken. "O halde artık benim dürtüklememe ihtiyacın yok. Kalbinin etrafına ördüğün o duvarı yıkma işini Eleanor'a bırakıyorum."

Tess bu sözlerle odadan çıktı ve Damon'ı hem Eleanor'un hem de kendisinin içinde uyandırdığı tamamen rahatsız edici düşüncelerle boğuşmak zorunda bıraktı.

Eleanor, Damon'ın ata binme davetini kabul edeceğinden emin değildi ama bir uşak Lord Wrexham'dan haber getirip saat on birde ahırda buluşmak istediğini söyleyince umutları arttı.

Hevesle üst kata çıkıp şık, lacivert bir binici kıyafeti ve ona uygun bir şapka giydi ve aynaya yansıyan görüntüsünden oldukça memnun kaldı.

Ahıra vardığında atları da Damon gibi onu bekliyordu. Eleanor onun yüzünü incelerken, son derece yakışıklı görünüyor, diye düşündü, ama esrarengiz ifadesi dün geceki kadar açıklayıcı değildi.

Görünüşe göre bu deneyimi tamamen unutmayı tercih etmişti, çünkü kısa bir selamlaşmanın ardından Damon onu yan eyerine kaldırıp kendi atına bindirirken sessizdi.

Birlikte atlarını kestane ağaçları ve orman gülleriyle çevrili uzun yol boyunca yönlendirdiler ve ardından Rosemont'un resmi arazisini geride bırakarak kırlara doğru at sürmeye başladılar.

Kabul etmek gerekir ki Eleanor, Damon'ın uyumasını izlemek için gece boyunca uyanık kaldığı için kendini biraz yorgun hissediyordu ama yine de teyzesinin ev partisi başlamadan önce hiç olmadığı kadar neşeliydi.

Yağmurdan sonra taze ve temiz, güneş ışığıyla altın sarısı, havada tatlı bir sonbahar esintisi olan muhteşem bir gündü. Görebiliyordu

Ufka ve Manş Denizi'ne doğru uzanan çimenli tepelerin ve yeşil vadilerin üzerinde kilometrelerce uzanıyordu.

Bir süre sonra Eleanor söyleyecek bir şeyler bulmak için zihnini yoklamaya başladı. Damon'ı çok iyi tanıyordu ve onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmeyi çok istiyordu. Ama sıradan konulara takılıp kalmanın akıllıca olacağına karar verdi.

"Peki, Marcus'un tonağı ağrıyan başınızı yatıştırmada etkili oldu mu?" diye sordu. "Neyse ki benim kullanmama hiç gerek kalmadı."

Ağzının alaycı kıvrımı kızın moralini daha da yükseltti. "Evet, etkili oldu. Sana borçluyum."

"Sevindim. Benimle gelmek istemene de sevindim. Günlerdir eve tıkalıp kalmak çok sinir bozucuydu."

"Evet," diye kabul etti Damon. "Birlikte biraz zaman geçirmemizin daha iyi olacağını düşündüm. Aramızdaki mesafe konuklar tarafından fark edilmeye başladı."

Eleanor onun bu sıradan yorumu karşısında içten içe irkildi, Damon'ın davetini kabul etmek için gösterdiği tek nedenin göstermelik olması biraz canını acıtmıştı.

Onun için aynı şeyi söyleyemezdi. Onunla birlikte olmaktan, onun arkadaşlığını paylaşmaktan zevk alıyordu. Her zaman öyleydi.

Gerçekten de bu an, iki yıl önce flörtlerinin yepyeni olduğu zamanlara ait anıları geri getirdi -heyecan, beklenti, tüm dikkatinin kendisinde olmasının verdiği ateşli haz, öpücüklerinin verdiği heyecan... Aynı topraklarda birlikte at sürerek epey zaman geçirmişlerdi.

Eleanor hayatında özel bir dönem olduğunu hatırlıyordu ve o büyüü yeniden yakalamak için çok şey verebilirdi - Damon'la bu gezintiyi teklif etmesinin bir nedeni de buydu.

Adam işbirliği yapmaya pek istekli görünmüyordu ama kadın çenesini tuttu, sebat etmeye ve onu sıkıntılı ruh halinden çıkarmaya kararlıydı.

"Bir arkadaşımın kaleme aldığı Gotik bir roman okuduğumdan bahsetmiş miydin?" Eleanor bunu belirtti. "Son derece keyif aldığımı bilmek onu memnun edecektir. Ona romanın eleştirisini yapacağıma söz verdim.

Bu yüzden öğleden sonra ona bir mektup yazmalıyım. Sabahın erken saatlerini *bu* şekilde geçiriyorum, iyi bir kitaba dalarak... tabii bilmek istersen."

Damon ona niyetli bir bakış gönderdi. "Ata binelim mi, Elle? Boş konuşmayı dörtnala koşturmayı tercih etmek sana göre değil."

Eleanor, Damon'ın onu bir kez daha kendinden uzaklaştırmaya mı çalıştığını, yoksa hâlâ karanlık anılarına mı takılıp kaldığını ya da sadece ruhlara aşırı düşkünlüğünün mi kurtulmaya çalıştığını merak ederek ona kasvetli bir şekilde baktı. Muhtemelen üçünden de şüpheleniyordu.

Şu anda onu sıkıştırmamaya karar verdi ve bunun yerine, en azından onu karanlık düşüncelerinden uyandırmaya ve zonklayan kafasını temizlemeye yardımcı olabilecek bir yanıt vermeyi tercih etti.

"Pekala, Lord Wrexham, ata binmek mi istiyorsunuz? O zaman bırak da !"

Eleanor onun cevap vermesini beklemeden atını mahmuzlayarak dörtnala koşturdu ve isterse onu takip etmesine izin verdi.

Damon, umduğu gibi onun meydan okumasını kabul etti. Neredeyse bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Damon'ın peşinden at sürdüğünü duydu.

Başlattığı rekabet canlandırıcıydı. Adam ona kolayca yetişti ve onu yakalayıp geçmeye başladığında, kadın atını dörtnala koşturdu. Kısa süre sonra tepede ve bayırda başa baş yarışıyorlardı.

Damon ilerlemekle tehdit ettiğinde Eleanor yan eyerinin üzerine eğildi ve bineğini daha da hızlandırdı, nabızı toynak vuruşlarının ritmiyle atıyordu.

Kenara çekildiklerinde kalbi heyecanla çarpıyordu ve Damon'ın kazanmasına izin vermiş olabileceğinden şüphelenmesine rağmen iki boy öndeydi.

"Muhteşemdi!" diye haykırdı, atını ona doğru döndürürken saf bir sevinçle gülüyordu.

Damon cevap vermedi. Bunun yerine kıpırdamadan oturdu, bakışları kızın yüzünde perçinlenmiş bir halde onu dikkatle izledi.

Adamın sessizliğini sürdürmesi üzerine Eleanor'un kahkahaları azalırken, öfkesi de son sınırına ulaştı. "İnanılmaz güzel bir gün Damon, ama senin

karamsar ruh hali türlü keyfi bozmakla tehdit ediyor."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam yavaşça başını sallayarak şikâyetini kabul etti. "Haklısınız, elbette. Özür dilerim."

Ona şüpheyile baktı. "Dün gece ne kadar içtiğinizi düşünürsek, sohbet edecek havada olmamanızı anlayabilirim ama hoş görünmek için çaba gösterebilirsiniz."

Yavaş gülümsemesi tamamen silahsızlandırıcıydı. "Katılıyorum, Elle. Ve içtenlikle özür diliyorum. Ama aslında ruh halimin sarhoşluğun etkisiyle pek ilgisi yok. Sen daha çok suçlusun."

Çenesi yükseldi. "Lütfen, *ben* nasıl suçlanabilirim?"

"Aklımı diğer durumumdan uzak tutmak için mücadele ediyordum."

"Başka *hangi* koşul?" Eleanor ona karşı sabrını yitirmek üzereyken sordu.

"Bana verdiğin fiziksel acı."

Bu onu şaşırtmıştı. Damon'ı bir şekilde incitmiş miydi? Bakışları endişeyle Damon'ın üzerinde gezindi ama adam acı çekiyor gibi görünmüyordu. Bunun yerine, atını rahatça oturttu ve gözlerinde neredeyse şehvetli bir mizah parıltısı belirdi.

Eleanor çekingen bir tavırla, "Sana acı çektirmek istememiştim," dedi.

"Elinde değil, tatlım. Beni dayanılmaz bir şekilde tahrik ettin. Şimdi senin tadına baktığım için seni daha çok istiyorum."

Eleanor onun tavrındaki değişiklik karşısında gözlerini kırıştırdı. *Bu*, tanıdığı çekici hayduta daha çok benziyordu.

Kız sessiz kalınca Damon başını eğerek onu inceledi. "İki yıl önceki gezintilerimiz sırasında seni yere yatırıp elbiselerini yırtmayı ve ırzına geçmeyi hayal ederdim, bunu biliyor muydun aşkım? O zamanlar onur bu fantezimi gerçekleştirilmeme engel oluyordu ama artık evlendiğimize göre bizi hiçbir şey durduramaz."

Eleanor'un kalbi küt küt atmaya başladı. Damon'ın onu burada ve şimdi ırzına geçme önerisi, her ne kadar büyük bir anlam taşısa da, son derece hınzırcaydı.

itiraz etti. Hiç şüphesiz onu daha derin bir sohbetten uzaklaştırmaya çalışıyordu ama en azından karanlık ruh hali dağılmış görünüyordu.

"Acele evliliğimizden sonra itibarımı onarmamız gerekiyordu, hatırlatmama gerek var mı?" Eleanor söyledi. "Bir çayırda çıplak dolaşmak daha da fazla skandala yol açabilir."

"Dışarıda ilk kez seviştiğimizde skandal konusunda endişelenmemiştin."

"Ama biz bir balon tarafından korunuyorduk. Burada, açık havada kıyafetlerimizi çıkarmamızı gerçekten beklemiyorsun değil mi?" Elini sallayarak etraflarını çevreleyen güneşli çayırı işaret etti.

"Burada koyunlardan başka kimse yok ve onlar da itiraz etmeyecektir."

Eleanor onun gerçekten ciddi olduğunu fark etti ve içinde heyecan verici bir şok hissetti. Yine de Damon'ın yeni bir skandal ihtimalini umursamıyor görünmesi onu şaşırtmamalıydı. O tüm kuralları çiğneyen ve bundan zevk alan kötü kalpli bir şeytandı.

"Yani şimdi koyunlarla yakınlaştın mı?" diye karşılık verdi.

Gülümsemesi hızlı ve parlaktı. "Hayır ama seninle yakınlaşmayı çok isterim."

Damon'ın gözlerinde parıldayan şefkatli eğlence Eleanor'un içini ısıtmıştı ama Fanny'nin öğütlerinden bu kadar kolay teslim olmaması gerektiğini biliyordu.

"Biri gelebilir," diye itiraz etti, ses tonunu hafif tutarak.

"Herhangi birini çok uzaklardan görebileceğiz."

"Fırtına yüzünden çimler hâlâ ıslak."

"Güven bana, bu zorluğun üstesinden gelebilirim." "Nasıl?"

"Seni tutarak."

Damon'a kasıtlı olarak alaycı bir bakış gönderdi. "Kulağa oldukça rahatsız edici geliyor."

"Söz veriyorum rahatsız olmayacaksın, sevgilim."

Kadın daha fazla itiraz etmeyince, adam atından indi ve ona yardım etmek için yanına geldi. Adam onu belinden kavrayıp eyerinden kaldırmak için uzandığında Eleanor onun gözlerindeki ifadeden etkilenmişti.

Kadının vücudundan aşağı kaymasına izin veren Damon ona doğru eğildi. Kulağına eğlenerek mırıldandı: "Bayan gibi olmakta ısrar ediyorsan, tepenin kayın ağaçlarını gizlenmek için kullanabiliriz. Hatta giysilerinizi çıkarmanıza bile izin veririm."

Belli ki her kışkırtıcı haline geri dönmüştü; flörtlerinin ilk günlerinde onun ayaklarını yerden kesen o karşı konulmaz talip. Özellikle de dün akşamki karanlık, düşünceli, kederli adamla karşılaştırıldığında, bu dönüşüm çok hoş karşılanmıştı. Eleanor onu inkâr etmekte zorlanıyordu.

Kadın tereddüt edince, adam onun kulak memesini ısırdı. "Dün gece bana yardım etmek istedin. Hâlâ yardıma ihtiyacım var, tatlı Eleanor."

Garip bir şekilde, sesindeki baştan çıkarıcılığın altında tamamen dürüst olduğunu gösteren ciddi bir ton vardı. Ve yüzüne bakmak için geri çekildiğinde, ifadesinde dün gece gördüğü kırılmalardan bir iz vardı.

Kalbi eriyen Eleanor ona gülümsedi. "Böylesine cazip bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?"

Kızın cevabı üzerine gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Atlarını otlamaları için bırakan Damon onun elinden tuttu ve çimenli tepenin yamacına kadar götürdü, çalılıkların hemen yakınında durdu.

Şapkasını yerinde tutan iğneleri çıkarmaya başladığında Eleanor kaşlarını kaldırdı. "Giyinik kalacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Yapacağız, ama saçlarını gevşek görmek istiyorum."

Şapkasını yere atarak parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi ve ona bakarken başını sabit tuttu.

Adamın yüzü tepesindeki gökyüzünü dolduruyor, parlak güneşi kapatıyordu ama kadın adamın gözlerini net bir şekilde görebiliyordu. Karanlıktaki sahiplenici açıklık

Derinlikler ısıyı açığa çıkardı.

"Neyi bekliyorsunuz lord kocam?" Eleanor neredeyse alay edencesine sordu.

Gülümsedi, söz verdi ve onu öperek cevap verdi. Başını ellerinin arasına Damon, ağzını onunkinin üzerine eğdi ve dudaklarını yakıcı bir saldırıyla kavradı.

Erkeğin arzusunun çiğliği Eleanor'un nefesini kesmiş ve kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu. Ve bu, çok büyük bir kayın ağacının gövdesine bastırılana kadar onu geriye doğru yönlendirmeden önceydi.

Bu ateşli öpücükler devam ederken, elleri kızın ceketine gitti ve oradaki düğmeleri kısa sürede çözdü. Sonra eteklerini kaldırarak çıplak kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekti.

Parmakları onun kalbini ararken, kendi ihtiyacının sıvı kanıtıyla kayganlaşmış kadınsı girişini buldu. Eleanor parmaklarını onun hazır ıslaklığına soktuğunda nefesi kesildi, onun için ne kadar nemli ve şişmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Eleanor'un uyarılmışlık hali Damon'ı tatmin etmişti, çünkü öpücüklerine ara verip geri çekildiğinde gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

Bu ilkel bakışa karşılık olarak içinde bir şeyler alevlendi ve pantolonunun ön düğmelerini karıştırdı, onları için pervasız dürtüyle savaştı. Ön düğmeyi açmayı başardığında, adamın sert penisi serbest kaldı.

Eleanor sersemlemiş bir halde elini Damon'ın etrafında dolaştırarak, "Taş gibi sert, muhteşem uzun," diye düşündü. Damon, Eleanor'un parmakları onun seksini kavrarken inledi ve Eleanor yüzünü tekrar Eleanor'un yüzüne doğru kaldırıp o zeki ağzı aramaya başladığında, Eleanor bir onay hırıltısı çıkardı ve Eleanor'un dudaklarını sertçe kavradı.

Ceketinin yakalarını kenara iterken ağzı sıcak ve ateşliydi, onunkini yutuyordu. Elleri, sanki tek derdi ona dokunmak, onu keşfetmekmiş gibi, göğüslerinin kabarıklıklarını kaplayarak bedeninde dolaştı.

Eleanor onun sahiplenici okşamalarına doğru eğilerek inledi. Damon, Eleanor'un içinde ağrıyan bir arzu havuzunu harekete geçiriyor, Eleanor'un onu arzulamasına neden oluyordu.

bir tür ilkel vahşilikle. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı, ondan daha fazlasını arzuluyordu.

Sanki onun söze dökülmemiş yalvarışını hissetmiş gibi, ellerini aşağıya doğru hareket ettirerek kalçalarını kavramak için kalçalarının üzerinden süzüldü. Bacaklarını hafifçe bükerek onu yukarı kaldırdı ve ereksiyonunun şişmiş tepesini yavaşça onun zonklayan yarığına doğru kaydırıldı.

Adamın onu sahiplenmesinin verdiği his enfesti. Eleanor ürpererek onun ağzına karşı inledi ve ona tamamen açıldı, onu daha derine almak, kendini onun özüyle doldurmak için çaresizdi.

Damon kendini tamamen içine gömdüğünde, kadın bir ihtiyaç nöbetiyle Damon'ın içinde eridi. Kollarını Damon'ın etrafına doladı, bacaklarını aklıkla Damon'ın kalçalarına sardı ve Damon içine girerken onu kendine çekti.

Tüm vücudu taleple doluydu, onun tutkusunu emrediyor ve karşılığında kendi tutkusunu veriyordu. Yine de Eleanor onu aynı tatlı şiddetle karşıladı, güçlü uzunluğunu onun sıcak, zonklayan etinin derinliklerine sokarken kalçaları temel, ilkel, muhtaç bir ritimle hareket ediyordu.

Boğazından bir inilti daha kaçtı. Damon onu öylesine ele geçirmişti ki kendini akılsız, kaybolmuş hissediyordu. O kadar çok sıcaklık, ihtiyaç ve zevk vardı ki tüm vücudu titriyordu.

Ve sonra aralarındaki sıcaklık dayanılamayacak kadar arttı. Alevler bir fırtınaya dönüştü, şiddetli, hiddetli, azgın. Bir an sonra Eleanor haykırdı, coşku dalgaları onu sarsarken çılgınca sarsılıyordu.

Damon onun boğazından kopan mutluluk çığlıklarını yakaladı, ama sonra kendi patlayıcı doruk noktasını sürerken ondan boğuk bir inilti koptu. Titreyerek, vücudu vahşice kasılırken, tohumunu onun derinliklerine döktü.

Adam zayıf bir şekilde ona yaslanıp sırtındaki ağacın her ikisini de desteklemesine izin verdiğinde kadın hâlâ onun etrafında titreşiyordu. Eleanor ona sarıldı, bacakları adamın kalçalarına dolandı, yüzü adamın yüzüne gömüldü.

boğazını sıktı. Uzun bir süre orada kaldılar, düzensiz nefesleri birbirine karışıyor, çılgın kalp atışları yavaşlıyordu.

Eleanor paramparça olmuş hislerini Damon'dan dakikalar önce toparlamaya başlamıştı. Damon'ın tutkusu yıkıcı olmuş, onu ruhunun derinliklerine kadar sarsmıştı. Ve sonunda geri çekilip ona bakmayı başardığında, gözlerinin ona bakarken tükenmiş bir arzuyla parladığını fark etti.

Sonra onun hareket ettiğini hissetti. Hâlâ ona sımsıkı sarılmış olan adam döndü ve onu ağaçların koruyucu barınağından güneş ışığına taşıdı.

Yamaçtaki düz bir kaya parçasına ulaştıklarında, onu yavaşça aşağı indirdi ve yanına uzandı, sonra onu yakınına topladı.

Birbirlerinin kollarına dolanmış halde yatarlarken Eleanor'un üzerine bir huzur çöktü. Yorgunluk ve memnuniyet dolu bir iç çekerek sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledi, bu güzel, neşeli sabahta Damon'ın kucaklamasının zevkinde kayboldu.

Ancak Damon onu izlerken aynı huzuru hissetmiyordu. Bu kadar sert kullanıma alışık olmamasına rağmen iki kez vücudundan sert taleplerde bulunmuştu.

Yine de Eleanor, içinde kıpırdanan heyecanın tam tersine, son derece memnun . Ona sahip olma, onu ele geçirme ihtiyacı baskın, ezici ve *tehditkârdı*.

Onun cazibesinden geri çekilebilmeyi diledi. Eğer aralarındaki ateş bu kadar sıcak, bu kadar şiddetli yanmaya devam ederse, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacaktı.

Ve yine de... şu anda arzuladığı şey tam olarak buydu. Ne o *gerekli*. Bu şefkat. Bu sessiz yakınlık.

Parmak uçları kızın omurgasında gezinen Damon, savaş halindeki eğilimlerini anlamlandırmaya çalışırken birlikte uzanmalarının tadını çıkardı.

Bir yanı Eleanor'u şiddetle arzuluyordu. Bir yanı umutsuzca kaçmak istiyordu. Ve başka bir parçası - yoğun bir şekilde ısrarcı bir parçası - uzun süredir devam eden inançlarını sorgulamaya başlıyordu. O

Bir daha kimseyi sevmemeye, acıya karşı bu kadar savunmasız kalmamaya yemin etmişti.

Ama Eleanor'u sevmek artık kaçması gereken bir şey miydi?

Eğer öyleyse, onu izlemek neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Yüzü yumuşak, tembel, uykulu; ağzı çağrışımlı ve tutkuyla morarmıştı. Saçları vahşi, kıvrırcık bir yumaktı, güneş ışığında abanoz gibi parlıyordu, kirpiklerinin ağır saçakları yanaklarını okşuyordu.

Damon neredeyse iradesi dışında elini kızın omzunun üzerinden yukarı doğru kaldırarak elmacık kemiğinin narin kıvrımını okşadı.

Gözlerini bile açmadan usulca gülümsedi.

Verdiği yanıt ona dokundu, içini ısıttı... sinirlerini bozdu.

Eleanor'u istemek, onu arzulamak, onun gibi ona ihtiyaç duymak, tehlikeli bir şekilde aşka yakındı.

Sevgiler.

İrkilen Damon, içinde kabaran istenmeyen duygularla savaşırken çenesini sıktı. Tekrar onun içinde olmak, kendini asla kurtulamayacağı kadar derine gömmek, onun iyileştirici gücünü içine çekmek ve kendisini yenilemesine izin vermek için yanıp tutuşuyordu. Doğrusu, bu duygu o kadar yoğundu ki onu şoke etti. Ama kafasının içinde yaygara koparan sesler de onu dikkatli olması konusunda uyarıyordu.

İki yıl önce de aynı uyarı sinyallerine kulak vermişti.

Ancak şimdiki koşullar o zamanki ile aynı değildi. Eleanor sadece iki yıl önce saplantı haline getirdiği güzel, enerjik varis değildi. Artık onun karısıydı. Sadece evlilikleri bile durumu değiştirmişti.

İçindeki savaş kızışırken Damon yüzünü buruşturdu. Aralarında özel bir şeyler olduğunu ilk andan beri biliyordu. Eleanor pek çok açıdan onun mükemmel eşiydi. Tam bir kadındı. Hayranlık ve saygı duyduğu bir kadın.

Onu kazanacak kadar şanslı bir adam, elinden kaçırırsa aptallık etmiş olurdu. İlk seferinde yaptığı da tam olarak buydu.

Onunla olan geleceğini mahvedecek kadar acı çekme riskine mi kapılmıştı? Damon merak etti.

Tess'in haklı olduğunu kesinlikle biliyordu: Kendi etrafında koruyucu bir kabuk inşa etmişti. İçinde çok fazla şey tutmuştu. Kendini tamamen kapatmıştı. Çok fazla önemsemekten, çok fazla kaybetmekten korkuyordu.

Şu anda o koruyucu kabuğuna geri kaçmak istiyordu.

Yine de kuzeninin yardımını olmadan bir başka önemli gerçeği kabul etmişti: Eleanor hayatında olmadığına, kendini sadece yarı canlı hissediyordu.

İki yıl önce Eleanor'u uzaklaştırarak büyük bir hata yaptığını kabul etmenin de zamanı gelmiş miydi? Ona aşık olmamak konusunda acımasızca kararlıydı ama o gün çok değerli bir şeyi kaybetmişti.

Belki de hatasını düzeltmek için çok geç değildi. İkisinin de iyiliği için.

İkiz kardeşiyle yaşadığı dostluğu ve arkadaşlığı çok özlemişti. Bu bağ ölümle paramparça olmuştu ama Eleanor'la paylaştığı kırılgan bağı kendisi yok etmeye kararlıydı.

Yine de, eğer kendini savunmasını azaltmaya ikna edebilirse, kadın onun boşluğuna son verebilirdi. Onun arkadaşı ve yoldaşı olabileceği gibi, sevgilisi ve karısı da olabilirdi. Hayatını doldurmasına izin verdiği soğuk yalnızlığı kovabilirdi. Elle onun varlığında eksik olan şeylerin özüydü: neşe, dostluk, kahkaha, duygu. Uzun zamandır hissetmesine izin vermemişti.

Eleanor'la soğuk, duygusuz bir çıkar birlikteliğinden daha fazlasına ulaşmaya cesaret edebilir ?

Artık başka seçeneği var mıydı?

Ona karşı kendini savunamayacağı, ihtiyacını inkâr edemeyeceği açık hale geliyordu.

Hayır, basit gerçek şuydu: Elle ile gerçek bir evlilik istiyordu. Yarışlarının sonunda yaptığı gibi onun neşeli bir coşkuyla gülmesini izlemek istiyordu. Arzusunu tatmin ederken onun adını haykırdığını duymak istiyordu, tıpkı kısa bir süre önce sevişirken yaptığı gibi

Onu. Ona özlemini duyduğu aileyi vermek istiyordu. Onun mutluluğunu, sevgisini istiyordu.

Damon gözlerini kapadı, onu içine çekti, sıcaklığını ve kokusunu içine çekti, onu yakınında tutmaktan başka bir şey yapmadan zengin bir zevk buldu.

Kendini Elle'i severken hayal edebiliyordu... her zaman, sonsuza dek.

Birkaç hafta içinde ne kadar ilerlediğini fark ettiğinde boğazından yumuşak, kuşkulu bir kahkaha fısıldadı. Kalbi bir yana, duygularını bile riske atacak kadar yakınına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğine her zaman yemin etmişti. Ancak bu kez Eleanor'la gerçek bir evlilik yapma şansını denemek niyetindeydi.

Yine de onun güvenini kazanmak zorundaydı. Kalbini ona emanet etmeden önce onu hak ettiğini kanıtlaması gerekiyordu.

Ama kardeşinin mezarı başında durup kadere isyan ettiğinden beri ilk kez korkusunu yenmeye kararlıydı.

Eleanor ile gerçek bir gelecek aramak

için. Hayatını tamamen onunla

paylaşmak.

Onu sevmeyi hak ettiği gibi sevmesine izin vermek için.

Chapter Eighteen

Sahiplenme veya kıskançlık hissedebilirsiniz ama bunu belli etmemeye özen gösterin. Beyefendiler bal arıları gibi çiçekten çiçeğe konmak için kendilerini özgür hissetmek isterler.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Damon bütün öğleden sonrayı Eleanor'la geçirmeye niyetliydi, akşamı da öyle. Ona bu gece kendi yatağında uyuyacağını söylediğinde, Eleanor hiç itiraz etmemişti. Ancak Rosemont'taki evlerine döndüklerinde, dışarıda gelişen olaylar Damon'ın karısıyla aşk yaşama ve onunla gerçek bir evlilik yapma planlarına engel oldu.

Damon, binicilik kıyafetlerini değiştirmesi için Elle'i yatak odasının kapısında bıraktıktan sonra kendi odasına gittiğinde, Cornby'nin onu ciddi bir onaylamaz bakışla süzdüğünü gördü.

"Bu bir saat önce kurye tarafından teslim edildi, lordum," dedi uşak, lavanta kokulu parşömen üzerine katlanmış ve ön yüzüne özenle "Vikont Wrexham" yazılmış bir not uzatarak.

Damon tanıdık el yazısını ve bildiri şeklini fark edince kaşlarını çattı.

Bu da ne? Lydia Newling neden şimdi ona yazıyordu? Ve neden tam da Eleanor'la bir gelecek kurmaya karar vermişken eski metresi hayatına geri dönmüştü?

Sevgili Wrexham, mesajın içinde şöyle yazıyordu. Ev partinizi bölmek istemem ama yardımınıza çok ihtiyacım var. Lütfen bana yarım saatinizi ayırın ve benimle Brighton'daki Boar's Head Inn'de buluşun. Leydi Beldon'ın seçkin topluluğuna kendimi zorla kabul ettirmek istemeyeceğiniz için benimle orada görüşmeyi tercih edeceğinize şüphe yok.

Sevgili hizmetkarınız, Lydia.

Damon midesinin sıkıştığını hissetti. Lydia'nın son cümlesi, isteğini yerine getirmeyi reddettiği takdirde ev partisinde üzerine çullanacağına dair üstü kapalı bir tehdit miydi? Yoksa sadece sosyal sonuçları düşünme çabası mıydı? Bir Cyprian'ın eski patronunu aramak için soylu bir malikânenin kapısını çalması şirketi dehşete düşürecek ve skandal için yem yaratacaktı.

Ama skandal bir yana, Damon'ı asıl endişelendiren Elle'in vereceği tepkiydi. En azından eski sevgilisi böyle küstahça bir çıkış yaparsa utanacak ve incinecekti.

Normalde Lydia'nın şantajı başvurduğundan şüphelenmezdi, çünkü Lydia iyi kalpli ve cömertti, entrikacı biri değildi. Yine de Eleanor'un kırılgan güvenini kazanmaya yemin ettikten bu kadar kısa süre sonra yıkma riskini göze alamazdı.

Ancak Damon bir saatliğine tekrar dışarı çıkacağını ve döndüğünde üstünü değiştireceğini söylediğinde Cornby'nin bunu onaylamadığı açıktı.

Damon gitmek için dönerken uşak mutsuz bir şekilde, "Bu adımı atmak istediğinizden emin misiniz lordum?" diye sordu.

"Ne adımı?"

"Bayan Newling'i ziyaret etmek. Niyetiniz bu değil mi? Eğer öyleyse, Leydi Wrexham'ın bu görevinizi bir hakaret olarak algılayabileceğini belirtmek zorundayım. İki yıl önce Bayan Newling yüzünden sizinle olan nişanını feshettiği olayın tekrarlanmasını istemem."

Damon ısrarla, "Ben de öyle," dedi.

Uşağın yüzündeki yaşlılık çizgileri kaşlarının çatılmasıyla daha da derinleşti. "O zaman neden hanımefendinin gazabına uğrama riskine girdiniz? Özellikle de düğününüzden bu kadar kısa bir süre sonra? İtalya'dan döndüğünüzden beri iç etek giymediniz."

Cornby, Damon'ın o zamandan beri bütün gecelerini evde, tek başına, sıkı bir bekârlık içinde geçirdiğinin farkındaydı. Ayrıca Eleanor'un iki yıl önceki patlamasında Lydia'nın katalizör olduğunu da biliyordu ve

Damon'ın eski metresini şimdi ziyaret etmeyi seçmesi durumunda benzer bir öfkenin ortaya çıkacağından endişe ettiği belliydi.

Ama evliliğinin hassas durumunu uşağına açıklamak şu anda içine çekilmek istediğı bir şey değildi. "Sinir bozucu bir şekilde avunculara yakın davranıyorsun, Cornby."

"Belki lordum, ama Leydi Wrexham'ın çıkarlarını savunmayı görevim olarak görüyorum. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, ona acı ya da üzüntü verecek hiçbir şey istemiyorum."

"Ben de öyle. Ama Bayan Newling'le başka bir yerde tanışmam, buraya davetsiz gelmesinden daha iyi."

"Ne demek istediğınızı anlıyorum lordum."

Aslında Damon, uzun süredir hizmetinde olan Eleanor'un kendisini korumacı hissetmesinden memnundu. Ama Lydia'nın buraya gelmesini engellemek için istediğı gibi onunla görüşmek niyetindeydi. Dahası, Lydia'nın yardım talebini öylece geçiştiremezdi. Aralarındaki uzun ilişkiden sonra, en azından Lydia'nın kendisine neden bu kadar "çaresizce" ihtiyaç duyduğunu öğrenmeyi ona borçluydu.

"Leydi Wrexham'a söyleyin, bir iş meselesini halletmem gerektiğı için şirkete katılmam bir süre gecikecek."

"Pekâlâ, *işle* ilgili bir mesele olması pek mümkün olmasa da," diye karşılık verdi uşak.

"Öyle olacak," diye güvence verdi Damon. "Ziyaretimin kesinlikle iş amaçlı olmasını istiyorum."

Biraz rahatlamış görünen Cornby, Damon kendini dışarı bırakıp ahıra geri dönerken sessiz kaldı.

Haviland Kontuyla karşılaştığında ahıra henüz varmıştı.

"İyi karşılaştık Wrexham," dedi Haviland hemen. "Beni sizi arama zahmetinden kurtardınız. Bize biraz zaman ayırmanız gerekiyor."

Damon hem Kont'un yüz ifadesindeki ciddiyeti hem de yanında Prens Lazzara'nın sağlığıyla ilgilenmesi için tutulan Bow Street Runners'dan biri olan Horace Linch'in olduğunu fark etti.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Damon.

"Davada ilginç bir gelişme oldu," dedi Haviland bir ahır bloğu boyunca ilerlerken sessizce. "Bay Linch, prensin başına gelen kazalarda olası bir şüpheliyi tespit ettiğine inanıyor. Açıklamasını ona bırakacağım."

Ahırların uzak ucunda durduklarında Damon, Koşucu'ya şaşkın bir bakışla baktı.

Linch konuşurken sesini alçak tuttu. "Lordum, benden şüpheli kişilere karşı gözümü dört açmamı istemiştiniz. Sanırım birini buldum. Şuradaki İtalyan koyunu görüyor musun?" Linch gizlice binanın köşesinde zeytin tenli, siyah saçlı, tuhaf görünümlü bir adamın bir çift at arabasını tımar ettiği yeri işaret etti.

Damon'ın bakışları, tanıdık gelen bir kıvılcımla daraldı. Bu adamı daha önce gördüğünden neredeyse emindi; Pantheon Çarşısı'nın dışındaki kalabalık bir sokakta. Damon bir süre daha baktıktan sonra geri çekildi, gözden kayboldu, böylece kendisi de tanınmayacaktı.

"Bu adam Paolo Giacomo," diye mırıldandı Koşucu. "Bu sabah onu arazide sinsice dolaşırken yakaladım, bunun için başka bir kelime yok. Ama onunla yüzleştikimde, Sinyor Vecchi- ile konuşmak istedi ve onun hizmetinde olduğunu iddia etti. Sinyor onu gördüğüne sevinmemiştii, bu çok açıktı. Görevden alındığım için kulak misafiri kadar yaklaşamadım ama tartışıyor gibi görünüyorlardı. Bu yüzden Sinyor Vecchi, Giacomo'nun ahırların üstündeki seyislerin odasında kalmasını ayarladığında doğal olarak bunu garip buldum."

Damon, Giacomo'nun Lazzara'ya saldıran ve gözden kaybolmadan önce onu sokağa iten yankesici olabileceğine karar verdi.

Bunu meslektaşlarına söylediğinde Haviland ona sertçe baktı. "Giacomo'nun kendi başına hareket ettiği şüpheli."

Damon yavaşça başını salladı. "Saldırıların arkasında muhtemelen Vecchi var. Bundan önce bile suçlunun o olup olmadığını merak ediyordum. Prens hazretleri sarayın merdivenlerinden yuvarlandığında en yakınında o vardı.

Opera. Prens'in içkisine ilaç katıldığı gece de oradaydı. Vecchi, Lazzara'nın arabasının tekerleğine sabotaj düzenlemek gibi diğer olayları gerçekleştirmek için kolayca kölelerine güvenmiş olabilir."

Haviland, "Onun suçlu olduğuna dair kanıt bulmanız gerekecek," dedi. "Bırakın kuzenini öldürmeye teşebbüs etmeyi, yüksek rütbeli bir diplomatı kanıt olmadan alçakça eylemlerle suçlamak bile politik bir davranış olmaz."

Damon bu gözleme itiraz edemezdi. Şu anda Vecchi'nin aksilikleri planladığından şüphelenmek tamamen spekülasyondan ibaretti. Yine de Damon'ın tüm içgüdüleri ona yanılmadığını söylüyordu.

Haviland'a "Kanıtı nasıl bulacağımıza dair bir önerin var mı?" diye sordu.

"Çok açık. Sinyorun odalarını arayarak işe başlamalıyız."

Linch o zaman konuştu. "Affınıza sığınarak söylüyorum, , ama böyle bir arama girişiminde bulunmak istemezdim. Eğer yakalanırsam, bu benim için çok kötü olabilir. Bir hırsız olarak görülüp hapse ya da daha kötüsüne gönderilebilirim."

Haviland, "Bunu seve seve yaparım," diye gönüllü oldu.

Damon reddetmeden önce kontun teklifini kısa bir süre düşündü. "Teşekkür ederim ama ben de keşfedilme riskine girmeni istemiyorum. Senden üçkâğıtçılık yapmanı istemeyeceğim."

Haviland'ın ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında düzenbazlığa yabancı değilim. Ve misafir odası entrikalarından uzaklaşmak için can atıyorum."

Damon bir parça sempatik bir eğlence hissetti. Yıllarca casus ağlarını yönettikten ve İngiliz istihbaratı için uluslararası siyasi entrikalar planladıktan sonra, Haviland sadece yaşlı büyükannesini memnun etmek için bir ev partisinde bu kadar uzun süre mahsur kaldığı için çok zorlanıyor olmalıydı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Haviland ama aramayı kendim yapmayı tercih ederim. Eğer fark edilirim, yeğeniyle evli olduğum için Leydi Beldon'ın beni buradan kovması daha zor olacaktır."

Tam sırada Damon sözünün kesildiği sırada nereye gitmekte olduğunu hatırladı. "Ne yazık ki soruşturmanın beklemesi gerekecek. Önce ilgilenmem gereken başka bir mesele var. Ancak bir saatten az bir süre için gitmiş olacağım. Döndüğümde Vecchi'nin odalarını arayabilirim... belki öğle yemeği sırasında."

"Bu acele olmalı," diye kabul etti Haviland. "Siz eşyalarını incelerken ben de Vecchi'nin meşgul olduğunu göreceğim."

"Ben de," diye araya girdi Linch, "Giacomo'nun da uzak durmasını sağlayacağım."

Planlarını tamamlayan Damon yeni suç ortaklarıyla yollarını ayırdı ve eski metresiyle buluşabilmek için atının eyerlenmesini emretti. Ancak geri dönüp Prens Lazzara'nın saldırganlarının gizemini çözmek ve daha da önemlisi karısına kur yapmaya devam etmek için sabırsızlanıyordu.

Damon Boar's Head Inn'girer girmez prensle karşılaşınca çok şaşırdı. Lazzara meyhaneden çıkarken bir kolunu sarışın, güzel bir barmen kıza dolamıştı, gezinen eli kızın geniş göğüslerini okşarken kulağına kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldıyordu.

Prens, Damon'ı görünce durdu ve baykuş gibi gözlerini kırıştırtarak ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Görünüşe bakılırsa Lazzara biraz fazla sarhoştı. Görünüşe bakılırsa Rosemont'taki büyük topluluktan sıkılmış ve yerel bir meyhanede tırmıkçılık yapmaya başlamıştı.

Damon, Lazzara'yı korumakla görevlendirilen diğer Bow Street Runner'ın da çok geride olmadığını fark etti. Koşucu gözlerini tavana doğru devirdi, sanki sorumluluğunun bu hale gelmesine izin verdiği için af diler gibiydi, ancak muhtemelen bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tam o sırada tatlı, kadınsı bir ses onu selamlayınca Damon'ın dikkati başka yöne kaydı. Lydia Newling belli ki onu gözlüyordu, çünkü güzel yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle hanın ön merdivenlerinden aceleyle indi.

"Lordum, geleceğinizden emin değildim. Size teşekkür etmek istiyorum... *Ekselansları...* Sizi bulmayı hiç beklemiyordum.

burada."

Lazzara ve Lydia'nın daha önce tanıştıkları belliydi, diye fark etti Damon, kraliyet mensubunun bakışlarının genişlediğini görünce. Ve Lazzara'nın sırtışına bakılırsa, Damon'ın kumral saçlı güzel Cyprian'la olan eski ilişkisini de biliyordu.

"Kurnaz biri değil misiniz lordum?" diye mırıldandı prens, kelimeleri geveleyerek. "Ama dudaklarım mühürlü."

Barmen kızın göğsüne tutunduğu elini bırakarak kararsız bir selam verdi ve ardından korumasını aceleyle takip etmesi için bırakarak ön kapıdan çıktı.

Damon, kendisini buraya prensle aynı anda getiren şanssızlıktan dolayı pişmanlık duyarak bir yemini ısırdı; gerçi Lazzara'nın bu haberi yayarak kendi ziyaretini duyurması pek olası değildi. Yine de Damon hızla eski metresine döndü, Rosemont'a dönebilmek için bu görüşmeyi bir an önce sonuçlandırmak istiyordu.

"Lydia, senin için ne yapabilirim? Mesajın acil gibi geldi." "Acil, Damon. Yardıma ihtiyacım var. Lütfen, konuşabilir miyiz? Özel mi? Üst kat en iyisi olur," diye ekledi bir bakışıyla. Gürültülü meyhanenin kapısını açtı. "Bir salon talep ettim."

Kadının sesindeki yalvaran tınıya rağmen Damon Lydia'yla yalnız kalmaktan çekiniyordu. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Buraya Leydi Beldon'ın ev partisine geldiğiniz herkes tarafından biliniyor; Leydi Eleanor'la beklenmedik evliliğinizin duyurulmasıyla birlikte haberler sosyete sayfalarında yer aldı. Ama Bay Geary size yazmayı ve nikâhınıza müdahale etmeyi reddettiği için, gelip size kendim yalvarmam gerektiğini düşündüm. Görüyorsunuz, kız kardeşim için zaman daralıyor."

Damon gecikeceğini haber verdiğinde Eleanor büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Ancak bu gece Damon'la baş başa kalacağını hatırlayarak diğer konuklara katıldı ve gelecek hafta sahnelenecek amatör tiyatro için hangi oyunun seçileceği konusundaki harareti tartışmaya katkıda bulundu.

Prens Lazzara yaklaşıp bahçede birlikte dolaşmaya davet ettiğinde, biraz zevkle ama daha çok bir zorunluluk duygusuyla kabul etti. Aceleyle evlendiğinden beri Lazzara'nın yanında fazla vakit geçirmemişti ve Damon'la böylesine ani bir dönüş yaparak evlenmeden önce onu birkaç hafta boyunca kasıtlı olarak yönlendirdiği, yakınlaşmalarını teşvik ettiği ve ondan bir evlilik teklifi beklediği için kendini biraz suçlu hissediyordu.

Ancak güzelce işlenmiş bahçelerin çakıllı patikalarında gezinirlerken Eleanor prensin sarhoş olup olmadığını merak etmeye başladı, çünkü dikkatli konuşması zaman zaman neredeyse geveleyecek bozuluyordu.

Sonra, malikânenin görüş alanından çıktıklarında, Prens Lazzara onun elini tutup parmak eklemlerine ateşli bir öpücük kondurarak onu şaşırttı.

"Ekselansları!" Eleanor elini geri çekerek nefes nefese haykırdı. "Kendinizi unutuyorsunuz. Ben artık evli bir kadıyım."

"Hiçbir şeyi unutmadım *sinyorina*," diye cevap verdi alçak ve tutkulu bir sesle. "Sabırla bekledim, ama şimdi görüyorum ki beklemek için bir neden yok. Seni sevgilim olarak istiyorum."

Eleanor dudaklarını birbirine bastırarak sert bir azarlamayı geri püskürttü. Prens belli ki onun devam eden dostluğunu daha derin bir şey sanmıştı. "Bunu duymamış gibi davranacağım, majesteleri."

Kaşları çatıldı. "Neden rol yapasın ki? Ciddi olan tek şey benim."

"Çünkü bir ilişki teklif ediyor olmanızı rahatsız edici buluyorum."

Lazzara gerçekten şaşkın görünüyordu. "Ama neden yalvarışımı saldırgan buluyorsunuz? Onur duyacağınızı düşünmüştüm."

Eleanor tiksintisini gizlemek için cesur bir çaba göstererek gülümsemeye zorladı. "Korkarım büyük bir yanlışlığa içindesiniz. Zerre kadar onur duymuyorum. Zina yapmamı öneriyorsunuz."

Prens omuz silkti. "Ama anladığım kadarıyla İngiltere'de adet böyle. Burada pek çok soylu evliliği

Burada karı koca, hanımefendinin mirasçıları olduğu ve ağzı sıkı olduğu sürece sevgili edinmekte özgürdür."

"Belki bazı soylu evliliklerde bu doğrudur ama *benimkinde* değil." Dönerek bahçe yolunda yürümeye devam etti ve prensi takip etmesi için bıraktı.

"Neden? Evliliğinizde bu kadar farklı olan ne?" diye sordu, sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

Eleanor, Damon aralarında bir mantık birliği olmasında ısrar ederken, onun evliliğinde farklı *olan* neydi, diye merak etti. Kaşlarını çatarak doğrudan bir cevap vermekten kaçındı. "Kocama asla bu şekilde ihanet etmem. Hele sevdiğim bir adama hiç."

"Aşk mı?" Lazzara irkilmiş görünüyordu. "Kocana karşı hissettiğin şey bu mu?"

"Evet, kesinlikle." Nişanlılıkları sona erdikten sonra bile Damon'ı sevmekten asla vazgeçmemişti. Birkaç hafta önce zorla hayatına geri girdiğinde, işlerine burnunu soktuğunda ve sinir bozucu müdahaleleriyle onu çılgına çevirdiğinde, ona karşı olan hisleriyle boş yere savaşmıştı. Ama gerçekte, kalbinin şiddetli özlemlerine karşı hiçbir şansı olmamıştı.

Lazzara ona şüpheyle bakıyordu, belli ki onun bu çirkin teklifi geri çevireceğine ikna olmamıştı. "Cevabınız bu mu, Donna Eleanora?"

"Evet, majesteleri. Ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Lütfen, başka şeylerden konuşabilir miyiz?"

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı Prens. "Ama Wrexham'ın sizinle aynı vicdan azabına sahip olmadığı açık."

Ona yan gözle baktı. "?"

"Daha bu öğleden sonra Brighton'daydım ve onu Bayan Newling ile birlikte gördüm."

Bayan Newling? Bayan Lydia Newling?

Eleanor aniden durdu ve prensin de onu takip gerektirdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu nefes nefese bir sesle.

"Lord Wrexham'sevgilisiyle gördüm. Bayan Newling bir zamanlar onun sevgilisiydi, değil mi? Yoksa benim de böyle şeylerden bahsetmemem mi gerekiyor?"

Eleanor inanmak istemeyerek ona baktı. "olmalısın," diye mırıldandı.

"Sizi temin ederim, değilim." Prens belli belirsiz gülümsedi. "Bazen İngilizleri anlamadığımı itiraf etmeliyim. Wrexham'ın yatağında siz varken neden zevkini başka bir yerde aramak istediğini anlayamıyorum."

Ama Damon dün geceye kadar onu yatağına almamıştı, diye düşündü Eleanor çılgınca. Onunla alay etmek ve kendisini daha fazla istemesini sağlamak için bilerek mesafesini korumuştı.

İçini bir korku kapladı. Yüce Tanrım, bu doğru olabilir miydi? Damon *ona* sadakat yemini ederken, cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için eski metresine mi dönmüştü? Elbette bu mümkün değildi ...

"Eğer bana inanmıyorsan, Donna, kendin görmelisin. Brighton'daki Boar's Head onu bulacağın yer. Biz konuşurken bile Wrexham orada. Kısa bir süre önce onu orada bıraktım."

Burayı biliyordu. Boar's Head, kuzeye Londra'ya giden ana yol üzerinde işlek bir ilan hanıydı.

Orada hissettiği keskin acı karşısında eli kalbine gitti. Damon daha evlilik bağları kurumadan ona ihanet mi ediyordu? Yüce Tanrım.

Dizleri aniden puding gibi oldu. Başı dönüyor, sanki bayılacakmış gibi oluyordu.

"Hasta mısınız, Donna Eleanora?" diye sordu prens. "görünüyorsun."

Acı ve şoktan yüzünün bembeyaz olduğuna şüphe yoktu. Sessizce başını salladı; boğazı konuşamayacak kadar daralmış ve kuraklaşmıştı. Tamamen yıkılmadan önce prensten uzaklaşması gerekiyordu.

Eleanor büyük bir çabayla inkâr etmeyi başardı. "Hayır, hasta değilim majesteleri. Ama izin verirsiniz eve dönmem gerekiyor."

Dönerek, neredeyse koşana kadar patikadan aşağıya doğru aceleyle indi. Tarih tekerrür ediyordu. Damon, yıllardır metresi olan aynı güzel fahişeyle ona yine ihanet etmişti.

Eleanor'un eli, içindeki korkunç acıyı için göğüs kemiğini yumrukladı.

Lydia Newling'i seviyor muydu? Bu yüzden mi sürekli ona ? Bu düşünce keskin, acı verici ve bunaltıcıydı.

Eleanor yan kapıdan içeri girdikten sonra nereye gittiğini ve hatta nerede olduğunu bilmeden durdu. Birden felç oldu ve nefesini ciğerlerine çekmeye çalışırken belinden eğildi. Sanki boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Damon'ın geçen hafta, belki de İngiltere'ye döndüğünden beri onu kandırdığını düşünmek.

nasıl *yapabilirdi*? Bu sabahki tüm şefkati ve tutkusundan sonra, gerçek bir evlilik yapabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Ne kadar akılsız bir aptaldı!

Kalbini sıkıştıran soğuk ıssızlık onu boğmakla tehdit ediyordu ama içinde bir öfke çekirdeğinin de oluştuğunu hissetti. Bu *ne cüretti*? Damon onu kendine aşık etmiş, sonra da ilk fırsatta duygularını umursamadan sadakatsizliğini kanıtlamıştı.

Buna katlanamazdı! Ama başka ne seçeneği vardı ki? Eleanor çaresizlik içinde düşündü. Evliliğini iki yıl önce nişanını sonlandırıldığı gibi sonlandıramazdı; bunun için artık çok geçti. Ama Damon'ı bir daha asla görmek, onunla konuşmak istemiyordu.

Tek çaresi onu hayatından çıkarmaktı. O bir mantık evliliği istemişti, o da ona bir tane verecekti! Ev partisi sona erdikten sonra Londra'ya döndüklerinde ondan bağımsız yaşayacaktı.

Bu arada Eleanor onun metresi hakkında bir şey bildiğini belli etmeyeceğine yemin etti. Ne de olsa gururu vardı.

Hayır, diye düşündü bir panik dalgasıyla, bu asla işe yaramazdı. Damon'la yüzleşemezdi. Şimdi değil, bu korkunç umutsuzluk kalbini tırmalarken. Bir an önce Londra'ya dönmeliydi...

Eleanor doğruldu ve kendini zorlayarak koridorda ilerledi, sonra da arka servis merdivenlerini çıktı. Neredeyse yatak odasına varmıştı ki, halası koridorun öbür ucunda belirerek onu dehşete düşürdü.

Aniden dönen Eleanor, akrabasıyla karşılaşacak durumda olmadığını bildiğinden aceleyle ters yöne doğru koştu.

Beatrix arkasından seslendiğinde önce duymamış gibi yaptı. Ama Vikontes onun adını daha güçlü bir şekilde söylediğinde, yavaşça döndü ve adımlarını geri takip etti.

"Eleanor yaklaşırken Beatrix, "Konuklarımızı ağırlamak yerine sizi burada bulmaktan dolayı hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim," dedi.

"Özür dilerim teyze," diye mırıldandı Eleanor, "ama özürlerimi kabul etmeni rica ediyorum. Bu gece Londra'ya döneceğim ve eşyalarımı toplamam gerekiyor."

"Aman Tanrım, sorun ne?" Beatrix Eleanor'un yüzünü daha yakından inceleyerek sordu.

"Hiçbir sorun yok." Kalbi parçalanıyor olsa da sesi sakindi. "Sadece burada bir dakika daha kalamam."

"Neden olmasın? Haydi Eleanor, bana neyin yanlış olduğunu söylemen konusunda ısrar ediyorum."

Kısık bir sesle itiraf etmeden önce uzun bir süre tereddüt etti. "Bu Damon. Prens Lazzara onu bu öğleden sonra bir handa görmüş. İki yıl önce metresi olan kadınla birlikteydi."

Beatrix uzun bir süre ona baktı, zarif yüz hatlarından farklı duygular geçiyordu: öfke, hoşnutsuzluk, sempati ve sonunda reddetme.

"Bu dünyanın sonu değil," dedi kaba bir tavırla. "Beyefendiler sık sık metres tutarlar. Önemli olan birlikteliğinizin mühürlenmiş olması. Sen her zaman Leydi Wrexham olacaksın. Bana sorarsan, gururunu bir kenara bırakmalı ve onun tuhaflıklarını görmezden gelmelisin, hayatım."

Eleanor duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Damon'ın bir metres tuttuğu gerçeğini görmezden gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten. Çoğu kibar eş bunu yapar. Dul kalmadan önce ben de öyleydim. Wrexham'ın bu tür kadınlarla arkadaşlık etmeyi seçmesi talihsizlik ama benim tecrübelerime göre, kocanızın hatalarını görmezden gelmek en akıllıcasıdır."

Kocasının başarısızlıklarını görmezden gelmek istemiyordu! Eleanor küçümseyerek düşündü. Ama tartışmanın bir anlamı olmadığı açıktı. Teyzesi Damon'ı sadece evlilik eylemiyle bile kazanmıştı.

Eleanor sessiz kalınca Beatrix uzanıp onun omzunu okşadı. "Güven bana Eleanor, bunun seni üzmesine izin vermemelisin. Eşler zamanın başlangıcından beri bu sıkıntılı meseleyle uğraşıyorlar. Şimdi neden odana gidip biraz uzanmıyorsun? Biraz düşündükten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Jenny alnına nemli bir bez koysun."

Eleanor binlerce nemli bezin işe yaramayacağını çok iyi biliyordu ama yine de teyzesinin dediğini yaptı ve odasına gitti. Ancak oraya vardığında Jenny'yi teselli etmek için değil, toplanmasına yardım etmesi için çağırdı.

Sonra aniden tüm meydan yitiren Eleanor yatağına tırmandı ve yan yatarak hiçbir şeye bakmamaya başladı.

Ancak pencerelerden sızan parlak ışık ona bu sabah ne kadar umutlu olduğunu hatırlattı. Şimdi umutlu hissetmiyordu. Bir an kendini boşlukta, uyuşmuş hissetti. Sonra, acı göğsünü sıktı ve öfke de öyle.

O kadar çok acı çekiyordu ki ölmek istiyordu. Öldürmek istedi. Çılgılık atmak, ağlamak, histerik bir şekilde ayaklarını yere vurmak istedi. Küçük bir acı topunun içine kıvrılmak ve dünyanın yok olmasını istiyordu.

En kötüsü, önemli bir kısmı Damon'a gidip tekrar düşünmesi için yalvarmak istiyordu.

Eleanor öfkeyle elini yanan gözlerine götürdü. O kötü Lothario için ağlamayacaktı! Damon'ı tanıyordu.

kalpsiz bir apkındı ve bunu bir kez daha kanıtlamıştı. Bu acı gerçekle yüzleşmek ve ondan ayrı, kendine yeni bir hayat kurmak zorundaydı.

Yine de onu terk etmek istemiyordu, onsuz yaşamak istemiyordu. Damon olmadan hayatı bomboş olurdu. Gününü aydınlatıyordu. Onu vahşi bir heyecanla dolduruyordu. Onu tutkuyla heyecanlandırıyordu. Yalnızlığı kovdu.

Onunlayken kendini daha bütün hissediyordu.

Eleanor sertçe yutkundu, çünkü meydan okuma onu yeniden vurmuştu. Damon'ın apkınlıklarından vazgeçmesi için yemin etmemiş miydi? O zaman neden burada bu acınası halde yatıyordu?

Damon'ın başka bir kadını kendisinden daha çok istediğini kabul etmek istemiyordu. Bunu kabul etmeyecekti.

Onu, uğruna savaşacak kadar seviyordu.

Dişlerini sıkan Eleanor aniden doğruldu. Onu o şıfıntının pençelerinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliydi.

Öfkeli gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ama yataktan fırlayıp odadan çıkarken düşmelerine izin vermedi. Londra'ya dönmek için toparlanmak yerine, Beldon arabasının hazırlanmasını emredecekti.

Doğruca Boar's Head Inn'e gitmeye ve Damon'la yüz yüze görüşmeye niyetliydi!

Chapter Nineteen

Kaderi kendi yararınıza etkilemeyi umuyorsanız, metanet ve cesaret gerekir.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Damon Rosemont'a geri döndüğünde Horace Linch hâlâ ahırdaydı ve Vecchi'nin uşağı Paolo Giacomo'yu gözlüyordu. Ve Damon'ın majordomodan öğrendiğine göre öğle yemeği küçük yemek salonunda çoktan başlamıştı.

Eleanor'a katılmak için sabırsızlığını bastıran Damon, bunun yerine diplomat meşgulken Vecchi'nin odasını arama fırsatını değerlendirdi.

Üst kattaki bir hizmetçiden İtalyan misafirlere hangi odaların tahsis edildiğini öğrenmek kolay oldu. Sinyor'u suçlamak için gereken kanıt bulmak da o kadar zor olmadı.

Damon bir çekmecenin içinde toz haline getirilmiş bir kutu buldu. Daha da vahimi, içinde iki küçük ok ve küçük bir şişe kehribar rengi sıvı bulunan ipek bir keseydi; Prens Lazzara'yı etkisiz hale getirip Thames Nehri'ne düşmesine ve neredeyse boğulmasına neden olan kürar oklarının aynısı olduğu açıktı.

Eşyaları yanında taşıyan Damon alt kattaki yemek salonuna doğru ilerledi. İçeri girdiğinde Haviland'ı gördü ve başıyla kısa bir selam vererek görevinin başarılı olduğunu belirtti.

Eleanor'un orada olmadığını fark eden Damon bir an huzursuz olsa da kendini Vecchi'nin kötülüğünü ortaya çıkarma görevine odaklanmaya zorladı.

Yemek masasındaki diplomata yaklaşan Damon, kulağına bir şeyler mırıldanmak için eğildi. "Bir dakikanızı rica ediyorum efendim."

Vecchi başını kaldırıp baktığında Damon tenekeyi ve ok kesesini .
Belirgin bir şekilde, sinyorun rengi soldu.

İtiraz etmeden oturduğu yerden kalktı ve Damon Prens Lazzara ile sessizce konuşurken bekledi.

"Bize katılacak mısınız, majesteleri? Sanırım bu sizi de ilgilendiriyor."

Lord Haviland yemek odasından çıkıp koridordan geçerek yakındaki bir salona kadar hepsini takip etti.

Oraya vardıklarında Damon üç adama hazinelerini gösterdi ve zehirli okların ve tıbbi ilacın Prens Lazzara'ya zarar vermek için kullanıldığına dair şüphelerini açıkladı; bu sırada bakışlarını prensin büyük kuzeninden ayırmıyordu.

"Kendiniz için ne söyleyeceksiniz, Sinyor Vecchi?" Damon sözlerini tamamladı.

Vecchi kaşlarını çatı. "Söylemek mi? Neden bir şey söyleyeyim ki? Bunları daha önce hiç görmedim."

"Bunları odanızda buldum, efendim."

İtalyan'ın yüzü karardı. "Kişisel eşyalarımı mı karıştırdınız? Hangi beyefendi böyle bir şey yapar?"

Damon cevap veremedi. Leydi Beldon odaya daldı. "Bunun anlamı nedir, Wrexham?" diye sordu. "Misafirlerimi sürükleyerek öğle yemeğimi mahvetmeye mi niyetlisin?"

Damon dikkatinin dağılmasını istemediği için elini kaldırdı. "Bize biraz müsaade edin lütfen leydim."

Bu emir karşısında şaşırılmış görünen Vikontes öfkeyle söylenmeye başladı ama Damon onu duymazdan geldi ve bakışlarını Sinyor Vecchi'nin üzerinde sabitledi.

"Bu kanıtla karşısına çıkarsak hizmetkârınız ne diyecek efendim? Giacomo'nun Londra'daki bir pazarın dışında Prens Lazzara'ya saldırdığını ve çantasını çaldığını bizzat gördüm. Benim tahminim Giacomo'nun da

O gün Kraliyet Bahçeleri'nde k    r okunu fırlattı ve Park'ta prensin arabasının tekerleğini sabote etti. Ancak siz baloda prensin kadehine ilaç attınız ve operada onu merdivenlerden aşağı ittiniz."

Vecchi'nin ka ları daha da çatıldı. "Bu ne c  ret efendim! Beni suçlamaya ne hakkınız var? Belki de s  z  n   ettiğiniz bu u ak b  yle iğren   i ler yapmıştır ama benim bunlarla hiçbir ilgim yok."

"Kendi kuzeninizi   ld  rmeye hiç te ebb  s etmediniz mi?"

"Kesinlikle hayır!" Vecchi haykırarak kendini çalıştı. "Bu çok saçma! Ve bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız!"

"mıyım?" Damon yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Giacomo senin suç ortağın olduğunu ink  r mı edecek, yoksa kendini kurtarmak için itiraf mı edecek?"

Vecchi aniden sustu, belli ki yardımcısının sadakatine g  venmiyordu. Gergin sessizlikte Leydi Beldon  a kın g  r  n  yor, Prens'in y  z hatları ise giderek daha da asıkla ıyordu.

Damon bir an sonra, "G  r  n   e g  re bir çıkmaza girdik," diye g  zlemledi. "Haviland, Bay Giacomo'yu bize çağırma nezaketini g  sterir misin?"

Kont hafifçe, " ok memnun olurum," diye karşılık verdi.

"Bekle!"

Vecchi g  zle g  r  l  r bir şekilde dişlerini sıktı ve sanki bir darbeyi savu turuyormu  gibi omuzlarını kamburla tırdı. Sonra uzun bir nefes vererek teslimiyetle ba ını eğdi, t  m meydan okuması gitmişti.

"Onurlu bir centilmen hatalarını kabul eder," Damon sessizce. "Niyetiniz cinayet işlemek miydi yoksa daha az şiddet içeren bir şey mi, Sinyor?"

Vecchi y  z  n   buru turarak ba ını salladı. "Bu asla bir cinayet değildi. Ekselanslarına asla gerçekten zarar vermek istemedim."

Prens Lazzara ilk kez konuştu, sesi   fke doluydu. "O zaman niyetin neydi kuzen?"

Ba ını kaldıran Vecchi yalvarırcasına prene baktı. "Don Antonio, ben sadece sizin Leydi'ye kur yapmanızı engellemek istedim.

Eleanora. Bir İngiliz kadınla evlenmeni istemezdim ama romantizminiz endişe verici bir hızla ilerliyordu."

Prens kaşlarını çattı. "Leydi Eleanora'ya kur yapmamı ve onu kazanmamı engellemeyi mi umuyordunuz?"

"Evet."

"Ama *neden?*"

"Çünkü her zaman Isabella ile evlenmeni diledim. Kızım daha beşikteyken annesi ve ben sizin birlikteliğinizi hayal ettik."

Lazzara hayretle baktı.

İtiraf Damon'ı da şaşırtmıştı. Vecchi, Lazzara'nın Eleanor yerine kızıyla evlenmesini istediği için mi çeşitli kazalara neden olmuştu?

"Neden bir dizi aksilik prensin kur yapmasını engellesin ki?" Damon sordu.

Vecchi omuz silkti. "Leydi Eleanora enerjik ve yetenekli bir genç hanım. Majesteleri onun gözünde etkisiz ve kadınsı görünürse, onunla evlenme ihtimalinin azalacağını düşündüm."

Lazzara İtalyanca bir küfür savurdu ama "Kendi kanımdan olan birinin bana bu şekilde ihanet etmesi inanılır gibi değil!" diye mırıldandığında ses tonunda acı bir ton vardı.

Aklına başka bir düşünce gelince Damon kaskatı kesildi. "Peki ya balonun yükselmesi?" diye sordu. "Giacomo diğer olayların yanı sıra palamarların serbest bırakılmasından da sorumlu muydu?"

Sinyor bakışlarını Damon'a çevirdi. "Hayır, ipleri gevşetmesi için Sinyor Pucinelli'nin bir görevlisine para verdim. Siz onunla birlikte gondola bindiğinizde Lord Wrexham, ona kur yapma fırsatını yakaladım."

Damon, Eleanor'la birlikte balonun pilotsuz uçuşuyla tehlikeyle karşı karşıya kaldıkları sırada, hemen ardından ortadan kaybolan bir görevliyi hatırladı.

Damon, Vecchi'nin ekmeğine yağ sürmüştü, düşündü ve bu ironiye lanet okudu. İkisinin de benzer amaçları vardı: Eleanor ile Lazzara arasında istenmeyen bir evliliği önlemek. Ama Damon aynı zamanda Eleanor'un güvenliği için onu prensten uzak tutmaya da niyetliydi. Vecchi'nin aksine.

Daha büyük suç ise Eleanor'un birden fazla kez ciddi şekilde tehlikeye atılmış olmasıydı.

Damon çenesini tuttu, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. "Leydi Eleanor'un hayatını defalarca riske attığının farkında mısınız Sinyor? Çok kötü yaralanabilir, hatta ölebilirdi."

"Evet ve bundan içtenlikle pişmanlık duyuyorum."

Lord Haviland, Damon'ın ellerini diplomatın boğazına dolamaya çok yaklaştığını hissetmiş gibi, gerginliği yatıştırmak için araya girdi. "Merak ediyorum Sinyor Vecchi. Hizmetkârınız Rosemont'a gelmemiş olsaydı, failin siz olduğunu asla tespit edemeyebilirdik. Giacomo'yu buraya getiren neydi?"

Vecchi yüzünü buruşturdu. "Hizmetleri için derhal ödeme yapılmasını talep etti."

"Yani onu bu çeşitli kazaları planlaması için tuttunuz ama sonra ona tazminat ödemeyi ihmal mi ettiniz?"

"Parayı alır almaz ona ödeme yapmak gibi bir niyetim vardı."

Damon, hizmetkârlarına ve tüccarlarına sığır gibi davranan üst sınıftan pek çok kişi gibi, diye düşündü ve intikam dürtüsünü yatıştırmak için yumruklarını sıktı. Ancak Sinyor Vecchi ve uşağına ne yapılacağı sorusu hâlâ cevaplanmamıştı.

Damon dönerek Prens Lazzara'ya hitap etti. "Kuzeniniz için adaleti sizin sağlamanıza izin verme eğilimindeyim, majesteleri. Belki ona karşı saldırı suçlamasıyla dava açabiliriz ama yüksek rütbeli bir diplomat olduğu için bu hükümetimiz için sorun yaratabilir. Ve sizin seçeceğiniz cezanın daha ağır olacağından şüpheleniyorum."

"Buna güvenebilirsiniz lordum," diye kabul etti Prens acımasızca.

"Elbette onun ülkeyi derhal terk etmesini sağlayacaksınız, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

Prensın önünde diz çökmek için hareket eden Vecchi, yalvarırcasına onun elini tuttu. "Don Antonio... Gerçekten affetmen için yalvarıyorum!"

Lazzara'nın yüzünde tiksinti ifadesi vardı. "Şu anda senden iğrenmeme engel olamıyorum. Sen ailemiz ve ülkemiz için bir yüz karasısın." Prens elini çekerek Damon'a daha alçak ve mütevazı bir sesle konuştu. "Size teşekkür etmeliyim Lord Wrexham. Kuzenimin ihaneti konusunda gözlerimi açtınız." Vecchi'ye nefret dolu bir bakış gönderdi. "Bana karşı yaptığı hainliği belki anlayabilirdim ama Leydi Eleanora'ya karşı yaptığı iğrenç hareketler affedilemez."

"Gerçekten de." Bu tek sert söz, konuşulanları öfkelenecek kadar anlamış olan Leydi Beldon tarafından söylenmişti.

"Bu çok çirkin, efendim!" diye Sinyor Vecchi'ye, sesi öfkeden titriyordu. "Ne kadar alçak bir alçak olduğunuzu hiç fark etmemiştim. Artık evimde istenmediğinizi söylediğimde anlayışla karşılayacaksınız. Derhal gitmenizi talep ediyorum."

Yüz ifadesi kasvetli olan Vecchi yavaşça ayağa kalktı ve salondan çıktı. Prens Lazzara, hanımefendiden bolca özür diledikten sonra kuzeninin peşinden kararlılıkla yürüdü.

Lord Haviland Damon'la göz göze geldi. "Giacomo'nun binadan kaçmaya karar vermeyeceğinden emin olacağım."

Damon başıyla onayladı. Ama Kont gittikten sonra dikkati Leydi Beldon'a döndü.

Hâlâ titriyordu, ancak öfkesinin bir miktar azaldığından ve yerini umutsuzluğa bıraktığından şüpheleniyordu.

Damon onun dirseğinden tutarak Vikontes'in kanepeye uzanmasına yardım etti; Vikontes ağır ağır yere çöktü ve elini alnına götürdü. Belli ki onu fark etmeyecek kadar sarsılmıştı.

"Size bir şey getirebilir miyim leydim?" Damon sordu. "Şarap, belki? Ya da kokulu tuzlar?"

Leydi Beldon bu soru karşısında kaskatı kesildi, sonra da onun önünde zayıflık gösterdiği için kendini azarlar gibi yüzünü buruşturdu.

Sonra uzun, ürpertici bir nefes alarak Damon'a kibirle baktı. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Wrexham. Yeğenime acı çektirdiğin için bir kez daha gözümünden düştün."

Damon ona soğuk bir bakış fırlattı. "Lütfen, yeğeninize nasıl acı çektirdim Leydi Beldon?"

"Senin zamparalık yöntemlerinle, işte böyle. Eleanor, senin hâlâ hanım kuşunla birlikte olduğunu öğrenince çok üzüldü."

Damon'ın omurgasına soğuk bir ürperti yayıldı. Lazzara, Rosemont'a döner dönmez Eleanor'u Lydia'yla buluşması hakkında bilgilendirmiş olmalıydı.

Onun tepkisi karşısında Vikontes'in ağzı küçümsemeyle buruştu. "En azından bu şekilde davranmak yerine Londra'ya dönene kadar bekleme nezaketini gösterebilirdiniz. Gelecekte işlerinizi daha sağduyulu bir şekilde yürüteceğinizi içtenlikle umuyorum."

"Eleanor şimdi nerede?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Yatak odası. Bu öğleden sonra sizden ayrılıp Londra'ya tek başına dönmek istiyordu ama sanırım onu şimdilik beklemeye ikna ettim. Ev partimin ortasında ayrılması sadece skandala yol açabilirdi. Ayrıca ona, feshinizi görmezden gelmesinin akıllıca olacağını da söyledim-Wrexham! Nereye gidiyorsun?"

Damon aniden topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden, "Onunla hemen konuşmam gerek," diye seslendi.

Damon koridorda ön giriş holüne doğru ilerlerken içini bir sıkıntı kapladı. Eleanor onun kendisine bir kez daha ihanet ettiğini düşünürse incinecek ve öfkelenenecekti; öyle ki onu terk edebilirdi.

Onu kaybetme düşüncesi midelerini bulandırıyor. Onun gitmesine izin veremezdi. Şimdi değil, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu nihayet anladığında. Onun için ne kadar değerli olduğunu.

Nefesi kesildi ve boğazında sert bir düğüm oluşturdu. Eleanor'u derinden ve geri dönülmez bir şekilde seviyordu. Ondan uzak durmaya, kalbini onun kendisine verebileceği acıdan korumaya yemin etmişti. Sonra da kendi uyarılarını görmezden gelmişti. Kendini ateşle dans etmeye bırakmış, alevler ona dokunduğunda yanmayacağını söylemişti. Oysa bunca zaman sadece kendini kandırmıştı.

Eleanor'la birlikte olup onu sevmeden edemezdi.

Yine de ona duygularından şimdi bahsederse, ona inanması pek olası değildi. Aksine, onun sadece günahlarını telafi etmeye çalıştığını düşünecekti.

Damon adımlarını hızlandırarak geniş merdiveni her seferinde üç basamak tırmandı. Dehşet onu yönlendirirken, bir düşünce zihninde tekrar tekrar çalkalanmaya devam etti.

Eleanor ona bir daha asla güvenmeyecekti. Tüm ateşli sadakat sözlerini tutmadığına inanırken .

Arabası Boar's Head Inn'e vardığında Eleanor'un midesi düğüm düğüm olmuştu. İçeri girip Lord Wrexham'ı sorduğunda, hanın sahibi ona lord hazretlerinin artık orada olmadığını söyledi.

İçinde savaşıyor boşluğa, umutsuzluğa ve öfkeye rahatlama da katılmıştı. Damon'ı güzel metresiyle sevişirken bulmamayı ummuştu. Ama neyse ki ya da ne yazık ki, onu kaçırmış olmalıydı, belki de Damon at sırtında ülkeyi boydan boya geçerken, o at arabasıyla yollara düştüğü için.

Eleanor uzun bir süre ne yapacağını düşündükten sonra nihayet Bayan Newling'i görmek istediğini söyledi. Hancıyı ahşap merdivenlerden üst odalara kadar takip ederken, zihninde bir düzine karmakarışık düşünce dönüp duruyordu. Fahişeye nasıl yaklaşabilirdi ki? Tehditlerle mi? Kocasından uzak durması için yalvararak mı? Ya da Lydia Newling'i bölgeden ayrılmaya ikna etmek için rüşvet işe yarayabilir miydi?

Peki ya kadını Damon üzerindeki hak iddiasından vazgeçmeye ikna edemezse? Eleanor bir panik duygusuyla kendi kendine sordu. Daha da kötüsü, ya Damon ilişkilerini sürdürmekte ısrar ederse?

Bu düşünce bile dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Ev sahibi özel bir salon olduğunu söylediği bir kapının önünde durduğunda hâlâ bir plana karar vermemiştir. Eleanor başıyla onaylayınca adam eğildi ve gitti.

Cesaretini toplamaya çalışarak tereddüt ederken midesinin çukurunda nemli sinirler çalkalandı. Ancak korkusunu belli etmemenin daha akıllıca olacağına karar veren Eleanor sakin bir nefes aldı ve kapı paneline sertçe vurdu.

Yumuşak, melodik bir ses içeri girmesini söylediğinde içeri adım attı.

Bayan Newling başını kaldırmıştı ama ziyaretçisini görünce gözleri irileşti ve ayağa fırladı.

"Leydi Wrexham..." diye kekeledi. "Sizi buraya getiren nedir?"

Eleanor'un kalbi fahişeyi yakından gördüğünde burkuldu, Damon'ın bu son derece çarpıcı kumral saçlı güzelden neden etkilendiğini çok iyi anlıyordu. Ama kendini soğukkanlı bir gülümsemeye zorladı. "Ben de aynısını size sormak isterim, Bayan Newling."

"Bu sizin düşündüğünüz şey değil leydim."

"Hayır mı? Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Damon öğrenmekten mutlu olmayacağınızı söyledi... Yani.." Bayan Newling kekeleyerek durdu. Sonra eldivenli elleri yalvarırcasına uzandı. "Nasıl görünürse görünsün, tüm bunlar oldukça masum. Aslında ben de Brighton'dan ayrılmak üzereydim, beni Londra'ya götürecek arabayı bekliyordum."

Eleanor ilk kez Lydia'nın bir seyahat elbisesi giydiğini fark etti ama bu fark ediş yüreğindeki acıyı ve korkuyu hafifletmedi. "Ama kocamla bir randevunuz olduğunu inkâr etmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır... Yani, bu bir randevu değildi. Her halükarda romantik bir buluşma değildi."

Eleanor'un ağzı gerildi. "Gerçekten beni bu kadar saf mı sanıyorsun?"

"Bu doğru, aramızda hiçbir ilişki yok, yemin ederim. Lord Wrexham'ı iki yıldır görmedim bile, bugüne kadar. Gördüğünüz gibi, ondan yardım istemeye geldim. Kız kardeşim kısa bir süre önce vereme yakalandı ve hayatta kalması için en iyi şansı İtalya'daki veremliler hastanesine gitmesi. Ancak onu oraya gönderecek kadar büyük bir masrafı karşılayamam. Bay Geary de lord hazretlerine geçmişteki ittifakımızın hatırlatılmasını istemediği için beni istemeyi reddetti. Bu yüzden buraya gelip Damon ... Lord Wrexham'a bana yardım etmesi için yalvarmaktan başka çarem kalmadı."

Eleanor fahişeye baktı, onun hiç beklenmedik ifşası karşısında şaşkına dönmüştü.

"Damon kız kardeşimi oraya göndermeyi kabul etti," dedi güzel kadın sessizce. "Onu iyileştirme şansı bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. O benim kanımdan, canımdan, ailemden geriye kalan tek kişi ve onu kurtarmak için gelen her şeyi yapmadan ölmesine izin veremezdim."

Eleanor uzun bir tereddüitten sonra, "Sanırım hayal edebiliyorum," diye mırıldandı.

"*Lütfen* leydim," diye ekledi Lydia. "Anlayışınıza sığıyorum. Başka seçeneğim olsaydı buraya asla gelmezdim. Lord Wrexham çok nazik ve cömert biri ve benim de gidecek başka yerim yoktu."

Eleanor dikkati dağılmış bir halde, Damon'ı merhameti için suçlayamayacağını düşündü. Aslında onu övmesi gerekiyordu. Ama yine de gerçeği ondan gizlediği ve ona böylesine acı çektirdiği için onu affedemiyordu.

"Madem bu kadar basit bir açıklaması vardı Bayan Newling, neden sizinle bu gizli buluşmayı yaptı ve bir ilişkisi olduğunu düşünmeme izin verdi?"

"Varlığımı yanlış anlamanızdan korktu ve size acı çektirmek istemedi. Lütfen bana inanın leydim, endişelenmenize gerek yok. Birliğinize bilerek asla zarar vermem. Şu anda aramızda hiçbir şey yok. İki yıl önce onunla nişanlılığınızı sona erdirdiğinizde de bir ilişki yoktu."

"İlişki yok mu?" Eleanor sertçe tekrarladı.

"Hayır, hiç. Damon'ı biliyorum... Lord Wrexham öyle düşünmenizi istedi ama o zamana kadar aramızdaki her şey tamamen bitmişti. Seninle tanıştığı ilk anda ilişkimizi neredeyse bitirdi."

Eleanor bu bariz yalan karşısında kaskatı kesildi. Cyprian Damon'ı savunmaya çalışıyordu ama faydası yoktu. "Yalanlara karşı çok az sabrım var, Bayan Newling. O gün sizi parkta birlikte gördüm ve Damon'la yüzleştiğimde, sizi hâlâ sakladığını asla inkâr etmedi."

"Evet, ama bunların hepsi nişanı bozman için bir oyundu." Eleanor bakmaya devam etti.

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği leydim," diye ısrar etti Lydia. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"Diyorsunuz ki..." Eleanor boğazındaki kuruluğu bastırmak için yutkunmaya çalıştı. "Yani benimle evlenmek zorunda kalmamak için bütün bu çekişmeyi uydurduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet leydim. Düğün konusunda çekingen davrandığını söyleyebiliriz." Lydia birden yüzünü buruşturdu. "Yine de size söylediğim için bana teşekkür etmeyeceğini sanıyorum. O zaman ona kimseye tek kelime etmeyeceğime dair söz vermiştim."

Eleanor odaya bir adım daha attı. "Çoktan başladınız, Bayan Newling. Ve devam etmeniz daha fazla suçlayıcı olmayacaktır. Lütfen bana iki yıl önce olanlarla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın. Nefesimi tutmuş bekliyorum."

* * *

Eleanor yarım saat sonra Rosemont'a dönmek üzere arabasına bindiğinde, kalbinde birbiriyle çelişen pek çok duygunun çarpıştığını hissetti: şaşkınlık, rahatlama, pişmanlık, sempati, sevinç, kızgınlık, şaşkınlık, öfke.

Damon hakkında yanılmış olduğu için son derece rahatlamıştı. Korktuğu gibi eski güzel metresiyle ona ihanet *etmemişti*.

Az önce onun hakkında en kötüsünü düşündüğü için pişmanlık duyuyordu ve ona daha fazla güvenmesi gerektiğini kabul etmeye hazırdı.

Eleanor meydan okurcasına, onun güven eksikliğinin asıl suçlusunun Damon olduğunu düşündü. İki yıl önce Damon onu kasıtlı olarak nişanlılıklarını bitirmesi için kışkırtmıştı.

Nedenini anlasa da, bu onu en çok kızdıran şeydi. Birlikte olabilecekleri onca zaman boşa gitmişti.

Onun ideal eşi olduğunu her zaman biliyordu, her ne kadar sinir bozucu bir şekilde bunu göremiyor olsa da. Damon gibi zeki ve kıvrak zekâlı bir adam için son derece kalın kafalı olabiliyordu!

Yine de Damon'ın bu kadar şefkatli olabilmesi onu çok etkilemişti. Aslında Lydia'dan hoşlanmıştı ve Damon'ın kız kardeşine yardım etmeyi kabul etmesine sevinmişti.

Eleanor'un da yüreği bir nebze olsun ferahlamıştı. İçindeki boş ve umutsuz his azalmıştı. Yine de bu kadar kolay olamazdı. Damon'ın sadakat yeminini bozmamış olması, onu sevmesine izin verebileceği anlamına gelmiyordu.

Sohbet merhum kardeşine döndüğünde, fahişe geçmiş yıllarda Damon'ı ikizinin kaybının yasını tuttuğu yıllık ritüel sırasında teselli ettiğini itiraf etmişti.

Eleanor onu teselli edecek biri olduğu için memnundu. Yine de artık yeterdi. Damon'ın korkularının, anlaşılabilir olsa da, tüm geleceğini ve kendisinininkini de tehdit ettiğini görmesini sağlamalıydı.

Rosemont'a ulaşır ulaşmaz Damon'la yüzleşecek ve tüm kartlarını masaya koyacaktı. Damon'a aşkını anlatacak ve en azından korkularını kabul etmesini isteyecekti. İçindeki iltihaplı yarayı deşebilirse, belki de sonunda iyileşmeye başlayabilirdi.

Eleanor ancak o zaman Damon'ın ona dünyada en çok istediği şeyi, yani kalbini verebileceğini biliyordu.

Ancak kocasıyla baş başa kalmaya hemen fırsat bulamadı çünkü eve geldiğinde beklenmedik bir kargaşayla karşılaştı.

Eleanor arabasından indiğinde ahırın hareketlendiğini, hizmetkârların sağa sola koşuşturarak sandıkları ve bagajları çeşitli araçlara taşıdıklarını gördü. göre prensin maiyeti yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Şaşkınlık içinde eve girdi ve hemen faaliyeti denetleyen Rosemont majordomosunu tarafından karşılandı

"Neler oluyor, Mollet?" Eleanor şapkasını ve eldivenlerini ona uzatırken sordu.

"Tüm ayrıntıları bilmiyorum leydim, ama Leydi Beldon Sinyor Vecchi'nin gitmesini emretti."

Teyzesi diplomatı mıydı? Eleanor merak etti.

"Hanımefendi sizi soruyor," diye ekledi Mollet, "eğer ona gitme nezaketini gösterirseniz."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Odasında. Sizden başka kimse tarafından rahatsız edilmemek üzere yatağına çekildi."

Eleanor endişeyle kaşlarını çatı. "Hasta mı?" "Emin değilim leydim."

Eleanor dönerek koridorda ilerledi ve yolculuk için giyinmiş olan Prens Lazzara ile karşılaştı.

"Gidiyor musunuz majesteleri?" diye sordu şaşkınlıkla.

Prens, onun önünde durarak saygıyla eğildi. "Mecburum, Donna Eleanora. Aile şerefime karşı duyduğum utanç, teyzenizin misafirperverliğini bir an daha ihlal etmeme izin vermeyecek."

"Korkarım anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Başından beri aksiliklerin faili kuzenimdi."

Eleanor'un kaşları birbirine çarptı. "Yaşadığınız talihsizliklerin arkasında *Sinyor Vecchi* mi vardı?"

"Evet, büyük bir pişmanlık ve utanç içindeyim."

"Nasıl öğrendiniz?"

"Lord Wrexham kanıtı keşfetti ve kuzenime sundu, o da ihanetini itiraf etmek zorunda kaldı."

Lazzara, Damon'ın ok kesesini ve onu uyuşturmak için kullanılan toz ilacı içeren tenekeyi kısaca anlattı.

"Kuzenimin yaptığının affedilemez olduğunu bilmeme rağmen, sizi tehlikeye attığım için en derin özürlerimi kabul etmenizi rica ediyorum, Donna Eleanora. Onunla birlikte bir an önce ülkeme dönmek istiyorum, bu yüzden sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Prens, kızın parmaklarını kibarca öperken ona uzun, için için yanan bir bakış attı. Sonra bir kez daha başını eğerek koridorda yoluna devam etti ve ahıra yöneldi.

Eleanor onun geri çekilişini izlerken, Prens Lazzara'yı son kez gördüğüne hiç de üzülmeceğini fark etti. Majesteleri, Damon'ın sözde günahından utanç verici bir şekilde faydalanmış, kocasının burnunun dibinde zina ilişkisi kurmuştu.

Eleanor, prensin onu sevilme istediği gibi sevebileceğini nasıl düşünebildiğini merak ediyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, en başta neden ona aşık olmak istemişti? Damon'ın bir parçası bile değildi. Onun için Damon'dan başka bir erkek asla olmayacaktı, bunu artık biliyordu-

Tam o sırada yansımalarının nesnesini kalbi yerinden fırladı. Damon koridorda ona doğru ilerliyordu, bakışları dikkatle onun üzerindeydi.

Ona ulaştığında, "Geldiğinizi üst kattaki pencereden gördüm," dedi

Eleanor cevap vermeyince, gözleri birbirine kilitlenmiş bir halde, sözsüzce birbirlerine baktılar.

Eleanor, Damon'ın yüz ifadesinin temkinli, hatta endişeli olduğunu fark etti. Kuşkusuz eski metresinin Brighton'daki varlığını öğrenmiş olmasından endişe duyuyordu.

Farklı nedenlerle de olsa o da endişeliydi. Göğsündeki gergin duygu, sevgi ve sinirden oluşan bir karmaşaydı. Yine de şu anda Damon'a nasıl tepki vereceği konusunda ikilemdeydi.

Bir yandan kollarını ona dolamak ve sevgisini tazelemek istiyordu. Aynı zamanda onun bir süre kendi pişmanlığı içinde boğulmasına izin vermek istiyordu.

Soğukkanlılıkla şöyle demekle yetindi: "Teyzem hasta olabilir lordum. Şimdi ona gitmeliyim ama daha sonra sizinle konuşmak isterim."

Kadının yüzüne bakan Damon tartışacakmış gibi baktı. Ama sonunda kısaca başını salladı ve onun geçmesine izin vermek için geri çekildi.

Kalbi çılgınca çarpan Eleanor, adamın keskin bakışlarının kendisini takip ettiğinin farkında olarak geri çekildi.

Eleanor teyzesinin yatak odasının kapısını usulca çaldığında cevap alamayınca sessizce içeri girdi. Perdeler kapatılmıştı ama loş ışıktaki Beatrix'in yatağın üzerinde kıvrılmış yattığını ve mendilini ağzına bastırıldığını görebiliyordu.

Yaklaşan Eleanor, Vikontes'in yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark edince şok oldu.

"Sevgili teyzem," diye mırıldandı telaşla, "sorun nedir? Hasta mısın?"

Beatrix titreyerek hıçkırdı ama başını salladı.

Eleanor büyük bir endişeyle onun yanına, yatağa oturdu ve elini tuttu. "Lütfen söyle bana, sorun nedir?"

"Hasta değilim," diye cevap verdi, sesi titreyerek. "Sadece çok aptalca davrandım. O alçakla evlenme fikrini aklımdan bile geçirmedi."

Eleanor ona sempatiyle baktı ve neden bu kadar üzgün olduğunu anladı. "Sinyor Vecchi'nin entrikalarını bilemezdin teyze. O hepimizi kandırdı."

"Ama onun için en iyisini düşünmeye hevesliydim." Beatrix'in alt dudağı titredi. "En çok üzüldüğüm şey de bu, onun gerçek karakterine karşı ne kadar kör olduğumu bilmek. Çok seçkin, çok nazikti. Bana öyle güzel iltifatlar etti ki..."

Sonra sesi kesildi, yüzünü yastığına gömdü ve hıçkırıklara boğuldu.

Eleanor teyzesinin ıstırabını, kırılganlığını hissetti. Zorba Leydi Beldon her zaman yılmaz, yenilmez görünürdü ama şimdi kalbi kırılmış gibiydi.

Beatrix ağlamaya devam edince Eleanor yatıştırıcı bir şekilde omzunu ovarak onu teselli etmeye çalıştı.

Yine de hıçkırıklarının sessizleşip sadece hırıltılara dönüşmesi epey zaman aldı.

"Bana bak, bu şekilde devam ediyorum," diye mırıldandı sonunda iğrenmiş bir sesle.

"Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum," diye mırıldandı Eleanor. "Erkekler büyük acılara neden olabilir."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı leydi burnunu beceriksizce silmeden önce. "Ama bundan daha fazlası var. Umberto'nun çekici tavırları beni cezbetti, kısmen de rahmetli kocamdan çok farklı olduğu için. Beldon onunla kıyaslandığında çamura batmış biriydi. O alçağın karizması kadar İtalyan süslemelerine de kendimi kaptırdım." Yeğeninin bakışlarını tuttu. "Kendimi çok güzel ve canlı hissettim Eleanor. Hafızamda ilk kez kendimi sadece bir hanımefendi değil de gerçek bir kadınmışım gibi hissettim. Ama heyecan verici bir sevgilinin vaadine kapılan ilk kişi ben değilim."

Eleanor'un kalbi, teyzesinin gözlerindeki o yaralı bakış karşısında acıdı. "Ben de kendimi perişan hissediyorum, sevgili teyzem. Seni Sinyor Vecchi'yle bir aşk yaşamaya teşvik eden bendim. Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

Beatrix burnunu çekti. "Mutlu olmaktan çok uzağım, tamamen sefil durumdayım. Ama kesinlikle suçlu değilsiniz."

Eleanor o kadar emin değildi. "Prens Lazzara'yla evliliğimi ilerletmek istemeseydiniz, onun yanına bu kadar sık gitmezsiniz."

"Doğru, ama teyzen ve vasin olarak iyi bir evlilik yaptığını görmek benim görevim." Beatrix'in aristokrat yüz hatları ilginç bir şekilde yumuşadı.

Eleanor'a baktı. "Seni borçlu hissettirmek istemem, sevgili kızım. Benim için görevden çok daha fazlasını ifade ediyorsun."

Sesi daha da alçaldı. "Hiçbir zaman kendi olsun istemedim Eleanor ve doğrusu, seni büyütme sorumluluğu birdenbire bana verildiğinde dehşete kapıldım. Sen her zaman çok hareketli, şamatacı bir çocuktun. Ama azarlamalarım ve doğru davranışlar konusundaki ısrarlarım senin ruhunu asla köreltmedi ve zamanla bu özelliğine değer vermeye başladım. Hayatıma girdiğin için sana minnettarım Eleanor. Benim için ne kadar değerli olduğunu, bunca yıldır bana ne kadar keyif verdiğini sana hiç söylemediğimi biliyorum. Ve bunu sık sık göstermiyor olabilirim. Ama seni çok seviyorum."

Teyzesinin alçakgönüllü ve içten itirafı Eleanor'un gözlerini yaşarttı. Beatrix'in sevgisi kendi titiz tarzında derin ve sonsuzdu. "Biliyorum, sevgili teyze. Ve ben de seni çok seviyorum."

Beatrix öfkeyle nemli gözlerini kırptırdı. "Sanırım sevgimi Umberto'ya bahşetmeye *bu* kadar hevesli olmamın bir nedeni de buydu. Sen evlendiğinde yalnız kalacağımı fark ettim. Wrexham'la yaşamak için beni terk ettiğinde seni çok özleyeceğim Eleanor."

"Seni asla tamamen terk etmeyeceğim teyze."

"Evet, ama sen ona aitsin. Her ne kadar bunu itiraf etmek beni üzse de, birlikte olmanız gerekiyordu." Beatrix yüzünü buruşturdu. "Wrexham'ın iki yıl önce sana yaptıklarından nefret ediyorum, bir skandala neden oldu ve neredeyse itibarını mahvediyordu. Ama onun seni nasıl etkilediğini inkâr edemem - Umberto'nun beni etkilediği gibi. Wrexham'ın varlığında daha da canlanıyorsun. Seni daha da güzelleştiren özel bir ışıltı var. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet, teyze," diye itiraf etti Eleanor. "Hem de çok."

Kadın bilgece başını salladı. "Ona her baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum."

Eleanor mizahtan yoksun bir gülümseme takındı. "Ona karşı hislerim bu kadar açık mı?"

"Korkarım öyle. En başından beri belliydi." Beatrix tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, hayatım, seninle görüşmek için ısrar etmemin başlıca nedeni buydu."

Bu sefer Wrexham'la evlenmen için. Ondan gerçekten nefret ediyor olsaydın, onunla evlenmen için sana asla ısrar etmezdim. Ne kadar acı verici olursa olsun bu skandalı birlikte atlattırdık."

Teyzesinin sevgisinin bu kanıtı karşısında Eleanor'un boğazı düğümlendi.

"Beatrix yavaşça ekledi, "Wrexham'ın aşk maceralarını görmezden gelmeni tavsiye ettiğimin farkındayım, ama sanırım yanılmışım. Onun tam bağlılığından daha azına razı ."

Yutkundu. "Öyle bir niyetim yok."

"Kalbini kırmasına izin veremezsin."

Eleanor hissettiğinden daha büyük bir inançla, "Yapmayacağım," diye söz verdi.

Beatrix onun yüz hatlarını dikkatle inceledi. "Aranızda ciddi bir sorun olduğunu biliyorum, hayatım. Hemen Wrexham'a gitmeli ve onu ikna etmeye çalışmalısın."

"Yapacağım ama seni bu şekilde bırakmak istemiyorum teyze."

"Pah, iyi olacağım. Küçük bir aksilik karşısında yenik düşecek biri olmadığımı biliyorsun." Beatrix bunu kanıtlamak istercesine doğrulup yastıkları arkasına dayadı. "İyi tarafından bakarsak, evlenmekten sonsuza dek kaçmak yerine sonunda bana uygun bir koca bulabileceğimi fark ettim. Benim için endişelenmene gerek yok Eleanor. Birkaç dakika daha kendime acıyıp aptallığım için kendimi azarlayacağım. Ama sonra misafirlerimin yanına dönmeliyim. Birini kendi haline bırakmak kabalığın daniskasıdır."

Eleanor yine hafifçe gülümsedi, teyzesinin eninde sonunda iyileşeceğini biliyordu, çünkü zaten yaralı kalbindeki acıdan çok düzgün davranmanın değeri konusunda endişeleniyordu.

Ancak Eleanor teyzesinin elini son bir kez sıkıp yataktan aşağı kayarken kendi geleceği konusunda kadar iyimser değildi. Ama kendini odadan dışarı bıraktığında, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi hissetti.

Teyzesi bile Damon'la birbirleri için yaratıldıklarını görebiliyordu ve Damon'ın da bunu görmesini sağlamak için elinden geleni yapmaya niyetliydi.

Chapter Twenty

Nihayetinde erkekler kadınlardan çok da farklı değildir. Her ikisi de takdir edilmek, arzulanmak, sevilme ister.

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Damon sonraki çeyrek saati Leydi Beldon'un misafirleriyle geçirdi ve Prens Lazzara ile Sinyor Vecchi'nin beklenmedik ani ayrılışlarını, önemli bir kişisel mesele için ülkelerine döndüklerini söyleyerek açıkladı.

Ancak heyecanını bastırmakta zorlanan Damon, uşağı Eleanor'dan bir mesaj getirdiğinde onu aramaya çıkmak üzereydi.

Cornby alçak sesle, "Leydi Wrexham sizi bulmam için beni görevlendirdi, lordum," diye mırıldandı. "Onunla güney bahçelerindeki çeşmede buluşmanızı istedi. Hangisi olduğunu bildiğinizi söyledi."

Gerçekten de Damon biliyordu. Eleanor'un ilk öpüşmeleri sırasında Damon'ın aşırı ısınmış niyetlerini soğutmak için kullandığı fiskiyenin aynısıydı.

Onun seçiminin olumlu bir işaret mi yoksa uğursuzluk mu olduğuna karar veremiyordu ama güney bahçelerine doğru ilerlerken içini bir tedirginlik kemiriyordu.

Söz verdiği gibi onu çeşmenin başında bekliyordu, alçak çıkıntıda oturuyordu, yüzü güneşe dönüktü, gözleri kapalıydı ve Poseidon'un taş heykelinden fışkıran suyun müzikal şırıltısını dinliyordu. Parlak öğleden sonra ışınları mükemmel tenini altın ışıyla yıkıyor ve kuzguni buklelerini siyah ateşe çeviriyordu.

Her zamanki gibi, kızın sıra dışı güzelliği Damon'ın göğsüne sertçe çarptı ama büyülenmişliğini bir kenara itti. Aralarındaki çatışma

oldu uzak çok ciddi içinonu için olmak dikkati dağılmış tarafından onun ona karşı fiziksel çekim.

"Beni yine çeşmeye mi itmek istiyorsun?" diye sordu onun yanına, çıkıntıya yerleşirken.

Eleanor gözlerini açarak ona yan gözle ama ifadesi okunamıyordu. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Kendiniz için söyleyecekleriniz üzerine."

Damon sessizce, "Sana ihanet etmedim, Elle," dedi.

Eleanor sabırsız bir el salladı. "Aynı fikirde değilim. Eski metresinizle olan randevunuzu benden sakladınız. Prens Lazzara buluşmanızla ilgili haberleri neşeyle anlattığında ne kadar sevindiğimi bir düşünün."

Damon onun ses tonundaki iğneleyici ifade karşısında yüzünü buruşturdu. "Seni incitmek ya da yanlış bir sonuca varmanı istemedim. Ne düşüneceğini biliyordum."

Dudakları karşılık vermemek için birbirine kenetlendi, sonra da sert bir sesle, "Eğer beni gerçekten incitmek istemiyorsan, neden onunla buluştun?" dedi.

"Özellikle de buraya gelip olay çıkarmasını engellemeyi umduğum . Ama aynı zamanda Lydia bir zamanlar arkadaşımıydı. Benden yardım istediğinde ona sırtımı düşündüm."

Hâlâ dişlerini sıkan Eleanor'un cevap vermesi uzun zaman aldı. "Lydia Newling'in yanında durman son derece takdire şayan, Damon," dedi sonunda. "Hasta kız kardeşine yardım etmekteki cömertliğin de öyle. Ama sana bu kadar öfkelenmemin asıl nedeni o değil."

Damon yavaş bir nefes aldı. Eleanor'un Lydia'nın hasta kız kardeşinden haberdar olmasının tek bir yolu vardı. "Lydia'yla konuştun mu?"

"Evet, onunla konuştum!" Eleanor ona ters ters bakarken gözleri parlıyordu. "İki yıl önce seni onunla parkta görmem tesadüf değildi. Metresini bilerek yüzüme karşı sergiledin çünkü nişanımızı bozmamı istiyordun."

Damon, Lydia'nın Eleanor'a onun motivasyonlarından da bahsettiğini fark etti. Yine de pişman olamazdı, çünkü zaten her şeyi itiraf etmeye niyetliydi. "Evet, onu senin önünde bilerek teşhir ettim," diye itiraf etti.

"Neden, Damon?"

"Çünkü sana çok aşık olmaya başlamıştım Elle ve artık kurtulmak istiyordum. Ancak bir centilmen olarak, nişanlılığımızı sona erdiren kişi ben olamazdım."

"Benimle evlenmekten korktun, bu yüzden korkakça bir çıkış yolu seçtin."

Damon, kısmen doğru olduğunu bildiği bu suçlama karşısında ırkildi. Ayrıca Eleanor'un aşkına karşılık veremediğinde ona daha da derinden aşık olmasını engellemek istemişti. "Öyle de denebilir."

"Gerçekten de öyle derdim!" Eleanor tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ve şu anda yaptığın şey de *tam olarak* bu. Beni sevmekten korkuyorsun çünkü değer verdiğin başka birini kaybetme düşüncesine katlanamıyorsun. Bu yüzden kalbini bana tamamen kapattın."

Eleanor onun cevap vermesine izin vermeden ayağa fırladı ve bir yandan söylenirken bir yandan da onun önünde volta atmaya başladı. "Hayatını bu şekilde boşa harcıyor olman beni çileden çıkarıyor Damon! Kardeşinin ve ailenin başına gelenler trajikti ama trajedinin hayatını sonsuza dek mahvetmesine izin veremezsin!"

"Bunun farkındayım," diye onayladı Damon.

Ama Eleanor onu duymuyor gibiydi. "Joshua'nın ölümünden ya da onu kurtaramamaktan sen *değilsin*. Sen bir ilah değilsin Damon. Kimin yaşayıp kimin öleceğini kontrol edemezsin!"

Neredeyse bağıırıyordu, bu yüzden sessiz "Biliyorum" deyişini anlamadı.

"Ben de beni hayatından çıkarmana izin vermeyeceğim!" Eleanor haykırdı.

"Seni dışlamak niyetinde değilim, Elle."

Sonunda bu onun dikkatini çekmiş gibiydi. Elleri kalçalarında, hâlâ öfkeyle ona doğru döndü.

Damon ona bakarken başını eğdi. "Şimdi bunu içinizden attığınıza göre, biraz konuşmama izin verir misiniz?"

"Hayır, yapmayacağım! Seni azarlamayı henüz bitirmedim."

Öfkesinin geçmediği belli olsa da, geri dönüp Damon'ın yanına oturdu ve sesi yalvarmaya benzer bir şekilde yumuşadı. "Bir ara kardeşin hakkında konuşmalısın Damon. Tüm acını içinde tutmaya devam edemezsin. İyileşmemiş bir yara sadece iltihaplanır."

Ne istediğini biliyordu. Ona ruhunu açması gerekiyordu. Daha da önemlisi, kalbini ona açmak zorundaydı. "Ne söylememi istiyorsun, Elle?"

"Acını her zaman inkâr etmek yerine bana nasıl *hissettiğini* söylemeni istiyorum. Benimle Joshua hakkında konuşabilmeni istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Çocukluğunuzda onunla ilgili hatırladığın en iyi şey nedir?"

Damon kaşlarını çattı. Ağabeyinden bahsetmek ya da içinde hâlâ sızlayan kederle baş etmek kolay değildi. Ama bunu Eleanor'la paylaşmak istediğini fark .

Damon sonunda alçak ve sert bir sesle, "Joshua benim en yakın arkadaşım," dedi. "Onu kaybetmek bir uzvumu kaybetmek gibiydi. Ama en acı verici olan ölüm şekliydi. Solgun bir iskelete dönüşürken onu acı çekerken izlemek... Kendim ölmeyi tercih ederdim."

"Kabusların bu yüzden bu kadar eziyet verici, değil mi? Onun acılarını yeniden yaşıyorsunuz ve onu kurtarmak için çaresizsiniz."

"Evet."

Kaşları şefkatle birbirine yaklaştı. "Bay Geary, Joshua'nın hasta yatağına baktığını söyledi. Acısını dindirmek için yapılabilecek bir şey yok muydu?"

"Yapabileceğimiz en iyi şey ona afyon sakızı vermektir, böylece her seferinde birkaç saatliğine acısını unutabilirdi."

Eleanor bir süre sessiz kaldıktan uzanıp elini Damon'ın elinin içine soktu. "Sen ve Joshua

Hastalanmadan önce birlikte güzel zaman geçirdik."

Damon hatırlayarak başını salladı. "Bizim çocukluğumuz bir çocukluğun olması gereken her şeydi."

"Onun son günleri yerine mutlu zamanlarını düşünmeye çalışsanız yardımını olur mu?"

"Belki de."

"Ya size hatırlatacak bir şeyiniz olsaydı? Joshua'nın sağlıklı olduğu zamanlara ait bir portresi var mı?"

Omuz silkti. "İkimizin de on dört yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı var, Oak Hill'deki galeride asılı."

"Suffolk'taki aile koltuğunuz mu? Orayı görmeyi çok isterim."

Damon kaskatı kesildiğini hissetti. "Bu ziyaret gerektiriyor. Görev çağrıları dışında orada fazla zaman geçirmedim. Malikâneyi yöneten mükemmel bir danışmanım var, o yüzden buna mecbur değilim."

"Dur tahmin edeyim. Joshua orada öldüğü için bunca yıldır evinizden uzak durdunuz."

Gerçeği anladığı için cevap vermesine gerek yoktu. "Belki de," diye önerdi Eleanor, "orada biraz zaman geçirmelisin. Bu size güzel anıları geri çağırmak için bir şans verecektir."

Kızın olduğunu bilmesine rağmen cevap vermedi.

"Joshua sana çok benziyor muydu?" Eleanor sordu. "Birbirinize tıpatıp benziyor muydunuz?"

"Görüntüleri tükürüyorduk."

"O da senin gibi can sıkıcı bir haydut muydu?"

Damon hafif bir kahkaha attı. "Olabilirdi. Joshua bir aziz olmaktan çok uzaktı. Bana yaptığı şakalar şeytani derecede kötüydü."

"Bahse girerim sen de ona benzer şakalar yapmışsındır. Ailen için çifte dehşet olmuş olmalısın."

Ağzı belli belirsiz kıvrıldı. Sonra hüznün üzerine çökerken gülümsemesi kayboldu. "O çok hayat doluydu, çok canlıydı."

"Tıpkı senin gibi," diye mırıldandı Eleanor. Damon'ı şaşırtarak ona döndü ve kollarını boynuna dolayarak onu sıkı, şiddetli bir kucaklamanın içine çekti.

Elle onu uzun bir süre bu şekilde tuttu ve Damon buna izin vererek yüzünü Elle'in saçlarına bastırdı. Elle'in ona sunduğu teselliye kabul ettikçe -hayır, memnuniyetle *karşıladıkça*- acısı biraz olsun hafiflemeye başladı.

Ancak çok geçmeden, onu sadece teselli etmekle kalmayıp öğüt vermeye de kararlı olduğu anlaşıldı.

"Kendini affetmelisin Damon," diye mırıldandı kulağına. "İyileşmeye başlamak istiyorsan kendini bırakmalısın. Joshua da senin için bunu istemez miydi? Gerçekten de bunca yıl kendini cezalandırmanı ister miydi sence?"

Bu sorunun cevabını biliyordu, Damon unutulmuş bir anının zihnine doğru ilerlediğini fark etti: kardeşinin hayatının o son günü, Joshua'nın ona söylediği son sözleri duymak için eğildiği zaman.

Çatlamış dudaklarının arasından, "Benim için.. yaşa," diye mırıldandı.

Damon boğazındaki daralmaya karşı yutkundu. Bu acı dolu anıyı da diğer tüm duygularıyla birlikte gömmüştü.

"Hayır," diye cevap verdi Damon çığ bir sesle. "Kardeşim kendimi cezalandırmaya devam etmemi istemezdi. Hayatı dolu dolu yaşamamı isterdi."

Eleanor inançla, "Elbette affeder," dedi. "Yine de kendini affettirebilecek tek kişi sensin Damon. O zamana kadar kendini ve beni gerçek mutluluk şansından mahrum bırakmaya devam edeceksin. İşte bu yüzden seni boğazlamak istiyorum," diye fısıldadı Eleanor'a sarılırken bile şiddetle.

Kollarını nazıkçe kavrayan Damon kendini onun kucağından kurtardı ve onu uzak tuttu. "Boğazım tamamen senin emrinde, Elle, ama şiddet arzunu bir an için ertelemeni tercih ederim. Sana söylemem gereken bir şey var. Bir itiraf, eğer istersen."

Kız ona ihtiyatla baktığında Damon da onun bakışlarını sabit tuttu. "Lydia ile son görüşmemi neden senden sakladığımı sormuştun. Çünkü iki yıl önce aptalca yaptığım gibi seni tekrar kendimden uzaklaştırmak istemedim."

"Aptalca mı?" Eleanor yavaşça söyledi. "Beni nişanlılığımızı sona erdirmeye teşvik etmenin aptallık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Damon dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek cevap verdi. "Aptalca, embesilce, aptalca, ahmakça ve evet, korkakça. Ve söylediğimden çok daha fazla pişmanım."

Titrek bir nefes aldı. "Lydia'ya niyetlendiğinden çok korkuyordum, Damon."

"Özür dilerim, tatlım." Gözlerinin derinliklerindeki morlukları ve kırılганlığı gören Damon, Eleanor'a acı çektirdiği için kendine lanet etti. Ona değer vermişti ama hem o zaman hem de şimdi onu kasten incitmişti. Bunu telafi edeceğine dair sessizce yemin etti.

Kız adama bakarken, adam kızın elini daha sıkı kavradı ve parmaklarını birbirine doladı. "Beni çok haklı çıkardın, Elle. Bir daha kimseye bu kadar değer vermek, kendimi bu şekilde incitmeye izin vermek istemedim. Bu yüzden nişanlılığımız sırasında sana ne kadar yakınlaştığımı fark ettiğimde korkuyla tepki verdim. Ancak geçtiğimiz iki hafta içinde bir aydınlanma yaşadım. Senin hayatımda olmaman, seni kaybetme riskinden çok daha acı verici."

Yutkunma sırası Eleanor'daydı. "Damon, acısız, pişmanlıksız, mutsuzluksuz bir geleceğe sahip olmak mümkün değil."

"Biliyorum, ama seninle mutluluk şansım sonsuz derecede artıyor. Sen benim mutluluğumsun. Seni seviyorum, Elle."

Alt dudağını ısırarak, inanmaya cesaret edemiyormuş gibi adamın yüzünü inceledi. "Beni seviyor musun? Emin misin?"

Damon uzanıp onun yanağını okşadı. "Kesinlikle kesinlikle eminim. Buna karşı savaştım, Tanrı biliyor. İtalya'da bulunduğum süre boyunca seni aklımdan çıkarmaya çalıştım. Seninle ilgili her şeyi unutmak istedim ama bu umutsuzdu. Ve döndüğümde seni o zampara tarafından kur yaparken buldum... Onunla evlenmene izin veremezdim ve

hayatımdan sonsuza dek çıkıp gittin. Sen sevmeyi umabileceğim tek kadinken seni tekrar kaybedemezdin."

Gözleri yaşardı. "Sanırım rüya görüyor olmalıyım. Beni gerçekten seviyor musun?"

Gülümsedi. "Başka bir seçeneğim yoktu Elle. İstesem de istemesem de bana yeniden hissettirdin... neşe, umut, tutku, aşk."

Bu bilgi içinde yakıcı bir güçle yandı. Uyuşuk geçen yılların ardından kalbini yeniden açmıştı. Eleanor sayesinde kendini yeniden bütün hissetmişti.

"Kalbimdeki boşluğu sen dolduruyorsun," dedi usulca. "Bunu artık biliyorum. Sensiz, Elle, sadece var oluyordum. Böyle yaşamak istemiyorum, sadece günden güne hayatta kalmak."

"Oh, Damon..." diye nefes aldı.

Onun yanağını okşadı. "Sana olan hislerimi fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sana ihanet ettiğimi düşünmene izin verdiğim için özür dilerim. Güvenini kaybettiğimde çok değerli bir şey kaybettim ama bir gün bunu geri kazanmayı umuyorum."

Alt dudağı titriyordu. "Lydia'yı tekrar metresin olarak istemenden korkuyordum," diye tekrarladı.

"Lydia'yı istemiyorum Elle, en ufak bir şekilde bile. O kalbimi senin gibi çarptırmıyor. Her yeni günü iple çekmemi sağlamıyor. Beni kıskırtmıyor, bana meydan okumuyor ve sadece başka bir erkeğe baktığında içimde kıskanç bir öfke uyandırmıyor. Benim ilgimi çekmiyor ya da bir sonraki adımda söyleyeceği ya da yapacağı alışılmadık şeyi sürekli tahmin etmemi sağlamıyor. Senin gibi kalbimin sahibi değil, sevgili Eleanor."

Güzel yüzündeki saf rahatlama onu alçalttı.

"Sen her erkeğin hayalisin," diye mırıldandı Damon. "Sen *benim hayalimsin*. Beni bu çeşmeye ittiğin andan beri öylesin. Seni nasıl istemem?"

Gülümsedi, gerçekten gülümsedi, kalbini yerinden oynatacak türden gülümseme. Ve onu sorguya çektiğinde ses tonunda canlı ruhunun bir kısmı yeniden ortaya çıktı. "Gerçekten de sana izin vereceğimi mi düşündün?"

Lydia'ya savaşmadan mı döneceksin Damon? Seni uyarıyorum, benim ve senin cesedinin üzerinde bir metresin olacak."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bir daha asla başka bir kadına bakmayacağım. Seni kaybetmekten çok korkuyorum."

Eleanor ciddiyetle ona baktı. "Beni asla kaybetmeyeceksin Damon. Seni çok seviyorum. Seni tanıdığım andan beri seviyorum. Teyzem bile fark etti. Az önce bana ne dedi biliyor musun? "Seninleyken parlıyormuşum."

Parladığı doğruydı, diye düşündü Damon onun güzel yüzüne bakarak. Orada gördüğü şey göğsünü duyguyla sıktı.

Ancak Damon konuşmaya başladığında Eleanor bir eliyle Damon'ın dudaklarına bastırdı. "Ama Damon... eğer gerçek bir evlilik yapacaksak, benden sır saklayamaz ve duygularını gizleyemezsin. Bana güvenmeli ve seni neyin rahatsız ettiğini söylemelisin."

"Yapacağım."

"Kabus gördüğünde hep yanında olacağım." "Sevindim."

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Hiç kimse kalbinizde kardeşinizin yerini tutamaz ama ben hem en yakın arkadaşınız hem de eşiniz olmak isterim."

"Zaten öylesin, Elle."

"Güzel."

"O zaman beni affedecek misin?" Damon sessizce sordu.

Ağzı alaycı bir eğim almadan önce bir an daha geçti. "Önce yeterince yalvarıp yalvarmadığına karar vermeliyim."

Kendi ağzı kıvrıldı. "Bunu , değil mi?"

"Kesinlikle hayır. İki yıl boyunca bastırılmış öfke ve hayal kırıklığına katlandım. Telafi etmeniz gereken çok şey var, kocacığım."

"Şaşırtıcı bir şekilde, bu olasılığı dört gözle bekliyorum. Eğer tekrar gözüne girmeme yardımcı olacaksa kendimi arkamızdaki suya bile atabilirim."

Dudaklarından dökülen kahkahalar onu öpmek için can atmasına neden oldu. Hayatının her günü o ısıltılı kahkahayı duymak istiyordu. Eleanor'un gülümsemesini görmek, ona dokunmak, onu kollarına almak için yanıp tutuşuyordu. Onunla birlikte uyanmak için. Günlerinin geri kalanında onu sevmek için. Eleanor sıcaklık ve kahkahaydı ve onun kızıydı. Damon iyi talihine inanamıyordu.

Yüz hatları şefkatle yumuşayan adam ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Benimle gel, Elle."

Bunu yapmakta tereddüt etmedi ama yine de adamın niyetinin ne olduğunu merak ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu adam onu Rosemont'un güzel peyzajlı bahçelerinin güney ucuna doğru çakıllı patika boyunca götürürken.

"Sana düğün hediyemi göstermek istiyorum."

"Neymiş o?"

"Bekleyip görmem gerekecek, aşkım."

Damon daha fazla açıklama yapmayı reddedince Eleanor sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra kendi özel gül bahçesine yaklaştıklarını fark etti, on yaşındayken yalnızlığını hafifletmek için ağabeyinin onun için yarattığı gül bahçesine. Marcus o günden sonra her yıl doğum gününde ona sevgisinin hatırası olarak bir gül fidanı vermişti.

Damon'ın onu neden buraya getirmeyi seçtiğini merak etti... ta ki onun özel yerine ulaşana kadar. Orada, kendi bahçesinin bitişiğinde, benzer bir spiral yolla süslenmiş yeni sürülmüş bir toprak parçası vardı. Yeni spiralin tam ortasına, zengin kırmızı çiçekleriyle yemyeşil tek bir gül ağacı dikilmişti.

Eleanor biraz afallamış bir halde durdu. "Bana düğün hediyesi olarak bir gül ağacı mı veriyorsun?" diye sordu Damon'a.

"Evet. Bu, birlikte geçirdiğimiz yılların başlangıcını kutlamak için. Zamanın geçişini kutlamak için her yıldönümünde bir tane daha dikeriz diye düşündüm."

Eleanor'un gözleri yaşlarla doldu. Damon bahçesinin onun için ne kadar değerli olduğunu hatırlamış ve onun için bir kopyasını yapmıştı.

Bu bilgi onun kalbini eritti.

"Beni seviyorsun," dedi, dönüp ona saygıyla bakarak. "Kesinlikle seviyorum. Sana söylemiştim, Elle."

Mükemmel bir gülü koparmak için eğildi ve onu dudaklarına götürerek nefis kokusunu içine çekti. "Bu benim için yakutlardan ve elmaslardan daha değerli, Damon."

Nazik bir işaret parmağıyla gözyaşını silmek için uzandı. "Sana yakut ve elmas da vereceğim, aşkım. Wrexham mücevherleri Londra'da bir banka kasasında güvenle saklanıyor. Ama bu arada, birlikteliğimizi sadece bir mantık evliliğinden çok daha fazlası olarak gördüğümü bilmeni isterim."

"Teşekkür Damon," diye fısıldadı sevinçle gülümseyerek.

Gülü ondan aldı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana bir söz daha veriyorum, Elle. Seni ne kadar sevdiğimi bilmediğin bir gün bile olmayacak."

Eleanor yumuşak bir sesle, "Bu yemine bağlı kalmanı istiyorum," dedi.

Aşk, birlikte yaşanacağı değerli bir kocayı ve çocukları özlemişti. Ve Damon'ın bu özlemini gidereceğini biliyordu. Damon kendisine bakarken onun kara gözlerinde binlerce şehvetli vaat görüyordu.

Yeni gül bahçesine bakarak hülyalı bir iç geçirdi ve başını Damon'ın omzuna yasladı. "Beatrix Teyze barıştığımız için rahatlayacak," diye mırıldandı Eleanor. "Senin benim mutluluğumun anahtarı olduğunu düşünüyor. Tek üzüntüm onun mutluluk umutlarının yıkılmış olması. Prens Lazzara'ya yönelik tehditlerin arkasında Sinyor Vecchi'nin olduğunu öğrenince çok incindi. Ama sanırım onun gerçek yüzünü şimdi, sevgisi daha da derinleşmeden öğrenmesi onun için daha iyi oldu."

"Hiç şüphesiz. Vecchi'nin seni Lazzara'yla evlenmekten alıkoymak için bu kadar uğraşmasına şaşırılmışım ama bunu başardığı için hiç pişman değilim."

"Sinyorun fail olduğunu tahmin etmekle zekice davrandınız."

"Koşuculardan ve Haviland'dan yardım aldım. Haviland'da görüldüğünden çok daha fazlası var."

Eleanor kendi kendine güldü. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bir kadın böyle şeyleri hissedebilir, bilirsiniz."

"Öyle mi?" Damon parmağını çenesinin altına koyarak kendisine bakmasını sağladı. "Haviland'a karşı bir tarafgirliğin yok, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. Seni bir daha onunla flört ederken görmek istemiyorum, karıcığım." "Görmeyeceksin. Bunu sadece seni kıskandırmak için yaptım."

"İşe yaradı, gerçi ben Lazzara'yı daha çok kıskanıyordum. Ondan kurtulduğuma sevindiğimi söylemeliyim."

"Doğrusu ben de öyleyim. Kısa bir süre önce beni metresi yapmayı teklif etti."

"Şimdi mi?" Damon'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, Eleanor'u sahipleniciliğiyle memnun ediyordu. "O zaman ben öğrenmeden önce binayı terk ettiği için şanslı."

"Metresinle birlikte olduğun için, evliliğimiz dışında sevgililer edinme özgürlüğüne sahip olacağımı düşündü."

"Asla özgür olamayacaksın, aşkım. Ben şimdi ve her zaman senin kocanım."

Eleanor mutlulukla gülümsedi. "Fanny tavsiyesinin başarılı olduğunu bilmekten memnun olacak."

"Fanny?"

Yaptığı hatayı fark eden Eleanor duraksadı ve Fanny hakkında ne kadarını onurlu bir şekilde açıklayabileceğini düşündü. Ama Damon'ın arkadaşlıklarını bilmesini istiyordu, çünkü bunu sürdürmeye niyeti vardı. Ayrıca, Damon'a Fanny'nin kimliğini sır olarak saklayacağı konusunda güvenebilirdi.

"Fanny Irwin bir kocayı ele geçirmenin kitabını yazdı, ayrıca bana kalbinizi nasıl kazanacağıma dair özel danışmanlık da verdi."

Damon'ın kaşları havaya kalktı. "Kötü şöhretli Cyprian, isimsiz kadın yazar mı?"

"Evet, tabii ki kendi adıyla yayınlamayazdı ama kadınlara erkeklerle nasıl başa çıkacakları konusunda tanınmış bir uzmandan daha iyi kim tavsiyede bulunabilir ki? Okuduğum taslağı da o kaleme aldı. Fanny daha az itibarsız bir mesleğe girerek yeni bir sayfa açmaya çalışıyor. Evlenmeyi umduğu bir beyefendi var, bu yüzden hayatını bir roman yazarı olarak kazanmayı hedefliyor." Eleanor yine iç çekti, bu kez sevgiyle. "Fanny'ye son derece minnettarım. Hayallerimin kocasını yakalamama yardım etti."

"Ona o kadar da minnettar değilim," dedi Damon. "Onun kitabı yüzünden az kalsın Lazzara'yı yakalıyordunuz."

Eleanor başını salladı. "Bunun gerçek bir tehlike olduğunu hiç sanmıyorum. Prens Lazzara'yı asla sevemezdin çünkü kalbimi zaten sana vermiştim." Damon'ın elini kaldırarak yanağına bastırdı. "Seni seviyorum Damon. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

"O zaman iyi eşleştik."

Damon'ın gözlerine baktığında, kendi aşkının oraya yansıdığını gördü ve alçak sesle, "Joshua'nın bizim için mutlu olacağını biliyorum," diye eklediğinde Damon'ın ses tonunda bunu duydu.

Buğulu bir şekilde gülümsedi ve onun imtiyazını kabul etti. "Tüm kalbimle öyle olmasını umuyorum." Durakladı. "Marcus bizim için kesinlikle mutlu olacaktır."

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Damon, sesi kuruyarak. "Belki şimdi tehdit ettiği gibi karaciğerimi kesip atmaz."

"Marcus seni tehdit mi etti?"

"Evet, ama sizi koruması onun en önemli özelliklerinden biri."

Eleanor aniden kendini Damon'ın kollarına doğru çekilirken buldu. "Bu kadar konuşma yeter, karıcığım. Bunun yerine öpüşmeliyiz. Bana sevgini sözlerle değil, davranışlarıyla göstermeni bekliyorum."

"Bahçıvanlar tarafından görülebileceğimizin farkında mısınız?" diye sordu eğlenerek.

Gülümsemesi kalbini delip geçti. "Durmak istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

Gölmekten parlayan gözleri onunkilere baktı. Sonra dudakları dokunaklı bir tutkuyla onunkilerle buluşmak için aşağı indi.

Öpücüğü şefkatli ve ateşliydi ama yine de bir şekilde farklı hissettiriyordu. Bu öpücük daha zengin, daha derin, daha tatlıydı çünkü seviyorlardı.

Eleanor kollarını Damon'a sıkıca sarıp kendini tamamen onun kucağına bırakırken, bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündü. Birlikte korkuları, şüpheleri ve acıları yok edecekler ve bunun yerine hayatlarının geri kalanında sürecektir güven, sevgi ve bağlılık üzerine kurulu bir bağ kuracaklardı.

Epilogue

*Eğer beyefendinizle gerçek aşkı bulursanız, kendinizi kutsanmış sayın.
Paylaşılan aşk, hazinelerin en nadiridir.*

-İsimsiz Bir Bayan, Tavsiye ...

Oak Hill, Suffolk, October 1817

Damon yavaşça uyandı, bir rüyanın kalıntıları bilinciyle alay ediyordu. Sabahın erken saatlerinde Elle'le paylaştığı yatak odasına dolan güneş ışığı, tıpkı rüyasında olduğu gibi onu ısıtıyordu.

Rüya, ikiz kardeşi henüz hayattayken çocukluğundan kalma güzel bir anının etrafında dönüyordu: Joshua ile birlikte bir tayın doğumunu izliyor, dünyaya gelen yeni bir canlının huşusunu yaşıyor, cılız bacaklı tay ayakta durmaya ve annesinin besleyici sütüne kök salmaya çalışırken birlikte gülüyorlardı.

Eleanor haklıydı, diye düşündü Damon uykulu uykulu. Oak Hill'deki evine dönmek sonunda kederini dinlendirmesine izin vermişti. Burada geçirdiği iki haftanın ardından acısı hafiflemiş, buruk bir sızıya dönüşmüş, pişmanlıkları azalmış, kâbusları ise tamamen yok olmuştu.

Yine de Eleanor huzur hissetmesinin başlıca sebebiydi. Onu şefkatli kucağıyla sarmış, sevgisiyle teselli etmişti.

Ona sahip olabilmek için kalbini özgür bırakmıştı.

Damon, kızın tatlı bedeni kendisine doğru kıvrılmış bir halde yatıyor, rüyasından kalan görüntülerle bölük pörçük düşünceler birbirine karışırken duyduğu memnuniyetin tadını çıkarıyordu.

Kuzeni Tess de haklıydı. Hayatı anı yaşamak, dünyadaki zamanını en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı. Kaderin kaprisleri o kadar belirsizdi ki

geleceğini tamamen kontrol edemiyordu. Eleanor'u da kardeşini, anne babasını kaybettiği gibi kaybedebilirdi. Yine de onunla birlikte olma şansından tüm dünya için vazgeçemezdi.

Ve gerçekte, üzüntüyü bildiği için Eleanor'un ona getirdiği neşeyi daha takdir edebiliyordu.

Yan yatan Damon kolunu ona doladı ve uyuyan bedenini kendi bedenine çekti.

Karım, diye düşündü mutluluk derinlere uzanırken.

Elle'in aşkı şiddetli, yoğun ve iyileştiriciydi. Onun sevişmesi de aynıydı. Onun tutkusunu, yalnızca kendisinininkini artıran neşeli bir zevkle karşıladı.

Yine de bir süre sonra kızın çıplak omzuna şefkatli bir öpücük kondurdu, sonra da onu sıcak tutmak için yorganı yukarı çekti. Damon yataktan kayarak çıktı, çıplak vücudunun üzerine bir sabahlık geçirdi ve dış balkona açılan Fransız kapısını sessizce açtı.

Dışarı çıkıp serinliğe adım atan Damon, çiğle ıslanmış sabahı seyrederek güneşin son doğuşunu izledi. Burada geçirdikleri süre boyunca bunu sık sık yapmıştı. Eleanor'la birlikte ev partisinin son haftası boyunca Rosemont'ta kalmışlardı çünkü Eleanor, Leydi Beldon'ın hassasiyetleri bu kadar incinmişken teyzesini terk edemezdi. Ama ailesinin yanına vardıklarında Eleanor onun şeytanlarını kovmak için tek bir kararlılıkla yola koyulmuştu.

Eleanor kardeşinin Damon'ın hayatında ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu biliyordu, bu yüzden birlikte ormanda gezinerek ve Wrexham topraklarında at sürerek uzun saatler geçirmişler, Joshua'yla çocukken oynadıkları, yüzdükleri, balık tuttıkları ve eğlendikleri unutulmuş saklanma yerlerini keşfetmişlerdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Damon, Eleanor'la da kardeşiyle tanıdığı dostluğun aynısını hissetmişti.

En acı an, köy mezarlığında ailesinin mezarlarını ziyaret ettiklerinde yaşanmıştı. Ama Eleanor sonunda veda etmesine yardım etmişti.

Kiracı çiftliklerine uğradığında ve kiracılarına kendini tanıttığında da ona eşlik etmişti. Çoğunlukla, evleri ve arazileri her zaman iyi bakıldığından ve çok az şey istediklerinden, devamsız bir ev sahibi olduğu için onu affediyorlardı. Ancak Damon, Oak Hill'in yönetimiyle daha yakından ilgilenmeye kararlıydı.

Ayrıca Eleanor'a yaşattığı acıyı telafi etmek için elinden geleni yapmıştı. Uzun geceleri birbirlerinin bedenlerine dolanarak geçirmişler, aşıkların fısıltılarını ve sırlarını paylaşmışlardı. Bir bütünün iki yarısı gibi birbirlerine o kadar mükemmel uyuyorlardı ki. En büyük zevki onu memnun etmekti ve o da kolayca memnun oluyordu-

Elle'in sessizce arkasından yaklaşp kollarını onun beline dolması Damon için sürpriz olmadı. Vücudu onunkini anında tanımıştı. Yanağını Damon'ın sırtına dayayarak uzun bir süre öylece durdu.

Sonunda kadın geri adım attığında Damon yüzünü ona döndü ve kadının oluşturduğu güzel görüntüye baktı: kuzguni bukleleri dağınık, canlı mavi gözleri yumuşak ve uykuyla puslu, tatlı vücudu kambrik gece askısıyla zar zor gizlenmişti.

Kız ona öyle büyüleyici bir sıcaklıkla gülümsedi ki, adamın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra gözleri ani bir muziplikle dans ederek uzandı ve adamın başının üzerinden bir şey geçirdi.

"gururla taşımalsınız lordum," dedi Eleanor, sesinde kakhaha vardı.

Damon kırmızı saten bir kurdeleden sarkan altın madalyonu parmaklarken usulca kıkırdadı. Prens Lazzara ona kraliyet hanedanına olağanüstü hizmetlerinden dolayı bir madalya vermiş, ayrıca onu güvende tutma çabalarına şükran olarak bir kasa portakal ve birkaç fiçı mükemmel Marsala şarabı göndermişti.

Majesteleri, Damon Eleanor'u sanatoryumunu görmeye götürdükten sonra, gelecek hafta İtalya'ya yapacakları düğün gezisinde onları prensliğini ziyaret etmeye de davet etmişti. Ancak ortaklaşa bir kararla şimdilik prene doyduklarına karar vermişlerdi.

Prensin hain kuzeni Sinyor Vecchi ise Hindistan'a, orada diplomatik bir göreve sürgün edilmişti, ancak Lazzara'nın, Vecchi'nin entrikalarına en başta sebep olan Sinyor'un güzel kızı Isabella'ya ilgi gösterdiği .

Damon başını sallayarak madalyayı boynundan çıkardı ve cebine koydu. "Güzel karımla sevişirken neden rakibimi hatırlatan bir şey takmak istemediğimi anlayacağına inanıyorum sevgilim."

Eleanor başını iki yana eğerek alaycı bir ses tonuyla, "Benimle sevişmek niyetinde misin?" diye sordu.

Onun cevabının ne olacağından hiç şüphesi yoktu, Damon biliyordu. Ona o kadar uyum sağlamıştı ki duygularını, düşüncelerini ve arzularını hissedebiliyordu.

Yine , "Ama tabii ki" diye cevap verdi.

Elle'in ona karşılık olarak verdiği gülümseme o kadar tatlı ve saftı ki -o kadar şehvetli, o kadar kadınsı, o kadar güzeldi ki- ihtiyacı göğsüne çarptı. Sanki güneş onu içten içe ısıtıyormuş gibi hissetti. Ve Elle yüzünü hevesle onunkine çevirip dudaklarına yapıştığında, arzusunun daha da yükseldiğini hissetti.

Onu öpmek, uzun süre uzak kaldıktan sonra eve dönmek gibiydi... sonsuz derecede tatmin ediciydi. Yine de yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu.

Görünüşe göre Eleanor da öyle düşünüyordu, çünkü bir ürpertiyle sözünü kesti. "Keşke acele etsen ve niyetini gerçekleştirsen Damon," diye dürtükledi, ama ses tonunda hâlâ bir eğlence vardı. "Ve hayır, bu beni burada, balkonda, dünyanın gözü önünde götürmen için bir davet değil. Dışarısı serin ve hizmetkârlarınızı son iki haftadır yaptığımızdan daha fazla rezil etmemeliyiz."

Damon onu kollarının arasına alarak, "Şikâyetin dikkate alındı, karıcığım," dedi. Sonra onu içeri taşıdı ve kapıyı topuğuyla kapatarak sabahın serin sislerini dışarıda bıraktı.

Eleanor onun boynuna yapışarak niyetli bakışlarına karşılık verdi. Gözleri kahkahayla ve çok daha güçlü bir şeyle yumuşamıştı: Aşk.

Damon onu yatağa yatırıp geceliğini çıkarırken, gözlerinde gördüğü derin sevginin sürekli bir güvence olduğunu düşündü. Ve Damon'ın sabahlığını çıkarışını izlerken onun duygularının kendi gözlerine de yansıdığını biliyordu.

Hayran bakışları adamın çıplak göğsünün genişliğine, güneş ışığının yonttuğu kaslı gövdesine takıldı. Adamın vücudu güçlü, diri ve bir kadının bir sevgiliden bekleyebileceğinden çok daha nefes kesiciydi. Birlikte yüzdükleri onca saatten sonra teni artık daha koyu bir altın rengine bürünmüştü, tıpkı onunki gibi.

Karşılıklı bakışları Eleanor'un içini ısıtıyor, cesur ve baştan çıkarıcı bakışları dokunduğu her yeri yakıyordu. Yine de Damon'ın ona sarılmasını, teninin sıcak tenine dokunmasını arzuluyordu.

Adam evlilik yataklarında ona katıldığında ve onunla sevişme sözünü yerine getirmeye zevkle iç çekti.

Elleri kızın vücudunda nazik ama bir o kadar da aceleliydi. Damon çenesinden aşağıya doğru öpücükler kondurdu, kirli sakalı hassaslaşmış tenini aşındırırken parmakları kadınsı kıvrımlarında oynadı. Boğazını ve göğüslerini bir ziyafete dönüştürdü, kalçalarının arasındaki sırları araştırırken onu şefkatli dokunuşlar ve tahrik edici öpücükler yağmuruna tuttu. Kız kontrolsüzce titremeye başladığında, kendini kızın kalbine yerleştirdi ve ellerini kalçalarının altına kaydırarak, sertliği yavaşça kızın içine doğru ilerlerken onu tatlı bir şekilde kendisiyle buluşması için yönlendirdi.

Kadın kaygan ve onun için istekliydi, bu yüzden adam kolayca eve kaydı. Sonra Damon durdu, gözleri sahiplenici bir bakışla kıza bakarken bulanıklaştı.

Eleanor iç kaslarını Eleanor'un etrafında kasıldığında ise Eleanor ürperdi ve dudakları Eleanor'un dudaklarına sıcak ve ıslak bir şekilde yapıştı.

Arayıcı öpücüğü, teni gibi derinlere ulaştı. Adam öpmeye, okşamaya ve hareket ettirmeye devam ettikçe, ağzı, elleri ve vücuduyla ritmini kontrol ettikçe kadının nefesi kesildi. Ama kısa süre sonra inlemeleri yumuşak, çaresiz inlemelere dönüştü.

Adam öpücüklerine son verip onun doruğa ulaşmasını izleyebilmek için başını tekrar kaldırdığında kadın kırılma noktasına yaklaşmıştı.

"Elle," diye mırıldandı. Sesi yumuşaktı, tutkuyla doluydu, gözleri aşkla dolu ve savunmasızdı.

Eleanor kendini Damon'ın bakışlarının manyetik sıcaklığına kapılmış buldu; zengin, karanlık ve içinde boğulacak kadar derin olan o güzel gözlere. Sonra Damon bir kez daha, sertçe Eleanor'un içine girdi ve aralarında bir fırtına koptu.

"Elle," diye tekrarladı, tek kelime bir yemin, bir dua, bir yalvarış gibiydi, kız onun adını haykırırken bile.

Birlikte paramparça oldular, parlak mutluluk kıvılcımlarına dönüştüler.

Sonrasında Damon kendini kadının çıkarmak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine, kemiksiz, doygun ve memnun bir şekilde birbirlerine tutunarak uzandılar.

Eleanor gözlerini kapadı, hissettiği inanılmaz sevincin, katıksız mutluluğun tadını çıkardı ve muazzam talihi için kendini kutsanmış saydı. Damon'la her zaman birbirleri için yaratılmış olduklarını tüm kalbiyle biliyordu. Ama kaderlerini ancak uzun bir ayrılıktan sonra, korkularının üstesinden gelerek gerçekleştirmişlerdi.

ve gerçek aşkı bulmak için acılar. Kadın, erkeğın içindeki kasvetli boşluğu kovmasına yardımcı olurken, erkek de kadının her zaman soğuk ve yalnız hissettiği yanlarını iyileştirmişti.

Daha fazlasını isteyemezdi.

Eleanor onun çıplak omzuna minnettar bir öpücük kondurduğunda Damon kıpırdanarak ağırlığını Eleanor'un yanındaki yatağa verdi ve onu tekrar kendine çekti. Göz kapakları daha da ağırlaşan Eleanor onun kollarında uyuyakaldı.

Uyandığında en az iki saat geçtiğini düşündü. Damon yan , başını bir elinin üzerine koymuştu.

Eleanor onun uykusunu izlediğini fark etti.

Bir esnemeyi bastırarak ona mahcup bir bakış attı. "Sanırım bu kadar tembel tembel yatmamalıyız," diye mırıldandı. "Cornby sizin için uşaklık görevini yerine getirmeye can atacaktır."

"Cornby beni bu kadar tembelleştirdiğin için seni affedecektir," diye ekledi Damon. "O da seni en az benim kadar seviyor. Ama çok sık senin tarafını tutuyor," diye ekledi kızgın bir ses tonuyla.

Eleanor gülümsedi. Yaşlı uşak her fırsatta Damon'ı geçmişindeki acı ve kederden vazgeçmeye ikna etme çabalarına yardım etmişti. "Cornby sadece senin iyiliğin için endişeleniyor."

"Bu işın yarısı değil. Seni çok beğeniyor, bunu sen de çok iyi biliyorsun." Damon'ın ağzı buruştu. "Teyzenizin benim hakkımda benzer yüce bir düşünceye sahip olduğunu söyleyemem, ancak bugünlerde beni isteksizce kabul ediyor gibi görünüyor."

Eleanor inançla, "Beatrix Teyze zamanla seni çok sevecek," diye tahmin etti.

"Sanırım Vecchi ile yaşadığı deneyim onu yumuşatmış olabilir."

"Bu ve gelecek yıl büyük bir yeğen sahibi olma ihtimali. Son mektubunu okudunuz. Marcus ve Arabella'nın ilk çocuklarını beklediklerini yazmış. Marcus da baba olacağı için çok mutlu."

"Teyzen, arkadaşı Kontes Haviland'dan pek memnun görünmüyordu." "Hayır.

Leydi Haviland torununun gelin seçimine çok kızdı. Arabella ve onun Kız kardeşler Lord Haviland'ın aramasına yardım ediyorlardı, ama o hepsini şaşırtarak büyükannesinin hiç bir bayanı tercih ediyor."

Damon Eleanor'un şakağındaki bir bukleyi geriye doğru fırçaladı. "Umarım çöpçatanlık işlerine bulaşmak niyetinde değilsindir, tatlım."

"Burada, İngiltere'de bile olmayacağımız için bu işe dahil olma fırsatım olmayacak." Eleanor durakladı. "Roslyn ve Lily'nin tam da biz kendi yolculuğumuza çıkmak üzereyken Kıta'ya yaptıkları düğün yolculuklarından dönmüş olmalarını talihsizlik olarak görüyorum. Ama Bay Geary'nin yolculuğumuzda bize eşlik edecek olmasına sevindim. Bu çok uygun. Sanatoryumunuzu sadece bir kez, inşaata ilk başladığınızda ziyaret ettiğini söylememiş miydiniz?"

"Evet ama tüm bu çabayı mümkün kıldığı için alkışı hak ediyor."

"Lydia Newling'in kız kardeşinin iyileşme yolunda bazı ilerlemeler kaydettiğinin bildirilmesi dikkate değer." Eleanor memnuniyetle içini çekti. "Şimdi geriye sadece Fanny Irwin'in mutluluğu bulması kalıyor. Umarım yazar olarak hayatını kazanabilir ve böylece çocukluk aşkıyla evlenebilir."

"Bence şansı yüksek," diye düşündü Damon. "Romanı tüm dikkatimi üzerinde toplayacak kadar ilgi çekiciydi."

Eleanor başıyla onayladı, taslağı okuduktan sonra Damon'ın da kendisiyle benzer bir görüşe sahip olmasından memnundu: Fanny'nin Gotik romanı kesinlikle başarılı olacaktı.

"Ve Eleanor," diye ekledi, "bir kocayı elde etmekle ilgili el kitabının satışları, çok değerli tavsiyeler içerdiği için hâlâ çok hızlı. Artık ihtiyacım kalmadığı için teyzem bile benim kopyamdan yararlanıyor. 'Onu sıkıca bağlayın ama çok sıkı değil,' " diye Fanny'nin kitabından alıntı yaptı.

Damon ona şefkatle baktı. "Beni istediğin kadar sıkıca bağlayabilirsin, aşkım."

Eleanor uzanarak kollarını onun boynuna doladı. "Cornby'yi bir süre daha hayal kırıklığına uğratmaktan yanayım lordum. Siz ne dersiniz?"

Umduğu gibi, Damon usulca güldü ve eğilerek onun dudaklarına kalpleri titreten bir öpücük kondurdu.

Eleanor'un bildiği gibi bu öpücük, gelecek olan derin tutkunun sadece bir başlangıcıydı.

To Romance a Charming Rogue bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Ballantine Books Mass Market Original

Copyright © 2009 by Anne Bushyhead

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayınlanmıştır.

BALLANTINE ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

eISBN: 978-0-345-51283-3

www.ballantinebooks.com

v3.0_r1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

